

Giới thiệu Tuyệt Hồ Công Tử

Vùng đất Cam Túc đầy nắng và gió dẫn đến Tây Vực nắng cháy da cháy thịt, ban đêm lạnh thấu xương nhưng vẫn có nhiều giang hồ hảo hán tìm đến đây.

Họ vượt qua ngàn vạn dặm khó khăn thử thách để đến đây vì một thứ duy nhất, đó là bí kíp Vô Quy Chân Kinh của Vô Quy Thượng Nhân.

Chưa ai nhìn thấy báu vật này và cũng chưa ai từng sờ hữu nó, nhưng họ vẫn cứ điên cuồng trong vóng xoáy ham muốn tột đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thiên Sơn nhất thứ hà thời phản - Tam bách anh hùng tam bách khâu

Từ đất Cam Túc người ta có thể sang Tây Vực bằng hai con đường. Một là qua ải Gia Dụ quan, hai là Ngọc Môn quan. Nhưng do địa hình hiểm trở, đường xá gập ghềnh nên chỉ trừ đám quan quân triều đình, chẳng khách thương hồ nào muốn vượt Vạn Lý Trường Thành bằng ải Gia Dụ. Vì vậy, Ngọc Môn quan hầu như là đường thông thương chính giữa Tây Vực và Trung Nguyên.

Đất Tây Vực không phải là nơi dành cho những kẻ yếu đuối. Ở đây ngày nắng cháy da, cát bay rất mặt, con người luôn cảm thấy nhỏ bé trong những hoang mạc rộng lớn như biển cả. Nơi mà nước quý hơn vàng. Ban đêm, cái lạnh cắt da làm run rẩy những khách lữ hành đang co ro bên đồng lửa hồng.

Tháng năm tuyết vẫn chưa tan hết, mà còn phủ trắng đỉnh Thiên Sơn. Nhưng con người vẫn không nề hà khí hậu khắc nghiệt, thiên nhiên hiểm trở, dựa vào sức mạnh của lòng tham, từng đoàn ngựa, lạc đà lầm lũi xuyên qua hoang mạc thu thập của cải cho mình, bằng những chuyến hàng xuôi ngược. Đã không ít người mãi mãi nằm lại bên đường thiên lý, vùi thân trong lớp cát.

Có người chết tất là phải có nghĩa trang. Nhưng nghĩa trang lớn nhất của người Hán ở Tây Vực lại không phải của khách thương hồ, và nằm ở chân dãy Nam rặng Thiên Sơn. Hơn ba trăm ngôi mộ vô chủ, không có tính danh, nhiều năm chẳng ai thăm viếng. Dù đã đến tiết Thanh Minh, vẫn chìm dưới làn tuyết phủ.

Ba trăm cao thủ tinh hoa của võ lâm Trung Thổ đã vượt vạn dặm đường đến đây và mãi mãi nằm lại, không ai sống sót.

Họ đến đây vì lời đồn đại rằng bí kíp Vô Quy chân kinh, của Vô Quy thượng nhân được chôn giấu ở Thiên Sơn. Chẳng ai được nhìn thấy vật kỳ bảo và cũng chưa kịp chém giết nhau, thì đã lăn ra chết vì một loại kỳ độc được thả bay theo gió.

Và đương nhiên kẻ đã bày ra mưu kế thâm độc này sẽ được thừa hưởng tất cả tài sản và thủ lục võ học của nạn nhân. Đó là một người bịt mặt, toàn thân hắc y, âm u như bóng quỷ hồn. Gã bật cười ghê rợn rồi bắt đầu lục soát, thu thập những gì quý giá trên mình ba trăm xác chết.

Nhưng gã không ngờ rằng có một người đã nhìn thấy tất cả. Người này không có ý định tranh đoạt chân kinh nên chỉ núp sau một tảng đá trên sườn núi mà quan sát, cho thỏa tính hiếu kỳ.

Ông ta đã ở đây năm năm, và rất ngạc nhiên khi thấy mấy trăm cao thủ võ lâm kéo đến đây, phá vỡ vẻ tĩnh mịch của vùng núi non giá lạnh này.

Khi thấy hành động của gã hắc y Móng Diện, ông hiểu ngay gã chính là thủ phạm của vụ thảm sát, lòng bùng bùng căm giận, tung mình xuống quát vang :

- Tên cầu tặc kia, người quả là kẻ thâm độc nhất trên đời, dụ dỗ quần hào đến đây rồi hạ độc hòng thu lợi. Thảm nỗi quyết phân thây người để tể mộ các nạn nhân.

Gã hắc y giật mình quay lại, nhận ra một võ sĩ trung niên tướng mạo anh tuấn, hiện ngang tay cầm trường kiếm, gã nhìn quanh, không ai nữa liền yên tâm, bật cười âm hiểm :

- Người là kẻ ngu xuẩn mới chường mặt ra chịu chết.

Gã rút kiếm xông đến tấn công người lạ, kiếm quang hừng hực sát khí.

Họ Thảm vung kiếm đón chiêu. Hai bên giao đấu đã gần trăm hiệp mà không phân thắng bại. Gã hắc y bất ngờ tung ra một nắm độc phấn, chụp lấy đôi phương. Họ Thảm hít phải, nghe khí huyết ngưng trệ, biết mình đã trúng độc, phần nộ gầm lên như hổ dữ, dồn toàn lực vào chiêu kiếm cuối cùng để đổi mạng với hắc y.

Tên ác ma không ngờ họ Thảm lại có chiêu kiếm kỳ ảo, lạnh lẽo như vậy. Gã cố chống đỡ nhưng không còn kịp nữa. Lưỡi kiếm của võ sĩ trung niên đã cắt hai ngón tay hữu và rạch một đường nơi vai tả. Gã rú lên vì đau đớn, tung mình đảo tẩu. Nếu gã dừng quá sợ hãi, ở lại thêm ít phút nữa, sẽ thấy đối

thủ của mình gục xuống. Gã định ninh rằng họ Thảm không sợ độc nên đánh bỏ của chạy lấy người. Bao nhiêu tâm huyết coi như đổ sông đổ biển.

Họ Thảm thấy đối thủ bỏ chạy, cố gượng ngồi lên vận khí chống lại chất độc. Nhưng loại kỳ độc này quả là khủng khiếp, theo máu lan dần ra khắp toàn thân.

Ông tuyệt vọng nhìn về phía xa xăm như chờ đợi một ai. Quả nhiên, từ sau dãy núi, một nữ lang mặc áo hồ cừ trắng xuất hiện. Trên tay hàng là một hài tử bốn năm tuổi.

Thấy trượng phu đang ngồi vận công biết chàng đã thọ thương. Nữ lang kinh hoàng phi thân đến như tên bắn. Nàng đặt con xuống mặt tuyết dặn dò :

- Thanh Kỳ ngồi im, tuyệt đối không được kinh động, để mẫu thân giúp cha con trị thương.

Đứa bé ngoan ngoãn gật đầu, lặng lẽ giương đôi mắt sợ hãi nhìn sắc mặt xanh xao của thân phụ. Nữ lang ngồi xuống sau lưng họ Thảm, đặt song thủ vào mệnh môn, dồn chân khí giúp chồng trục độc.

Nửa canh giờ sau, mồ hôi hai người toát ra như tắm, nữ lang kiệt lực rút tay về. Họ Thảm có vẻ khá hơn, mắt mở nhìn thê tử âu yếm nói :

- Số ta đã tận, chất độc này tuyệt không thể trục được, nương tử bình tâm nghe ta dặn dò.

Nữ lang cắn răng nuốt lệ, bồng con đặt vào lòng trượng phu :

- Tướng công! Sinh tử hữu mệnh. Chúng ta đã có năm năm hạnh phúc bên nhau, thiếp dù có chết theo chàng cũng mãn nguyện. Nhưng hài nhi còn bé bỏng, đợi con lớn lên, báo được thù này rồi thiếp sẽ xuống hoàng tuyền sum họp với chàng.

Họ Thảm ôm lấy nàng, ngậm ngùi nói :

- Tên ác ma đã bị chặt đứt hai ngón ở bàn tay hữu và rạch một kiếm nơi vai tả. Nghe khẩu âm thì hình như hần là người Giang Nam. Sau này nàng bảo Kỳ nhi theo dấu vết ấy mà truy tìm. Hôn nữa gã là cao thủ độc đạo, lòng dạ tàn ác vô song, dám hạ thủ một lần giết hơn ba trăm mạng. Nàng hãy chôn cất thi hài quần hùng, thu thập các vật quý giá và bí kíp võ công. Sau này Kỳ nhi đem vào Trung Thổ hoàn lại cho hậu nhân của họ. Để nền võ học Trung Nguyên không bị mai một.

Nữ lang gật đầu, gục vào vai chồng khóc nức nở :

- Thiếp nếu chẳng vì lời thề suốt đời không vượt Vạn Lý Trường Thành, thì sẽ bồng con truy tung tích tên ác tặc mà báo thù cho chàng. Nay đành phải chờ Kỳ nhi lớn lên thôi.

Kỳ nhi thấy mẹ khóc cũng khóc theo, nó ôm chặt lấy thân phụ như sợ mất đi người mình yêu dấu.

Nữ lang nhìn con, đau đớn trách chồng :

- Nếu tướng công không tỵ hiềm võ công Ma giáo là tà đạo, thì ngày nay đâu đến nỗi chết vì độc để cho con thơ phải mất cha!

Thảm Thiên Tân buồn rầu đáp :

- Nương tử cũng biết là ta đã thề độc với sư phụ nên không thể học Ma kinh được. Còn Kỳ nhi không bị ràng buộc bởi lời thề, nàng có thể dạy dỗ để con có đủ bản lĩnh xông pha nơi chốn giang hồ hiểm ác. Nhược Hồng! Ta kiệt sức rồi, chất độc đã lan dần đến tâm mạch. Xin hẹn nhau kiếp lai sinh.

Đôi mắt Nhược Hồng chợt lóe lên vẻ tà mị, nàng vung chỉ điểm huyết Thảm Thiên Tân, đặt ông nằm trên mặt tuyết, rút trong áo lông ra một hộp gỗ nhỏ. Chứa đầy những chiếc kim vàng. Nàng nhẹ nhàng cắm kim vào bảy huyệt quanh tâm thất như: Khí Hộ, Dư Phủ, Khố Phong, Ốc E, Nhũ Trung, Thiên Đột, Thần Phong.

Sau đó, đặt tay hữu vào giữa ngực chồng vận công phong tỏa tâm mạch rồi cắm chiếc kim cuối cùng vào huyệt Cự Khuyết. Lúc này, hơi thở Thiên Tân đã dứt nhưng tim còn đập rất nhẹ.

Nhược Hồng xé áo trắng, cột chặt Kỳ nhi vào lưng, nhẹ nhàng bồng trượng phu trở về nhà. Nơi ở của họ là một căn thảo xá ba gian, chung quanh có vườn hoa, Nhược Hồng đặt trượng phu lên giường rồi vào trong lấy thuốc.

Nàng nhét tất cả vào miệng Thiên Tân, bảo tử hài :

- Kỳ nhi! Mẹ phải đưa thi hài thân phụ lên tận đỉnh Thiên Sơn, nơi mà tuyết chẳng bao giờ tan. Như vậy mới giữ gìn thi thể không hư nát. Nếu sau này tìm được kỳ dược để khởi tử hồi sinh, sẽ có cách cứu được người. Con ở nhà phải cẩn thận, nếu gặp sói lang cứ treo lên xà nhà mà ẩn nấp.

Kỳ nhi là đứa bé gan dạ và hiểu thuận nên gạt nước mắt gật đầu. Nhược Hồng khoác áo lông cừu, dắt bảo kiếm vào lưng rồi bồng thi hài Thiên Tân nhắm đỉnh cao nhất trong dãy Thiên Sơn mà phi nhanh.

Trời đã chính ngọ mà vẫn không thấy nắng, mặt trời tháng ba chìm trong màn mưa tuyết. Nhược Hồng đã ăn vội mấy cái bánh hấp, vận toàn lực lướt trên băng tuyết. Nàng và trượng phu từng dắt nhau lên vùng băng ngàn năm này nên rất quen thuộc đường đi nước bước. Hôn nữa, khinh công của Thiên Ma Thánh Nữ lấy lừng thiên hạ. Đạp tuyết vô ngần nên hơn hai canh giờ đã đến nơi.

Nhược Hồng thấy tim trạng phu còn đập, nàng mừng rỡ, nhẹ nhàng đặt xuống mặt băng rồi rào quanh tìm chỗ. Lát sau, nàng tìm thấy một động khẩu nhỏ sâu chừng hơn trượng, nền hàng đóng băng dày ba thước. Nàng rút kiếm đâm xuống, vạch một đường hình chữ nhật, vừa với kích thước của chồng. Nàng chặt nhỏ lớp băng, đào thành một lỗ huyết, đặt thi hài Thiên Tân vào.

Xong xuôi, nàng ra ngoài cắt một khối băng dày gần thước đặt lên trên. Qua lớp băng trong suốt, có thể lờ mờ nhìn thấy dung mạo thân yêu.

Nhược Hồng bật khóc :

- Tướng công! Ma kinh dù tà đạo nhưng cũng là kỳ học của võ lâm. Thiếp quyết không chịu thua số phận, cố công nghiên cứu. Biết đâu ngày nào đó sẽ hồi sinh được chàng, để phu thê đoàn tụ. Bằng không, thiếp suốt đời ở đây kề cận, khói hương thờ phụng.

Thấy trời đã chiều, Nhược Hồng lay ba lạy rồi xuống núi. Khi về đến nhà trời vừa sụp tối.

* * * * *

Một năm sau, gã hắc y trở lại với năm mươi thuộc hạ, lục soát khắp vùng mà chẳng thấy một ai. Ngoài ba trăm ngôi mộ thấp nằm trơ dưới làn tuyết phủ. Gã có tìm đến căn thảo xá của Nhược Hồng nhưng thấy nhà cửa bỏ hoang đã bị lũ sói phá nát. Gã cho đào thử vài ngôi mộ nhưng thấy da thịt, y phục đều tan rã vì chất độc, không có vũ khí cũng như vật tùy thân. Gã căm hận dậm chân tiếc rề rồi kéo quân đi.

Nhưng gã đâu ngờ cách đó hai mươi lăm dặm, dưới chân núi cao nhất, có một tòa nhà gỗ nhỏ làm bằng thân cây rừng chồng lên nhau. Nơi ấy là chỗ trú thân của Nhược Hồng và tiểu hài tử Thẩm Thuyên Kỳ. Ngoài ra còn có một lão thợ săn người Duy Ngô Nhĩ. Ba tháng trước, lão bị đàn sói bao vây, được Nhược Hồng cứu mạng nên nguyện làm nô bộc để đền ơn. Thấy lão trung hậu, Nhược Hồng thu nhận để lo việc lương thực, nấu nướng. Còn nàng dành hết thời gian dạy dỗ ái tử.

Dù rất thương con, nhưng từ ngày trượng phu lâm nạn, trên gương mặt nàng không còn thấy bóng nụ cười. Thiên Ma Thánh Nữ Lý Nhược Hồng - Thiên kim tiểu thư của Giáo chủ Ma giáo Lý Bách - Đã trở lại tính cách một ma nữ lạnh lùng, như trước ngày chưa gặp tình quân Thẩm Thiên Tân.

Vì tình yêu, họ đã vượt qua ranh giới. Chính tà, quyết chung sống với nhau, nên bị cả hai phái Côn Luân và Ma giáo từ bỏ trục xuất khỏi Trung Nguyên, suốt đời không được quay lại cố hương.

Kỳ nhi dù còn bé nhưng đã tận mắt thấy thân phụ bị hại, nên lòng thù hận nung nấu tâm can. Mỗi lần được mẹ đưa lên đỉnh Thiên Sơn thăm mộ, nó đều tự nhủ sẽ giết kẻ đã cướp đi người cha yêu quý.

Trong vòng mười năm Kỳ nhi đã thuộc hơn trăm quyền thủ lục võ lâm của các cao thủ thọ hại và cả pho Côn Luân kiếm pháp cũng như võ công Ma giáo. Nhược Hồng đem những tuyệt học trong quyền Ma kinh dạy cho ái tử nhưng vì tôn trọng di chí của trượng phu, nên lúc nào nàng cũng nhắc Kỳ nhi phải noi gương chính đạo của người hiệp sĩ.

Một hôm, đứng vào ngày giỗ của Thiên Tân, Nhược Hồng cũng tế xong, bảo con quỳ xuống trước bàn thờ rồi nghiêm khắc nói :

- Kỳ nhi, năm nay con đã mười lăm tuổi, căn bản võ công đủ để rèn luyện võ Vô Quy chân kinh. Ngay ngày mai con sẽ đi sâu vào núi, tìm nơi lạnh giá hoang vắng và tu tập. Phụ thân con khi tìm thấy chân kinh thì đã mất nguyên dương đồng nam, nên không thể luyện được. Giang hồ hung hiểm, lòng người sâu độc như lang sói, muốn tồn tại được mà bảo phụ thù thì phải có bản lĩnh cao cường và cơ trí minh mẫn. Trong vòng hai năm, con phải tự tìm cách mưu sinh nơi hoang mạc, chống chọi với sói lang, tìm sự sống trong cảnh hiểm nghèo. Nếu con vượt qua khó khăn, luyện thành tuyệt học thì hẳn thân mới yên tâm để con vào Trung Thổ tâm cừ.

Kỳ nhi biết mẫu thân là người kiên quyết, nên lặng lẽ vâng lời.

Sáng hôm sau, chỉ một mảnh áo lông cừu và thanh kiếm trên lưng, hỏa tập trong áo, Thuyên Kỳ từ biệt mẹ và lão bộc Ngõa Khắc. Lão vào lấy cung tên của mình chạy ra trao cho chàng :

- Kỳ nhi! Ta đã bốn mươi năm sống trong rừng Thiên Sơn, biết nơi đây gấu sói rất nhiều. Con hãy cầm lấy cung tiễn để phòng thân và kiếm miếng ăn.

Thấy mẫu thân không phản đối, Kỳ nhi nhận lấy rồi cảm tạ.

Khi thấy bóng con đã chìm khuất trong làn mưa tuyết, Nhược Hồng mới đưa tay gạt lệ đến bên bàn thờ nói :

- Tướng công! Thiếp vì mối hận thù mà đẩy con vào hiểm cảnh, lòng day xót vô cùng. Nhưng mong chàng hiểu cho, thiếp không muốn sau này Kỳ nhi sẽ mất mạng vì sơ suất trước thủ đoạn hiểm độc của giang hồ.

* * * * *

Đã hai mùa xuân trôi qua, vẫn chưa thấy bóng Thẩm Thuyên Kỳ trở lại. Nhược Hồng bắt đầu lo lắng, nàng tự trách mình nên ăn ngủ không yên, suốt ngày tựa cửa ngóng trông.

Nhưng đến giữa tháng tư, nàng đang ngồi vá áo cho con bỗng nghe tiếng sói tru ghê rợn. Nàng thất sắc xách kiếm chạy ra cửa, thì thấy từ xa một đàn sói mấy chục con đang phóng nhanh về phía thảo xá. Nhưng lạ thay, chính giữa bầy sói là một con gấu xồm to lớn đang chở một người trên lưng.

Lão bợc Ngõa Khắc cũng xách giáo đứng cạnh nữ chủ nhân. Khi còn cách mười trượng, đàn sói đứng lại và người trên lưng gấu tung mình lướt đến.

Nhận ra phi khinh công Thiên Ma thân pháp, Nhưộc Hồng biết ái tử đã trở về, và mừng đến sa lệ, giang vòng tay đón lấy con.

Thắm Thuyền Kỳ ôm chặt lấy mẫu thân thì thầm :

- Hải nhi thương nhớ mẫu thân vô hạn!

Ngõa Khắc cười bảo :

- Chỉ có hai năm mà công tử đã cao hơn phu nhân cả cái đầu.

Nhưộc Hồng đẩy con ra ngắm nghía rồi nghiêm giọng hỏi :

- Dù gặp lại con ta rất mừng nhưng việc luyện công thành hay bại, mau nói rõ.

Thuyền Kỳ cười đáp :

- Mẫu thân yên tâm, hải nhi nào dám phụ lòng kỳ vọng của từ mẫu. Không những đã luyện thành tuyệt học mà còn thu phục được cả một bầy lang sói và gấu dữ.

Nói xong, chàng đưa tay vào miệng huyết sáo, bầy dạ thú chạy đến nằm phủ phục trước sân như lũ chó nhà hiền lành. Bỗng từ trên cỏ gấu xám không lồ một con vật nhỏ nhắm phóng như tia chớp sang bám trên vai Thuyền Kỳ.

Chàng bắt lấy đưa ra khoe với mẹ :

- Mẫu thân, đây là Tiểu Hồ, một loại linh thú kỳ lạ của Thiên Sơn, dù nhỏ bé nhưng khôn ngoan và dũng mãnh hơn hổ báo.

Tiểu Hồ như hiểu được lời chàng, kêu lên mấy tiếng chít chít đặc ý. Nhưộc Hồng thấy con vật dài khoảng hai ngang tay, lông trắng mượt mà, đầu cáo nhưng mõm dài với hàm răng sắc bén như răng sói. Hai mắt đỏ như hồng ngọc.

Ngõa Khắc lại gần xem kỹ rồi bảo :

- Con vật này đã có trong truyền thuyết của người Tây Vực hàng trăm năm trước nhưng chưa ai bắt được. Nó được lai tạo giữa loài cáo tuyết và sói rừng. Lông lông xinh đẹp kia rất bền chắc, không sợ cung tên, dao mác. Còn tính hung dữ của nó thì thực khủng khiếp. Chỉ một cái nhảy đã xa hơn trượng và nhanh như chớp, hàm răng sắc như dao. Trong vùng băng tuyết này không con vật nào dám đối đầu với nó cả.

Nhưộc Hồng hỏi :

- Kỳ nhi đem lũ sói và con đại hùng kia về đây làm gì?

Chàng cười đáp :

- Hai năm nay, chúng sống với hải nhi và đã dạy dỗ chu đáo. Sau này sẽ quanh quẩn ở đây mà bảo vệ cho mẫu thân.

Ngõa Khắc nắm tay chàng :

- Kỳ nhi mau vào tắm rửa, lão sẽ nấu một bữa cơm mừng hội ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lan Châu lệ đoản phùng sư bá - Thiểm Địa tâm trường bá Cửu công

Nửa tháng sau, có một thiếu niên chưa đến đôi mươi, thần thái ung dung, gương mặt sạm đen. Dù không thể gọi là nữ nam tử nhưng lại có sức thu hút kỳ lạ. Gã hơi cao, đôi mắt to trong sáng và trên môi lúc nào cũng như phảng phất nụ cười.

Khi gã xuống ngựa, ghé vào một tửu quán bên này Ngọc Môn quan, người ta mới thấy gã có dáng đi uyển chuyển của loài báo. Đặc biệt trên cổ áo có một chiếc khăn lông cáo rất đẹp. Đó chính là Thắm Thuyền Kỳ.

Chàng đặt bọc hành lý và trường kiếm lên bàn, gọi tiểu nhị đem com rượu.

Lần đầu quá quan vào Trung Thổ nên chàng thích ngắm nhìn mọi vật. Ăn xong, chàng mở bọc hành lý bảo chương quỳ tính tiền. Cả quán như sáng bừng lên vì ánh vàng lấp lánh, các nén vàng mười nằm đầy trong bọc như mời gọi những tâm lòng tham.

Tên tửu bảo cũng có lương tâm nên nói nhỏ :

- Công tử đem theo nhiều kim ngân, sao lại hờ hững để mọi người thấy được, lỡ có kẻ sanh tâm cướp đoạt thì sao?

Chàng nhìn hấn gật gù, bảo :

- Huynh đài là người nhân hậu, ra xin cảm tạ. Nén vàng này để trả tiền con, còn dư xin tặng kẻ hữu tâm.

Tên tửu bảo không ngờ gã thiếu niên lại hào phóng như vậy, mừng rỡ sụp xuống vái tạ :

- Công tử rộng rãi như trời biển, tiểu nhân xin đội ơn.

Thuyền Kỳ lẳng lặng đứng dậy bước ra, lên ngựa tiếp tục cuộc hành trình vạn lý vào Trung Thổ. Được chừng mười dặm, hai bên đường quan đạo không còn nhà cửa nữa mà là những cánh rừng thưa thớt, vắng vẻ.

Bỗng từ sau, tiếng vó ngựa dồn dập, năm đại hán mang đao đang phóng như bay, chúng vượt qua chàng, quay đầu chặn đường. Nhìn những gương mặt râu ria hung ác, ai cũng biết bọn chúng là cường đạo. Tên có khăn đỏ cột ngang trán gần giọng nói :

- Tên tiểu tử kia, muốn toàn mạng hãy dâng nạp hết vàng bạc cho các đại gia.

Thẩm Thuyền Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Chư vị là ai mà coi thường vương pháp, chặn đường cướp của?

Gã khăn đỏ cười hô hố đáp :

- Biên Ải ngũ hùng chính thị bọn ta. Đáng lẽ không giết kẻ thiếu niên, nhưng nay người đã hỏi danh thì không thể tha được.

Gã vung đao, thúc ngựa đến chém liền. Thuyền Kỳ vẫn thản nhiên như không hề thấy đao quang lấp lánh.

Khi lưỡi đao còn cách được chàng vài gang tay thì Tiểu Hồ đã như ánh chớp phóng đến cắt đứt yết hầu cường đạo. Gã rú lên đau đớn rồi lăn xuống đất. Bốn tên kia cũng sợ. Chưa kịp phản ứng, đã bị Tiểu Hồ nhảy lên cắn xé.

Khi tên thứ hai gục ngã, bọn còn lại mới biết đối thủ của mình là một con cáo lông trắng mắt đỏ kia. Bọn chúng múa đao chống cự nhưng vô ích. Tiểu Hồ không sợ đao kiếm, nhưng bóng ma trắng toát, xuyên qua đao ảnh cấm hàm răng sắc bén của nó vào thân thể đối phương. Mỗi cái tát là một mảnh thịt, một cánh tay đứt lìa. Ba tên đều thọ thương thất kinh hồn vía giục ngựa chạy dài.

Thuyền Kỳ huyết sáo gọi linh vật trở về. Chàng rút khăn lau vết máu trên miệng và bộ lông của nó rồi lẩm bẩm :

- Tiểu Hồ hung dữ quá, lần sau nếu không có lệnh của ta thì chỉ được cắn tay chân địch thủ mà thôi.

Con vật kêu lên một tràng tỏ vẻ hiểu ý. Đi thêm vài mươi dặm, ngang một giòng suối, chàng dừng ngựa đưa Tiểu Hồ xuống tắm rửa. Người và vật vậy vùng đùa giỡn một lúc rồi mới chịu lên.

* * * * *

Hơn mười ngày sau, Thẩm Thuyền Kỳ đến Lan Châu. Chàng vô cùng ngỡ ngàng trước cảnh phồn vinh của thủ phủ đất Cam.

Dù mục đích cuối cùng của chàng là Giang Nam theo lời trăng trối của tiêu phụ nhưng không loại trừ trường hợp hung thủ quê quán vùng Duyên Hải, nhưng cư trú, lập nghiệp nơi khác. Vì vậy, trong từng chặn đường của mình chàng phải để ý đến tất cả những cao thủ thành danh tuổi năm mươi đến sáu mươi.

Thân mẫu chàng đã nhiều năm suy nghĩ và kết luận rằng cửu thành nhân phải là một người có thể lực mới đủ sức đương một cái bẫy khổng lồ, đề ba trăm cao thủ bị dẫn dụ đến Thiên Sơn cùng một lúc.

Thẩm Thuyền Kỳ quyết ở lại Lam Châu vài ngày để điều tra. Chàng vào ngụ trong một khách sạn sang trọng có tên Lan Châu đại khách điểm.

Tắm gội xong, chàng dùng cơm trưa rồi đi dạo một vòng. Bằng phương pháp loại trừ, chàng chỉ đặt nghi vấn vào những nhân vật không liên quan đến ba trăm cao thủ thọ hại. Qua những đi vật họ để lại, Nhữc Hồng đã xác định được lai lịch của người chết. Sau này, khi đã bắt được hung thủ, bà sẽ bảo ái tử công bố với võ lâm, để hậu thân của họ nhận cốt đem về. Các ngôi mộ đều được chôn theo thứ tự và tên tuổi được ghi vào danh sách.

Mười hai năm qua, cũng có nhiều người đến Thiên Sơn tìm kiếm, nhưng vì không có mộ chí nên chẳng thể nhận người thân. Họ chán nản quay về. Lý Nhữc Hồng biết điều đó nhưng bà không thể xuất hiện, vì sợ đánh động lão ác ma.

Thẩm Thuyền Kỳ lang thang khắp thành để thưởng thức cảnh vật, đến chiều, ghé vào một tửu quán rộng rãi để dùng cơm và nghe ngóng tin tức.

Lúc này, chàng đã thấy trên đường có rất nhiều khách giang hồ, trên lưng, ngoài đao kiếm còn có túi vải đựng những hộp vuông dẹt như là lễ vật? Có lẽ họ đến đây để chúc thọ một nhân vật cao niên nào đó.

Khi bước vào quán, chàng biết mình nhận xét không lầm. Máy chục bàn đầy ắp người, đang bàn luận về buổi lễ thọ ngày mai ở Lạc gia trang. Song Long Đao Lạc Tân Chỉ là bậc trưởng bối võ lâm, tuổi đã bát tuần, có quan hệ với chư môn, long đầu các môn phái, bang hội trong giang hồ. vì vậy, lễ mừng thọ năm nay được nhiều người đến dự.

Với tuổi tác như vậy, Thuyền Kỳ không hề ngờ vực lão, nhưng chàng cũng muốn đến để quan sát quần hào. Đây là dịp may hiếm có, dầu không hy vọng gặp hung thủ, cũng loại trừ được mấy trăm hảo kiệt khỏi danh sách truy tầm.

Chàng biết việc tầm hung như mò kim đáy biển, nhưng vì phụ thù quyết không quân ngại. Hai năm sống với sói lang, hổ báo, chàng đã học được tính kiên nhẫn vô hạn của loài dã thú rình mồi.

Chàng hỏi thăm tiểu nhị, được biết Lạc gia trang nằm ở cửa Đông thành Lan Châu và giờ cử hành đại lễ là giờ Ty.

Sáng hôm sau, chàng dậy sớm ra phố, vào tiệm bán đồ châu ngọc để tìm mua lễ vật. Thấy một bộ ấm chén trà bằng ngọc bích rất xinh xắn, chàng hỏi mua thì lão chủ tiệm xun xoe nói :

- Công tử quả là người có nhãn quang tinh tế, bộ ấm chén này là bảo vật có từ đời nhà Hán độc nhất vô nhị. Tiểu nhân xin công tử trả cho một trăm lượng hoàng kim

Chàng thấy lão có vẻ gian xảo, nên vận công phu Ma Nhãn Di Hồn của Ma giáo, chiếu hàn quang vào mắt lão rồi hỏi :

- Ngươi nói thật đi, đây có phải là vật giả hay không?

Lão chủ tiệm đồ dẫn như mơ ngủ :

- Đây là ngọc thường đời Tống, còn bộ Hán ngọc thì ở trong nhà.

Thuyền Kỳ lạnh lùng hỏi tiếp :

- Bộ ấm chén Hán ngọc ngươi mua được với giá bao nhiêu?

- Bẩm công tử, lão nhân tình cờ mua được của một nho sĩ nghèo với giá ba mươi lượng bạc. Lão ấy không tiền mua thuốc cho vợ nên phải bán đi.

- Được, ngươi vào mau lấy ra, ta sẽ trả cho bốn chục lượng bạc.

Lão lạng lẽ vào lấy ra bộ chén tinh xảo bằng ngọc bích, sờ vào nghe tay mát lạnh.

Chàng bảo lão viết hóa đơn tính tiền và hỏi tên tuổi, địa chỉ của người chủ cũ. Khi chàng đi khỏi, lão chủ tiệm nhìn bốn nén bạc mười lạng trên bàn mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đầu giờ Ty, Thẩm Thuyền Kỳ mặc áo thư sinh màu lam, Tiểu Hồ vắt vẻo trên cổ như tấm lông cáo trắng muốt, càng làm tăng sức hấp dẫn của chủ nhân.

Chàng hòa theo dòng người, tay bung lễ vật tiến vào đại sảnh. Ngay cửa là một chiếc bàn gỗ phủ vải đỏ, nơi nhận lễ vật và xướng danh quan khách. Viên Tổng quản Lạc gia trang nhã nhặn cúi chào chàng rồi hỏi :

- Xin công tử cho biết tính danh và nội dung lễ vật.

Chàng điềm đạm đáp :

- Tiểu sinh là Thẩm Thuyền Kỳ, quê ở Tây Vực, không môn phái, vì ngưỡng mộ hiệp danh của Lạc tiên bối nên đến dâng thọ một bộ ấm chén bằng Hán ngọc.

Viên Tổng quản giật mình vì bảo vật này không dưới ba trăm lượng vàng.

Lão hắng giọng xướng lên :

- Thẩm công tử ở Tây Vực.

Chàng ung dung bước vào trong, Trần tổng quản gọi người thay thế rồi đích thân bung bộ ấm chén vào đại sảnh kiểm tra. Khi thấy đúng là của quý, lão mừng rỡ ra kể tai Lạc trang chủ nói nhỏ :

- Xin đại ca lưu ý chàng công tử trẻ tuổi có chiếc khăn quàng lông cáo trắng kia. Chàng ta đã dâng một bộ ấm chén bằng Hán ngọc đúng như mong mỏi của đại ca.

Lạc Tân Chí tuổi đã cao, không uống được rượu nữa, mà chỉ mê trà. Từ lâu vẫn ước ao có được bộ ấm chén quý hiếm. Nhưng vì lão chủ tiệm muốn giữ gìn của giao bảo nên giấu biệt không cho ai biết. Nay được thỏa nguyện, Lạc trang chủ vô cùng cảm kích. Ông chăm chú quan sát chàng thiếu niên hào phóng. Phần Thẩm Thuyên Kỳ, chàng giả đồ thương ngoạn các vật trang trí và kiến trúc trong đại sảnh, chấp tay sau lưng đi loanh quanh khắp nơi, đảo mắt nhìn những bàn tay hữu.

Đến giữa giờ tiệc. cuộc lễ bắt đầu thì chàng đã xác định không ai trong độ tuổi năm, sáu mươi lại cụt hai ngón tay.

Yến tiệc được dọn lên, Lạc trang chủ cười ha hả tuyên bố :

- Người xưa thường nói: “Nhân sinh thất thập cô lai hy”. Nay lão phu đã sống đến tuổi tám mươi, lại được chư vị anh hùng yêu mến đến chúc thọ, lòng già vô cùng cao hứng. Xin mời an tọa uống chén rượu nhạt với lão phu.

Nói xong, lão ngồi xuống chiếc đại ý lót gấm hồng có thêu chữ thọ thật lớn. Dù đầu đã hơi bóng nhưng hàm râu bạc trắng và gương mặt đầy đặn hồng hào, khiến họ Lạc trông rất phúc hậu đẹp lão.

Từng người một theo lời xướng danh của Trần tổng quản, lần lượt lên chúc tụng. Cuối cùng, khi đọc đến tên Thẩm Thuyên Kỳ và lễ vật, mọi người không khỏi lấy làm lạ. Họ quen Lạc Tân Chí từ lâu và đều biết lão rất mê bộ ấm chén này. Nay họ Thẩm tình cờ đáp ứng đúng tâm nguyện của thọ ông, dù chẳng hề có quan hệ gì.

Thuyên Kỳ vén áo sụp xuống lạy ba lạy :

- Tiểu bối kính chúc Trang chủ trường thọ để chống đỡ cho chính khí võ lâm.

Lão cao hứng bước xuống đỡ chàng lên, cười ha hả rồi bảo :

- Không phải vì công tử đã cho vật quý mà lão nói càn. Thực ra tướng mạo công tử đã lộ rõ về anh hùng cái thế, sau này danh lừng vũ nội. Xin mời cùng ngồi chung bàn với lão phu để già này được hỏi han đôi điều?

Song Long Kiếm Lạc Tân Chí không chỉ là đại hành gia về kiếm thuật mà còn là người giỏi tướng pháp. Vì vậy, lời nói của ông làm quần hào chấn động, cố nhìn xem họ Thẩm có gì đặc biệt. Nhưng chỉ thấy chàng dung mạo hòa nhã, không xinh đẹp nhưng cũng dễ coi và khiến lòng người mến mộ. Chỉ có các nàng hiệp nữ tuổi đôi mươi mới cảm nhận được hết mị lực của chàng trai lạ mặt này. Họ càng nhìn chàng càng cảm thấy muốn được thân cận.

Lão Trang chủ nắm tay, dắt chàng đến bàn của các vị trưởng bối. Họ cũng đang ngăm ngăm quan sát chàng thiếu niên đã được họ Lạc khen tặng. Xưa nay, Lạc Tân Chí chưa bao giờ nói càn.

Thẩm Thuyên Kỳ cung kính thi lễ rồi ngồi xuống ghế, Lạc trang chủ nâng chén mời mọi người. Quần hùng hoan hỉ uống cạn rồi bắt đầu động đũa.

Bàn của họ chỉ có tám người, lão giới thiệu sáu người kia với chàng :

- Bang chủ Cái bang, Quái Cái Bạch Tri Thượng.
- Chương môn Côn Luân, Tiểu Kiếm Vương Thực.
- Không Văn thiên sư, Thủ tòa Đạt Ma đường - Thiếu Lâm tự.
- Nhân Văn đạo trưởng, Chương môn Võ Đang.
- Diệu Hà sư thái, Chương môn Nga My.
- Hậu Thiên Kiếm Hạ Tri Chương, Chương môn phái Hoa sơn.

Trên bàn có đủ chay mặn nên hai cao thủ Thiếu Lâm và Nga My không phải phàn nàn gì.

Quái Cái là một lão già tuổi thất tuần, tóc hoa râm, áo đầy những miếng vá. Lão hấp háy đôi mắt tinh thái hỏi Thẩm Thuyên Kỳ :

- Công tử rời Tây Vực và Trung Nguyên để thăm ai?

Chàng buông đũa kính cẩn đáp :

- Tiểu sinh muốn được mở rộng kiến văn nên xin phép từ mẫu vào du ngoạn cảnh đẹp Trung Thổ, chứ không có mục đích nhất định.

Lão cười bảo :

- Mấy vị cao niên đây đều kiêng rượu, chẳng hay công tử có thể bồi tiếp lão phu vài chung được chăng?

Chàng ở vùng băng tuyết quanh năm uống rượu để chống rét nên tư lượng rất cao, liền nhận lời. Hai người chén tạc chén thù rất hào hứng. Quái Cái gặp kỳ phùng địch thủ, cao hứng bật cười sang sảng :

- Khoái thật! Ta cứ tưởng thiên hạ không còn người biết uống rượu nữa, chỉ với tửu lượng này cũng đủ chứng tỏ lão họ Lạc xét người không lầm.

Bổng Trần tổng quản từ ngoài vội vã bước vào, theo sau là một hán tử áo đen tay bung hộp lễ vật. Trần tổng quản vòng tay nói :

- Đại ca! Người này là đệ tử của Long Hồ bang ở Thiểm Tây, vì đến muộn nên muốn đích thân dâng lễ vật.

Lạc TânChí cười ha hả, xô ghế đứng lên bảo hán tử :

- Không ngờ quý Bang chủ lại có lòng nghĩ đến lão phu, quả là đáng mừng!

Gã đệ tử Long Hồ bang quỳ xuống chúc tụng rồi nói :

- Món quà này rất phi thường, xin Trang chủ mở ngay tại đây cho mọi người được thưởng lãm.

Thuyền Kỳ nghe Tiểu Hồ rít nhẹ, biết ngay có chuyện lạ, chàng vận công phòng bị.

Lạc Tân Chí vui vẻ đặt hộp lễ vật lên bàn rồi mở ra. Đôi mắt tinh của anh của ông chợt nhận ra con độc xà đen tuyền phản xạ tự nhiên lùi lại một bước.

Nhưng con rắn đã như mũi tên phóng vào ngực ông, chỉ còn một gang nữa là vô phương cứu chữa. Các cao thủ chung bàn kinh hãi than thảm. Ngay đầu, chiếc khăn lông cáo trên cổ Thuyền Kỳ đã như ánh chớp bạc bay vút đến cuốn lấy độc xà. Cả hai rơi xuống đất, mọi người định thần nhìn lại mới biết chiếc khăn chính là một con cáo tuyết kỳ lạ. Nó đang ngấu nghiến nhai con độc xà một cách ngon lành.

Quái Cái thờ phào nói :

- Con rắn này là vật rất độc, có tên Kim Tuyền Hắc Xà. Nếu không có con cáo bé kia thì Lạc lão đã hồn du địa phủ.

Họ quay lại nhìn tên hán tử, thấy gã vẫn quỳ nguyên chỗ không hề động đậy. Lạc Tân Chí giận dữ chỉ mặt gã mắng :

- Lão phu với Long Hồ bang có thù oán gì sao lại ám toán ta?

Không Văn thiền sư trầm giọng bảo :

- Hắn đã bị điểm huyết nhưng không hiểu ai ra tay. Trong chư vị, ai là người luyện được môn Cách Không chỉ lực?

Sáu vị cao niên ngơ ngác nhìn nhau lắc đầu. Họ đồng loạt quay về phía chàng công tử trẻ tuổi. Tiểu Hồ lúc này đã chén xong độc xà, tung mình quán quanh cổ chủ nhân.

Lạc Tân Ghi cười nói :

- Ôn cứu mạng, Lạc mỗ xin tạ dạ và rất tự hào vì đã nhìn ra bậc kỳ tài trong đám thiếu niên.

Quần hào lúc này đang rời bàn tiệc, xúm lại quanh hiện trường xem sự thể.

Thuyền Kỳ đứng dậy vòng tay tạ thưa :

- Tiền bối quá lời khiến tiểu sinh thêm hổ thẹn, bây giờ xin phép được tra hỏi gã kia xem ai là người chủ sử?

Lạc Tân Chí hậm hực nói :

- Chính gã đã nhận mình là đệ tử Long Hồ bang, còn tra xét làm gì?

Chàng cười đáp :

- Chẳng ai đại gì mà nhận mình là giặc. Có lẽ đây là âm mưu ly gián phe bạch đạo và Long Hồ bang, hầu tạo phong ba chốn giang hồ.

Nhàn Vân đạo trưởng gật đầu tán đồng :

- Thảm công tử có lý, bạch đạo cũng nghĩ vậy. Lạc huynh cứ ở đây duy trì lễ mừng thọ, bọn ta đưa hắn vào hậu sảnh điều tra.

Lạc lão hắng giọng, mời mọi người tiếp tục ăn uống. Trần tổng quản nắm cổ gian tặc xách vào trong. Nhàn Vân và Thuyền Kỳ lặng lẽ đi theo, nắm vị kia ở lại với Trang chủ.

Vào đến thư phòng, Trần tổng quản đặt gã xuống đất, đưa tay giải huyết nhưng hán tử vẫn giữ nguyên tư thế, không hề động đậy. Lão biến sắc gượng cười :

- Tâm pháp của công tử quả là ảo diệu, lão phu không cách nào giải nổi, xin bái phục.

Nhàn Vân đạo trưởng giật mình, vì họ Trần nổi danh thiên hạ với đôi phán quan bút, chuyên nghề điểm huyết danh hiệu Thiên Thủ Thần Bút không phải

tự nhiên mà có được.

Ông nhìn Thuyền Kỳ với vẻ dò xét rồi hỏi :

- Công tử định thẩm vấn bằng cách nào?

Chàng thân nhiên đáp :

- Tây Vực có môn tà pháp Nhiếp Hồn công. Tiểu sinh may mắn học được. Xin nhị vị cảnh giới giúp cho.

Hai lão lùi lại đứng sát cửa phòng chờ xem thủ đoạn của chàng. Thuyền Kỳ cẩn thận, bóp miệng gã thò ngón tay vào xét hai hàm răng.

Lát sau, chàng lấy ra một viên sáp nhỏ, thử dài bảo :

- Chủ nhân của gã này quả là tàn ác, bắt thuộc hạ ngậm sâu độc được để tự sát.

Nhàn Vân khâm phục, đưa ngón cái lên khen ngợi :

- Công tử tuổi trẻ mà tâm cơ tinh tế, bản đạo vô dùng bội phục!

Thuyền Kỳ giải á huyết rồi chiếu đôi ma nhãn vào mắt gã, bắt đầu hỏi :

- Người có phải là đệ tử Long Hồ bang hay không?

- Không!

- Vậy người thuộc bang hội nào?

- Thông Thiên giáo.

- Giáo chủ là ai?

- Không biết!

- Người chỉ huy trực tiếp của người có danh tính và chức vụ gì?

- Không biết tính danh, chỉ xưng hô bằng Tây đường chủ. Từ Giáo chủ đến các bộ pháp và Đường chủ đều bịt mặt nên không thể nhận ra.

- Tổng số nhân thủ của Tây đường khoảng bao nhiêu?

- Khoảng một ngàn người, phân bố khắp các tỉnh miền Tây Trung Nguyên.

- Mật hiệu liên lạc là gì?

- Ngân bài và số hiệu.

- Tôn chỉ của Thông Thiên giáo là gì?

- Độc bá vô lâm, thống trị giang hồ.

Hai lão gia rùng mình trước thế lực và dã tâm của tà giáo. Thuyền Kỳ biết không thể khai thác gì hơn liền vận thần công, ánh mắt chói lòa, chàng thì thầm ra lệnh :

- Sau khi rời khỏi nơi này, người lập tức trở về quê cũ làm ăn, quên đi Thông Thiên giáo và quên cả cuộc nói chuyện hôm nay.

Gã gật đầu, rùng mình một cái rồi gục xuống. Chàng quay sang bảo Trần tổng quản :

- Xin tiền bối giam giữ hắn lại, chờ nửa đêm thả ra cho hắn về quê đoàn tụ với vợ con.

Nhàn Vân thấy chàng lại lịch bí ẩn, thủ đoạn tà quái nhưng tâm địa thiện lương, lão yên lòng thở phào :

- Bọn bạch đạo chúng ta, khi đối phó với tà ma thường bị thua thiệt vì không hiểu hết thủ đoạn thâm độc của chúng. Nay đã có công tử cơ trí siêu phàm, tài nghệ xuất chúng, bản đạo rất yên tâm.

Chàng cau mày suy nghĩ rồi nói :

- Tiểu sinh rất mệt mỏi, xin được ở lại đây hành công. Tiền bối trở ra đại sảnh, thông báo những điều vừa hỏi được về Thông Thiên giáo cho quần hùng biết. Đó cũng là cách cảnh tỉnh vô lâm trước hiểm họa sắp đến. Tan tiệc xong, mời chư vị trưởng bối vào đây, tiểu sinh có chuyện muốn giải bày.

Nhân Vân nhận lời, bước ra ngoài. Trần Tử Âu ở lại cạnh giới cho chàng điều tức. Tiểu Hồ đã quen việc bảo vệ chủ nhân nên đôi mắt đỏ trong như ngọc, nhìn họ Trần với vẻ nghi ngờ.

Nửa canh giờ sau, chàng xả công thì bảy lão bắt từ cũng vừa vào đến.

Không Văn thiền sư niệm Phật :

- A di đà Phật! Nhờ thí chủ mà võ lâm sớm phát giác dã tâm của Thông Thiên giáo. Thật là công đức vô lượng.

Lạc trang chủ mời mọi người an tọa rồi bảo a hoàn pha trà. Thảm Thuyền Kỳ lúc đầu hơi ái ngại, sợ Chương môn phái Côn Luân nhận ra mối quan hệ giữa chàng và Côn Luân Thần Kiếm Thảm Thiên Tân. Nhưng nhớ lại lời kể của mẫu thân rằng môn đồ cả hai phái đều không biết song thân chàng bị trục xuất ra quan ngoại, nên chàng cũng yên lòng. Tiểu Kiếm Vương Thực là đại sư huynh của cha chàng, ông rất yêu thương người sư đệ tài hoa, đã từng vì việc của Thiên Tân mà đánh nhau với Ma giáo. Sau vì bị sư phụ quở trách nên mới bỏ qua mối hận cũ. Tuy nhiên, ông vẫn thầm oán giận Thánh Nữ Ma giáo đã hại một đời hào kiệt của sư đệ mình.

Họ Vương đã nghe Nhân Vân đạo trưởng thuật lại chuyện chàng dùng Nhiếp Hồn đại pháp hỏi cung tên hán tử. Ông nhớ đến môn Ma Nhân Di Hồn của Ma giáo nên sinh lòng ngờ vực, hỏi chàng :

- Lão phu xin hỏi thực, chẳng hay công tử có phải là môn đồ của Ma giáo hay không?

Cũng may mà tính lão cương trực nên hỏi thẳng như vậy. Vô tình lại giúp chàng, vì thực ra chàng có luyện Ma kinh nhưng không hề gia nhập Ma giáo.

Thuyền Kỳ thân nhiên kính cẩn đáp :

- Tiền bối yên tâm, tiểu sinh chưa hề là môn đồ của bất cứ phái nào.

Lão cảm nhận được sự thành thật trong ánh mắt chàng nên an lòng.

Thuyền Kỳ đứng dậy vòng tay thưa với mọi người :

- Tiểu bối cúi xin chư vị tiền bối giúp cho một việc.

Lạc trang chủ thọ ơn cứu mạng của chàng nên ứng tiếng :

- Công tử cần gì xin cứ nói, lão phu đâu không đủ sức, cũng nhờ đồng đạo tương trợ, tận lực thi hành ý nguyện của công tử.

Sáu người kia đều là thâm giao với lão nên cũng phải tỏ thái độ, Quái Cái cười khà khà bảo :

- Ngoài chuyện cứu mạng Lạc Tân Chí, phong thái của công tử cũng khiến lão phu yêu mến, xin đừng e ngại.

Thuyền Kỳ biết Cái bang thế mạnh, người đông, có đến hàng chục vạn đệ tử. Nếu chịu ra tay giúp đỡ, cơ may tìm được cừu nhân càng dễ dàng hơn.

Chàng vui mừng sụp xuống lạy tạ rồi nói :

- Bang chủ đã nhận lời, Thảm Thuyền Kỳ xin đội ơn. Lần này tiểu sinh vào Trung Nguyên để tìm một cao thủ tuổi hơn ngũ tuần, bàn tay hữu bị chặt mất hai ngón út và áp út. Ngoài việc lão nói giọng Giang Nam, không còn gì để nhận dạng. Có khả năng lão là long đầu một bang hội đầy thế lực từ hơn mười năm trước.

Quái Cái thắc mắc :

- Công tử tìm lão ấy làm gì?

Chàng nghiêng răng đáp :

- Lão ta chính là kẻ đã âm hại tiên phụ.

Vương Thực thờ dài hỏi :

- Chẳng hay lệnh tiêu phụ tính danh là gì?

Chàng lúc đầu không định nói ra nhưng nhìn những gương mặt chính trực chung quanh không nỡ giấu diếm, nghiêng răng đáp :

- Thiên phụ là Côn Luân Thần Kiếm Thảm Thiên Tân.

Họ Vương nghe như sét đánh bên tai, mừng rỡ cúi xuống đỡ chàng lên, chăm chú quan sát, nghẹn ngào hỏi :

- Ngươi hãy đọc khẩu quyết chiêu cuối cùng trong pho Côn Luân kiếm pháp cho ta nghe thử xem?

Thuyền Kỳ nuốt lên, đọc thầm vào tai lão. Vừa dứt câu, Vương Thục xiết chặt chàng vào lòng bật cười thê thiết. Mọi người sững sờ trước cuộc kỳ ngộ này, cất tiếng chúc mừng :

- Không ngờ Thẩm đệ lại có được ái tử anh hùng đến vậy, xin chúc mừng Vương huynh.

Tiểu Kiếm gạt lệ, dắt cháu đến ngồi bên mình hỏi han :

- Sự đệ của ta ngộ hại trong trường hợp nào?

Thuyền Kỳ bèn thuật lại chuyện xưa dưới chân rừng Thiên Sơn. Ai nấy đều cảm hận tên ác tặc. Mười hai năm nay họ ra sức truy tìm manh mối vụ thảm án mà không tìm ra dấu vết. Nay mới biết sự thật và đòi chút dấu hiệu về hung thủ.

Bản bạc đến tận nửa đêm, sáng ra Thuyền Kỳ cáo biệt chư vị trưởng bối, tiếp tục cuộc hành trình. Lòng chàng giờ đây tự tin hơn, vì sau lưng có hậu thuẫn của các phái bạch đạo trên giang hồ. Hai mươi vạn đệ tử Cái bang sẽ ra sức truy tìm hung thủ cụt tay, và luôn giữ liên lạc với chàng.

* * * * *

Sau khi vượt Hoàng Hà, mục tiêu đầu tiên của chàng là Tổng đà Long Hồ bang ở Tây An. Trong danh sách ba trăm người thọ nạn năm xưa, không có ai là đệ tử bang hội này, Bang chủ Long Hồ bang nổi tiếng thần bí, lúc nào cũng bịt mặt, ngay bang chúng cũng không biết diện mạo của ông ta.

Nhưng vừa qua khỏi thành Hàm Dương ba chục dặm, mặt trời Tây Thục như đổ lửa xuống đầu, Tiểu Hồ bực bội rít lên. Chàng hiểu ý, ghé vào một túp quán bên đường, bảo tiểu nhị đổ đầy một chậu nước lớn để Tiểu Hồ tắm mát.

Còn chàng ngồi xuống bàn gọi vài thức nhắm. Trong quán có không ít khách giang hồ nhưng ngoài mấy tay đạo sĩ áo xanh, kỳ dư đều là cao thủ độc hành, không thuộc bang phái nào.

Bỗng ngoài sân có người dừng ngựa, một nữ lang áo hồng tuổi trạc đôi chín, áo đầm mồ hôi bước vào. Nhan sắc nàng làm túp quán như sáng rực lên.

Đám hán tử giang hồ trở mắt nhìn không chớp. Năm gã đạo sĩ cũng không giấu được lòng phàm, len lén liếc nhìn người đẹp.

Nàng dường như đang lo lắng điều gì nên không để ý đến những cặp mắt si mê chung quanh, cất tiếng bảo tiểu nhị :

- Người mau đem cho ta một bình trà và mâm cơm chay, hôm nay là ngày trai tịnh.

Gã tiểu nhị vui vẻ vì được phụ vụ nữ nhân nên mau mắn bưng trà ra trước.

Người ngọc quá khát uống liền một hơi ba chung. Có người không nén được, bật cười làm thiếu nữ giật mình thẹn thùng.

Cơm chay dọn ra, nàng dù rất đói cũng cố ăn chậm rãi. Chỉ vừa hết chén thứ hai, nàng ngước nhìn ra cửa quán, biến sắc vì thấy một người áo trắng đang đứng như pho tượng. Nàng cau mày buông đũa đứng dậy chỉ mặt gã mắng rằng :

- Tên quái vật kia sao cứ theo đuổi ta mãi như vậy? Có giỏi thì đến Tổng đàn Long Hồ bang mà đấu với phụ thân ta. Nửa đường hiếp đáp nữ nhân đâu phải kẻ anh hùng?

Thuyền Kỳ chăm chú nhìn người mới đến, thấy gã tóc dài ngang lưng, trán cột khăn xanh, mặt mũi âm u như quỷ dữ. Đôi mắt dài nhỏ cộng với chiếc mũi điều khiến dung mạo thêm phần đáng sợ.

Gã mỉm cười đáp :

- Trong võ lâm ai cũng biết Tàn Chi Quỷ Đạo Sầm Tham chẳng bao giờ tự nhận mình là anh hùng. Ta đã gặp nàng ở đây tội gì phải đến Tân An nữa? Nàng tưởng có tuấn mã là thoát được tay ta hay sao?

Gã chậm rãi bước vào, hàn quang lấp lánh nhìn mọi người. Ai nấy đều khiếp sợ trước oai danh của tay đao tàn độc này nên cúi đầu lẩn tránh. Gã bật cười ngạo nghễ bảo thiếu nữ :

- Nàng thấy không, ta dù xấu xí nhưng uy danh khiếp đảm thiên hạ, hơn hẳn lũ mặt trắng bất tài kia. Như vậy không xứng đáng với nàng sao?

Quần hào bị si nhục, giận run người nhưng chẳng dám hó hé. Dưới đao của họ Sầm, chưa một ai chết toàn thây.

Thiếu nữ phẫn nộ rút kiếm chìa vào ngực run rẩy nói :

- Ta thà chết chứ không chịu thất thân với loài ác tặc như ngươi.

Thuyền Kỳ sợ nàng liều mình liền đứng lên, bước đến cạnh nàng mỉm cười :

- Cô nương quả là tinh liệt, tiểu sinh xin vì người ngọc tiếp thử vài chiêu Quỷ đạo.

Nàng choáng váng trước nụ cười ma lực của chàng, ấp úng nói :

- Xin công tử nên lượng sức, kéo tiện thiếp hại lây đến chàng.

Thuyền Kỳ bật cười vang :

- Chẳng qua cô nương quá coi trọng gã đây thôi. Chỉ cần ba chiêu tiểu sinh cũng đủ lấy mạng Quý Dao.

Sâm Tham cười ghê rợn :

- Tiểu quý khoác lác, nếu trong ba chiêu, ngươi thắng được ta, Sâm mỡ xin suốt đời làm nô bộc.

Chàng quay lại hỏi nữ lang :

- Bình nhật họ Sâm có phải kẻ độc ác hay không?

Nàng e lệ trả lời :

- Thành thật mà nói, Quý Dao vốn không phải là hiếu sắc và cũng chỉ giết những kẻ xấu xa. Dù đao pháp tàn độc nhưng không thể gọi y là kẻ ác nhân. Chẳng hiểu sao lần này lại quyết bắt cho được thiếp?

Quý đạo giờ ngón cái khen ngợi :

- Nàng quả là kỳ nữ, bị ta truy đuổi mà không nói sai nửa câu. Sâm mỡ xin bái phục. Thực ra ta bắt nàng không phải vì háo sắc, mà chỉ muốn thương lượng với Bang chủ Long Hồ bang một việc lớn.

Thuyền Kỳ trầm suy tính rồi bảo gã :

- Cũng may cô nương đây không nói xấu các hạ, ta sẽ nương tay chỉ đánh roi Quý đạo thôi chứ không lấy mạng.

Chàng chậm rãi rút trường kiếm chỉ xéo lên trời, như chờ họ Sâm xuất thủ trước.

Gã sững sờ linh cảm hôm nay đã gặp kinh địch, phong thái ung dung của chàng thiếu niên khiến gã chột dạ. Sâm Tham rút Quý đao xanh biếc đánh một chiêu thăm dò. Nhưng đối thủ thân pháp như bóng ma, xoay chuyển trong luồng đao quang, tránh khỏi dễ dàng. Gã kinh hãi tăng thêm ba thành công lực, xuất chiêu thứ hai, đao phong lạnh lùng rít lên như xé gió.

Thuyền Kỳ thân nhiên rung kiếm nhanh vào lưỡi đao, Sâm Tham thấy mũi kiếm như có mắt, chọn đúng chỗ sơ hở chết người mà len vào, gã gạt mình nhảy lùi.

Thực khách trong quán thấy gã thất thủ, bắt đầu tin tưởng vào bản lĩnh chàng công tử thiếu niên nên ò lên tán thưởng.

Quý Dao động sát khí, vận toàn lực xuất tuyệt chiêu. Đao ánh giăng mắc đầu trường, hơi thép lạnh tỏa ra dàn dụa, như chiếc kén bao chặt đối phương.

Thuyền Kỳ lạnh lùng vung kiếm, những đốm hàn tinh dày đặc như sao trời.

Tiếng đao kiếm chạm nhau tinh tang, thánh thót.

Sâm Tham bị chiêu kiếm kỳ ảo khóa chặt đường đao. Gã kinh hoàng khi nhận ra lưỡi kiếm đã lướt ngay cổ họng, nhưng lại biến thế, đao bản đập xuống huyết Dương Khê nơi bàn tay hữu. Gã đau đớn buông đao đứng lặng người, không biết nên hận hay nên tạ ơn tha mạng?

Cử tọa vỗ tay hoan hô như sấm dậy. Thiếu nữ mừng rỡ, quên cả thẹn thùng chạy đến nắm chặt tay chàng khen ngợi :

- Công tử kiếm thuật thông thần, tiện thiếp vô cùng bái phục.

Chàng không nói gì, chỉ lặng nhìn Quý Dao mỉm cười, như muốn xem thái độ gã thế nào.

Sâm Tham cũng nhìn chàng, gã nhận ra ánh mắt thân thiện, hòa dịu không chút đắc ý, liền sụp xuống lạy ba lạy :

- Sâm mỡ y ước nguyện làm nô bộc cho công tử. Xin cho biết đại danh để xưng hô.

Chàng mừng rỡ, bước lại đỡ gã lên :

- Tại hạ là Thẩm Thuyền Kỳ, rất mừng được kết bạn với bậc anh hùng như các hạ.

Gã lắc đầu kiên quyết :

- Sâm mỡ suốt đời không nói hai lời, xin chủ nhân đừng băn khoăn.

Thuyền Kỳ thấy nơi đây rần rờn lẫn lộn, không tiện đàm đạo với gã nên bảo nhỏ :

- Các hạ đã, quyết tâm, ta không dám khiên cưỡng. Mau tìm nơi vắng vẻ uống vài chén tương phùng.

Chàng gọi chủ quán tình tiền rồi huyết sáo gọi Tiểu Hồ Linh thú như tia chớp từ trong bay ra nằm vắt vẻo trên cổ chàng.

Thiếu nữ áo hồng e lệ đảo đôi mắt phượng, nghiêng mình nói :

- Thiếp tên gọi là Vi Vân Phụng xin tạ ơn Thâm công tử đã ra tay tương trợ.

Chàng đáp lễ rồi trầm giọng hỏi nhỏ :

- Tiểu sinh mong cô nương cho biết lệnh tôn năm nay niên kỷ bao nhiêu?

Nàng rất ngạc nhiên nhưng vẫn đáp :

- Gia phụ tuổi đã hơn thất tuần, nhưng chẳng hay công tử hỏi vậy với ý gì?

Chàng mỉm cười nói trở đi :

- Lệnh tôn tuổi hạc đã cao, sao cô nương lại không kẻ cận chăm sóc mà lại bạt thiệp trường đồ?

Vân Phụng then thùng cúi đầu thỏ thẻ :

- Thiếp ở mãi Tân An cũng buồn chán, nên lên bỏ đi, đến thăm bằng hữu ở Hàm Dương. Nhưng chỉ mới được một ngày đã vội về ngay.

Nàng dừng lại rồi liếc chàng, án cần mời mời :

- Gia phụ là người khoáng đạt, quý trọng anh tài, kính thỉnh công tử đến tể xá cho thiếp được phụng bồi.

Chàng hỏi lại :

- Nay Sầm Tham đã là bạn đồng hành của tiểu sinh, sinh tử có nhau, vậy nếu đến quý bang có gì trở ngại chăng?

Vân Phụng dịu dàng nói :

- Chuyện cũ xin đừng nhắc đến, thiếp xin mời cả Sầm huynh ghé chơi.

Họ Sầm lặng lẽ chờ ý kiến của chủ nhân Thuyền Kỳ gật đầu :

- Vì cô nương đã có lời mời, tiểu sinh rất vinh hạnh. Nhưng xin nàng hỏi gia trước, vài ngày nữa chúng ta sẽ đến.

Vân Phụng mừng rỡ cáo biệt, chờ nàng đi khuất, Thuyền Kỳ cùng Quý Dao cũng lên đường. Quần hào trong quán nhìn theo với vẻ ngưỡng mộ, bàn bạc mãi về chàng công tử có con hòa nhãn Tiểu Hồ trên vai.

Đi chừng vài dặm, thấy bên đường có quán rượu nghèo vắng vẻ. Chủ quán đang ngồi ngáp vặt, đập ruồi. Hai người dừng cương vào gọi rượu.

Biết họ Sầm đuổi theo Vân Phụng không kịp ăn, nên chàng bắt gã phải làm vài chén com rồi mới uống rượu. Quý Dao từ ngày xuất đạo chưa hề gặp đối thủ. Nay mới ba chiêu đã roi đao nên vô cùng khâm phục Thuyền Kỳ.

Phong thái chàng lại hòa nhã, thân thiện khiến hắn thực tâm mến mộ, chứ không phải chỉ bởi lời giao ước.

Gã ngạc nhiên nhận ra trong đôi mắt to đen của chàng, đôi lúc ánh lên nỗi sầu khổ, hận thù. Như giấu kín một nỗi buồn vô tận.

Chờ gã ăn no, Thuyền Kỳ nói :

- Chúng ta đều là bậc trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng không nên câu nệ tiểu tiết. Từ nay các hạ gọi ta là công tử còn ta sẽ gọi các hạ bằng Sầm huynh, như vậy dễ nghe hơn.

Sầm Tham cảm kích gật đầu :

- Công tử lòng dạ rộng rãi, Sầm mỗ xin phụng ý.

Chàng hài lòng nâng chén mời gã. Ba chén lớn đã làm họ Sầm khoan khoái hơn. Chàng hỏi gã :

- Sầm huynh định bắt Vân Phụng để thương lượng với Long Hồ bang chủ việc gì?

Gã buông đũa thờ dài nói :

- Nhà Sầm mỗ ở bên giong sông vĩ Thủy. Một hôm gia đình cậu được con cá lớn, chung lên đem dâng cho gia mẫu. Nào ngờ bà ăn xong toàn thân bại liệt, thuốc thang đã hai năm mà không hề thuyên giảm. Có người bà con là môn đồ trong Long Hồ bang tiết lộ Bang chủ y thuật thông thần. Sầm mỗ đã mấy lần cầu khẩn nhưng lão không chịu cứu, vì vậy mới bày kế bắt con tin.

Thẩm Thuyên Kỳ mỉm cười :

- Lão có nói lý do tại sao không giúp đỡ hay chăng?

- Có! Vì gia mẫu là môn đồ Ma giáo, trước đây theo Thánh Nữ Lý Nhược Hồng, nên họ Vi từ chối. Lão bảo nên gia mẫu chịu thoát ly Ma giáo thì lão sẽ giúp cho. Nhưng gia mẫu thà chết chứ không bội giáo.

Chàng xúc động, không ngờ gặp lại những người có quan hệ với mẫu thân mình. Trầm ngâm một lúc chàng bảo gã.

- Lúc đầu, ta không có ý định đến Tổng đàn Long Hồ bang. Nhưng vì lệnh mẫu, ta quyết đến xem sự thế thế nào.

Sầm Tham cảm kích, mỉm cười hỏi lại :

- Chẳng lẽ nhan sắc của Vi Vân Phụng không làm công tử chú ý sao?

Chàng lắc đầu không đáp, gọi chủ quán tính tiền. Hai người trực chỉ Tây An.

Ba ngày sau họ đến Tổng đàn Long Hồ bang. Thuyên Kỳ đưa bài thiếp, lát sau Vi Vân Phụng tươi như đóa hải đường ra đón tiếp :

- Thiếp vừa về đến chiều qua, không ngờ trưa nay nhị vị đã quang lâm. Thật vô cùng sung sướng. Xin mời nhập sảnh.

Tổng đàn nằm cách thành Tây An bốn dặm, dựa lưng vào một ngọn đồi cao, tường xây toàn bằng đá núi vững chắc. Đại môn cao hơn trượng với hai cánh cổng bằng gỗ dày nặng nề.

Trước cửa đại sảnh là hai pho tượng Long Hồ bằng đá hoa cương, trông rất oai và có thần.

Bên trong rộng rãi, sáng sủa nhờ những cửa sổ treo rèm xanh. Trên bức vách cuối sảnh đắp nổi hình Long Hồ và hàng chữ Long Hồ bang mạ vàng óng ánh.

Dưới chân tường có chiếc ghế thái sư bằng gỗ đen bóng, và sáu chiếc đại ý vây quanh một kỷ trà.

Vân Phụng mời hai người an tọa rồi bảo a hoàn dâng trà :

- Tiểu Cúc vào trong mời Bang chủ ra tiếp khách.

Lát sau một lão nhân mặc thanh bào, trên ngực thêu hình Long Hồ, mặt che sa tanh xanh bước ra. Thuyên Kỳ và Sầm Tham đứng dậy nghinh tiếp. Vi bang chủ có vẻ bất ngờ khi thấy họ Sầm. Lão lạnh lùng ngồi xuống chủ vị, hắng giọng hỏi gã :

- Quý Đao giữ đường truy bắt ái nữ của ta, lại còn dám vác mặt đến đây ư?

Hai người giật mình, chẳng ngờ Vân Phụng lại không giấu diếm việc này, bỗng rồi lặng im. Vân Phụng đỡ lời :

- Phụ thân đã hứa không nhắc đến chuyện cũ nữa mà!

Vi bang chủ gật đầu, chăm chú quan sát Thẩm Thuyên Kỳ. Lão đã nghe ái nữ nói về chàng công tử này với vẻ say mê, ngưỡng mộ nên muốn tìm hiểu xem chàng có gì đặc biệt. Nhưng ngoài dung mạo hòa nhã, dễ mến, Thuyên Kỳ không thể gọi là mỹ nam tử. Lão hỏi chàng :

- Ta nghe nói công tử chỉ trong ba chiêu đã thu phục Quý Đao, võ công ấy quả đáng khâm phục. Chẳng hay hai người đến đây vì mục đích gì?

Thuyên Kỳ vòng tay đáp :

- Cung bảm Bang chủ, tiểu sinh cùng họ Sầm đến đây cúi đầu mong Bang chủ ra tay tế độ, chữa trị cho mẫu thân họ Sầm.

Vi bang chủ ngửa cổ cười khanh khách :

- Rất tiếc ta đã có lời thề không chữa trị cho môn đồ Ma giáo. Dù công tử có on trọng trợ với tiện nữ, ta cũng chẳng thể phá lệ.

Thuyên Kỳ cau mày hỏi lại :

- Tiểu sinh muốn được biết lý do của lời trọng thệ ấy?

- Nề mặt công tử là bậc anh hùng, ta sẽ thổ lộ sự thực. Chính vì Ma giáo mà ta suốt đời không được lộ diện trước mặt mọi người.

- Xin hỏi có cách nào khác để giải quyết lời thề ấy không?

Lão gật đầu :

- Có một cách! Nếu trong ba chiêu công tử không thua, Vi Thừa Khanh này sẽ tự phá lệ, trị bệnh cho mẫu thân của họ Sầm.

Vân Phụng thất sắc thảng thốt :

- Thân phụ! Ngay cô trượng còn không có khả năng ấy, Thẩm công tử sao địch lại Long Hồ tam chiêu?

Vi bang chủ thần nhiên đáp :

- Chỉ có cách đó mà thôi. Không có con đường thứ hai!

Sầm Tham vòng tay nói với Thuyền Kỳ :

- Công tử! Tử sinh hữu mệnh, xin người đừng vì kẻ nô bộc này mà liều mạng.

Thuyền Kỳ nổi lòng hào khí cười mát, nói :

- Bang chủ đã có lòng thương, chỉ cho lối thoát, tiểu sinh xin bồi tiếp tam chiêu.

Thấy ái nữ hoa dung ửng đỏ, nước mắt hoeo mi, Vi bang chủ truyền âm an ủi :

- Phụng nhi yên tâm, ta không đã thương tình lang của con đâu.

Nàng mừng rỡ, chạy vào lấy kiếm cho lão. Đại sảnh rộng rãi nên chẳng cần phải ra sân. Hai người đứng đối diện nhau thủ thế. Biết lão không bao giờ xuất thủ trước, Thuyền Kỳ ôm kiếm chào rồi xuất chiêu, kiếm ảnh trùng trùng như đan lưới. Vi Thừa Khanh không dám coi thường vùng kiếm xuất chiêu “Long Hồ Trán Môn”. Kiếm quang trùng trùng bay lượn như móng vuốt mãnh thú chụp vào các tù huyệt. Tiếng thép chạm nhau vang rền thấy đối phương vẫn ung dung, lão dồn thêm công lực xuất chiêu “Long Hồ Tại Thiên”, thanh kiếm như chia thành hai đao kiếm quang lồng lộn xô đến tấn công tả hữu.

Sầm Tham không ngờ Vi bang chủ kiếm thuật đã đạt đến mức kỳ tuyệt như vậy, gã than thầm trong bụng, lo lắng cho chủ nhân.

Nhưng thân ảnh Thuyền Kỳ đã hòa với kiếm quang, xoay tít như chong chóng, không còn phân tả hữu, trước sau nữa. Chàng như con lốc cuốn đến nuốt gọn chiêu kiếm đối phương. Vi Thừa Khanh kinh hãi quát lên như sấm, tung mình lên xuất chiêu “Long Hồ Phong Vân”. Kiếm khí lạnh lẽo như đám mây mù chụp xuống đầu địch thủ, Thuyền Kỳ cũng rú lên thánh thốt, nương theo kiếm quang như mũi tên xuyên vào đám mây thép trên đầu.

Tiếng binh khí chạm nhau ngân dài không dứt. Mọi người định thần nhìn lại, thấy cả hai người vẫn an toàn, lòng vui khôn xiết. Thuyền Kỳ vòng tay thưa :

- Tiểu sinh may mắn qua được ba chiêu. Cảm tạ Bang chủ đã nương tay.

Nhưng chỉ mình lão biết ai đã nương tay cho ai. Mũi kiếm của chàng đã đặt vào ngực trái lão nhưng lại rút về.

Vi Thừa Khanh nửa mặt cười sáng khoái, lột bỏ khăn mặt, để lộ dung mạo phương phi, đoan chính. Lão bước đến nắm tay chàng thân thiết nói :

- Lão phu xin cảm tạ công tử đã giải thoát khỏi lời thề giấu mặt. Mười tám năm trước, Giáo chủ Ma giáo Lý Bạch đã đồng ý cho ta thoát ly giáo phái với điều kiện suốt đời không lộ mặt, cho đến khi có người phá được Thiên Ma Tam Thức của họ Lý.

Lão dắt chàng đến ngồi bên trà kỷ, bảo vân Phụng :

- Phụng nhi! Con không có gì để đãi Thẩm công tử ư?

Nàng đỏ mặt đáp :

- Xin thân phụ và nhị vị chờ một lát.

Nàng như cánh bướm vui vẻ lượn vào hậu sảnh chuẩn bị vài món nhắm.

Sầm Tham mừng đến sa lệ, gã chỉ muốn quỳ sụp xuống lại tạ chủ nhân.

Thẩm Thuyền Kỳ linh cảm Vi Thừa Khanh có quan hệ mật thiết với chàng nên dò hỏi :

- Dám hỏi Bang chủ, vì sao lại thoát ly Ma giáo?

Lão uống một hớp trà rồi từ từ thuật lại chuyện xưa :

- Ta và Lý Bạch là kết bối huynh đệ, sau này lão kết hôn với bào tỷ của ta nên tình thân càng kết chặt. Lão là Giáo chủ của Ma giáo còn ta là đại hộ

pháp Mười tám năm trước, họ Lý vì phân hắc bạch mà đuổi cháu gái ta là Thánh Nữ Lý Nhược Hồng đi đâu không rõ. Ta vì việc ấy tranh cãi với lão và nhất quyết thoát ly. Lão không nỡ giết ta nên đành phải chấp thuận, với điều kiện giấu mặt suốt đời. Sau khi bội giáo, ta sáng lập Long Hồ bang để có người truy tìm tung tích diệt nữ. Nhưng bao năm qua, Long Hồ bang đã đi hết mười tám tỉnh Trung Nguyên mà vẫn không thấy tăm hơi. Bào tỷ ta từ ngày xa Nhược Hồng, lúc nào cũng thương nhớ nên lâm bệnh. Dù y đạo hơn người, ta cũng không thể chữa được tâm bệnh cho bà. Nếu trong một năm nữa không có tin tức Nhược Hồng, e rằng bà sẽ không qua khỏi.

Nói xong, lão nhìn chàng, bỗng thấy đôi mắt chàng đăm lẹ. Lão chưa kịp hỏi thì Thuyền Kỳ đã vén áo sụp xuống gọi :

- Cứu công! Diệt tôn là nam tử của Thẩm Thiên Tân và Lý Nhược Hồng đây.

Nói xong, chàng bảo Tiểu Hồ nhảy xuống đất rồi gỡ sợi dây chuyền vàng trên cổ dâng lên. Vì lão nhìn mặt ngọc có khắc nổi chữ Hồng, mừng rỡ cúi xuống ôm chàng, giọng lè già nua tràn ra ướt má :

- Trời xanh có mắt, nhưng mẫu thân ngươi đâu?

- Bẩm Cứu công, gia mẫu hiện nay đang ở dưới rừng Thiên Sơn bên Tây Vực. Năm xưa, ngoại công đã bắt phụ mẫu tiểu tôn phải thế không trở lại Trung Nguyên.

Vì lão giận dữ gầm lên :

- Họ Lý quả là tàn nhẫn, vì một chút thị phi mà đẩy dọa ái nữ của mình.

Lão chợt nhớ ra chàng không nói gì về phân phụ :

- Còn phụ thân ngươi?

Chàng nghẹn ngào đáp :

- Mười hai năm trước, tiên phụ bị ác ma phóng độc sát hại. Gia mẫu đã dùng Luân Hồi Cương Thi ma pháp bảo tồn di hài trên đỉnh Thiên Sơn.

Vì lão giật mình lắm lắm :

- Mẫu thân ngươi quả là kẻ chung quanh tình, nhưng nếu không có đủ bảy viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan và ba viên Đại Hoàn đan thì cũng vô ích thôi.

Thuyền Kỳ mừng rỡ :

- Song trong Ma kinh không ghi chép phương thuốc này?

Vì Thừa Khanh nói với về tự hào.

- Ma kinh chỉ dạy cách lưu thể thi hài, còn việc hồi sinh là do ta mới tìm ra. Ngay Lý Bách còn không biết.

Chàng nóng mặt hỏi tới :

- Cứu công! Vậy hai loại thuốc quý kia phải tìm ở đâu?

Vì lão trầm ngâm :

- Đại Hoàn đan là kỳ dược trấn sơn của Thiếu Lâm tự. Còn Cửu Chuyển Phản Hồn đan của lão Độc Y Trương Thúc ở núi Quán Sầm Sơn Tây.

Thẩm Thuyền Kỳ nói với giọng cương quyết :

- Việc tìm thuốc tiểu tôn sẽ lo. Mong Cứu công đốc thúc thuộc hạ điều tra tung tích Thông Thiên giáo và tên gian tặc cụt hai ngón ở bàn tay hữu.

Chàng bèn thuật lại thảm án năm xưa và sự xuất hiện của tà giáo cho lão nghe.

Hai hôm sau, chàng và Sầm Tham lên đường. Vân Phụng không ngờ chàng là cháu mình, mòng tình tan vỡ, buồn đến ngây dại. Lúc chia tay, chàng áp ứng định gọi nàng bằng a di. Vì lão xưa tay bảo :

- Không cần giữ lễ như vậy đâu. Vân Phụng là tôn nữ của một người bạn già, lão qua đời ta mới mang Phụng nhi về nuôi dưỡng. Đúng ra nó phải gọi ta bằng thúc công mới phải.

Vân Phụng mừng như sống lại, hỏi dưỡng phụ :

- Như vậy Phụng nhi phải gọi Thuyền Kỳ bằng gì?

Lão cười ha hả, đáp :

- Ta biết lòng người muốn gọi hán bằng đại ca lắm phải không?

Nàng xấu hổ núp vào sau lưng ông, đưa tay vấy tiền chàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Giang biên bạt kiếm Phi Ma tử - Sơn thượng xưng danh Ma giáo hoan

Đất Hán Trung nằm cạnh giong sông Hán Thủy, bên kia bờ đã là đất Hà Nam. Bến đò qua sông có một tửu quán chuyên bán các loại rượu ngon nhất Trung Nguyên. Còn cách xa mười trượng nghe mùi rượu thơm lừng. Tiểu Hồ rít lên đòi tắm, Thuyền Kỳ vừa gặt đầu thì nó đã phóng xuống sông rượt bắt những con cá béo. Hai người đành vào quán nhâm nhi. Gương mặt Sầm Tham như bớt lạnh lùng vì mối lo về sức khỏe mẫu thân không còn. Vì bang chủ đã cho người rước bà về Tổng đàn Long Hồ bang để chữa trị. Bà sẽ lưu lại đây để họ Sầm an tâm theo phò tá Thiếu chủ Thảm Thuyền Kỳ. Bà đã mừng biết bao nhiêu khi biết Thánh Nữ Lý Nhược Hồng còn sống.

Khi bước vào quán, hàng trăm hào khách vỗ lăm đầu giật mình khi thấy Tàn Chi Quỷ Dao. Dung mạo và cách ăn mặc của gã đã được truyền tụng khắp giang hồ. Nhưng lạ thay, họ Sầm lại tỏ ra vô cùng cung kính với chàng thiếu niên vô danh cùng đi.

Tiểu nhị của quán cũng là người lịch duyệt, nhận ra hung thần vội vã khom lưng đón tiếp :

- Sầm đại ca giá lâm, khiến bốn điểm vô cùng rạng rỡ.

Họ Sầm lạnh lùng bảo :

- Bất tất nhiều lời, chỉ cần rượu quý và thức ăn ngon là đủ.

Chỉ lát sau, gần chục món ăn ngon nhất và vò rượu Trúc Diệp Thanh ba mươi năm được dọn lên. Có mấy bàn đến trước mà chưa được ăn, họ ảm ức nhưng chẳng dám hé môi.

Thuyền Kỳ cười mát bảo :

- Người có danh như cây có bóng, đi với Sầm huynh ta cũng được thơm lây.

Gã cười sang sảng đáp :

- Thiên hạ sợ Sầm mỗ vì tính tàn độc của đao pháp. Ngày nào thiếu chủ bạt kiếm họ mới biết ai đáng mặt anh hùng.

Hai người ăn uống, nói chuyện rất vui vẻ. Tiểu Hồ từ dưới lòng sông phóng lên, miệng ngậm một con cá chép lớn nặng đến sáu bảy cân. Nó thả xuống chân chủ nhân rồi rít lên liên hồi. Chàng cười bảo họ Sầm :

- Tiểu Hồ tặng chúng ta đây, Sầm huynh bảo nhà bếp chưng lên để chúng ta uống thêm vài vò rượu nữa.

Tiểu Hồ hài lòng, phóng lên nằm trên vai chàng. Thực khách trong quán trần trồ khen ngợi con vật xinh đẹp và khôn ngoan.

Bỗng từ cuối quán, một văn sĩ trung niên mặt tro như gỗ, mắt đầy tà khí, bước đến hỏi Thuyền Kỳ :

- Công tử có đồng ý bán con Họa Nhân Tiểu Hồ này không?

Chàng hòa nhã đáp :

- Rất tiếc là không.

Gã gần giọng nói thêm :

- Ta đồng ý trả cho công tử với bất cứ giá nào.

Chàng thản nhiên đáp :

- Tiểu Hồ được tại hạ nuôi nấng từ nhỏ, ngàn vàng cũng không bán.

Gã trung niên ngửa cổ cười vang, giọng cười như muốn xé tung màng nhĩ mọi người. Sầm Tham nổi giận quát lên :

- Câm ngay! Đừng làm điếc tai ta!

Gã mặt gỗ ngưng cười, cất giọng mỉa mai :

- Tàn Chi Quỷ Dao là cái thá gì mà dám quát tháo ta!

Họ Sầm chăm chú nhìn gã, nhớ đến một người, chậm rãi hỏi :

- Phải chăng tôn giả là Vô Diện Phi Ma?

Toàn trường rung động khi nghe nhắc đến danh hiệu này. Lão là một trong tứ đại ác ma lừng danh vũ nội, ba chục năm nay. Vô công đã đến mức siêu phẩm nhập thánh, thù đoạn tàn độc phi thường. Ai chạm đến lão toàn gia thảm tử, gà chó không còn.

Phi Ma kiêu ngạo gật đầu :

- Kể ra nhãn quang ngươi cũng khá đấy. Mau bảo tên công tử kia bán con Tiểu Hồ cho ta.

Sầm Tham sợ thiếu chủ không địch lại lão ác ma, nghiêng răng nói :

- Được! Nhưng ta cũng muốn xem bản lĩnh của tôn giả thế nào?

Thuyền Kỳ ung dung hỏi gã :

- Sầm huynh có chắc thắng được lão không hả?

Họ Sầm đầu đón lắc đầu :

- Bẩm thiếu chủ, không có hy vọng!

Chàng gật đầu bảo :

- Nếu vậy chẳng cần phải ra tay. Ta chỉ muốn biết lão có đáng chết hay không?

Sầm Tham trả lời :

- Tôi lỗi của lão chất cao như núi, có chết cũng không đủ đền bù. Xin thiếu chủ đừng nương tay!

Phi Ma nghe hai người đối đáp cứ như lão là con cá nằm trên thớt, động sát khí nói :

- Lúc đầu ta định ta cho hai cái mạng sâu kiến. Nhưng giờ thì có mà trời cứu.

Thuyền Kỳ lặng lẽ đứng dậy bước ra bãi cỏ trước cửa quán. Thực khách bỏ bàn tiệc, xúm lại xem cho được trận đấu vô tiền khoáng hậu này. Uy danh Vô Diện Phi Ma vang dội mấy chục năm, lại đấu với một thiếu niên vô danh. Nhưng chàng ta đã là chủ nhân của Quỷ Dao thì võ nghệ không thể tầm thường.

Thuyền Kỳ rút kiếm, trầm giọng hỏi địch thủ :

- Tôn giáo nên dùng vũ khí, nếu không sẽ thua thiệt đấy.

Lão cười ngạo nghễ :

- Song chương của Phi Ma còn lợi hại hơn đao kiếm, đừng rườm rà, mau động thủ đi!

Thuyền Kỳ cười mát, vung kiếm điểm nhanh. Lão ma cười gằn, vung song thủ tấn công, chương ảnh ợp trời, mang theo kinh phong mãnh liệt.

Chàng thần thiên giải phá, nhắm những khe hở trong màn chương mà len kiếm vào. Chương phong thổi áo chàng bay phần phật nhưng dường như chẳng có tác động gì đến thân thể. Phi Ma kinh hãi, giờ pho thân pháp thành danh, biến thành bốn bóng người bao vây đối thủ. Thuyền Kỳ cũng chẳng kém, thân hình nhẹ như bông nồm, trôi dạt trong lưới chương như bóng du hồn. Đã hơn trăm chiêu, Phi Ma vẫn không nhận ra lộ số võ công của chàng. Dường như chàng thuộc lòng kiếm pháp các phái võ lâm, thuận tay muốn đánh chiêu nào thì đánh.

Lão bị một thiếu niên hôi sữa cầm chân, động nộ giờ pho Phi Ma thần trao quyết giết cho được đối phương. Chân khí toàn thân dồn vào song thủ, mười ngón tay giờ ra như móng chim ưng, cứng rắn như thép nguội, thẳng thần va chạm vào lưới kiếm.

Thuyền Kỳ bật cười vang, tung mình lên không, chụp màn lưới kiếm xuống đầu Phi Ma. Lão nghiêng răng biến chiêu, tổng hai đạo chương bài sơn đảo hải như muốn nghiền nát chàng ra. Nhưng chiêu kiếm của Thuyền Kỳ đã xé chương kinh, lao đến như lưới hái tử thần.

Phi Ma kinh hoàng, định đẩy lùi né tránh, tiếc rằng đã muộn. Lão gào lên thảm khóc, song thủ bị chặt sát khuỷu, thân hình bị chặt làm hai đoạn ngang

lưng.

Chàng đưa tay áo lau mồ hôi trán, lẩm bẩm :

- Chiều kiếm này quả là tàn khốc!

Hơn trăm thực khách gào lên như điên loạn, họ đã tận mắt chứng kiến tên đại ác ma đền tội. Giai đoạn này sẽ khiến họ trở thành những kẻ đáng tự hào. Người nào đó đã đặt cho Thuyền Kỳ kỳ danh hiệu Tuyết Hồ công tử.

Có hơn mười người phục xuống lại tạ Thuyền Kỳ :

- Tại hạ thay mặt những nạn nhân của Phi Ma, cảm tạ công tử đã lấy mạng lão rửa hận cho bao người.

Chàng khoát tay mời họ đứng dậy, thoáng thấy mặt lão chường quày, chàng bảo :

- Chường quày! Nếu lão muốn phát tài thì cứ đem xác Phi Ma chôn trong khuôn viên tửu quán, nhớ dựng bia đằng hoàng. Ta bảo đảm hào kiệt bốn phương sẽ đến xem đông như hội. Chỉ sợ lão không đủ sức mà tiếp đón thôi!

Lão mừng rỡ khen phải, hối thúc tiểu nhị đi mua hòm. Lòng định làm ma chay rầm rộ nhưng lại sợ những nạn nhân của Phi Ma đến chửi mắng.

Sầm Tham quăng cho lão một ném bạc mười lượng rồi cùng thiếu chủ xuống bè vượt sông.

Vừa đến huyện thành Tín Dương thì trời đã về chiều, hai người trọ lại một đêm. Hôm sau định ăn sáng xong sẽ lên đường. Bỗng một gã khát cái bước vào cung kính nói :

- Bẩm công tử, Phân đà chủ Phân đà Hà Nam có lời mời.

Chàng gật đầu bảo họ Sầm tính tiền rồi dắt ngựa theo lão hóa tử. Phân đà nằm cách khách điểm chừng trăm trượng dù trước cổng không có chiêu bài nhưng chỉ nhìn bọn hóa tử ra vào tấp nập, cũng biết đây là đầu.

Hà Nam đất phì nhiêu, màu mỡ, ruộng lúa bạt ngàn nên sinh ý của bọn ăn mày cũng khá hơn. Khách sạn rộng rãi, thoáng mát không hề trang trí gì ngoài một bàn bát tiền khá mới. Thiết Cốt Cái Tường Duyệt ra tận cửa đón khách. Lão tuổi trạc ngũ tuần, da ngăm đen, lưng đeo sáu túi, đôi mắt tinh anh, lanh lợi.

Họ Tường cẩn trọng hỏi chàng :

- Xin công tử cho tại hạ xem lệnh phù.

Thuyền Kỳ lấy trong túi ra một đoạn trúc đen bóng ngắn hơn gang tay nhưng lại có đến mười mấy đốt. Đây là loại trúc hiến có trên đồi, tuyệt đối không làm giả được. Thiên Cốt Cái cung kính vái ba vái rồi mời hai người an tọa. Lão vui vẻ nói :

- Thảm công tử đã cầm hắc trúc lệnh phù trong tay, có quyền điều động đệ tử Cái bang trong cả nước. Xin ngài cẩn thận đừng để thất lạc.

Lão háng giọng rồi nói tiếp :

- Đệ tử Phân đà vừa phát hiện một tổ chức bí mật ở ngoại thành huyện Tân Hương. Từ gia trang của lão Huyết Kiếm Từ An Trình nằm dưới chân núi Hương Sơn, trước nay rất vắng lặng, nhưng đột nhiên gần đây lại tấp nập người ra vào. Tại hạ đã đích thân đến dò xét, nhận ra thân thủ của hơn hai trăm gia đình đinh rất cao cường. Chắc chắn đây là một trong những Phân đàn của Thông Thiên giáo.

Thuyền Kỳ trầm tư một lúc rồi hỏi :

- Núi Hương Sơn cách dãy Tung Sơn bao xa?

Tường Duyệt đáp :

- Cũng chỉ khoảng hơn trăm dặm.

- Vậy sáng mai tôn giá hãy dùng chim câu liên lạc với hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm, mượn mỗi nơi năm chục cao thủ. Chúng ta sẽ tiến hành tập kích, tiêu diệt bọn chúng. Đêm nay, tại hạ âm thầm xâm nhập vào Từ gia trang điều tra sự thể.

Bàn bạc thêm một lúc, hai người rời Tín Dương, phi nước đại về phía huyện Tân Hương. Đến nơi lúc cuối giờ tuất vào khách điểm ăn uống, nghỉ ngơi một chút đầu canh ba nài nỉ gợn gàng tìm đến Từ gia trang.

Sầm Tham tuổi đã hơn tam tuần, luyện võ từ năm lên mười, công lực không dưới hai mươi năm tu vi. Gã đuổi theo Thuyền Kỳ đến mồ hôi trán, tự hỏi chàng học nghề từ lúc nào mà tuổi mới mười bảy đã có nội công thâm hậu hơn cả gã?

Có nằm mơ gã cũng không nghĩ đến chuyện Thánh Nữ Lý Nhược Hồng đã dùng Ma Pháp Thoát Thai Hoán Cốt rèn cho con trai từ lúc còn rất nhỏ. Năm mười tuổi chàng đã phải treo hơn ngàn trượng, theo mẫu thân lên đỉnh Thiên Sơn, mỗi tháng hai lần để thấp hương cho thân phụ. Hai năm sau cùng,

có ngày Thuyền Kỳ phải chạy hàng trăm dặm trên băng tuyết, đuổi theo đàn tuần lộc để kiếm miếng ăn. Thái Ất Vô Quy chân kinh là tuyệt học tốt thượng của võ lâm còn Ma kinh là bí truyền của Ma Đạo. Chẳng được mỗi phụ thủ nung nấu nên khổ luyện trong những điều kiện khắc nghiệt nhất, luyện được cả hai loại thần công.

* * * * *

Từ gia trang, chung quanh có rừng cây bao bọc, nằm biệt lập không gần với xóm dân cư nào, trong những lùm cây, bụi cỏ hàm chứa sát cơ, không thể coi thường.

Hai người như bóng ma tiếp cận bìa rừng. Thuyền Kỳ thì thâm với Tiểu Hồ, nó nhanh nhẹn nhảy xuống đất, chậm rãi tiến vào. Thuyền Kỳ biết rõ khả năng của nó nên kéo Sầm Tham theo sau. Với bản năng của dã thú, Tiểu Hồ phát giác dễ dàng mùi người đang ẩn nấp và mùi sắt thép của bầy vật.

Chừng nửa canh giờ, họ đã vào đến khu trung tâm. Cũng như hàng ngàn sơn trang khác, ngoài tòa đại sảnh bằng gạch đá đứng sừng sững ở giữa, chung quanh có rất nhiều những tiểu viện dành cho giai nhân.

Bốn toán tuần tra lưu động, mỗi toán mười người, rào quanh khắp chốn chứng tỏ đây không phải một gia trang bình thường. Muốn đột nhập vào đại sảnh phải vượt qua một khoảng trống mười trượng.

Thuyền Kỳ bảo nhỏ họ Sầm :

- Sầm huynh, chúng phòng bị nghiêm mật như vậy, không thể vào hai người được. lát nữa, Sầm huynh vận toàn lực giúp ta phóng lên nóc sảnh.

Sầm Tham gật đầu, chẳng bèn đứng lên hai bàn tay gối. Chờ toán võ sĩ đi qua và toán kia chưa kịp xuất hiện, họ Sầm nắm chặt gót chân thiếu chủ tung mạnh.

Thuyền Kỳ nhờ lực đạo ấy, vượt qua khoảng trống nhẹ nhàng đặt chân lên mái gói. Chẳng phải để Tiểu Hồ ở lại với họ Sầm, vì màu trắng tuyết của nó rất dễ bị phát hiện.

Vận thần công nghe ngóng một lát, nhận ra có tiếng người đang bàn bạc chàng lần về phía ấy. Xác định đúng nơi cần đến, Thuyền Kỳ êm ái gỡ một mảnh ngói, đưa mắt nhìn xuống. Quanh chiếc bàn dài là một lão già râu bạc bạch bào và bốn hoàng y nhân mặt bịt. Chàng đoán người áo trắng là Huyết Kiếm còn bọn còn lại là các Hộ pháp hoặc Đường chủ Thông Thiên giáo.

Họ Từ hắng giọng :

- Bang chủ đã truyền lệnh cho toàn giáo phái đặc biệt lưu ý đến gã Thâm công tử, người có con Tuyết Hồ trên cổ. Chính gã là người đã phá vỡ kế hoạch ly gián, gây cảnh tương sát giữa phe bạch đạo và Long Hồ bang của Giáo chủ. Hôm qua gã lại hạ sát Vô Diện Phi Ma một cách dễ dàng. Với bản lĩnh ấy, chỉ mình Giáo chủ mới có khả năng đối phó. Nhưng rất tiếc người lại đang tọa quan, hai tháng nữa mới luyện xong thần công. Trong giai đoạn này, chúng ta nên ẩn nhẫn mai phục, tránh đụng chạm với gã để bảo toàn lực lượng.

Gã bịt mặt bằng sa hồng lên tiếng :

- Có lẽ Giáo chủ và đại hộ pháp đánh giá họ Thâm quá cao. Hai đánh một chẳng chột cũng què, tại hạ chỉ cần mười tay sát thủ trong đội Tâm đao cũng đủ đưa hán về Âm phủ.

Huyết Kiếm Từ An Trình mừng rỡ nói :

- Té ra Nam đường đã đào luyện xong đội sát thủ rồi ư? Vậy lão phu thay mặt Giáo chủ, chấp thuận cho Mạnh huynh truy sát tên Thâm Thuyền Kỳ.

Gã che sa đen hỏi họ Từ :

- Chẳng hiểu Phó giáo chủ đem năm ngàn lượng xuống Giang Nam thuyết phục Lý Bách liên thủ hành động. Đã có kết quả chưa?

Họ Từ cau mày đáp :

- Giáo chủ Ma giáo đã nhận vàng nhưng lại hẹn đến rằm tháng bảy này mới phúc đáp. Nghe nói Giáo chủ phu nhân lâm trọng bệnh, khó mà qua khỏi.

Lão hắng giọng hỏi lại :

- Phần Trung đường, hãy báo cáo kết quả tung người tiềm nhập các phái trên giang hồ?

Gã che sa đen cười âm hiểm :

- Xin đại hộ pháp yên tâm, trong thất đại môn phái và sáu bang hội giang hồ đều có người của chúng ta. Chỉ cần Giáo chủ ra lệnh, trong ba ngày, lực lượng nội gián Trung đường sẽ khuynh đảo các phái, làm tê liệt sức kháng cự của họ. Lúc đó lo gì bản giáo không thống trị võ lâm?

Thâm Thuyền Kỳ giật mình trước âm mưu thâm độc của Thông Thiên giáo. Chỉ hận không thể nhảy xuống giết sạch bọn tà ma. Nhưng vì đại cục võ lâm, chàng cố ẩn nhẫn lắng nghe.

Chúng bàn bạc thêm một lúc rồi chia tay. Đã có chủ ý, chàng bám theo gã Đường chủ Trung đường sát nút. Gã ra khỏi Từ gia trang, đi về hướng Nam, Thuyền Kỳ như bóng du hồn ập đến sau lưng, thò tay điểm vào Thụy huyệt của gã Trung đường. Đường chủ gục xuống mà không kịp hiểu vì sao?

Sầm Tham và Tiểu Hồ cũng đã ra đến. Gã bế xốc gã áo vàng đi theo thiếu chủ.

Nửa canh giờ sau, Đường chủ Trung đường tỉnh lại, ngỡ ngàng nhận ra mình đang nằm bên vệ đường, cố nhớ lại điều gì đã xảy ra, nhưng chỉ hoài công. Gã tắc lười cho rằng mình bị trúng gió bất ngờ, phúi áo tiếp tục cuộc hành trình.

Lúc này, Thuyền Kỳ và Sầm Tham đã có mặt trong khách điểm. Danh sách bọn nội gián của Thông Thiên giáo đang nằm trên đầu chàng. Ma Nhân Di Hồn đại pháp đã moi từ tên Đường chủ những tin tức cực kỳ quý giá về nội tình Thông Thiên giáo. Đáng tiếc là gã cũng không biết lai lịch và diện mục của Giáo chủ.

Ngay đêm ấy, hai người thức ngự phi nước đại trở về Phân đà Cái bang ở Tín Dương. Thiết Cốt Cái nghe chàng kể sự tình, mồ hôi toát ra như tắm, lão hỏi chàng :

- Công tử định thế nào?

Thuyền Kỳ trả lời :

- Ngay tại Tổng đàn Cái bang cũng có nội gián, chúng ta không thể dùng chim câu báo tin được. Tốt nhất, sáng mai, Sầm Tham hộ tống Trương huynh về Tổng đàn ở Lạc Dương, bí mật trao danh sách này cho Bang chủ. Người sẽ đích thân đi gặp Chương môn các bang phái để thông tri. Phần tại hạ phải xuống ngay Giang Nam để ngăn chặn việc liên minh giữa Ma giáo và Thông Thiên giáo. Nếu để hai tà giáo này liên thủ, võ lâm sẽ nguy mất.

Sầm Tham dù không muốn xa thiếu chủ nhưng không dám chối từ trọng trách.

* * * * *

Giang Nam là tên gọi chung của một phần đất Giang Tô và toàn phủ Chiết Giang, vùng phía Nam Trường Giang. Nơi đây có hai địa danh nổi tiếng thiên hạ là Tô Châu và Hàng Châu, nhưng cũng là trọng địa của Ma giáo. Vào cuối đời nhà Tống, Phụng Liệp đã thống lĩnh giáo đồ chống lại triều đình. Dù thất bại nhưng Ma giáo vẫn không hề bị tiêu diệt, hơn trăm năm sau lại hưng thịnh như xưa. Có điều không gây hấn với các phái khác, chỉ yên phận truyền bá giáo pháp của mình.

Ma giáo thực ra là một chi nhánh của Hồi giáo Ba Tư, được truyền sang Trung Hoa từ đời nhà Đường. Lúc đầu có tên là Thiên Yên giáo, cùng với đạo Phật của Thiên Trúc.

Thâm Thuyền Kỳ vượt bốn ngàn dặm đường, thay bảy lần ngựa mới đến được huyện thành Âm Sơn, cách núi Thiên Thai sáu dặm. Hôm ấy là ngày mười hai tháng bảy, trời đã hoàng hôn, chàng vào khách điểm tắm gội, nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Thuyền Kỳ đến trước cổng đại môn Tổng đàn Ma giáo dưới chân núi Thiên Thai bảo gã giáo đồ canh cửa :

- Xin các hạ đem vật này vào dâng lên Giáo chủ phu nhân, nói rằng tại hạ muốn bán.

Chàng trao cho gã sợi dây chuyền mặt ngọc. Tên này tuổi mới đôi mươi đầu thể nhận ra lai lịch kỳ vật.

Gã cười khinh thị :

- Trong Tổng đàn thiếu gì ngọc ngà châu báu, sợi dây tầm thường này nào có đáng gì đâu mà Giáo chủ phu nhân thèm để mắt đến.

Thuyền Kỳ không muốn mất thì giờ, chiếu đôi mắt nhân sáng quắc bảo gã :

- Đừng nhiều lời, mau đem dâng tận tay Lý phu nhân.

Gã líu ríu vâng lời, chạy như bay lên núi. Ba tên còn lại chẳng hiểu vì sao đội trưởng Hồ Bá của mình thay đổi thái độ nhanh đến thế?

Chàng ung dung chấp tay sau lưng đứng đợi. lát sau, Hồ Bá và hai nữ tỳ áo xanh xuống đến. Họ cung kính nghiêng mình thi lễ. Nàng có hai bím tóc dài thưa rằng :

- Bọn nô tỳ là Tiểu Lan và Tiểu Thúy, kính thỉnh công tử thượng sơn. Giáo chủ phu nhân rất nóng lòng được gặp.

Chàng trao cương ngựa cho Hồ Bá rồi theo hai tiểu tỳ.

Tổng đàn nằm tít trên đỉnh núi, đường lên được đục đẽo thành bậc thang nên cũng dễ đi. Ngọc Thiên Thai chỉ cao chừng ba trăm trượng, đỉnh núi bằng phẳng, rộng rãi, cây cối um tùm.

Họ không đưa chàng vào đại sảnh mà đi thẳng vào tòa tiểu lâu hai tầng ở phía sau. Giáo chủ phu nhân mặt mũi xanh xao, tóc đã bạc trắng nhưng dung mạo còn vương lại những nét thuở xuân thì.

Bà chăm chú quan sát, mời chàng ngồi xuống, tay mân mê mặt ngọc, mắt long lanh hỏi :

- Từ đâu công tử có được vật này? Và vì sao lại muốn bán cho ta?

Thuyền Kỳ cố nén cảm xúc đáp :

- Xin thứ lỗi, tiểu sinh sẽ trả lời sau. Nhưng trước hết, tiểu sinh muốn cho phu nhân biết giá cả. Vật này và những tin tức liên quan sẽ đổi lấy một nửa tài sản Ma giáo.

Lý phu nhân giật mình nhưng cũng gật đầu :

- Được! Ta chấp thuận.

Thuyền Kỳ cười mát nói :

- Chỉ sợ Lý giáo chủ không đồng ý đấy thôi!

Lý phu nhân quắc mắt bảo :

- Vì lão thất phu ấy mà ta đau khổ suốt mười tám năm nay, không lúc nào quên được Hồng nhi. Nếu lão dám nói nửa lời, ta quyết liều mạng già với lão. Cơ nghiệp này vốn là của Hồng nhi, người thừa kế duy nhất. Ta và lão tuổi đã cao, còn tiếc rẻ làm gì? Xin công tử hãy nói rõ hạ lạc của chủ nhân vật này?

Thuyền Kỳ trầm giọng :

- Thánh Nữ vẫn còn sống, hiện đang ở chân rặng Thiên Sơn bên Tây Vực, canh giữ thi hài Côn Luân Thần Kiếm Thẩm Thiên Tân. Vì Lý giáo chủ đã bắt hai người phải thề suốt đời không trở lại Trung Nguyên.

Lý phu nhân như bị một trùy giáng mạnh vào đầu, bà đau đớn lắm lắm :

- Thế mà lão dám bảo không biết Hồng nhi lưu lạc phương nào? Lý Bạch dám lừa ta!

Bà gạt nước mắt bảo Tiểu Lan :

- Ngươi mau tìm Giáo chủ đến đây.

Bà chợt nhớ ra một điều, quay sang hỏi chàng :

- Nhưng công tử có quan hệ gì với con gái ta?

Thuyền Kỳ không cảm được lòng, phục xuống gọi :

- Tổ mẫu, Kỳ nhi là giọt máu của Thần kiếm và Thánh nữ đây.

Lý phu nhân vui mừng khôn xiết nhưng thấy dung mạo chàng không giống Lý Nhượng Hồng, còn Thẩm Thiên Tân thì bà không biết mặt, nên cố nén tâm tình hỏi lại :

- Nếu ngươi là ngoại tôn của ta, tất phải biết trong người ta có dấu hiệu gì đặc biệt chứ?

Chàng cười trong nước mắt, đứng lên đáp :

- Trên vai trái tổ mẫu có ba nốt ruồi son to bằng hạt đậu.

Không còn gì hạnh phúc hơn, Lý phu nhân ôm lấy chàng khóc nức nở.

Thuyền Kỳ thì thâm vào tai bà, phu nhân nín cười lau nước mắt :

- Kỳ nhi quả là ranh mãnh! Thôi được, để xem lão quý ấy có thái độ thế nào?

Hai người ngồi lại, trò chuyện như chủ với khách. Lát sau, Lý Bạch bước vào, lão dù tuổi đã hơn thất tuần nhưng trông còn rất tráng kiện, thân thể cao lớn, uy phong.

Họ Lý ngồi xuống ghế, ôn tồn hỏi nương tử :

- Chẳng hay phu nhân muốn ta giải quyết việc gì?

Bà dịu dàng nói :

- Phu quân cũng biết thiếp vì ngày đêm thương nhớ Hồng nhi nên mang tâm bệnh, không cách nào sống hết năm. Nay công tử đây biết rõ nơi ẩn dật của

Nhược Hồng, đồng ý hướng dẫn chúng ta đi đón con về với giả vụn lượng vàng, không hiểu ý phu quân thế nào?

Lý giáo chủ lúng túng vì lão không thể nói với bà rằng từ lâu lão đã biết ái nữ ở Tây Vực. Nhưng nếu tự dung mất vụn lượng vàng thì cũng đau lòng, lão bối rối chẳng biết nói sao.

Phu nhân giận dữ hỏi :

- Mười tám năm nay lão bảo đã cho giáo đồ truy tìm khắp nơi mà không thấy. Nay có người chỉ chỗ còn chờ gì nữa?

Lý Bách ngưng ngưng nói nhỏ :

- Phu nhân tha lỗi cho ta, năm xưa, ta bắt Hồng nhi âm thầm rời khỏi Trung Nguyên, suốt đời ẩn cư ở quan ngoại rồi.

Lý phu nhân không đành lòng cảm hận, giáng một chưởng vào lưng Giáo chủ, lão hự lên một tiếng, máu rỉ ra khỏi miệng, gượng cười :

- Phu nhân tưởng ta sung sướng lắm hay sao? Ba mươi năm trước sư tổ của Thâm Thiên Tân chém gãy một tay sư phụ ta. Mối thù giữa Côn Luân và Ma giáo còn đây, chẳng lẽ ta lại dám để chúng công khai lấy nhau hay sao? Chỉ có cách xưa rồi Trung Thổ mới chung sống được thôi.

Lý phu nhân sững sờ bật khóc :

- Sao phu quân không nói cho thiệp biết từ đầu?

- Tình mẫu tử như trời biển, nếu biết việc này, phu nhân đã bỏ ta mà theo Hồng Nhi ra quan ngoại từ lâu rồi. Ta đã mất ái nữ, chẳng lẽ lại mất luôn bà hay sao?

Lão quay sang bảo Thuyên Kỳ :

- Nguồn con đã rõ, chắc công tử cũng thông cảm cho ta. Để cảm tạ tấm lòng công tử, ta xin tặng ngàn lượng bạc đền ơn.

Lý phu nhân tủm tủm cười bảo :

- Theo ý thiệp, phu quân hãy phong cho chàng công tử này chức Thiếu giao chủ Ma giáo. Sau này kế vị ngôi Giáo chủ.

Lý Bách giật mình sững sờ, tưởng nương tử bị bệnh hoạn nên phát cuồng. Nhưng thấy bà nhìn chàng thiếu niên với cặp mắt âu yếm, lão ngăn người chăm chú quan sát dung mạo chàng. Hình bóng Thâm Thiên Tân hiện ra trong ký ức, lão nghẹn ngào hiểu ra chân tướng, gạt lệ già nua ứa ra khỏi mắt, Lý phu nhân cười bảo Thuyên Kỳ :

- Kỳ nhi, người còn oán hận ngoại tổ nữa hay không?

Chàng sụp xuống cúi đầu thưa :

- Ngoại tổ! Tiểu tôn Thâm Thuyên Kỳ xin khấu kiến.

Lý Bách vui mừng vô hạn, cúi xuống nhắc bổng chàng lên, bật cười ha hả :

- Hoàng thiên hữu nhãn, ta vẫn lo cơ nghiệp không người thừa kế. Không ngờ Hồng nhi đã cho ta một đứa cháu ngoại cốt cách phi phàm. Bà cháu người thật tai ác, dám bốn cột lão già này!

Lý Bách cộng lực thâm hậu, giọng nói sang sảng như chuông đồng nên cả Tổng đàn đều nghe rõ. Lý phu nhân cau mày gắt gỏng :

- Phu quân nói lớn làm thiệp nhức cả đầu!

Lão cụt hứng nhận lỗi :

- Phải! Ta quên mất bà đang mang bệnh.

Lão buông chàng ra, thân thiết hỏi :

- Song thân con vẫn an khang chứ?

Thuyên Kỳ cúi đầu đáp :

- Tiên phụ mười hai năm trước đã bị người ám hại, cùng với ba trăm hào kiệt Trung Nguyên.

Lý Bách trừng đôi mắt hổ :

- Kẻ nào dám giết hiền tể của ta?

Chàng cười mát bảo :

- Nếu tiểu tôn không làm thì hẳn chính là kẻ vừa dâng cho ngoại tổ năm ngàn lượng vàng.

Lý Bách kinh hãi lùi lại một bước :

- Thông Thiên giáo chủ ư?

- Tiểu tôn chỉ linh cảm như vậy. Sau này có gặp lão xin ngoại tổ chú ý bàn tay hữu, nếu mất hai ngón út và áp út thì quyết chẳng sai.

Chàng bèn thuật lại thăm án năm xưa và việc Cửu công Vi Thừa Khánh đã tìm ra phương thuốc hồi sinh cho Thiên Tân, cũng như dã tâm của Thông Thiên giáo.

Lý Bách tư lự, vân vê hàm râu bạc.

- Nếu cần ta sẽ đích thân lên Thiếu Lâm tự cầu khẩn lão trọc Không Từ để xin ba viên Đại Hoàn đan. Nhưng Độc Y đã từng bị ta đã thương chắc khó mà lão chịu biểu kinh đan. Cùng lắm, ta kéo lực lượng Ma giáo đến Sơn Tây uy hiếp lão mà lấy Cửu Chuyển Phản Hồn đan.

Thuyền Kỳ không ngờ ngoại tổ lại tận tâm với cha mình như vậy, chàng cảm kích thưa :

- Việc này hạ hồi phân giải, tiểu tôn cho rằng trước mắt phải bắt cho được Giáo chủ Thông Thiên giáo. Nếu hẳn chính là hung thủ năm xưa thì đem ra trước võ lâm luận tội, rửa hờn cho ba trăm hào kiệt đã vui thấy dưới chân rặng Thiên Sơn.

Lý Bách thấy cháu ngoại hào khí can vân, hiếu kỳ hỏi :

- Võ công của Kỳ nhi thế nào, Nhưộc Hồng có đem Ma kinh dạy cho người không?

Chàng tủm tỉm cười, gật đầu hỏi lại :

- Bản lãnh tứ đại ác ma so với ngoại tổ hơn kém ra sao?

Lão nghiêm giọng bảo :

- Nếu đơn đầu thì trong vòng ba trăm chiêu ta đủ sức lấy mạng họ.

Thuyền Kỳ thần nhiên nói :

- Tiểu tôn không cần đến một trăm chiêu đã lấy mạng Vô Diện Phi Ma rồi.

Lý Bách sửng sốt :

- Ta luyện Ma kinh sáu chục năm mà còn không làm được điều ấy. Hay người còn học thêm thần công khác?

- Phải! Ngoại tổ quên rằng pho Quy Nguyên bảo lục vốn là kỳ học của Côn Luân hay sao :

Lão chủ mừng rỡ cười khả khả :

- Hèn gì ngày ấy Thiên Tân đưa Nhưộc Hồng sang Tây Vực, ắt dặt nơi Thiên Sơn lạnh giá. Nay Kỳ nhi tinh thông tuyệt học, cổ kim hiếm thấy.

* * * * *

Trưa hôm sau, Tổng đàn Ma giáo tung bùng như ngày tết. Hai ngàn giáo chúng mặc áo mới lẫm xẵng treo đèn kết hoa từ chân núi lên đến Tổng đàn.

Nhưng không ai biết ngày chiều hôm trước, đại hộ pháp Ma giáo là Quỷ Ảnh Vương Ly đã bị phế võ công tống vào đại lao. Lão đã thú nhận mình là tay trong của Thông Thiên giáo, đang chờ cơ hội ám hại Lý giáo chủ để đoạt ngôi, tiếp vị.

Phu thê Giáo chủ và các bậc tướng thượng trong Ma giáo thấy Thuyền Kỳ luyện thành Ma Nhân Di Hồn đại pháp không khỏi ngạc nhiên. Họ cũng nhiều năm khổ luyện môn này mà không thành. Giáo chủ hỏi thì chàng trả lời :

- Có lẽ do trong người tiểu tôn có cả hai luồng nội công Thái Ất Quy Nguyên và Thiên Ma tâm pháp luân chuyển nên luyện được công phu Ma Nhân, còn chư vị tướng bối chỉ có một loại. Ngày còn ở một mình dưới rặng Thiên Sơn tuyết phủ, tiểu tôn này ra ý định thu phục bọn sói lang, hổ báo nên cố công luyện thử, ngờ đâu lại thành công.

Truyền thống của Ma giáo là ăn chay, nhưng từ ngày theo Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương đánh đuổi quân Mông Cổ, giáo đồ Ma giáo đã được phép ăn nấn như người thường. Từ đó đến nay, việc chay tịnh không bắt buộc. Trong suốt triều đại tự do truyền bá, trở nên rất hùng mạnh, đèn thờ Thánh Hỏa mọc lên khắp nơi. Giáo đồ đông đến hàng trăm vạn. Cũng may, sau cuộc Kháng Nguyên, Ma giáo không còn bị các phái Bạch đạo khinh thường, ghét bỏ nữa nên võ lâm được thái bình. Nếu Lý Bách có dã tâm thống trị giang hồ, thì với lực lượng hùng hậu này, quả dễ dàng như trở bàn tay.

Nhắc lại, sau mười tám năm im lìm, lặng lẽ vì cuộc ra đi của Thánh nữ, núi Thiên Thai mới có ngày hội lớn hôm nay. Hơn hai ngàn giáo chúng ngồi đầy gần bốn trăm bàn tiệc. Cổ giương mắt chiêm ngưỡng Thiếu giáo chủ, ái tử của Thánh Nữ mới từ Tây Vực trở về.

Lý Bách sang sảng tuyên bố :

- Chư vị giáo chúng, bốn tòa xin giới thiệu ngoại tôn Thẩm Thuyên Kỳ, Thiếu giáo chủ bốn giáo và cũng là người kế vị bốn tòa sau này. Cơ nghiệp Ma giáo không phải là của riêng họ Lý, nhưng nếu ai tự tin có bản lĩnh thắng được tiểu tôn, bốn tòa xin lập tức thoái vị, nhường ngôi cho người ấy. Giờ đây chúng ta cùng nâng chén chúc mừng.

Lời tuyên bố của Giáo chủ gây xôn xao toàn trường. Họ không tin chàng thiếu niên kia lại hơn được những cao thủ thành danh của Ma giáo. Rượu được vài tuần, Đường chủ Cự Lực đường là Thần Lực Kim Cang Cao Thích đứng dậy vỗ tay nói :

- Cung bảm Giáo chủ, không phải thuộc hạ nghi ngờ kim ngôn của Giáo chủ nhưng cũng muốn được Thiếu giáo chủ chỉ giáo vài chiêu.

Toàn trường vỗ tay khích lệ. Họ Cao tự tin bước ra khoảng sân trống ở giữa, lừng lững như chiếc tháp sắt biết đi. Gã nổi tiếng là người có thần lực khủng khiếp nhất võ lâm. Lý Bách mỉm cười ra hiệu cho Thuyên Kỳ. Chàng ung dung đứng đối diện với Cao Thích, hòa nhã hỏi :

- Chàng hay Cao huynh muốn tỷ đấu bằng cách nào?

Gã bị nụ cười đầy ma lực của chàng chinh phục, bối rối quên cả ý định tranh hùng, gãi đầu nói :

- Thuộc hạ không dám mạo phạm, tùy Thiếu giáo chủ định đoạt.

Chàng thấy trong tay gã có thanh Thiết Côn bằng thép ròng, to bằng cổ tay liền bảo :

- Chúng ta mỗi người nắm một đầu côn, ai giành được coi như thắng.

Gã không ngờ chàng lại dám so thần lực với mình nên đắc ý tán thành. Lý Bách dù tin tưởng vào bản lĩnh của cháu ngoại cũng không khỏi giật mình lo ngại.

Cao Thích đưa một đầu côn cho Thuyên Kỳ, ngao nghể nói :

- Xin Thiếu giáo chủ cẩn trọng!

Nói xong, gã quất lên như sấm xuống tấn giật mạnh thiết côn. Hai tay gã sức ngàn cân, đỉnh ninh ít nhất cũng kéo được đối thủ rời chỗ. Nào ngờ, chẳng hề mấy may chân động. Họ Cao biến sắc, vận toàn lực kéo đến nỗi thanh thép tròn bị dẫn dài ra nửa thước. Cử tọa hoan hô như sấm động, mồ hôi tràn Thần Lực Kim Cang toát ra như tắm mà vẫn không sao lay chuyển đối phương. Thấy Thuyên Kỳ vẫn mỉm cười, tươi tỉnh, gã ngưng ngừng cố giữ thế cân bằng. Lát sau, gã nghe Thiết côn nóng lên và ngày càng dần ra như đang bị nung trong lửa. Cuối cùng, da bàn tay bóng rát, không còn chịu nổi, gã buông côn vòng tay nhận bại :

- Thiếu giáo chủ thần công vô thượng, thuộc hạ xin tâm phục.

Giữa tiếng reo hò, chàng rút thân Thiết Côn ngắn lại như cũ, trao cho gã và nói :

- Lát nữa ta và Cao huynh đấu thử xem tửu lượng ai cao cường?

Gã mừng rỡ, nắm tay chàng lùi về bàn mình. Lát sau, bàn của hai người chờ thành tâm điểm của ngày hội, các giáo đồ xúm lại uống mừng và càng thêm yêu mến Thuyên Kỳ.

Bỗng nhị hộ pháp là Cầu Hồn Kiếm Thôi Hạo, Đệ nhất kiếm thủ Ma giáo đứng lên cao giọng :

- Bẩm Giáo chủ! Tiểu đệ luyện Thiên Ma kiếm pháp đã sáu mươi năm. Tự tin không ai hơn được. Suốt đời chỉ khâm phục có mình Giáo chủ đại ca, nay Thuyên Kỳ muốn kế nghiệp đại ca, ít nhất phải thắng được thanh kiếm trong tay tiểu đệ.

Lý giáo chủ biết lão đệ của mình vẫn tự hào về kiếm thuật, cho rằng xứng đáng kế vị sau này. Nay thấy Thuyên Kỳ thế chỗ mình không khỏi ảm ức. Lý Bách cười ha hả bảo :

- Thôi lão đệ! Ta cũng biết ngươi là đại công thần của bốn giáo. Đã cùng ta vào sanh ra tử, rất xứng đáng làm Giáo chủ. Nhưng tuổi tác chúng ta đều cao, nếu ta chết đi thì liệu lão đệ sống được bao nhiêu năm nữa? Chính vì vậy ta mới muốn giao cơ nghiệp cho lớp trẻ. Nay lão đệ muốn thử tài Thuyên Kỳ thì cứ việc, nếu không ngươi sẽ trách đại ca thiên vị. Có điều, ngươi là trưởng bối, nếu có lỡ thua tuyệt đối không được vì hô thẹn mà đem lòng oán hận Kỳ nhi.

Thôi Hạo tỉnh ngộ, mỉm cười đáp :

- Đại ca yên tâm, tiểu đệ nào phải kẻ hẹp hòi. Nếu Kỳ nhi thắng được Cầu Hồn Kiếm, chứng tỏ Ma giáo may mắn có được bậc kỳ tài kế nghiệp, tiểu đệ càng cao hứng chứ sao lại giận hờn?

Lý Bách hài lòng gọi Thuyên Kỳ :

- Kỳ nhi! Thôi cửu công muốn chỉ dạy cho ngươi vài đường kiếm, mau ra hầu tiếp người.

Chàng dạ lớn rồi bước đến trước mắt họ Thôi kính cẩn thưa :

- Tiểu tôn xin lĩnh giáo Cửu công.

Thôi Hạo đã mắt đi ý tranh ngôi Giáo chủ nên hiền hòa nói :

- Kỳ nhi bất tất khiêm cung, ngươi phải trở hết tài nghệ cho toàn giáo tâm phục. Nếu không sẽ khiến ngoại công người mang tiếng thiên vị đấy.

Thuyền Kỳ gật đầu hiểu ý, ôm kiếm chào rồi bắt đầu tấn công. Thôi Hạo thấy chàng sử dụng pho Thiên Ma kiếm pháp một cách kỳ ảo, lão rất hài lòng. Kiếm thuật họ Thôi đã đến mức xuồng thần nhập hóa, phát huy hết uy lực của kiếm chiêu, kiếm khí lạnh lẽo, dần dụa như mây mù.

Đã hơn trăm chiêu mà Thuyền Kỳ vẫn không hề chịu kém. Họ Thôi dồn thêm công lực vào thân kiếm quyết dành thế thượng phong. Nhưng Thuyền Kỳ tự hiểu không thể dùng pho Thiên Ma kiếm pháp mà thủ thắng được, nên đã biến chiêu, sử dụng pho kiếm Vô Thượng trong Quy Nguyên bảo lục.

Thân kiếm hợp nhất biến thành đạo hào quang bay lượn xung quanh đối thủ.

Mọi người kinh hãi trước thuật Ngự kiếm, đứng cả lên theo dõi. Câu Hồn Kiếm cao hứng đem tuyệt chiêu tâm huyết một đời do lão tự sáng tạo ra, vận toàn lực rung kiếm tạo thành hàng vạn kiếm ảnh, đón lấy đường kiếm của Thuyền Kỳ. Hai thanh thép chạm nhau vang rền, song phương dội ra. Toàn trường chú mục cổ phần định xem ai thắng bại, nhưng chỉ thấy hai người nhìn nhau cười hòa ái.

Lý giáo chủ cười vang tuyên bố :

- Cuộc đấu này bất phân thắng bại.

Câu Hồn Kiếm lắc đầu phủ nhận :

- Đại ca đừng mua mặt cho tiểu đệ làm gì. Nếu Kỳ nhi không nương tay thì Hạo này đã táng mạng rồi.

Nói xong lão vạch tung ngực áo cho mọi người xem bảy chấm đỏ trên tâm thất. Lão vui vẻ bảo :

- Kỳ nhi luyện kiếm đến mức dùng kiếm khí đã thương mà chẳng rách áo, Cửu công xin bái phục!

Mọi người lắc đầu, lẽ lười, hoan hô vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lạc Phách hồ trung khai đào động - Thiếu Thất Sơn Tây tâm linh đan

Hai ngày sau, Thâm Thuyền Kỳ cáo biệt người thân, rời núi Thiên Thai trở lại Hà Nam. Đúng ngọ ngày thứ ba, chàng dừng chân cạnh hồ Thiên Dương thuộc địa phận phủ Giang Tây. Thấy bờ hồ vắng vẻ chỉ có hàng liễu vàng thướt tha. Thuyền Kỳ cởi áo cùng Tiểu Hồ bơi lội, đùa giỡn trong làn nước mát.

Bỗng từ xa, tiếng vó ngựa lộc cộc vọng đến, chàng cảnh giác bơi nhanh vào bờ, đứng cạnh bực hành lý. Khách lạ là một nữ lang áo tím mặc cho sa trắng. Nàng thán nhiên ngắm thân hình cường tráng của chàng rồi hỏi :

- Tại sao da thịt công tử lại chẳng chít những vết dài nhỏ như vậy?

Thuyền Kỳ lạ lùng đáp :

- Tại hạ quen đùa giỡn với sói lang, hổ báo nên bị móng vuốt của chúng gây thương tích.

Chàng cúi xuống nhặt áo định mặc vào thì Tử Y nữ lang tung mình khỏi lưng ngựa, đáp xuống trước mặt chàng nói :

- Khoan đã! Công tử không muốn cùng tiện thiếp đưa tài bơi lội hay sao?

Thuyền Kỳ neho mắt cười mát :

- Tại hạ sợ mình không giữ được đạo quân tử khi chiêm ngưỡng thân hình ngọc ngà của cô nương.

Nàng thần nhiên đáp :

- Lễ nào Tuyết Hồ công tử Thẩm Thuyên Kỳ định lực lại kém cỏi đến thế ư?

Chàng ung dung bảo :

- Đứng trước Phách Lạc Yên Cơ, Tư Không Bách Lan, gỗ đá còn phải rung động, huống hồ kẻ phàn nhân như tại hạ?

Nữ lang chân động, bật cười khanh khách, lột bỏ chu sa che mặt để lộ dung nhan thiên kiều bá mị. Nàng lắc đầu khâm phục :

- Công tử quả là thần nhân, tiện thiếp và chàng chưa hề gặp gỡ sao chàng lại nhận ra lai lịch?

Thuyên Kỳ không khỏi rung động trước vẻ đẹp tuyệt thế của nàng nhưng vẫn thần nhiên trả lời :

- Đó là bí mật của tại hạ, không thể phụng cáo được.

Tư Không Bách Lan lặng lẽ trút bỏ xiêm y, thân hình nàng đẹp như pho tượng bạch ngọc, mùi xạ hương thoang thoảng đủ làm nổ tung trái tim bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ. Nhưng rất tiếc, Thuyên Kỳ mang bản năng của loài sói, đánh hơi được cạm bẫy, dưới món mồi ngon nên bình thần ngắm nhìn. Chàng lạnh lùng bảo :

- Cô nương không sợ ngoài tại hạ còn có những cặp mắt khác sao?

Nàng lắc đầu :

- Chung quanh đây đã cấm bầy lá lạc phách tiểu kỳ, không một ai dám đến gần.

Nàng nắm tay chàng dắt xuống hồ, Thuyên Kỳ không hề phản kháng dù chàng đã nhìn thấy mũi kim xanh biếc trên chiếc nhẫn ở bàn tay tả của nàng.

Khi mực nước đến ngang đôi ngực, Bách Lan dừng lại, vòng tay quanh cổ chàng, ép sát thân hình bốc lửa của mình vào da thịt Thuyên Kỳ, đôi tay vuốt ve món trón những vùng nhạy cảm. Nhưng chàng vẫn như pho tượng gỗ vô tư, không một chút xúc cảm, chỉ lắng nghe, theo dõi đường đi của chiếc nhẫn vàng. Chàng chờ nàng ấn sâu mũi kim độc vào da mình, để có thể yên tâm điem vào tử huyết của nữ nhân mà không hối hận.

Nhưng không hiểu sao nàng lại không hạ thủ, lại gục vào vai chàng khóc nức nở :

- Chẳng lẽ công tử lại ghê tởm thiếp đến vậy sao? Lạc Phách Yên Cơ trước giờ chỉ biết giết người chứ không hề mang tiếng dâm tà. Nay vì lệnh trên, cần rằng đem tâm thân trình bạch dẫn dụ chàng để hạ sát. Nhưng lòng thiếp mềm yếu lạ lùng, không nỡ xuống tay.

Thuyên Kỳ động lòng tủm tỉm cười :

- Nàng chỉ cần vất bỏ chiếc nhẫn từ thần kia là đủ. Mùi vị cái chết chẳng có gì hay ho cả.

Bách Lan then thùng rút nhẫn độc quăng ra giữa hồ, áp má vào ngực chàng thỏ thẻ :

- Công tử quả là lợi hại, may mà tiện thiếp không hạ thủ, nếu không đã táng mạng dưới tay chàng rồi.

Thuyên Kỳ nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ vào môi rồi chiếu đôi mắt nhân hời nàng.

- Thông Thiên giáo chủ là ai?

Bách Lan đỡ đáp :

- Thiếp không biết lai lịch của lão. Theo lệnh sư phụ là Lạc Phách Thần Ma, thiếp đến nhận chức Đường chủ Đông đường, nhưng từ đấy đến nay vẫn chưa được thấy mặt thật Giáo chủ.

- Bàn tay hữu của lão có thiếu hai ngón không?

- Thường thường lão giấu trong tay áo trường bào. Có lần, thiếp thấy lão nâng chén trà, hai bàn tay đều mang găng đen nên không thể nhận ra thiếu hay đủ ngón.

Chàng thất vọng hỏi câu cuối cùng :

- Lòng nàng đối với ta thế nào?

- Thân thiếp đã thuộc về chàng, trái tim cũng vậy. Chỉ mong chàng đừng chê bỏ thiếp.

Thuyên Kỳ nghe lòng ấm áp, thu hồi Ma công, ngấu nghiến hôn lên đôi môi chín mọng. Nụ hôn đã đánh thức Bách Lan, nàng mê mê nghe bàn tay chàng lướt trên da thịt mình.

Lạc Phách Yến Cơ là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, tính tình lạnh lùng tàn nhẫn nhưng vẫn còn là xử nữ. Nàng thẹn thùng nhận ra Thuyền Kỳ đã động tình. Chuyện ái ân là thiên kinh địa nghĩa, chẳng cần phải học hỏi mới biết.

Hai người quán vào nhau giữa làn nước trong xanh của hồ Phiên Dương. Tiểu Hồ nằm trên bọc hành lý ngỡ ngác chẳng hiểu chủ nhân giao đầu với người lạ sao quá lâu và chẳng gọi mình giúp sức? Nó lo ngại rít lên nhắc nhở chủ nhân.

Hai người cũng vừa hết hiệp, chàng cười bảo Bách Lan :

- Tiểu Hồ sợ ta không đầu lại nàng, nên lên tiếng.

Lạc Phách Yêu Cơ xấu hổ, nũng nịu nói :

- Kỳ ca không bồn cọt đấy chứ?

Họ bước lên bờ mặc lại y phục, tìm đến một khách đếm tận hưởng hoan lạc suốt ba ngày đêm. Thuyền Kỳ hỏi nàng :

- Lan muện vì sao lại phải vâng lệnh Giáo chủ, đem tấm thân trinh bạch làm mồi để hạ sát ta?

Nàng buồn rầu đáp :

- Sư phụ tiểu muội là một trong tứ đại ác nhân. Nhưng thực ra không phải là người xấu. Ông có ơn nuôi dưỡng muội từ nhỏ. Cách đây hơn năm, đột nhiên ngộ độc. Khi tìm đến Độc Y, lão chẩn bệnh rồi bảo loại độc này chỉ có sư đệ lão là giải được. Té người người mà Độc Y nói đến chính là Thông Thiên giáo chủ. Nhưng lão Giáo chủ chỉ gửi đến mười viên dược hoàn và một phong thư yêu cầu sư phụ nhận chức Phó giáo chủ. Lạc Phách Thần Ma là người cơ trí, sinh lòng hoài nghi chính lão đã hạ độc nên khéo léo chối từ. Tháng trước, lão đề nghị người cho tiểu muội xuống núi nhận chức Đường chủ Đông đường. Sư phụ đồng ý với điều kiện lão không được đụng chạm đến tiểu muội. Ngờ đâu, bảy ngày trước đây, lão gọi muội đến giao kế hoạch dùng mỹ nhân kế tiêu diệt Kỳ ca. Lão nói bóng gió rằng nếu muội không nhận lời thì sư phụ sẽ không còn có được hoàn để duy trì mạng sống. Tiểu muội vì thương sư phụ nên đành nhắm mắt đưa thân.

Thuyền Kỳ an ủi nàng :

- Không có gì đáng ngại cả, Tiểu Hồ là linh vật hiếm có của trời đất, nước dãi của nó giải được bách độc. Ngày mai Lan muội cứ trở lại Tổng đàn Thông Thiên giáo báo rằng chưa gặp được ta. Nàng cố điều tra lai lịch của Giáo chủ. Phần ta sẽ đến Ngũ Hành sơn giải độc cho Lạc Phách Thần Ma.

Bách Lan mừng rỡ, âu yếu hỏi :

- Tiểu muội tự hào vì đã không làm khi chọn chàng làm nơi nương thân gửi phận.

Thuyền Kỳ nhìn gương mặt đỏ như hoa đào của mỹ nhân, động tình cúi xuống lướt đôi môi trên đôi ngực trần đầy săn chắc. Bách Lan rung mình vì cảm giác nhột nhột, say đắm vuốt ve tấm lưng cuộn cuộn những múi thịt của chàng.

* * * * *

Mờ sáng hôm sau, Thuyền Kỳ chia tay Bách Lan, vượt sông Trường Giang đi về hướng Bắc. Còn Lạc Phách Yêu Cơ trở lại Tổng đàn bí mật ở Giang Lăng, nằm cạnh sông Trường Giang, và thuộc đất Hồ Bắc.

Trưa nọ, chàng đến vùng ranh giới giữa Huy Châu và Hà Nam, thấy trong cánh rừng bên đường có quán rượu nhỏ nằm dưới tán cây râm mát, liền rẽ vào. Sau ba ngày bốn hành, chàng muốn tuần nã được nghỉ ngơi vừa uống cạn bình trà, thỉnh thoảng ngắm nhìn của chàng nhận ra có tiếng chèo áo lất phất của khách giang hồ ở ngoài mười trượng. Chàng ngẩng đầu nhìn ra cửa quán, thấy một người bịt mặt đang phi nhanh đến. Gã đi đầu mặc hoàng bào, mặt che sa đơn, bọn còn lại toàn thân đen kịt.

Tiểu Hồ đánh hơi được hiểm nguy, ngót đầu rít nhẹ. Bọn chúng dừng lại trước sân. Gã áo vàng bật cười ghê rợn :

- Tuyệt Hồ công tử. Hôm nay ngươi tận số rồi, mau bước ra chịu chết.

Chàng không muốn liên lụy đến gã chủ quán và bọn tiểu nhị nên ung dung đứng dậy, chậm rãi ra đứng đối diện với bọn sát thủ. Chàng mỉm cười hỏi :

- Tại hạ và Thông Thiên giáo không hề có hiềm khích, sao Nam đường Đường chủ lại thống lĩnh đội sát thủ Vô Tâm đao đến đây đòi lấy mạng?

Gã áo vàng kinh hãi, không hiểu tại sao đối phương lại nắm rõ lai lịch và cơ cấu Thông Thiên giáo như vậy. Gã hậm hực hỏi lại :

- Ai là người tiết lộ bí mật bốn giáo với ngươi?

Thuyền Kỳ muốn chia rẽ nội bộ bọn chúng nên ồm ồm đáp :

- Ta phải tốn mất ba ngàn lượng hoàn kim mới mua chuộc được kẻ làm tai mắt, đại gì tiết lộ với các hạ?

Gã nghiêng răng nói :

- Chuyện nội gián ta sẽ điều tra sau, giờ cứ lấy mạng người trước đã.

Nam đường Đường phát tay ra hiệu, mười tên hắc y tuốt đao xông đến.

Chàng đã nghe Bách Lan nói về sự lợi hại của đám sát thủ không sợ chết này, nên ra hiệu cho Tiểu Hồ tấn công tên Đường chủ, còn chàng xông vào lưới đao.

Gã Đường chủ múa đao chém trúng lưng linh thú, nhưng lưới đao bị lớp lông kỳ lạ đẩy trượt qua một bên, Tiểu Hồ phóng thẳng đến uy hiếp cổ họng đối phương. Nam đường Đường chủ cả kinh, múa tít loan đao phòng thủ căn mật.

Phân Thuyền Kỳ, chàng sử dụng Thiên Ma tâm pháp, phiêu phưởng như bóng u linh giữa mười đao đao quanh lấp loáng. Thanh trường kiếm trong tay như có mắt, điểm vào những chỗ yếu hại khiến đường đao bị chặn đứng.

Gã Đường chủ thấy bọn sát thủ không làm được đối phương liền hú lên lãnh lết. Bọn đao thủ như mất hẳn điểm lý trí cuối cùng, lẫn xả vào bất chấp tổn thương. Đối với kẻ không sợ chết, chàng chỉ có cách giết chúng đi trước khi chúng có thể giết chàng. Thuyền Kỳ quắc mắt, dồn toàn lực vào thân kiếm, sử dụng Ngự kiếm thuật như đạo hào quang chụp lấy bọn sát thủ vô Tâm Đao. Kiếm quang đi đến đâu thịt da đứt lìa, máu tuôn thành suối. Dù tâm thức bị khống chế nhưng trước nỗi đau đớn khủng khiếp, bọn đao thủ cũng kịp gào lên rồi mới chịu lìa đời.

Gã Đường chủ chứng kiến cái chết thảm thiết của mười tên thuộc hạ, thất kinh hồn vía tung mình đào tẩu. Hóa Nhân Long Hồ phóng theo nhưng chỉ tấp dứt một miếng thịt đùi của gã. Thuyền Kỳ định đuổi theo nghe khí huyết nhộn nhạo, cơ thể nóng rực, vội nhảy lên mình ngựa, chạy sâu vào rừng tìm chỗ vắng vẻ hành công, điều tức. Nhưng luồng chân khí hỗn loạn trong cơ thể chàng đã ào qua các huyệt Á Môn, Phong Phủ, Nào Huyệt, xông thẳng lên hậu đỉnh làm chàng mê man bất tỉnh, phục trên mình ngựa.

Tuần mã chạy mãi đến tận cuối rừng, nơi mà một vách đá cao sừng sững chặn hết đường đi. Nó dừng lại, cúi xuống gặm đám cỏ non. Tiểu Hồ chạy theo sát nút, thấy chủ nhân bất động, nó lo lắng rít lên liên hồi. Thuyền Kỳ rơi xuống đất nằm sóng xoài trên bãi cỏ giữa những chiếc lá thu vàng. Tiểu Hồ cắn áo chàng lay gọi mãi mà không được, nó cố gào rít thật to như muốn cầu cứu ai đó. Lát sau, nó phát cuồng, tấp vào chân ngựa. Tuần mã đau đớn hí vang trời.

Bỗng từ trên đỉnh vách có bóng người lướt xuống như áng mây vàng. Đó là một nhà sư rất già. Đôi hàng mi bạc rủ dài che khuất cả song mục.

Lão hòa thượng nhận ra Tiểu Hồ là một loài linh vật hiếm có liền mở lời trấn an :

- Hồ nhi yên tâm, để lão nạp xem thử thương thế chủ nhân người.

Linh hồ rít nhỏ, gục gặc cái đầu có đôi mắt đỏ như lửa. Nhà sư ngồi xuống nắm tay Thuyền Kỳ chẩn mạch, ông giật mình lắm bầm :

- Tiểu thí chủ này niên kỷ chưa đến đôi mươi mà kiêm luyện hai loại thần công tương phản, tránh sao không lâm đại nạn?

Lão tư lự một lát rồi dựng chàng ngồi lên, còn lão ngồi xếp bằng sau lưng, một tay áp vào mệnh môn nơi thất lưng, một tay đặt trên huyệt Bách Hội nơi đỉnh đầu.

Chừng nửa canh giờ sau, luồng chân khí nổi loạn trong cơ thể Thuyền Kỳ đã bị nội lực thâm hậu của lão tăng đẩy trở lại kim mạch, luân chuyển điều hòa. Chàng hồi tỉnh lại, nhận ra có người đang truyền công cho mình. Lão tăng biết chàng đã hồi phục nên rút tay lại hiền hòa bảo :

- Giờ đây thí chủ có thể tự mình hành công rồi. Lão nạp sẽ ở đây canh giới dùm cho.

Thuyền Kỳ gạt đầu, nhắm mắt đưa chân khí đi đủ một vòng chu thiên, không thấy trắc trở gì liền xả công, sụp xuống lay tạ hòa thượng :

- Tiểu bối Thảm Thuyền Kỳ khấu tạ đại sư đã cứu mạng.

Lão tăng xua tay bảo :

- Thí chủ bất tất phải đa lễ. Nhà Phật coi trọng chữ duyên, lão nạp vì có duyên với thí chủ nên mới kịp ra tay tương trợ, không phải do lòng muốn vậy. Xin hãy ngồi xuống đây đàm đạo.

Thuyền Kỳ vâng lời, ngồi xếp bằng trước mặt lão. Hòa thượng ngắm chàng một lúc rồi hỏi :

- Tại sao thí chủ lại kiêm luyện cùng lúc hai môn thần công tối thượng của Ma giáo và Côn Luân?

Thuyền Kỳ kính cẩn đáp :

- Cung bầm đại sư, song thân tiểu bối là người của hai phái ấy.

- Chẳng lẽ họ không biết rằng kiêm luyện hai môn nội công tương phản sẽ rất nguy hiểm hay sao?

- Thừa có! Gia mẫu đã dặn dò chỉ nên luyện Thái Ất Quy Nguyên cương khí. Nhưng vì hiếu kỳ, tiểu bối đã luyện thử Thiên Ma u công.

Lão hòa thượng thở dài bảo :

- Thí chủ đã may mắn có được Quy Nguyên bảo lục, muốn thành đệ nhất nhân chẳng phải là chuyện khó. Nay làm thử luyện thêm Ma công, hai luồng chân khí dị chủng kia tương tranh trong kinh mạch. Mỗi lần thí chủ dùng nội công Thái Ất Quy Nguyên thi triển kiếm thuật, chân khí hao tổn tất bị Thiên Ma u công lấn át, gây ra hiện tượng loạn khí, trường hợp ngược lại cũng thế. Nghĩa là thí chủ phải luôn luôn giữ hai lực lượng này ở thế quân bình, cũng như người đi trên dây vậy. Tình trạng này rất nguy hiểm, trừ khi thí chủ có thể dung hòa cả hai thành một. Nhưng từ cổ chí kim, lão nạp chưa nghe nói đến nhân vật nào đạt đến cảnh giới ấy.

Thuyền Kỳ kinh hãi hỏi :

- Như vậy tiểu bối phải đối phó bằng cách nào?

Lão tăng cười hiền hòa đáp :

- Thứ nhất, thí chủ không được thi triển phép Ngự kiếm Quy Nguyên bảo lục. Thứ hai, trong lúc giao đấu phải song song dùng một lúc hai luồng chân khí.

Chàng tỉnh ngộ hỏi lại :

- Có nghĩa là song thủ đồng xuất chiêu với số thành công lực như nhau?

Lão tăng gật đầu cảnh báo thêm :

- Nhưng dù làm cách nào đi nữa, sau một năm thí chủ sẽ không còn không chế nổi chúng nữa, hai luồng chân khí ấy tự phát xô đẩy nhau, phá nát kinh mạch toàn thân.

Thuyền Kỳ chết đuối trong lòng, cảm giác tử vong đè nặng tâm can. Chàng tư lự rất lâu, hỏi câu cuối cùng :

- Tiểu bối mang nặng phụ thù chưa trả, không cam tâm chịu chết. Mong đại sư chỉ cách hợp nhất hai luồng nội lực.

Lão hòa thượng giật mình, chiếu đôi pháp nhãn sáng chói nhìn chàng thật lâu rồi thở dài đáp :

- Quả thực trong thân công của Phật môn có phương pháp ấy. Nếu chẳng may tà thắng chính, thí chủ sẽ trở thành đệ nhất ác ma, võ công vô địch và tính tình cực kỳ hiếu sát, lúc đó lão nạp sẽ thành thiên cô tội nhân. Nhưng xét tướng mạo, thí chủ là một người có tâm địa hiền lành, lão nạp phó mặc mệnh trời, truyền khẩu quyết vô thượng trong Dịch Cân kinh. Sau này, lỡ thí chủ có biến tính, lão nạp sẽ phớt bỏ trăm năm đạo hạnh của mình mà ra tay tiêu diệt.

Thuyền Kỳ mừng rỡ tạ, nhưng lão xua tay bảo :

- Chuyện thành hay bại còn tùy thuộc việc thí chủ có cơ duyên tìm được linh địa hay không? Trời đất bao la, nơi có hai luồng khí chĩa chĩa âm giao hội không phải là hiếm. Nhưng thời nay, một năm rất ngắn ngủi, biết có kịp hay chăng?

Thuyền Kỳ quả quyết nói :

- Sinh tử hữu mệnh, nếu tiểu bối không có được phúc duyên cũng xin vui vẻ phụ mệnh.

Lão tăng hài lòng tán thưởng, đọc đoạn khẩu quyết và hướng dẫn chuyện hành công. Tàn nén nhang chàng đã thuộc lâu. Lão tăng an ủi :

- Mỗi lần chân khí loạn động, thí chủ có thể dùng môn công phu này để điều hòa khí huyết, sẽ mau chóng hồi phục.

Chàng cung kính hỏi pháp danh thì lão cười bảo :

- Vạn vật tứ đại gia không, lão nạp cũng chẳng nhớ tên mình là gì nữa. Hôm nay là ngày hai mươi bốn tháng bảy, sang năm lão nạp mong thí chủ đến đây gặp lão, bất kể kết quả thế nào.

Thuyền Kỳ nhận lời, lão hòa thượng như áng mây bốc thẳng lên cao, chỉ điểm chân mấy lượt đã đến đỉnh vách đã biến mất.

Chàng nhớ đến kết cục bi thảm đang chờ mình, lòng lạnh như băng giá, quyết mau chóng tìm cho được ba viên Đại Hoàn đan và bảy viên Cửu Chuyển Phán Hồn đan để cứu phụ thân, việc tâm thù gác lại qua một bên.

Đã có chủ ý nhất định, chàng nghe lòng bớt nặng nề, thúc ngựa đi phía rặng Tung Sơn. Dọc đường, chàng lẩm nhẩm ôn luyện cách xuất bằng cả hai tay. Tay này thi triển võ công trong Ma kinh, thì tay kia xuất tuyệt học Quy Nguyên bảo lục. Trừ môn Quy Nguyên Ngự kiếm.

Sáng ngày đầu tháng tám, chàng đến chân núi Thiếu Thất, ngạc nhiên khi thấy hào kiệt võ lâm tập nập thượng sơn.

Thuyền Kỳ không muốn mất thời giờ với bọn Thông Thiên giáo nên bỏ Tiểu Hồ vào bọc hành lý, và dùng tuyệt học Hoán Diện Di Hình trong Ma kinh. Thay đổi dung mạo, mũi miệng lệch đi, lông mày bên cao bên thấp, chẳng ai có thể nhìn ra.

Chàng hỏi một hán tử mang đao thì gã trả lời :

- Giờ thìn sáng nay, hai lão Thanh Điện Sắc Ma và Bạch Cốt Âm Ma trong tứ đại ác nhân đến khiêu chiến với Tuệ Tâm lão hòa thượng. Mười năm trước ông đã đã thương hai lão ma để cứu một thiếu nữ lương dân ở ngoại thành Vũ Xương.

Thuyền Kỳ đi theo giọng người, lên đến nơi thấy sân chùa đã có gần ngàn hào khách.

Chín tiếng đại hồng chung gióng lên, cửa Đại Hùng bửu điện rộng mở. Không Từ thiền sư, Phương trượng Thiếu Lâm tự và các cao tăng bước ra.

Bên cạnh Không Từ là một lão sư già thấp bé, râu trắng như cước, đó chính là Tuệ Tâm hòa thượng, sư thúc của Chương môn.

Không Từ nghiêm trang niệm phật :

- A di đà Phật! Bần tăng xin cảm tạ chư vị anh hùng đã vì việc của tệ sư thúc mà đến chứng kiến. Nhưng đây là chuyện riêng của Thiếu Lâm, mong chư vị đứng ngoài giữ công bằng cho.

Bỗng trên không trung lồng lộng giọng một người trẻ tuổi :

- Tại hạ xin cảnh báo Phương trượng đừng xem thường cuộc phó ước hôm nay. Có lẽ hai lão ma đã đầu phục Thông Thiên giáo, lực lượng của chúng trà trộn trong đám quần hào. Nếu Thiếu Lâm không muốn bị bất ngờ thì mau điều động đệ tử canh phòng cẩn mật các nơi trọng yếu và chuẩn bị đối phó với một cuộc tấn công quy mô lớn.

Toàn trường choáng váng vì cuộc báo động và cũng vì môn thần công võ tướng truyền âm của người bí mật. Họ nhón nháo nhìn nhau, cố nhận ra ai là kẻ địch.

Tuệ Tâm hòa thượng biết người này dùng tuyệt học thất truyền của Côn Luân, tất không nói càn. Lão thì thầm với Không Từ, Phương trượng gật đầu, sai sư đệ là Không Văn, Thủ tòa Đạt Ma đường vào trong chuẩn bị phòng thủ.

Giọng nói lại vang lên :

- Chư vị anh hùng chú ý, hơn trăm sát thủ Vô Tâm đao bị được vật khổng lồ nên không nói được. Xin chư vị lần lượt chạy ngay mặt các cao tăng Thiếu Lâm lớn tiếng báo danh rồi đứng qua một bên. Số còn lại chính là giáo đồ Thông Thiên giáo.

Không Từ trầm giọng :

- Tình hình khẩn cấp, mong chư vị làm theo lời chỉ dẫn của bậc cao nhân.

Quần hào lập tức thực hiện kế hoạch của Thuyền Kỳ. Quả nhiên, một khắc sau còn trơ lại hơn trăm gã mang đao, mặt lạnh lùng, nhãn quang dò dẫm.

Chàng cũng chạy theo các hào kiệt, hô đại một cái tên giả. Nhưng khi bước qua mặt Tuệ Tâm, thấy lão nháy mắt với mình, chàng biết hòa thượng đã nhận ra, lòng vô cùng bội phục lão sư già.

Thì ra, sau lần giao đấu trước chàng đã quen với cử chỉ cứng nhắc và ánh mắt dò dẫm của bọn sát thủ, nên dễ dàng nhận ra chúng. Có lẽ Nam đường Đường chủ đã ra lệnh cho chúng trà trộn vào đám quần hùng, lúc cần thiết sẽ tấn công các tăng lữ, gây hỗn loạn khiến Thiếu Lâm không phân biệt được chém giết luôn cả các hào kiệt khác.

Thuyền Kỳ đứng lẫn vào hàng người, vận công nói tiếp :

- Lực lượng thứ hai của quần ma sắp đến. Xin chư vị cao tăng đồng thanh dùng Phạn Âm Thiên Xướng khổng lồ chế tâm thức bọn sát thủ, tại hạ sẽ điểm huyết chúng. Nếu không, khi tên cầm đầu lên đến, ba trăm tay cao thủ này sẽ trở thành những con mãnh thú không biết sợ chết là gì.

Không Từ xướng trước, mấy trăm tăng lữ đòi thứ hai họa theo. Bọn Vô Tâm đao cũng sò đưa hai tay bịt lỗ tai. Từ trong đám quần hào, một bóng người lướt ra, xuyên qua đảo lại trong hàng ngũ sát thủ, vung chỉ khóa chặt huyết Định Thân, khiến chúng đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Điểm đến tên cuối cùng, chàng quay lại đến trước mặt các cao tăng vòng tay thi lễ :

- Tiểu bối trong lúc nguy cấp, có thái độ mạo phạm đến Chương môn, xin lượng thứ. Bây giờ xin đại sư mời quần hùng trở lại chỗ cũ, đứng chung với bọn sát thủ để phe ác ma bị bất ngờ.

Không Từ gật đầu, làm theo lời. Mọi người thực hiện nhưng vẫn chú mục chiêm ngưỡng chàng thanh niên xấu xí, bí ẩn kia.

Tuệ Tâm hòa thượng cười bảo :

- Nếu không có thí chủ thì đã xảy ra một trường sát kiếm. Bọn Thông Thiên giáo quả là thâm độc, hơn ngàn hào kiệt kia nào bị kích động, hiểu lầm Thiếu Lâm thì thật tại hạ không biết đâu mà lường được.

Thuyền Kỳ sợ lão hỏi lai lịch mình liền vòng tay chào rồi quay sang đám hào kiệt võ lâm nói :

- Chư vị anh hùng đã thấy rõ âm mưu thâm độc của Thông Thiên giáo. Vậy xin vì an nguy của võ lâm mà hợp sức đánh cho bọn chúng một trận tơi bời. Lát nữa, khi nào trong phe địch có người rú lên ra hiệu cho bọn đao thủ thì chúng ta bắt ngờ ra tay tấn công chúng. Nếu đồng ý xin giờ cao hữu thủ không cần lên tiếng vì bọn ma đầu đã đến.

Mọi người nhất tề đưa hữu quyền lên khỏi đầu, lộ rõ quyết tâm. Tiếng khách trên sơn đạo của toán tăng nhân tuần phòng, báo hiệu phe đối phương xuất hiện. Nửa khắc sau, hai lão ma dẫn đầu một toán nhân thủ ước khoảng hai trăm tên hắc y bịt mặt lên đến nơi. Thuyền Kỳ nhận ra tên Nam đường Đường chủ nhờ dáng đi khập khiễng của gã. Cú đóp của Tiểu Hồ không phải là nhẹ nhàng gì.

Hôm nay hẳn không bịt mặt nhưng có lẽ hóa trang, lớp da nhợt nhạt của kẻ chết trôi. Thấy bọn sát thủ Vô Tâm đao vẫn đứng yên trong đám quần hào. Hắc đắc ý nói thầm với hai lão ma.

Tuệ Tâm hòa thượng nghiêm giọng hỏi :

- Nhị vị đến đây so tài với lão nạp để rửa hận, hay còn mưu mô gì nữa mà lại kéo theo nhiều người như vậy?

Thanh Diện Sắc Ma cười gian hiểm đáp :

- Bọn lão phu vì đề phòng bọn trọc các người đánh thua trở mặt, ý chúng hiệp cô, nên mới đem theo thuộc hạ đề phòng thân thể thôi!

Tuệ Tâm thân nhiên trước lời khích bác của lão, hỏi lại :

- Mười năm trước hai vị liên thủ đấu với lão nạp, nay chắc cũng vậy chứ gì?

Thanh Diện Sắc Ma là một lão già cao kều, ốm như que củi, mắt sâu, gò má lộ sát xương, cười khực khặc đáp :

- Đúng vậy! Để xem lão trọc già có còn uy phong như thuở trước nữa không?

Tuệ Tâm chậm rãi bước ra, đối diện với song ma. Ông chuyên luyện Hàng Ma chương pháp nên không cần vũ khí.

Thanh Diện Sắc Ma mặt mày xanh nhợt, mắt nhỏ, mũi ưng, trông rất yêu tà, vung kiếm tấn công trước. Bạch Cốt Âm Ma cũng rút bạch cốt chùy thép ròng rọc có hình dạng như khúc xương ống chân nhảy vào trợ chiến. Tuệ Tâm ung dung múa song quyền, chương ảnh liên miên, bất tuyệt chống cự lại với song ma.

Gã Đường chủ thỉnh thoảng liếc lên trời, nhìn về phía hậu sơn, chàng suy nghĩ rất nhanh rồi vận công dùng môn nghĩ ngữ truyền âm nói nhỏ với Không Từ :

- Tiểu bối tin chắc rằng bọn chúng còn một lực lượng nữa đang chuẩn bị tấn công hậu sơn, xin Phương trượng cấp tốc tập trung bảo vệ. Phía trước đã có mấy trăm hào khách giang hồ trợ thủ.

Không Từ không biết chàng là ai nhưng qua hành động, ông rất tin tưởng tài trí của chàng nên bảo nhỏ Không Viên đại sư, Thủ tòa La Hán đường. Đại sư nhận lệnh, âm thầm rút La Hán trận vào trong.

Nửa khắc sau, trận chiến giữa Tuệ Tâm hòa thượng và song ma vẫn bất phân thắng bại. Đường chủ Nam đường thấy nóc chùa có pháo hiệu, mừng rỡ rú lên lãnh lót, quần hào chỉ chờ có thế, nhất tề xông đến tấn công bọn Thông Thiên giáo. Diễn biến bất ngờ này khiến bọn chúng trở tay không kịp.

Thuyền Kỳ đã có chủ tâm, lướt đến vùng chương bồ vào ngực gã Đường chủ.

Thiên Ma chương pháp là tuyệt học của Ma giáo, gã Đường chủ không cách nào tránh khỏi đành đưa vai hứng một chương, máu miệng phun thành vòi nhưng cố nạy lực phản chấn mình đào tẩu. Thuyền Kỳ thấy gã đã gãy xương vai mà còn chạy được, không khỏi sửng sốt. Lúc định thần thì gã đã cách chàng bốn trượng. Chàng đành bỏ ý định truy sát, quay sang tấn công bọn giáo đồ Thông Thiên.

Bản lĩnh chúng không lợi hại bằng Vô Tâm đao thủ, nhân số lại ít hơn phe quần hào nên chẳng mấy chốc đã bị áp đảo.

Song ma thấy cục diện xoay chiều bất lợi, rối loạn chương pháp, không còn tâm trí chiến đấu với Tuệ Tâm. Lúc này lão hòa thượng mới trở thần uy, bỏ những đạo chương phong mãnh liệt; đẩy đối phương vào thế thủ. Song ma luống cuống gầm lên, hợp lực tấn mạnh mấy chiêu để rút lui. Tuệ Tâm cười ha hả, giờ tuyệt chiêu “Hàng Ma Phục Quỷ”, song thủ biến hóa xuyên ánh thép vô vào tâm thất địch thủ hai chương cách không. Song ma nội lực thâm hậu, nên chỉ bị thương nhẹ, miệng rỉ máu tươi, tung mình rời khỏi đấu trường chạy như bay xuống núi.

Bọn giáo đồ thấy vậy cũng nhất loạt đào tẩu. Không Từ phương trượng là bậc cao tăng nhân hậu nên vận thần công ngăn cản quần hào truy đuổi.

- Xin chư vị anh hùng tha mạng cho bọn chúng.

Lúc này Không Viên và Không Văn cũng đã thanh toán xong lực lượng đối phương ở hậu sơn, bước ra báo cáo :

- Kính bạch Phương trượng sư huynh, ba trăm giáo đồ Thông Thiên, dưới sự thống lĩnh của hai gã áo vàng tập kích hậu sơn, đã bị đệ tử Thiếu Lâm hạ sát hơn nửa, số còn lại nhanh chân chạy thoát, chúng để lại hàng trăm cân hỏa dược và dụng cụ phóng hỏa. Nếu chúng ta không chuẩn bị trước, e hậu quả khó lường.

Thuyền Kỳ lúc này đang trị thương cho các hào kiệt võ lâm. Tiểu Hồ nằm trong bọc hành lý quá lâu, bọc bội rít lên rồi chui ra, đứng trên vai chủ nhân.

Danh tiếng Tuyết Hồ công tử đã lẫy lừng thiên hạ. Khi thấy con cáo trắng mắt đỏ, mọi người ồ lên kinh ngạc.

Không Văn đại sư :

- Té ra là Thảm thí chủ, xin lại đây cho Phụng trọng bổn tự có lời cảm tạ.

Thuyền Kỳ vận công khôi phục dung mạo cũ, bước đến ra mắt quần tăng :

- Tiểu bối Thảm Thuyền Kỳ bái kiến chư vị thần tăng.

Không Từ thiên sư chấp tay trước ngực, cúi đầu nói :

- A di đà Phật! May có công tử tài trí hơn người, nhận ra mưu độc của tà ma nên bổn tự thoát khỏi một trường tai kiếp. Bản tăng thay mặt Thiếu Lâm cảm tạ công đức vô lượng của thí chủ. Xin mời vào trong đoàn tụ.

Thuyền Kỳ lặng lẽ theo chư tăng vào khách xá.

An tọa xong, Tuệ Tâm hòa thượng cười bảo :

- Công tử kiếm thông tuyệt nghệ chính tà, cơ trí tuyệt luân quả là chỗ sơ cậ cho chính đạo võ lâm.

Chàng buồn rầu đáp :

- Dù tiểu bối chẳng còn sống được bao lâu nhưng nguyện một lòng diệt ác ma.

Quần tăng giật mình kinh hãi. Không Viên đại sư cau mày hỏi :

- Công tử đang tuổi thiếu niên, công lực lại thâm hậu, vì lẽ gì lại nói lời bi thảm đến thế?

Không Từ phương trượng đỡ lời :

- Bổn tự có Đại Hoàn đan là thần dược hiếm có. Nếu công tử mắc phải tuyệt chứng gì cứ nói thật, bản tăng xin dâng tặng.

Thuyền Kỳ mừng rỡ nói :

- Bệnh của tiểu bối không thể trị bằng thuốc. Nhưng xin Phụng trọng ban cho ba viên thần đan để cứu mạng gia phụ.

Không Từ gật đầu truyền Không Viên đại sư vào Đại Hùng bửu điện lấy Đại Hoàn đan cho chàng.

Thuyền Kỳ nhận lấy, vòng tay vái tạ rồi cáo biệt. Chờ chàng đi khỏi, Tuệ Tâm hòa thượng thở dài :

- Có lẽ Thảm thí chủ vô tình kiêm luyện hai môn nội công chính tà nên mới vào tử lộ. Thật đáng tiếc cho một bậc kỳ tài và cho cả võ lâm.

Thuyền Kỳ xuống núi, thúc ngựa đi về hướng Bắc, chàng quyết đến Sơn Tây lấy cho được bảy viên Cửu Chuyển Phản Hồn đan, đem về hồi sinh cho thân phụ rồi trở lại Trung Nguyên từ chiến với Thông Thiên giáo, đâu có chết cũng mãn nguyện.

Hình bóng yêu kiều của Lạc Phách Yên Cơ và Vi Vân Phụng thoáng qua trong tâm tưởng khiến lòng chàng đau đớn. Chàng biết Vân Phụng đã yêu mình say đắm, nhưng hai người chưa nói lời minh thệ, còn Bách Lan đã dâng hiến tâm thân trình bạch cho chàng. Kỷ niệm về những cuộc ái ân nồng cháy và mùi hương da thịt Bách Lan chưa phai trong ký ức.

Thuyền Kỳ dừng chân bên giong suối nhỏ, cùng Tiểu Hồ tắm rửa rồi thay y phục, vận công biến đổi diện mạo. Đôi mắt to tròn của chàng đã trở thành dài nhỏ, đầu mũi cong xuống như mũi chim ưng.

Chờ Tiểu Hồ ăn xong con rắn nước mà nó vừa bắt được dưới suối. Chàng lên ngựa đi về hướng Hoàng Hà.

Tám ngày sau, chàng dừng cương nơi bến đò ngang cạnh bờ sông. Gió thu lồng lộng thổi bay qua những chiếc lá vàng của hàng cây xơ xác. Dòng nước vàng đục cuộn cuộn chảy về Đông, mang phù sa bồi đắp ruộng cấy hai bên sông và đem cả cái chết đến cho hàng trăm vạn lê dân trong những năm mưa bão.

Mang mối phụ thù từ thuở ấu thơ, Thuyền Kỳ chú tâm luyện võ, không để ý văn chương. Nhưng cha chàng là người văn võ toàn tài, trong nhà có rất nhiều sách vở, thi thơ. Nhược Hồng không muốn con là kẻ vô biên nên những lúc rảnh rỗi, bắt chàng đọc sách. Nhờ thiên bẩm thông tuệ, chàng dễ dàng lĩnh hội cái đẹp của văn chương, thi phú.

Chiều nay, một mình trên bến vắng, nhìn cảnh vật trên sông, Thuyền Kỳ tức cảnh sinh tình, khẽ ngâm nga ba câu thơ Lý Bạch:

Quân bất biến

Hoàng Hà chỉ thủy thiên thượng lai

Bôn hải đảo hải bất phục hồi

Đò ngang vẫn chưa quay lại, Tiểu Hồ nghe tiếng sóng vỗ bờ rít lên đòi tắm. Chàng mở bọc hành lý, Tiểu Hồ như mũi tên phóng ngay xuống nước, rúi rít gọi chàng cùng đùa giỡn.

Ba hôm trước, chàng đã định ghé lại Lạc Dương vì biết Sầm Tham đang mong đợi. Nhưng chuyến lấy thuốc lần này không thể đi nhiều người, nên chàng đành để gã chờ thêm một thời gian.

Nửa canh giờ sau, đò ngang quay lại. Gọi là đò nhưng thực ra là một chiếc thuyền mạn thấp, rộng rãi với tám tay chèo. Đoạn sông này chiều ngang rộng đến sáu bảy dặm, không thể dùng thuyền nhỏ, mỏng manh mà chờ người ngựa qua sông.

Trước đó, Thuyền Kỳ đã gọi Tiểu Hồ lên. Nó rũ sạch nước trên bộ lông óng mượt, rồi chui vào bọc hành lý. Với hai con cá lớn trong bụng, chắc chắn nó sẽ ngủ rất lâu.

Chàng vừa đưa ngựa lên xong thì một toán khách sang sông cũng vừa chạy đến, thấy đã đủ, nhà thuyền nhỏ neo.

Mãi suy nghĩ về tuyệt chứng hiếm nghèo của mình, Thuyền Kỳ không hề để ý đến những người đi chung. Chàng chỉ nhận biết họ là những khách giang hồ như mình vậy thôi. Nhưng vừa đến giữa sông, linh giác của kẻ quen sống giữa bầy dã thú đã báo động cho chàng mỗi nguy đang rình rập.

Cơ thể chàng căng lên, dù không quay lại nhưng mọi giác quan làm việc tối đa. Chắc bọn này đã theo dõi từ lâu và nhận ra chàng lúc Tuyết Hồ đòi tắm.

Tám tên cao thủ thấy chàng vẫn đứng sát mé thuyền nhìn về cuối trời xa, tay hữu nắm chặt dây mũi tuần mã. Chúng đặc ý, nhất tề vung tay, tạo thành một đám mây độc châm bao phủ đối phương. Nhưng tiếc thay, Thuyền Kỳ đã như cánh hạc tung mình lên cao tránh khỏi, và từ trên không chàng bỏ xuống hai đạo chưởng phong sấm sét. Con ngựa của chàng bị trúng hơn mười mũi đầu đòn nhảy xuống sông, chìm trong giòng nước đục ngầu.

Vì bất ngờ, hai tên trong bọn lãnh đủ, hộc máu chết không kịp kêu la. Chúng chưa hoàn hồn thì luồng kiếm quang lạnh lẽo và nhanh như thiểm điện đã cuốn đến chém phăng thủ cấp hai tên nữa. Bọn còn lại lúng túng rút vũ khí chống cự. Nhưng từ ngày biết mình sắp chết, Thuyền Kỳ rất quý thời gian nên không hề nương tay với những kẻ quấy rầy mình. Tả thủ chàng bất ngờ búng một đạo Quy Nguyên thần chỉ vào bụng một tên, hấn hào lên thảm thiết, rơi xuống nước. Hai tên còn lại kinh hoàng phóng theo. Nhưng chàng đã kịp nhảy đến chụp gót chân một tên quăng trở lại lòng thuyền. Gã định cầm võ thuốc độc tự sát thì đã nghe toàn thân tê dại.

Thuyền Kỳ chiếu đôi ma nhãn hỏi :

- Các ngươi thuộc lực lượng nào?
- Bắc đường!
- Đường chủ là ai?
- Không biết!
- Ngoài bọn các ngươi còn toán nào khác theo dõi ta nữa không?
- Còn chín toán nữa trang bị ám khí tẩm độc, được lệnh truy lùng và hạ sát cho bằng được các hạ.

Thuyền Kỳ thu hồi Ma Nhãn, điểm Thụy huyết khiến gã nằm gục xuống sàn thuyền.

Bọn chân chèo thấy chàng võ công siêu phàm, xuất thủ tàn độc nên run lên như cây sậy. Thuyền Kỳ móc túi lấy nén bạc mười lượng quăng cho chúng, lạnh lùng đáp :

- Ta lỡ đuổi hết đám thượng khách của các ngươi, nên trả dùm tiền đò cho chúng. Hãy chèo nhanh một chút, ta cần sang bờ ngay.

Nén bạc làm chúng tươi tỉnh hẳn lên, thúc giục nhau chèo cật lực. Thuyền còn cách bờ hai trượng, Thuyền Kỳ như cánh chim bằng bốc lên bay thẳng vào rồi mất hút trong cánh rừng đào cạnh đó.

Chàng nhắm hướng Tây bắc, vận khinh công lướt nhanh. Ra khỏi cánh rừng đã nhìn thấy dãy Ngũ Hành sơn sừng sững cách đó ba mươi dặm. Lạc Pháp Yêu Cô Tư Không Bách Lan đã chỉ cặn kẽ nên một canh giờ sau, chàng đã đến chân ngọn núi chính giữa có tên Thổ Hành sơn. Vượt qua đường sơn đạo dài hai trăm trượng, trước mặt chàng xuất hiện khu rừng liễu vàng, với mấy tòa trúc xá ở giữa. Đó chính là nơi cư trú của Lạc Phách Thần Ma.

Vừa vào đến cổng, khôi phục lại dung mạo, chàng rừng mình vì đánh hơi được mùi máu tanh. Tuyết Hồ cũng vậy, nó rít lên chói ta, chui đầu ra khỏi bọc.

Thuyền Kỳ bước nhanh vào, thấy xác hai tiểu đồng gục ngã trước cửa, ít nhất cũng đã chết được nửa ngày. Chúng đều bị kiếm đâm xuyên qua ngực trái.

Chàng đi qua cửa tiểu xá, thấy một lão già tuổi thất tuần, dung mạo thanh nhã nhưng xanh xao, áo quần bê bối máu đang nằm trên giường tre. Chàng đoán đó là Lạc Phách Thần Ma.

Thuyền Kỳ cho rằng sự phụ của Bách Lan biết lai lịch của Giáo chủ Thông Thiên giáo. Chàng tìm đến đây trước để giải độc cho ông và sau để hỏi tông tích lão ma. Ngờ đâu Thần Ma lại bị hạ thủ, chàng vô cùng thất vọng. Nhưng Thuyền Kỳ vẫn lại gần xem sao. Chàng vui mừng nhận ra mạch ông vẫn còn đập dù rất yếu. Nhẹ nhàng đỡ ông ta ngồi dậy, chàng từ từ truyền chân khí vào nội thể nạn nhân. Khi khí huyết họ Phùng lưu chuyển trở lại thì chàng rơi vào tình trạng xấu. Luồng chân khí Quý Nguyên hao tổn đang bị Thiên Ma u công xô đẩy. Thuyền Kỳ sợ hãi vội ngồi xuống vận dụng phép hành công điều hòa kinh mạch trong Dịch Cân kinh. Nửa canh giờ sau, chàng mới hoàn toàn thư thái.

Biết mình không thể cứu sự phụ của người yêu bằng công lực bản thân, chàng quyết định hy sinh một viên Đại Hoàn đan. Chạy ra sau bếp múc một chén nước sạch, Thuyền Kỳ cho Thần Ma uống thuốc, quả là danh bất hư truyền, hai khắc sau Lạc Phách Thần Ma thoát khỏi Quỷ Môn quan, cựa mình mở mắt. Lão là bậc cao nhân, biết ngay chàng thiếu niên lạ mặt kia đã cho mình uống một loại kỳ dược hân thể nào đó, trong miệng còn phảng phất mùi thơm. Ông thều thào hỏi :

- Thiếu hiệp là ai mà lại ra tay cứu tử lão phu?

Thuyền Kỳ mỉm cười vòng tay đáp :

- Tiểu bối là Thắm Thuyền Kỳ, bằng hữu của Tư Không cô nương, xin tiên bối cố gắng hành công, giúp Đại Hoàn đan phát huy được lực. Tiểu bối công lực kém cỏi không thể trợ giúp được.

Chàng đỡ lão ngồi dậy. Một canh giờ sau, Lạc Phách Thần Ma đã hồi phục được năm phần, chỉ chỗ cho Thuyền Kỳ vào lấy y phục. Chàng thấy vết kiếm thương không nặng nề nhưng vết chườm trước ngực xanh lè, nên hỏi :

- Chẳng hay hung thủ là nhân vật nào mà lại có chưởng pháp bá đạo như vậy?

Phùng Túc son nhả mặt nói :

- Hắn chính là Thông Thiên giáo chủ. Trước đây võ công hắn còn thấp hơn lão phu một bậc, không ngờ chỉ mới mười hai năm mà đã đánh bại lão phu một cách dễ dàng. Loại chưởng pháp này thất truyền từ lâu, có tên là U Linh Quỷ Cốt, rất biến ảo và tàn độc. Nhưng chẳng hay thiếu hiệp tìm đến đây làm gì, và lấy đâu ra Đại Hoàn đan mà cứu lão phu?

Thuyền Kỳ kính cẩn đáp :

- Tiểu bối nhận sự ký thác của Bách Lan, lên đây giải độc cho tiên bối. Còn việc thần đan xin giải thích sau. Tiểu bối nóng lòng muốn biết lai lịch của Thông Thiên giáo chủ?

Thần Ma quát mắt bảo :

- Trời cao có mắt nên lão phu không táng mạng. Lai lịch của hắn trong thiên hạ chỉ có hai người biết được lai lịch hắn chính là lão phu và Độc Y. Nhưng Độc Y là sư huynh hắn nên không bao giờ tiết lộ. Toàn thể võ lâm chẳng thể ngờ Giang Nam Nhất Hiệp Tổng Linh Triệt lại là con trai của Độc Thánh và cũng là đệ nhất ác ma.

Chàng hỏi hộp hỏi thêm :

- Chẳng hay tiên bối có nhận ra là lão bị mất hai ngón ở bàn tay hữu hay không?

Thần Ma ngạc nhiên :

- Sao thiếu hiệp lại biết? Lúc lão phu và Độc Y còn giao tình thâm hậu, có nghe Trương Thúc nói sự đệ của gã bị cừu nhân chặt đứt hai ngón, muốn nhờ nói tay của người khác vào, nhưng Độc Y vẫn chưa tìm ra cách.

Thuyền Kỳ biết được lai lịch của kẻ thù, lòng vui mừng khôn xiết. Chàng bèn kể lại mọi việc cho Thần Ma nghe. Ông xúc động nói :

- Nếu ta thoát khỏi sự khống chế của chất độc, sẽ tận lực giúp Kỳ nhi tiêu diệt ác ma.

Chàng cười đáp :

- Hòa Nhan Lang Hồ là linh vật hiếm có, nước dãi của nó tuy khó nuốt nhưng lại là thần dược giải bách độc.

Chàng bèn gọi Tiểu Hồ, nó đang thơ thẩn ngoài sân liền phóng vào.

Thuyền Kỳ đặt chiếc chén không trên bàn, ra dấu. Tuyết Hồ hiểu ý, nhảy lên bàn, nhả nước dãi vào. Chất lỏng trong suốt và có mùi thơm giống như quế chứ không hôi hám, chỉ được chừa một chung nhỏ đã cạn, nó rít lên rồi lại phóng ra ngoài tìm bắt độc xà trong rừng liễu.

Thần Ma nhắm mắt uống cạn rồi vận công điều tức, lát sau mồ hôi tuôn ra như tắm và rất tanh hôi. Lão nghe kinh mạch thông suốt, không còn hiện tượng trúng độc. Vết chườm xanh trước ngực cũng biết mất.

Thần Ma bật cười sang sảng :

- Phen này lão phu sẽ khiến cho Thông Thiên giáo chủ thất điên bát đảo, không chỗ chôn thân.

Thuyền Kỳ biết lão là bằng hữu của Độc Y nên hỏi thăm :

- Tiền bối có biết Cửu Chuyển Phản Hồn đan có hình dáng ra sao và được họ Trương giấu ở đâu không?

Thần Ma nhắm mắt suy nghĩ rồi trả lời :

- Bảy năm trước, ta đến chơi núi Quán Sầm, lão có đem ra khoe. Đó là những viên dược hoàn màu xanh lam, to bằng hạt nhãn, có mùi thơm của nhân sâm. Cả đời lão chỉ luyện được mười viên và giấu rất kỹ trong một thất dưới nền ngoại thất. Ta tình cờ nhìn thấy lão mở cửa hầm bằng cách ấn vào một nút nào đó trên đầu giường.

Chiều đã buông xuống, chôn cất hai tiểu đồng xong, Thuyền Kỳ ra sau nấu cơm và làm thịt con thỏ mà Tuyết Hồ vừa bắt về.

Chàng đã có thời gian tự mưu sinh nên nấu nướng rất thành thạo. Thần Ma ra gốc mai già trước cửa trúc xá, đào lấy hũ rượu ngon.

Hai người thù tạc, đàm đạo tương đắc. Đầu canh một, theo lời chỉ dẫn của Lạc Phách Thần Ma, Thuyền Kỳ vận tuyệt đỉnh khinh công chạy về hướng núi Quán Sầm, cách Thổ Hành sơn hơn hai mươi dặm.

Cuối canh hai chàng đã có mặt bên bờ hồ Thiên Trì, trên đỉnh núi. Cái tên Thiên Trì - ao trời - cũng đủ chứng tỏ tính cách độc đáo của hồ nước. Quán Sầm sơn vốn là một hòa diệm sơn đã lịm tắt hơn ngàn năm trước. Di tích còn sót lại chính là chiếc hồ được tạo thành bởi miệng núi lửa, chứa đầy nước mưa.

Trung tâm hồ có một doi đất rộng dài mỗi bề hơn mười trượng. Độc Y Trương Thúc đã xây dựng trên đó một tòa thạch thất bằng đá núi.

Phương tiện đi lại chính là thuyền nhỏ vì họ Trương đã cẩn thận thả xuống hồ vài trăm con ngac ngư hung tợn. Tối đến, lão ngủ rất ngon nhờ đám cá sấu đối này. Chẳng ai hơi đâu vác thuyền chèo mấy trăm trượng để chèo qua hồ mà xâm nhập. Hơn nữa, tài dụng độc của lão lấy lòng thiên hạ, ai cũng muốn ở càng xa càng tốt.

Nhưng lão không ngờ đêm nay có người ung dung bơi qua hàng rào cá dữ đề vào cấm địa. Chẳng phải người ấy mình đồng da sắt mà chỉ vì bơi cùng với hắn có một con cá trắng nhỏ bé. Vạn vật đều có sinh khắc và Hòa Nhân Tuyết Hồ chính là khắc tinh của bọn cá sấu. Ngay còn ở Tây Vực, bọn Ngac ngư trên sông Giao Hà, mỗi lần thấy Tiểu Hồ là trốn thật xa.

Lũ cá sấu này cũng vậy, bằng bản năng của mình, chúng đánh hơi được tử thần và khôn ngoan tránh đường.

Hai khắc sau, Thuyền Kỳ đã có mặt cạnh cửa sổ phòng ngủ của Độc Y. Chàng nhận ra lão đang trò chuyện với người nào đó.

Thuyền Kỳ ghé mắt nhìn qua khe thấy một lão nhân mặc thanh bào tóc râu bạc trắng ngồi đối diện với một gã hắc y bịt mặt mắt lấp lánh hàn quang.

Chàng bẽ khí lắng nghe. Lão già áo xanh là Độc Y Trương Thúc. Lão trầm giọng hỏi :

- Sau khi hạ thủ Lạc Phách Thần Ma, sư đệ định làm gì?

Thuyền Kỳ rung động, biết lão Hắc y Mộng diện chính là kẻ đại cừu, lưu thù bóc cao, thiêu đốt tâm can. Nhưng cuộc đấu tranh sinh tồn nơi hoang dã đã dạy cho chàng tính nhẫn nại và cân trọng. Một con sói khôn ngoan không bao giờ liều lĩnh chụp lấy miếng mồi, khi nó đã nghe được mùi sắt thép của bầy rập, dù dạ dày đang rỗng tuếch.

Theo lời Độc Ma, bản lãnh Độc Y ngang ngửa với lão. Hơn nữa, võ công Thông Thiên giáo chủ cao thâm khôn lường, chỉ hơn hai chục chiêu đã đưa Lạc Phách Thần Ma vào tử địa. Nay dù chàng có liều mạng sử dụng Ngự kiếm thuật cũng chưa chắc thắng được hai lão ma. Mục đích trước mắt của chàng là trốn cho được linh đơn để hồi sinh thân phụ. Vì vậy Thuyền Kỳ cố trấn áp cơn phẫn nộ, theo dõi câu chuyện.

Nhắc lại, Thông Thiên giáo chủ nghe Độc Y hỏi thế liền gần bảo :

- Phùng Túc Sơn chỉ là nhân chứng cần diệt khẩu chứ không đáng gọi là đối thủ. Kẻ mà tiểu đệ ái ngại là tên oắt con Tuyết Hồ công tử. Gã tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã luyện được Ngự kiếm thuật, chỉ mấy chục chiêu đã hạ sát Vô Diện Phi Ma. Đối với gã, tiểu đệ đã có kế sách tiêu diệt, tuy nhiên, chính lực lượng Xuân cung mới là đáng sợ. Lão Xuân Phong Đế Quân cũng có dã tâm tranh bá.

Độc Y thất sắc nói :

- Ta tưởng Xuân cung đã bị tiêu diệt hoàn toàn sau trận lở núi Đại Bá sơn rồi chứ? Vậy sư đệ định đối phó thế nào?

Thông Thiên giáo chủ, tức Giang Nam Nhất Hiệp Tổng Linh Triệt, cười nham hiểm đáp :

- Khi cần, tiểu đệ sẽ dẫn dụ U Linh cung vào cuộc tương sát với Xuân cung. Nhưng chủ yếu là sư huynh phải giúp tiểu đệ luyện cho được U Linh quý sử. Pho U Linh chân kinh tiểu đệ đã luyện xong, xin giao lại cho sư huynh sử dụng. Chương cuối cùng có ghi rõ phương pháp đào tạo quý sử.

Nói xong, lão rút trong áo ra một quyển sách mỏng, bìa bằng da cũ. Độc Y nhận lấy cất vào đầu giường, quay lại hỏi với giọng thán phục :

- Té ra sư đệ đã luyện được môn U Linh Lân Hóa chi rồi ư?

Họ Tổng đắc ý gật đầu, búng một đao chì phong vào vách đá. Mục tiêu đỏ rực lên, bay mùi khét lẹt. Thuyền Kỳ rung động tâm thần, tự biết mình không thể đỡ nổi chỉ của lão tặc.

Độc Y gật gù tán thưởng :

- Dư đệ tài hoa xuất chúng, xứng đáng là dòng dõi của sư phụ. Ta hứa một lòng phò tá để sư đệ dựng thành bá nghiệp.

Thông Thiên giáo chủ đứng dậy cáo từ :

- Sáng mai tiểu đệ có cuộc hẹn quan trọng, không thể lưu lại thủ tục với sư huynh được.

Độc Y bảo tiểu đồng chèo thuyền đưa sư đệ vào bờ để hạ sơn.

Thạch thất của Trương Thúc được ngăn làm hai gian riêng biệt. Bên hữu là phòng khách và ngọa thất, bên tả rộng hơn chính là nơi luyện đan, bào chế thuốc.

Thuyền Kỳ chờ đến cuối canh ba, móc đất nhào bôi đen lông của Tiết Hồ rồi thì thầm với nó. Linh thú hiểu ý, nhảy lên tường, chui qua lỗ thông hơi trên vách được thất. Nó bắt đầu quậy phá, làm đổ vỡ tất cả những chén lọ bằng sành sứ, pha lê. Tiếng loảng xoảng đã đánh thức Độc Y. Lão kinh hãi đốc thúc tiểu đồng đốt đuốc rồi tức tốc mở cửa được thất xem xét.

Thấy thủ phạm là một con vật đen đuôi xấu xí, mắt đỏ rực. Trương Thúc giận điên người đuổi theo vùng chường đánh tới tấp quyết giết cho được.

Nhưng con vật nhanh nhẹn và tinh ranh như quỷ sứ, luồn qua, đảo lại tránh đòn. Có điều lạ là nó không hề có ý định đào tẩu dù cửa mở rộng.

Lúc này, Thuyền Kỳ đã nhanh chóng đột nhập vào phòng ngủ, lục soát đầu giường, phát hiện U Linh chân kinh. Chàng bỏ vào áo rồi tiếp tục sờ soạng. Lát sau, tay chàng chạm phải một điểm lồi trên mặt gỗ bên án mạnh.

Mặt sàn trước giường sụp xuống, để lộ bậc đá xuống mật thất.

Thuyền Kỳ cảm hóa tập, nhanh nhẹn như hắc báo, uyển chuyển bước xuống. Mật thất không rộng lắm, chỉ có một chiếc kệ gỗ. Trên đặt nhiều chai lọ đựng thuốc quý hay độc dược. Lẫn trong đám ấy là một bình sứ trắng không dán nhãn, giống như lời mô tả của Thần Ma. Chàng mở nắp đồ ra quả nhiên, đúng mười viên thuốc màu xanh lam thơm mùi nhân sâm. Biết chắc mình không lầm, chàng nhét vào lưng, đảo mắt liếc quanh. Thấy ngăn dưới có bọc vải dẫu chàng tò mò mở ra thấy một quyển sách khá dày có đề Y Độc Chân Giải. Chàng mừng rỡ gói lại cẩn thận bỏ vào bụng áo rồi trở lên.

Thuyền Kỳ nhấn nút đóng cửa hầm rồi phi nhanh về phía mép nước. Chàng giả tiếng cú rúc lên một tiếng. Tiểu Hồ nhận ra ám hiệu, phóng ra cửa nhảy xuống nước.

Độc Y đuổi theo, thấy con vật biến mất dưới làn nước đen ngòm, dậm chân chửi bới vài câu rồi trở vào cùng tiểu đồng dọn dẹp, cố vớt vát những viên thuốc quý đang nằm lẫn lóc trên sàn được thất.

Đầu canh năm, Thuyền Kỳ đã có mặt trong tòa trúc xá của Lạc Phách Thần Ma. Thay áo xong, chàng kể lại việc đột nhập Thiên Trì và sự xuất hiện của Thông Thiên giáo chủ.

Sáng sớm hai người chia tay, Thần Ma xuôi Nam về Gia Lăng để tìm Tư Không Bách Lan. Còn Thuyền Kỳ lên đường về Tây Vực.

Lần này chàng không đi qua đất Cam Túc mà sẽ sang Ninh Hạ để gặp Không Hải đại sư, trụ trì Khánh Vân tự cạnh giong sông Thanh Thủy. Vị sư gia này vốn là sư đệ của Phương trưởng Thiếu Lâm lúc được cử làm trụ trì chùa Khánh Vân được ban cho hai viên Đại Hoàn đan để phòng thân. Không Hải và Lạc Phách Thần Ma là bạn thâm giao, nếu được thơ tất sẽ biểu lĩnh đan để Thuyền Kỳ đem về Tây Vực cứu phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Diên An thành ngoại phùng Tiên tử - Xuân cung bán dạ đắc chân kinh

Hơn hai tháng sau, ngoại thành Tây An xuất hiện một hán tử giang hồ. Gã mặc lam bào, ngoài khoác một chiếc áo choàng cổ lông đem xám. Không hiểu bằng loại da gì nhưng những giọt mưa rơi xuống đều trơn tuột đi. Lưng đeo trường kiếm, trên đầu trùm sụp chiếc nón rộng vành cũ bằng da. Gã dừng ngựa, bước vào một tiểu quán.

Con mưa cuối thu vẫn rì rào. Gã ngồi xuống bàn, lột nón để lộ gương mặt xấu xí, da u sần từng cục, mũi hơi lệch. Chỉ có đôi mắt to tròn và cặp lông mày

lưỡi kiếm đen nhánh là còn dễ coi đôi chút.

Với dung mạo này, chẳng ai có thể nhận ra Tuyết Hồ công tử Thảm Thuyền Kỳ. Hơn nữa, con linh thú Hòa Nhân Lang Hồ đã đến mùa động dục nên ở lại Thiên Sơn, với một nàng cáo trắng nõn nà. Chàng đã đem đủ linh đan về cho mẫu thân rồi tái nhập Trung Nguyên. Việc hồi sinh Côn Luân Thần Kiếm Thảm Thiên Tân kéo dài đến trăm ngày nên chàng không thể chờ đợi được. Thuyền Kỳ quyết định dùng thời gian còn lại để giết cho được Thông Thiên giáo chủ. Lão đã cướp đi hạnh phúc tuổi thơ của chàng và cũng là kẻ đại gian, đại ác tội lỗi ngút trời.

Thuyền Kỳ ăn no rồi ngồi nhâm nhi chén rượu. Ngoài trời vẫn mưa, dù mới quá Ngọ mà cảnh vật như đã chiều tà. Chàng đảo mắt liếc quanh, thấy thực khách là gần trăm hào khách võ lâm, vai mang đao kiếm, nét mặt trầm trọng như sắp dấn thân vào chốn tử vong.

Bổng lão nhân mặt đỏ, râu ba chòm buột miệng thở dài :

- Chư vị cố ăn cho no đi, dầu có chết cũng không đến nỗi thành Nga Quỷ. Xuân cung tái xuất giang hồ là chuyện không ai ngờ. Nay chúng ta vì tình nghĩa với Long Hồ bang đến đây trợ chiến, đừng mong nghĩ đến ngày về.

Một đại hán râu ria, bụng chén rượu uống cạn, cười sang sảng đáp :

- Tại hạ sinh sau đẻ muộn, chẳng biết Xuân cung lợi hại thế nào. Chỉ vì đạo nghĩa giang hồ và thâm tình với Long Hồ bang mà bạt đao, chuyện tử sinh gác bỏ ngoài tai.

Lời nói đầy hào khí ấy đã được mọi người tán thưởng. Hán tử áo xanh cao gầy đứng bật dậy, rút thanh đao bên hông cầm phập xuống bàn quát lớn :

- Bách Thủ Hầu Quyền nói chẳng sai, Già mỗ cũng chẳng coi lũ tà ma Xuân cung ra gì cả.

Lúc này mưa đã tạnh hẳn. Thiểm Tây là vùng cát sỏi nên sân trước chẳng hề đọng nước.

Già Chi nói xong, rút đao cầm phập vào võ, ngồi xuống uống tiếp. Nhưng tiếng đòn khiêng kiệu cọt kẹt đã khiến mọi người nhìn ra cửa quán. Chiếc kiệu phủ sa xanh, theo sau là hơn mười nữ tỳ xinh đẹp, đã dừng nơi cửa quán.

Mọi người chờ đợi, một nữ nhân vén rèm xuất hiện. Nhưng tiếc thay đó lại là một chàng công tử Bạch Y, phong thái cao quý, tuấn kiệt. Gã tuổi quá đôi mươi dung mạo đáng gọi là mỹ nam tử, nhưng vẻ mặt phảng phất nét dâm tà.

Bạch Y công tử tay cầm ngọc phiến, chậm rãi bước vào. Gã đi thẳng đến giữa quán lạnh lùng hỏi :

- Kẻ nào lúc nãy lớn giọng tuyên bố chẳng coi Xuân cung ra gì?

Thôi Mệnh Dao Già Chi đứng phất dậy vỗ ngực :

- Chính là ta đây, tiểu tử muốn gì?

Gã vừa nói dứt lời, ngọc phiến trên tay chàng công tử đã như tia chớp bay đến cắt đứt cổ họng. Họ Già rú lên ăng ặc đổ gục xuống bàn làm rượu và thức ăn nhuộm đỏ máu tươi.

Đám bằng hữu của Già Chi kinh hãi và căm hận, rút vũ khí nhào đến tấn công hung thủ. Cây ngọc phiến lúc này đã trở về tay Bạch Y công tử, gã cười nhạt múa nhanh quạt ngọc, thân hình như cánh bướm lộn trong lưới thép, tránh khỏi bốn thanh đao. Đối phương chưa kịp biến chiêu đã nghe yết hầu mát lạnh, bốn thầy người lão đảo gục xuống, máu tuôn ướt đầm sàn gạch từ quán.

Lão già mặt đỏ thấy Bạch Y công tử bản lĩnh cao cường, thủ đoạn tàn độc. Chỉ trong vài chiêu đã hạ sát Nghi Xuyên ngũ hổ, đứng dậy trầm giọng hỏi :

- Các hạ là cao nhân ở phương nào sao lại đến đây vô cớ giết người?

Bạch Y công tử cười cao ngạo đáp :

- Bọn chúng dám coi thường Xuân cung nên Thiếu cung chủ mới ra tay hóa kiếp, sao gọi là vô cớ?

Cử tọa không ngờ gã lại là thiếu gia Xuân cung, sững sờ chẳng biết nói sao.

Mười hai nữ tỳ ngồi xuống bàn thân nhiên uống trà, dường như đã quá quen với cảnh chủ nhân giết người.

Bạch Y công tử thấy mọi người chết lặng sợ hãi uy thế của hắn nên lộ vẻ đắc ý. Nhưng từ góc quán, một giọng nói lạnh lùng cất lên :

- Lão Xuân Phong Đề Quân tư cách chẳng ra gì, nên hậu nhân của lão cũng là một phường bị thịt.

Bạch Y công tử giật mình, không ngờ có kẻ dám đem danh hiệu thân phụ mình ra mạt sát. Gã quay lại, thấy một hán tử mặc áo khoác da đen mốc, dung mạo xấu xí đang ung dung nháp chén.

Gã cười âm hiểm bước đến gần :

- Người tuổi còn trẻ mà đã chán sống hay sao mà dám mạo phạm Xuân cung?

Thẩm Thuyền Kỳ cười nhạt đáp :

- Trong võ lâm tứ cung, Xuân cung địa vị thấp kém, có đáng gì mà người tự hào?

Bạch Y công tử giận tím mặt, xòe ngọc phiến chụp xuống đầu đối thủ. Nhưng cả người lẩn ghề lùi nhanh, thoát khỏi sát chiêu.

Hán tử áo da, tức Thẩm Thuyền Kỳ không dám coi thường võ học Xuân cung, sau khi tránh được chiêu thứ nhất, liền đứng dậy vùng chường trả đòn. Chường phong quét bay rượu và thức ăn về phía Bạch Y. Hào kiệt võ lâm hiểu ý đồ của chàng nên nhất tề ép sát cạnh tường. Thuyền Kỳ như cánh bướm lượn quanh những bàn ăn, dùng mọi vật trên bàn làm vũ khí.

Pho Thiên Ma vân chường là tuyệt học Ma giáo, chường ảnh như mây mù giăng mắc. Bạch Y công tử cả giận, múa tit ngọc phiến bảo vệ thân mình trước những vật dơ bẩn. Nhưng chỉ nửa khắc sau, tấm trường bào trắng đã dính đầy nước chấm, nước canh bốc mùi hôi hám.

Mọi người thấy gã lâm vào thảm trạng này bật cười chế giễu. Thiếu cung thủ Xuân cung giận điên người, tung mình lướt ra sân thét lên :

- Tên xú quái kia, người có giỏi thì ra đây quyết đấu với bốn thiếu gia.

Thuyền Kỳ ním cười cất bước. Đám tỷ nữ đang nhìn chàng với vẻ tức giận, bỗng sững sờ vì nụ cười đầy mỉa mai kia. Thực ra, hàm răng của chàng không đều đặn mà lại có một chiếc khập khểnh. Nhưng chính vì vậy lại làm tăng sự duyên dáng, đáng yêu. Hơn nữa, do chàng đã luyện thành Ma Nhân Di Hồn đại pháp nên ánh mắt nụ cười đều trấn nhiếp hồn người.

Quần hào cùng đám tỷ nữ lục tục theo ra quan chiến. Đôi mắt Bạch Y công tử nhìn đối thủ với vẻ căm hận vô bờ. Lần đầu xuất đạo, cứ ngỡ với uy danh của Xuân cung và võ công siêu phàm, chẳng ai dám đụng đến. Nào ngờ hôm nay lại bị nhục bởi một tên xấu xí, vô danh.

Thuyền Kỳ vừa ra đến, gã công tử đã gầm lên tấn công liền. Phiến ảnh loang loáng đất sát khí, phong tỏa toàn bộ tám đại huyệt trên thân trước của chàng. Thuyền Kỳ biết rõ dã tâm của Xuân cung nên quyết diệt trừ, thanh trường kiếm trong tay hữu biến hóa như thần long, chặn đứng chiêu quạt.

Bạch Y công tử đành liên mấy chục chiêu sát thủ mà không làm gì được đối thủ, lòng căm ghét càng tăng. Pho Xuân Phong kiếm pháp của Đế quân lấy lừng thiên hạ, nhưng vì gã kiêu ngạo nên dù đã dùng ngọc phiến thi triển, do đó không phát huy được hết uy lực. Nay gặp đối thủ xứng tay, gã không khỏi hối hận trong lòng, mấy lần định rời đấu trường để lấy kiếm mà không thoát được.

Thuyền Kỳ này giờ sử dụng võ công Ma giáo nên lo ngại hiện tượng, loạn khí liền đánh chiêu “Ma Kiếm Trấn Hải Ba”. Kiếm khí vùng vút rít gió như xé lụa, bao trùm đối thủ. Gã công tử kinh hãi vận toàn vũ lực ngọc biến thành một màn hào quang kín đáo bảo vệ toàn thân.

Tiếng kiếm quạt chạm nhau tinh tang không dứt. Nhưng khi đường quạt bị chậm lại theo chiều kiếm thì tả thủ Thuyền Kỳ bắn ra ba đạo Quy Nguyên chi pháp. Chàng đã dùng đến tám thành công lực nên chỉ phong rất bá đạo. Chia hướng xạ vào ba huyệt Như Trung, Cưu Vĩ, Dương Môn.

Bạch Y công tử đã luyện sáu thành chân truyền của Xuân Phong Đế Quân, nên trong cơn nguy khốn, vận dụng môn khinh công Xuân Phong Hí Hoa, xoay mình cố tránh. Nhưng gã chỉ tránh được có hai chỉ, còn chỉ thứ ba thẳng vào sườn phải, cách huyệt Dương Môn một ngón tay.

Thiếu cung chủ đau đớn rú lên thảm thiết, buông rơi ngọc phiến, ôm bụng đào tẩu.

Thuyền Kỳ không truy sát, cúi xuống nhặt cây quạt rồi sang trầm giọng bảo đám nữ tỷ đang run bần bật :

- Các nàng về báo lại với Xuân Phong Đế Quân rằng, nếu lão nuôi mộng thống trị giang hồ thì sẽ phải đối đầu với U Linh cung và rơi vào kế tạo sơn quan hồ đầu của Thông Thiên giáo. Hôm nay tại hạ tha chết cho Thiếu cung chủ là để cảnh tỉnh Xuân cung. Nếu lão không giác ngộ, gây phong trong chốn giang hồ, lúc ấy đừng trách ta tàn nhẫn.

Bọn nữ tỷ cúi đầu tuân lời, vận khinh công chạy theo hướng Bạch Y công tử vừa đào thoát.

Đám hào kiệt giang hồ bước đến tò mò lòng ngưỡng mộ. Lão già mặt đỏ, râu đen vòng tay nói :

- Thiếu hiệp bản lĩnh siêu phàm, ra tay trừng trị Xuân cung kiêu ngạo, khiến lão phu vô cùng thống khoái. Xin hỏi quý tính đại danh?

Thuyền Kỳ cảm khái thân phận, buột miệng đáp :

- Chư vị cứ gọi tại hạ là Yêu Mệnh Lang, và xin cho biết cuộc giao tranh giữa Long Hồ bang và Xuân cung đã bắt đầu chưa?

Quần hào nghe tự xưng danh hiệu xui xẻo không khỏi giật mình. Lão già mặt đỏ cười bảo :

- Lão phu là Hồng Diện Quan Hầu Lư Tuấn cùng đồng đạo Thiểm Tây nghe tin sáng mai Xuân cung tới khiêu chiến với Long Hồ bang, nên vội vã lên đường. Định ghé đầu uống vài chén giải khát thì gặp Thiếu cung chủ Xuân cung và thiếu hiệp. Bây giờ, đã đến lúc vào bài kiến Vi đại ca, nếu thiếu hiệp có hứng thú, lão phi xin mời. Được sự tương trợ của anh hùng cái thế, như thiếu hiệp, Long Hồ bang thêm phần thắng lợi.

Thuyền Kỳ lạnh lùng lắc đầu :

- Tại hạ không có giao tình với Long Hồ bang, thấy tên Thiếu cung chủ tàn ác, kiêu ngạo nên ra tay trừng trị. Giờ có việc phải đi, xin cáo từ.

Chàng thấy nén bạc lên bàn rồi lên ngựa đi mất trong sự thất vọng của mọi người.

* * * * *

Đầu giờ thìn sáng hôm sau, Thuyền Kỳ đã có mặt trên tàn cây cỏ thụ rậm rạp cách đại môn Tổng đàn Long Hồ bang bốn trượng. Chàng nằm trên một chạc ba, nhắm mắt dưỡng thần chờ xem diễn biến.

Ba khắc sau, tiếng đàn sáo vọng đến. Bốn chiếc kiệu sa xanh và hai đội nhân thủ, nam tả, nữ hữu ước độ hơn trăm người xuất hiện.

Cửa đại môn Tổng đàn cũng rộng mở, Bang chủ Vi Thừa Khanh cùng bằng hữu giang hồ, và các bang chúng bước ra.

Rèm kiệu vén lên và ba nữ nhân Xuân cung đặt gót sen xuống bãi cỏ. Cả ba đều xinh đẹp nhưng tuổi tác chênh lệch. Nàng áo hồng phong vận lẳng lơ, tuổi trạc tứ tuần. Nàng áo xanh khoảng gần ba mươi, mặt lạnh lẽo như phủ sương. Nàng áo trắng tuổi đôi mươi, diễm lệ phi phàn, hoa dung phảng phất nét u buồn. Vi bang chủ vòng tay nói :

- Lão phu Vi Thừa Khanh, Bang chủ Long Hồ bang, xin hỏi tề bang với Xuân cung có hiềm khích gì?

Hồng y nữ nhân là loi cười khanh khách đáp :

- Bọn tiện thiếp là tam, lục, cửu phu nhân của Xuân cung, nghe nói bang kiếm thuật thông thần nên muốn lãnh giáo vài chiêu, để xem Xuân Phong Lạc Hoa kiếm pháp có còn uy lực như xưa hay đã lạc hậu rồi.

Vi Thừa Khanh vốn là đại hộ pháp Ma giáo, tâm cơ thâm trầm, biến báo. Ông cười nhẹ bảo :

- Nếu chỉ là cuộc tỉ đấu so tài thì lão phu xin hoan nghênh. Nhưng chẳng hay quy củ thế nào?

Tam phu nhân thân nhiên đáp :

- Bang chủ cứ chọn người đấu với bọn thiếp ba trận. Nếu Long Hồ bang thua, xin hãy vui lòng quy phục Xuân cung.

Quần hào Long Hồ bang chân động, nhưng Vi bang chủ vẫn điềm tĩnh hỏi lại :

- Còn nếu tam vị phu nhân lạc bại thì sao?

Hồng y nữ nhân đảo đôi mắt phượng :

- Lúc đó ba chị em thiếp và sáu mươi tỳ nữ sẽ ở lại đây hầu hạ Bang chủ suốt đời. Ba nữ nhân mà chỉ đòi lấy có một cơ đồ Long Hồ bang nhỏ bé, như vậy là bọn thiếp đã chịu thiệt rồi.

Vi bang chủ lạnh lùng nói :

- Nhưng rất tiếc trong ba vị phu nhân chỉ có hai người đáng gọi là nữ nhân thôi. Còn phu nhân thì đã quá già rồi.

Nữ nhân tối kỳ bị chê già. Tam phu nhân biến sắc rít lên :

- Lão thất phu không dám tiếp chị em ta thì cứ nói, sao lại dùng lời khích bác, mỉa mai?

Danh dự của tôn sư một phái không cho phép Vi Thừa Khanh từ chối cuộc đấu. Lão chỉ có cách mặc cả sao cho điều kiện được công bằng. Nhưng việc đem cơ đồ Long Hồ bang ra đánh cược là một điều rất hệ trọng, lão không thể khinh suất được, nên im lặng suy nghĩ.

Bỗng bên tai nghe vo ve có tiếng Thuyền Kỳ :

- Cửu công! Kỳ nhi đây! Xin người bảo mụ tam phu nhân kèm thêm kẻ thứ tư vào điều kiện thua cuộc. Hẳn chính là ái tử của Xuân Phong Đế Quân, dù dát vàng mụ ta cũng không dám.

Vi Thừa Khanh vui mừng khôn xiết, cười ha hả, nói :

- Không phải lão phu không dám, nhưng chỉ muốn nhấn mạnh một điểm, là nếu chư vị thua, toàn bộ nhân thủ Xuân cung có mặt hôm nay đều phải quy phục, kể cả người ở trong chiếc kiệu kia.

Tam phu nhân thất sắc, không ngờ đối phương đánh trúng ngay yếu điểm của mình. Lúc này khi giao ước, mụ đã cố tình không nhắc đến toán nam đệ tử, như vậy, nếu lỡ có thua, họ Vi cũng không thể đòi bắt luôn Thiếu cung chủ Tả Thiên Lâm.

Mụ bối rối quay sang bàn bạc với hai phu nhân kia. Lục phu nhân cương quyết lắc đầu, rồi cao giọng bảo :

- Lão giới lắm! Bọn ta bỏ qua chuyện đánh cược, chỉ so tài cho biết mà thôi. Nhưng ta muốn hỏi tên tiểu tử đã đã thương Thiếu cung chủ Xuân cung hiện

giờ ở đâu?

Vì Thừa Khanh giả vờ kinh ngạc :

- Té ra có kẻ lại đủ bản lĩnh và dũng lược để đánh trọng thương Thiếu cung chủ quý cung ư? Lão phu quả không ngờ!

Lục phu nhân giận giữ quá lớn :

- Lão đừng đắc ý, khôn hồn thì hãy nói ra tông tích tên cuồng đồ ấy, ta sẽ để yên cho Long Hồ bang. Bằng không toàn lực lượng Xuân cung sẽ làm có nơi này.

Vì bang chủ dường như được ai nhắc nhở nên không hề động nộ, điềm đạm hỏi :

- Tam vị định liên thủ để tiêu diệt chàng thiếu hiệp ấy hay sao?

Lục phu nhân nhướn đôi mày liễu, cao ngạo nói :

- Chỉ cần mình ta là đủ, lão cứ nói ra đi.

Nàng vừa dứt lời, Thuyền Kỳ từ trên tàn cây nhảy xuống, đối diện mỉm cười bảo :

- Lục phu nhân đã có lòng muốn gặp, tại hạ xin hầu tiếp mấy chiêu.

Nụ cười và ánh mắt đầy ma lực đã khiến Lục phu nhân thoáng sững sờ, tự hỏi lòng tại sao lại xao xuyến trước một nam nhân xấu xí như vậy?

Nàng cố trấn tĩnh gằn giọng hỏi :

- Ngươi có thù oán gì Xuân cung mà lại dă thương Lâm nhi?

Thuyền Kỳ thần nhiên đáp :

- Hấn ý thế Đế Quân, ra tay tàn độc giết người, chẳng kể gì đến đức hiếu sinh của trời đất. Tại hạ vì nghĩ đến hương hỏa của giọng họ Tả nên đã nương tay, nếu không hẳn đã táng mạng đương trường rồi.

Tam phu nhân mấy lần định xen vào, nhưng có vẻ e ngại lục nương nên không dám. Nay thấy chàng nói vậy giận dữ thét lên :

- Cuồng đồ chó lăm lòi, nếu giết Lâm nhi thì Xuân cung sẽ đem ngươi ra xẻo từng miếng thịt mà tể mộ.

Chàng nghiêm giọng bảo :

- Tam vị xuất quân lần này đã được Đế Quân giao trọng trách bảo vệ Tả Thiên Lâm. Dù có giết được tại hạ thì tông tư Đế Quân cũng tuyệt đường, tam vị không thoát khỏi con lối đình. Lẽ ra phải cảm ơn tại hạ đã nhẹ đòn mới đúng.

Ba vị phu nhân cứng họng, thầm công nhận chàng nói không sai. Lục phu nhân lạnh lùng nói :

- Các hạ tuy xấu xí nhưng cơ trí và miệng lưỡi quả là lợi hại. Bọn ta công nhận mình thất thế, nhưng chẳng lẽ lại bỏ qua mối thù này? Ta muốn cùng các hạ giao đầu trăm chiêu, nếu các hạ thoát chết, Xuân cung sẽ rút quân.

Thuyền Kỳ gạt đầu tán thành, rút gươm thủ thế.

Lục phu nhân là người có võ công cao nhất trong đám thê thiếp của Đế Quân. Nàng không tin đối thủ có thể sống sót dưới tay mình.

Thuyền Kỳ này giờ quan sát thấy Lục phu nhân dung mạo giá băng nhưng thực ra cực kỳ kiêu diễm. Dường như trong tâm nàng có nỗi đau khổ nào đó nên mới lạnh lùng như vậy. Chàng mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay phương danh của phu nhân là gì? Ít nhất tại hạ cũng phải biết mình chết dưới tay ai?

Lục phu nhân là người mặt lạnh lòng nóng, không cưỡng được mị lực của nàng, sắc diện thoáng hồng, dịu giọng đáp :

- Để các hạ yên tâm xuống suối vàng, ta cũng chẳng giấu làm gì. Bôn phu nhân tên gọi Tần Thu Trinh.

Chàng gạt đầu tỏ vẻ hài lòng, ôm kiếm chào :

- Tại hạ đầu vói nữ nhân, không bao giờ ra tay trước.

Bao năm tù túng trong Xuân cung, chưa ai dám mở miệng khen nàng là người đẹp. Lục phu nhân then thùng nhưng giả đồ giận dữ, vung kiếm chém liên, pho Xuân Phong Lạc Hoa kiếm pháp do nàng sử dụng oai lực hơn hẳn gã Thiếu cung chủ, kiếm khí lạnh lẽo rách nát không gian.

Thuyền Kỳ ung dung dùng pho Thiên Ma kiếm pháp chống trả, đôi lúc xem vào những chiêu của phái Côn Luân hoặc các môn hộ khác trong võ lâm.

Chàng đã luyện qua kiếm đạo thượng thừa trong Quy Nguyên bảo lục nên kiếm chiêu tùy tâm nhi phát, không hề gò bó. Đôi mắt tinh tường luôn nhìn ra những chỗ sơ hở của đối phương mà điểm vào.

Tần Thu Trinh nhìn nụ cười luôn thoáng trên môi đối phương, vừa xao xuyến vừa tức giận, cắn răng vận toàn lực xuất tuyệt chiêu.

Hai thanh kiếm chạm nhau vang rền rồi cùng gãy đoạn. Song phương buông kiếm vòng chưởng tái đấu. Thuyền Kỳ sử dụng pho Thiên Ma vân chưởng và Quy Nguyên chỉ pháp để đối phó với Xuân Phong Lạc Hoa chưởng pháp của Lục phu nhân.

Chưởng kinh va chạm, bật ra quạt xuống đất làm cát bụi bay mù mịt, khiến khách quan chiêm chỉ thấy lò mờ. Tần Thu Trinh vẫn tự hào về bản lĩnh của mình, nay gặp kinh địch quyết đánh tới cùng, dù đã hơn hạn định trăm chiêu từ lâu. Nàng vận đủ mười hai công lực, xuất chiêu “Xuân Phong Đoạn Liễu”, chưởng hình như sấm dậy cuốn theo cát bụi phủ lấy đối phương.

Thuyền Kỳ cười mát ra chiêu “Vân Thám Vu Sơn”, chưởng ảnh giăng mắc như mây mù. Quần hào hai phe không cách nào quan sát được, lòng thấp thỏm lo ngại. Thu Trinh dù có cảm tình với đối thủ, nhưng tính cao ngạo đã khiến nàng không thể nương tay. Chiêu “Xuân Phong Đoạn Liễu” là một trong ba chiêu cuối cùng của pho chưởng, uy lực và biến ảo khôn lường.

Hai người cùng vượt qua chưởng phong xáp lại gần nhau. Chỉ một sơ hở là mất mạng. Thu Trinh đã đánh đến thức cuối, tả thủ phạt ngang yết hầu, hữu chưởng vỗ vào ngực trái Thuyền Kỳ. Nhưng chỉ trong chớp mắt nàng thấy thân ảnh đối phương chập chờn như bóng linh rồi ập đến, song chưởng đập thẳng vào ngực mình. Lục phu nhân kinh hãi nhắm mắt chờ chết.

Ngờ đâu, đôi bàn tay Thuyền Kỳ đặt vào êm ái như không hề có chút kinh lực, dường như chàng chẳng nỗ lực hạ thủ. Nàng thẹn thùng, ngơ ngẩn nghe lòng ấm lên.

Thuyền Kỳ thờ dài, rút tay lại, nhảy khỏi vòng chiến, nghiêm giọng nói :

- Tại hạ may mắn qua khỏi trăm chiêu, xin tam vị phu nhân giữ lời hứa ngay.

Tần Thu Trinh cố khôi phục vẻ lạnh lùng, hậm hực nói :

- Các hạ võ công quán thế, nếu có đom đóm lực cứ đến Xuân cung, dưới chân Đại Ba sơn cùng ta một mất một còn.

Nhìn ánh mắt lưu luyến của nàng, Thuyền Kỳ nhận ra đó chính là lời hò hẹn.

Chàng không hiểu sao lòng mình lại có cảm tình với nữ nhân kỳ lạ này, cười đáp :

- Tại hạ mang danh hiệu Yếu Mệnh Lang Quân, nếu không chết sớm thế nào cũng đến phò ước.

Phe Xuân cung đi khỏi, chàng bước lại thì thăm với Vi bang chủ rồi vận tuyệt đỉnh khinh công tung mình biến mất.

Thuyền Kỳ đuổi theo lực lượng Xuân cung vì chàng linh cảm số phận mình gắn liền với Tần Thu Trinh. Người đàn bà này đã làm tim chàng rung động thật sự, khác hẳn cảm giác mà Bách Lan và Vân Phụng đã đem lại.

Hơn nữa, trong cục diện võ lâm hiện tại, Xuân cung là thế lực đáng sợ hơn cả. Nếu được nàng giúp đỡ, thuyết phục Xuân Phong Đế Quân phế bỏ mộng tranh bá thì giang hồ sẽ tránh khỏi một cuộc phong ba dữ dội. Chỉ ít, cũng tác động cho Xuân cung tương sát với Thông Thiên giáo. Vì vậy, Thuyền Kỳ quyết định thay đổi lộ trình, không xuống Giang Lăng tìm lão Giáo chủ nữa mà đến Xuân cung.

May sao, đoàn nhân mã của tam vị phu nhân đến Diên An thì dừng lại nghỉ ngơi. Họ kéo vào một đại tửu quán trong thành. Thuyền Kỳ lúc này đã vứt bỏ nón và áo bằng da trâu nước, khôi phục dung mạo thật, dùng ngực bước vào theo.

Chàng ngồi xuống bàn gần đó, gọi rượu thịt rồi lắng nghe cuộc đối thoại.

Tần Thu Trinh ngồi quay mặt về hướng chàng nhưng không nhận ra.

Tam phu nhân thờ dài bảo :

- Lần đầu xuất quân đã thảm bại, Thiếu cung chủ lại thọ thương, biết trả lời Đế Quân thế nào đây?

Cửu phu nhân thò thè :

- Chỉ cần lực thư nói vào tiếng tất Đế Quân sẽ bỏ tội trạng chị em mình có gì mà tam thư phải lo?

Tam phu nhân cười bảo :

- Có lẽ phải nhờ đến lực muội thôi! Mà kể ra cũng lạ thật, lực muội vẻ mặt lạnh lùng băng giá, cả ngày không nói một lời, chẳng hiểu sao lại được Đế Quân say đắm, sủng ái, nói gì cũng nghe theo?

Cửu phu nhân khúc khích nói :

- Thì cũng như tên Yếu Mệnh Lang Quân, dung mạo xấu xí nhưng ánh mắt, nụ cười lại đầy ma lực.

Tam nương xác nhận :

- Đúng vậy, chính ta cũng không hiểu tạo sao?

Lục phu nhân Tần Thu Trinh nghiêm nghị bảo :

- Võ công hẳn quả là đáng sợ, tiểu muội đã cố hết sức mà không thắng nổi, nếu gã dám đến Xuân cung, chúng ta phải tìm cách thu phục hoặc giết đi.

Cửu phu nhân rủ hai người vào nhà sau, nhưng chỉ có tam nương đi theo.

Thu Trinh ngồi lại nhắm nháp chén trà, bỗng nghe bên tai có giọng nói quen thuộc :

- Thu Trinh, ta là Yếu Mệnh Lang Quân đây, nàng cứ ngồi yên đừng tỏ thái độ gì. Người mặc lam bào trước mặt nàng chính là ta đó.

Thu Trinh cố nén xúc động, liếc xem. Thấy chàng công tử áo lam đang nhìn mình cười thân thiết. Nàng nhận ra cổ nhân, mặt thoáng hồng, mắt phượng long lanh.

Thuyền Kỳ nói tiếp :

- Nàng cố nén lại nơi đây, ta muốn cùng nàng tương kiến.

Thu Trinh khẽ gật đầu, lấy lại vẻ mặt giá băng, vì hai người kia đã ra đến.

Nàng bảo họ :

- Tiểu muội đã lâu không về thăm song thân. Xin mọi người đi trước, sáng mai tiểu muội sẽ đuổi theo sau.

Tam phu nhân đang muốn nhờ nàng gỡ tội với Đế Quân nên vui vẻ đáp :

- Đạo làm con không thể quên, lục muội cứ thong thả về thăm huyện đường. Bọn ta sẽ đi chậm lại để chờ.

Tần Thu Trinh cáo từ, lên ngựa đi về hướng Đông. lát sau Thuyền Kỳ, cũng trả tiền rượu, chậm rãi đuổi theo được hơn dặm, thấy nàng đang đứng chờ, chàng thúc ngựa chạy đến hỏi :

- Vùng này có nơi nào phong cảnh xinh đẹp, kỳ thú để chúng ta tâm sự không?

Nàng ngượng ngùng gật đầu, vào một cánh rừng thưa. Cuối rừng có một giòng suối nhỏ chảy giữa những tảng đá đủ mọi hình dáng.

Hai người xuống ngựa, tung mình lên tảng đá lớn nhất, ngồi đối diện nhau, Thu Trinh dù sao cũng là gái có chồng, ngượng ngùng cúi mặt vờ vờ tà áo.

Thuyền Kỳ đưa tay nâng cằm nàng lên âu yếm nói :

- Tần nương! Ta là kẻ Yếu Mệnh, chẳng còn sống được bao lâu nữa. Nhưng không hiểu sao vừa gặp nàng đã đem lòng say đắm, không nỡ đem mối tuyệt tình tuyệt đãi nên mạo muội thổ lộ cùng nàng. Thấm Thuyền Kỳ ta không dám mong nàng đáp lại, chỉ có cùng nhau đàm đạo vài câu rồi mãi chia lìa.

Tần Thu Trinh thảng thốt :

- Vậy chàng là Tuyệt Hồ công tử? Nhưng lời lẽ sao lại quá buồn. Hay là chàng mắc phải tuyệt chứng gì?

Chàng gật đầu kể lại lai lịch và những tảo ngộ của mình. Tần Thu Trinh lo lắng và mất hẳn vẻ giá băng, hàng châu liễu trĩu thương cho số kiếp Thuyền Kỳ.

Vừa dứt lời, Thu Trinh sà vào lòng chàng khóc nức nở. Thuyền Kỳ động lòng đưa tay vuốt ve bờ vai nữ nhân. lát sau, nàng ngừng khóc, rúc đầu vào ngực chàng thủ thi :

- Ba ngày trước, lúc chàng thí mạng cho thiếp là lòng này đã thuộc về chàng. Dù số mệnh không cho chúng ta được ở với nhau đến bạc đầu. Nhưng thiếp xin dâng hiến tấm thân hèn mọn này để mối tình tuyệt vọng của chúng ta được thắm nồng.

Nói xong, nàng trườn lên hôn vào đôi môi tình lang. Thuyền Kỳ vô cùng xúc động, nhận lấy và đáp lại. Từng mảnh vải rời khỏi thân thể, phủ trên nền làm thành chiếc giường tân hôn. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy thân hình nàng thon thả, son chắc, đôi nhũ phong màu hồng nhỏ nhắn như trinh nữ. Cờ chỉ của nàng cũng hoàn toàn không giống với người đã quen ái ân.

Khi chàng khai mở động đào mới biết nàng còn trinh trắng. Nhìn đôi dòng lệ ứa trên đôi mắt đẹp, Thuyền Kỳ cảm kích nhẹ nhàng đưa nàng vào bể hoan lạc, tránh không gây đau đớn.

Ba khắc sau, cả hai nằm cạnh nhau thì thầm. Tầng đá này cao đến hơn trượng, người đứng dưới không thể nào thấy được nên đôi tình nhân chẳng vội mặc lại y phục, tiếp tục vuốt ve nhau.

Thuyền Kỳ hỏi :

- Nàng là Lục phu nhân của Đế Quân sao vẫn còn trong trắng?

Thu Trinh thẹn thùng đáp :

- Đế quân là kẻ háo sắc hiếm có trên đời. Lão đã hơn thất tuần nhưng vẫn muốn chiếm hữu tất cả giai nhân trong thiên hạ. Nhà thiếp ở ngoại thành Diên An, gia phụ giỏi nghề kinh doanh, nên gia tài cự vạn, danh tiếng lẫy lừng. Năm năm trước lâm trọng bệnh, không thuốc nào chữa khỏi, nên viết bảng cần đại phu. Đế Quân đích thân đến nơi thương lượng, đồng ý ra tay chữa trị nhưng đòi lại thiếp phải về làm Lục phu nhân Xuân cung. Gia phụ thương con, thà chết chứ không nhận lời. Lão bèn nói thật là đang luyện thần công, không thể gần gũi nữ nhân. Vì tật háo sắc nên muốn có thiếp, dù là trên danh nghĩa. Sau ba năm, thiếp có quyền trở lại nhà. Hạn kỳ đã qua nhưng thiếp xấu hổ, không muốn hỏi gia. Nay gặp chàng chẳng còn lưu luyến Xuân cung nữa.

Thuyền Kỳ bối rối bảo :

- Ta tiếc rằng chẳng còn bao nhiêu thời gian để đem lại hạnh phúc cho nàng.

Thu Trinh ghen ngào :

- Cuộc đời cũng chỉ là giấc mộng lớn, chúng ta được gần gũi nhau vài tháng cũng đã đủ cho một kiếp nhân sinh. Nếu chàng không tìm được linh địa, thiếp nguyện theo chàng xuống suối vàng bầu bạn. Kiếp sau lại cùng chấp cánh uyên ương.

Nghe lời nói chí tình ấy, Thuyền Kỳ không cầm được xúc cảm, hôn lên đôi môi chín mọng. Dòng lệ hai người tuôn trào làm nộ hôn mặn đắng.

Chàng mê muội úp mặt vào đôi ngực tròn đầy, Thu Trinh nhắm mắt đắm mình trong cảm giác râm ran. Thuyền Kỳ biết nàng đã sẵn sàng nên gầy lại cuộc ái ân. Thu Trinh khao khát xiết chặt tấm thân cường tráng, liên tiếp đi đến những đỉnh cao. Nắng chiều đã tắt, đôi tình nhân xuống suối tắm rửa.

Thấy Thuyền Kỳ nhìn mình với vẻ say mê, Thu Trinh e thẹn, quay đi khẽ trách :

- Chàng đã lần trận hai lần rồi còn chưa đủ hay sao? Đôi mắt chàng khiến lòng thiếp xốn xang.

Thuyền Kỳ âu yếm đáp :

- Ta chỉ muốn nàng mau cho ta một tiểu hài nhi thôi. Tiếc là sáng mai đã phải chia tay .

Tần Thu Trinh lắc đầu :

- Thiếp sẽ về báo lại với Đế Quân rồi dứt khoát với Xuân cung. Chúng ta sẽ cùng nhau xuống Giang Lăng tiêu diệt lão ác ma Tống Linh Triệt.

Thuyền Kỳ cười mát :

- Nếu đơn đầu, ta liều mạng dùng Ngự kiếm thuật, may ra giết được lão. Nhưng cao thủ Thông Thiên giáo nhiều như lá rừng, chắc gì lão chịu giao đầu với ta?

Thu Trinh ngờ ngàng hỏi lại :

- Vậy tướng công định thế nào?

Chàng nghe cách xưng hô, cảm động bước đến ôm lấy nàng thì thầm

- Nương tử! Mối ân tình sâu thắm của nàng, Thuyền Kỳ dầu chết cũng không quên. Chúng ta là đồng mệnh uyên ương, chẳng muốn lìa nhau. Vậy sáng mai nàng cứ trở lại Xuân cung, sau đó chúng ta sẽ huy động cao thủ của Ma giáo và Long Hồ bang chiến đấu với ác ma. Thân phụ ta có tám phần hy vọng được hồi sinh, mỗi phụ thù không báo cũng được. Nhưng ta phải vì võ lâm mà trừ kẻ đại ác. Mong nàng lượng giải cho ta không dành thời gian ngăn ngừa còn lại để cùng nàng xây tổ ấm.

Thu Trinh thẹn thùng nói :

- Thiếp cũng là người học võ chứ đâu phải gái khuê môn. Được cùng chàng sát cánh hành hiệp là mãn nguyện rồi.

Thay y phục xong, Thuyền Kỳ đưa nàng về Tấn gia trang thăm song thân.

Chàng không vào mà đi tìm nơi ăn uống. Nửa đêm, chàng vượt rào, êm thấm vào khuê phòng Thu Trinh.

Sáng ra nàng cáo biệt phu mẫu lên đường. Tần phu nhận thấy ái nữ mặt ửng hồng, mắt long lanh ánh xuân tình, bà liền hỏi :

- Mẫu thân đã từng kinh qua tình trường nên có thể đoán chắc rằng Trinh nhi đang yêu. Sao con không giới thiệu rể quý cho song thân được đẹp dạ. Kỳ hạn với Đế Quân đã hết, con còn ngại gì nữa?

Tần Công vuốt râu cười ha hả :

- Phu nhân nói đúng, ngày xưa khi bà và ta mới cưới nhau, thì sắc diện bà cũng như Trinh nhi bây giờ vậy.

Thu Trinh then thùng bước ra vườn gọi Thuyền Kỳ. Chàng đứng bên kia tường chờ đợi, nghe tiếng nàng liền tung mình nhảy vào. Thu Trinh ngượng ngập bảo :

- Tướng công! Song thân đã phát giác ra tâm tình của thiếp. Xin chàng vào bái kiến để phụ mẫu được vui lòng. Năm năm nay, họ rất u sầu vì chuyện tình duyên của thiếp.

Thuyền Kỳ mỉm cười, theo nàng vào khách sảnh. Chàng vén áo sụp xuống :

- Tiểu bối là Thầm Thuyền Kỳ xin xấu kiến bá phụ và bá mẫu.

Tần Công hôn hờ đỡ chàng lên, mời ngồi ghế rồi chăm chú quan sát. Lão đã gần bảy mươi, lẫn lộn thương trường đã nhiều nên nhãn quang sắc bén. Thấy Thuyền Kỳ không xinh đẹp anh tuấn nhưng phi phách hiên ngang, ngũ quang đoan chính, hiền hoà, chỉ mới nhìn đã khiến người đối diện sanh lòng thương mến.

Lão cao hững cười khả khả bảo :

- Ngươi đã yêu thương Trinh nhi mà còn tiếc không dám xưng hô một câu nhạc phụ, nhạc mẫu nữa sao?

Thuyền Kỳ lại phải vén áo quỳ xuống hô lại :

- Tạ ơn nhạc phụ, nhạc mẫu đã thành toàn cho tiểu tể.

Tần phu nhân xua tay bảo chàng đứng lên rồi trách chồng :

- Phu nhân quả là đa sự, bắt Kỳ nhi phải lạy đến hai lần.

Họ Tần được rể quý, nhất quyết không cho đi ngay, sai gia nhân dọn vài món nhắm để thù tạc, Thuyền Kỳ tự nghĩ mình sắp chết, chẳng có dịp trọn đạo rể con nên vui vẻ hầu tiếp hai vị nhân gia. Khi nắm rõ lai lịch hiển tể thì Tần Công cũng say mên. Chàng đưa lão vào phòng rồi cáo biệt nhạc mẫu, cùng Thu Trinh đi về hướng Tần Linh.

Đêm qua Thuyền Kỳ đã bắt Thu Trinh phải kể rõ địa hình và cách xuất nhập Xuân cung. Chàng tỏ ý lo ngại :

- Lòng người sâu hiểm khôn lường, biết đâu Đế Quân trở mặt không trả tự do cho nàng? Hơn nữa, chỉ còn hơn tháng là lão luyện xong thần công, không cần giới sắc nữa. Nếu lão quyết giữ nàng lại để chiếm đoạt thì sao? Ta sẽ chờ nàng đúng một ngày, nếu không thấy ra, ta sẽ tìm nhập vào để giải thoát.

Thu Trinh hiểu lòng chàng nên vẽ họa đồ rất cặn kẽ.

Trưa hôm sau đã đến chân ngọn Đại Ba sơn thuộc rừng Tần Linh. Thuyền Kỳ chỉ một khách đến bên đường rồi bảo :

- Nếu quá Ngọ ngày mai, nương tử không đến, đêm xuống ta sẽ vào cung.

Thu Trinh cảm động gật đầu, thúc ngựa phi nhanh. Thuyền Kỳ vào khách điểm mượn phòng nghỉ ngơi và chờ đợi.

Quả nhiên, đến tận chiều hôm sau Thu Trinh vẫn chưa trở ra. Cuối canh hai, Thuyền Kỳ mặc hắc y, nài nịt gọn gàng chui qua cửa sổ, tiến về phía Xuân cung.

Chàng đã dự trù trước tình huống này nên không hề bị bất ngờ. Tần Thu Trinh là nữ nhân hiền có trên đời, dù chẳng ai có thể dùng lời mà tả được vẻ đẹp của nàng, nhưng chỉ gặp một lần là suốt kiếp chẳng còn thấy ai đáng là mỹ nữ. Đế Quân là kẻ sành sỏi và háo sắc, lẽ nào lại chịu để mất người ngọc.

Thuyền Kỳ trở lại bản năng của một con thú săn mồi lão luyện, từng bước thâm nhập vào cấm địa của võ lâm. Xuân cung sau lần bị đá chôn vùi hàng trăm môn nhân, kiến trúc sụp đổ gần hết, đã được Đế Quân xây dựng lại ở trí khác. Toàn bộ công trình hầu như nằm trong lòng núi, đường xuất nhập chỉ có một lối được canh gác cẩn mật.

Trên đầu cửa động ra vào có hai chữ Xuân cung tạc sâu vào vách núi. Bốn đại hán lưng đeo kiếm đứng khoanh tay dựa vách, hai bên là hai ngọn đuốc thông lớn.

Thuyền Kỳ vòng ra xa cửa động, tung mình lên sườn núi, nhẹ nhàng lần đến đại môn. Đoạn vách núi trên cửa đã bị đục thủng, chàng phải dùng Bích Hồ công dán sát thân mình vào hai chữ Xuân cung.

Chàng vận thần công đưa tiếng nói đi ngược vào trong động, nhái giọng Thiếu cung chủ Tả Thiên Lâm :

- Bọn người bốn người mau vào giúp ta một tay. Ái chà! vết thương làm ta không đi được nữa.

Tả Thiên Lâm nổi tiếng tàn nhẫn, bọn đệ tử chỉ làm gã hơi phật ý là bị đánh đập. Do đó, bốn tên gác cửa không dám chậm trễ, phi thẳng vào trong. Thuyền Kỳ chỉ chờ có thế, trườn nhanh xuống bám chặt vào nóc động, lướt đi như thần lẩn. Nếu không có được sức chịu đựng khác thường, khó mà duy trì cơ thể ở tư thế ấy lâu được. Nhưng chàng đã từng phải lẩn mò trên những vách núi trơn ở Thiên Sơn để phục kích sơn dương, nên công phu Bích Hồ Du Tường rất thâm hậu.

Bọn vệ sĩ chạy vào sâu vào hơn năm trượng mà không thấy Thiếu cung chủ đâu, vội phóng ra ngay. Trên đường chú ý quan sát xem có gì lạ. Nhưng Thuyền Kỳ đã dán mình vào một đoạn trần hang khuất ánh sáng nên chúng không phát hiện được. Bốn tên ra đến cửa ngõ ngẩn hồi nhau :

- Lạ thật! Cả bọn chúng ta đều nghe rõ giọng Thiếu cung chủ từ trong gọi vọng ra mà?

Một tên lẩm bẩm :

- Chắc tại chúng ta quá sợ hãi nên mới tưởng tượng ra đấy mà.

Thuyền Kỳ không thèm nghe tiếp, buông mình xuống đất, phóng nhanh vào trong. Hết đoạn đường năm trượng, tiếp một chỗ ngoặt. Chàng không hề do dự, vận khinh công lướt đi, thỉnh thoảng điểm chân xuống những ô đá màu nhạt. Hai bên vách có cấm đuốc nên cũng dễ phân biệt.

Cuối đường là một cánh cửa đá dày. Đã được Thu Trinh chỉ dẫn, chàng lần lượt đập vào ba ô đá dưới chân. Chàng phóng qua vượt hai lần cửa nữa đã vào đến hang động thiên nhiên rộng rãi, trần hang cao ba trượng, lộ nhô thạch nhũ được chống đỡ bằng không cột đá chạm tro hoa văn, các phòng ốc được xây dựng liên hoàn trên nền hang.

Đêm đã khuya, mọi người đều an giấc, chỉ có toàn võ sĩ tuần tra lo dềnh bước đi. Thuyền Kỳ đã khổ luyện đến mức có thể đến sát con báo đang ngủ mà không làm nó tỉnh giấc. Vì vậy, bọn môn nhân Xuân cung không thể nào phát giác được.

Như bóng du hồn, chàng tiến đến thư phòng của Đế Quân. May thay cửa không khóa và những viên dạ minh châu to bằng hạt nhãn gắn trên vách đã giúp chàng rất nhiều.

Thuyền Kỳ đã được nghe Thu Trinh kể về vật kỳ bảo của Đế Quân. Mười năm trước, trong lúc phá núi xây dựng lại Xuân cung. Bọn môn thần tìm được một thanh tiêu kiếm đen sì xấu xí, nhưng sắc bén vô song? Xuân Phong Đế Quân là người hoa mỹ, yêu những vật đẹp để nên dù biết là bảo vật cũng không bao giờ dùng làm vũ khí tùy thân. Lão cất vào tủ bí mật trên vách thư phòng. Chàng hiểu rõ sự quan trọng của những việc tưởng chừng như vụn vặt, nên hỏi luôn cách mở tủ ngầm.

Nhờ vậy, Thuyền Kỳ dễ dàng tìm được thần vật. Trong tủ ngầm còn có một quyển sách mỏng. Chàng nhét luôn vào áo, rồi mau chóng thoát ra lần đến thạch lao, nơi mà chàng nghĩ rằng sẽ tìm thấy Thu Trinh.

Khoảng cách tư, chàng lọt vào khu hậu viện, bên tả là nhà bếp, nhà tắm; bên hữu là nơi giam giữ tù nhân, cách nhau một vách đá. Thuyền Kỳ cẩn thận điểm Thụy huyết tên võ sĩ gác ngục. Trên người gã không có chìa khóa vì Đại tổng quản Xuân cung không hề tin tưởng ai cả. Chàng lướt nhanh qua những gian phòng giam. Nhờ ánh đuốc bập bùng trên tường, nhận mặt người yêu.

Đến phòng cuối cùng, thấy Thu Trinh đang nằm rũ rượi trên ổ rom, mắt nhắm nghiền, chàng vận công truyền âm khẽ gọi :

- Tàn nương! Tàn nương!

Nàng ngo ngác ngồi dậy, thấy tình quân đang đứng ngoài song sắt, nàng mừng rỡ định rú lên nhưng đã kịp nhớ ra hiểm cảnh nên dừng đúng lúc.

Thuyền Kỳ rút tiêu kiếm, dưới ánh đuốc lò mờ, thân binh tỏa ánh đèn có lẫn sắc kim. Chàng vận đủ mười hai thành công lực, ấn mạnh lưỡi kiếm vào xích sắt. Khoen thép to bằng ngón tay đứt lìa một cách êm ái. Chàng bước vào ôm lấy nữ nhân, hôn nhẹ lên má hỏi nhỏ :

- Lão họ Tả có phé võ công hay không chế huyết đạo của nàng không?

Thu Trinh gật đầu thủ thỉ :

- Lão đã dùng thủ pháp độc môn, điểm vào bảy huyết đạo, khiến thiếp không vận khí được, yếu ớt như thường nhân.

Chàng công nàng trên lưng, mau chóng ly khai thạch lao. Lúc đi ngang nhà bếp, thấy than trong lò còn đỏ, chàng đảo mắt nhìn quanh. Nhận ra thùng đựng dầu thắp đèn bằng gỗ đang để ở một góc xa, Thuyền Kỳ dùng xẻng xúc một đồng than đỏ lên mặt thùng. Chàng ước lượng một khắc sau, lớp vỏ gỗ của thùng sẽ bắt lửa và bùng cháy. Dù Xuân cung xây dựng toàn bằng đá núi, không thể bị thiêu hủy. Nhưng vụ hỏa hoạn này cũng làm Đế Quân môn đệ phải kinh hoàng, sặc sụa vì khói.

Thuyền Kỳ bước nhanh đến cửa hang, chàng đặt Thu Trinh xuống rồi xông ra, xuất kỳ bất ý búng bốn đạo chỉ phong cường mãnh vào tứ huyết bọn gác cửa. Chúng gục chết không kịp thốt lời than vãn. Chàng quay vào, bông ái thể trên tay, phi nhanh mau như đặng vân giá vũ. Được chừng nửa dặm, chàng dừng lại, nhìn về phía Xuân cung chờ kết quả. Vừa lúc ấy tiếp chiêng báo cháy vang dội cả một vùng Đại Ba sơn. Khói từ trong cửa hang tỏa ra mù mịt.

Xuân Phong Đế Quân ôm ái tử Tả Thiên Lâm, dắt dúi đám phu nhân và nữ đệ tử chạy ra đứng ước cửa hàng. Lão giao con cho Tam phu nhân rồi

phóng trở lại điều động thuộc hạ dập lửa.

Thuyền Kỳ chỉ cho Thu Trinh thấy rồi cười bảo :

- Ta đã trả thù cho nàng rồi đó!

Thu Trinh tỏ vẻ lo ngại :

- Xuân cung còn có mấy trăm thủ hạ ở ngoài, chúng ta phải rút mau mới được.

Thuyền Kỳ hiểu ý, bồng nàng lướt như bay về khách điểm. Chàng vào phòng bằng lối cửa sổ, khêu sáng đèn lên rồi cời y phục Thu Trinh để xem xét, tìm phương giải huyết. Nàng thẹn thùng bảo :

- Thiếp bị lão hạ ngục từ trưa hôm qua đến giờ, thân thể rất hôi hám, xin tướng công đưa thiếp vào tắm gội trước đã, việc giải huyết tính sau.

Chàng tủm tỉm cười, bế thân hình ngọc ngà trên đôi cánh tay mạnh mẽ, đưa vào phòng tắm. Không có nước nóng đành phải dùng nước lạnh vậy. Cũng may, lúc tối tiểu nhị đã đổ đầy chậu tắm.

Thuyền Kỳ đặt nàng vào nước rồi kỳ cọ cho nàng, như đang tắm cho một tiểu hài tử. Thu Trinh thẹn thùng nhắm mắt để lắng nghe thân xác rạo rực dưới đôi bàn tay chàng. Thuyền Kỳ rút trâm vàng, tháo búi tóc của nàng ra rồi lấy bình đựng tinh dầu vô cam quýt đổ lên mái tóc.

Tắm gội, lau khô xong, chàng tắm cho mình rồi bồng nàng trở lại giường, bắt đầu giải huyết. Thu Trinh kể tên những huyết đã bị Đế Quân không chế. Thuyền Kỳ lấy chân móng phủ lên thân thể nàng, trầm ngâm suy nghĩ.

Nếu nói về phương diện huyết đạo và kinh mạch thì trong thiên hạ không ai hơn được Độc Y: Bản chất lão tàn ác nhưng lại là một tay thần y số một võ lâm. Y học Trung Quốc đặt nền tảng trên sự lưu chuyển khí huyết trong kinh mạch và qua các huyết đạo. Vì vậy, trong quyển Y Độc kinh, ngoài những sở học do Độc Thánh truyền lại, Độc Y còn bổ sung những hiểu biết quý giá của lão.

Thuyền Kỳ bẩm sinh thông minh tuyệt đỉnh nên đã thuộc lòng y kinh, lĩnh hội được rất nhiều điều về y đạo. Nhất là phương thức điểm và giải huyết.

Sau khi suy nghĩ, cân nhắc, chàng quay lại bảo Thu Trinh :

- Nương tử hãy chú ý, khi ngón tay ta đặt vào huyết nào tạo cho nàng cảm giác ngứa ngáy thì gặt đầu báo hiệu.

Thuyền Kỳ mở chân, chậm rãi dùng ngón tay trở lướt trên ba mươi sáu đại huyết ở thân trước. Mỗi lần Thu Trinh ra dấu, chàng nhả kinh lực điểm huyết đó. Sau chín lần như vậy, chân khí Thu Trinh thoát khỏi sự kiềm chế, tiếp tục lưu chuyển trong kinh mạch. Nàng mừng rỡ ngồi lên vận khí hành công, chỉ một khắc sau đã khôi phục hoàn toàn công lực.

Nàng mở mắt thấy tình quân đang nhìn mình say đắm, thẹn thùng nằm nghiêng mình xuống nệm, khéo léo cúi, kéo suối tóc che ngực trái. Mái tóc huyền óng ả, đen tuyền càng làm tôn nước da trắng hồng, gợi cảm. Thuyền Kỳ lặng lẽ cời y phục rồi lên nằm cạnh nàng. Tàn Thu Trinh gói đầu lên vai tả của chàng, nắm ngón thon dài xoa nhẹ lồng ngực tình quân. Nàng thỏ thẻ kể :

- Tướng công luận người chẳng sai. Khi thiếp mở lời đòi thoát ly Xuân cung thì Đế Quân trở mặt, bảo rằng lão đã chiều chuộng thiếp suốt năm năm qua để chờ ngày luyện xong thần công, đâu dễ dàng chịu thua thiệt. Khi điểm huyết thiếp, lão có bảo rằng trên đời không ai giải nổi, ngờ đâu tướng công lại là tay thánh thủ, giải một cách dễ dàng.

Nàng trườn lên tìm lấy môi chàng, tưởng thưởng cho chàng một nụ hôn dài vô tận. Sau cuộc ái ân, Thu Trinh mệt mỏi thiếp đi. Thuyền Kỳ ra sau rửa ráy rồi mặc lại y phục. Chàng thấy quyển sách mỏng nằm lẫn lóc cạnh tiểu kiếm trên sân, cúi xuống nhặt lên, tò mò đem đến cạnh đèn xem thử.

Trang đầu có ghi Âm Dương thần công bằng lối chữ Triện, dưới là dòng chữ thảo nhỏ nhắn Âm Dương tú sĩ. Trang kế là đồ hình vẽ hai mạch Nhâm Đốc và vị trí các huyết đạo. Những trang sau là khẩu quyết luyện công.

Chàng từng sờ nhận ra môn thần công kỳ lạ này chính là lối thoát cho chàng. Thái Ất Quy Nguyên cương khí có tính chế dương, Còn Thiên Ma âm công đương nhiên thuộc âm tính. Trong trang cuối của bí kíp có nói rõ người muốn học công phu này phải luyện đồng thời hai chân khí tương phản. Khi hai luồng nội lực tăng trưởng, đi đến tương tranh mới dùng khẩu quyết này để luyện Âm Dương thần công.

Thuyền Kỳ mừng rỡ, chú tâm đọc đồ hình và khẩu quyết rồi gọi Thu Trinh dậy, báo tin vui. Nàng sung sướng gục đầu vào vai chàng nức nẻ.

Tiếng mõ báo canh tư vọng lại. Hai người thu xếp hành lý, Thuyền Kỳ thanh toán tiền trọ, lấy ngựa. Tàn Thu Trinh đã ra trước bằng cửa sổ.

Nàng lên ngựa phi nước đại, còn chàng vận khinh công bám theo sát nút. Họ trở lại Tần gia trang, vì nơi đây có một mật thất rộng rãi và kín đáo nằm ngay dưới hoa viên. Thuyền Kỳ phải luyện ngay Âm Dương thần công để giải tỏa ám ảnh từ vong và đủ bản lĩnh chống lại Thông Thiên giáo chủ và Xuân Phong Đế Quân.

Chạy xa Tần Lĩnh được vài chục dặm, Thuyền Kỳ ghé một tiểu trấn, mua tuần mã, lương khô và vài bộ y phục cho Thu Trinh. Kiên trì đến tận nửa đêm đã đến Diên An. Ghé qua khu rừng ở cửa Đông, nơi hai người nên duyên, lột yên cương, đui ngựa vào sâu bên trong xong, họ dùng khinh công vượt mười dặm đường đến Tần gia trang, ở phía Nam thành.

Hai người êm thắm vượt tường rào thẳng ngọa thất phu thê họ Tần. Tần Công và Tần mẫu vô cùng kinh ngạc, khi thấy ái nữ và hiền tế. Thu Trinh thì thắm giải thích mọi chuyện. Hai lão nhân gật gù hiểu ý. Tần Công vỗ vai rể quý trấn an :

- Hiền tế cứ yên tâm luyện công, dù Đế Quân có đến tận đây cũng chẳng thể nào phát hiện được mật thất.

Thu Trinh về phòng riêng lấy thêm y phục và vật dụng rồi dắt Thuyền Kỳ ra vườn. Góc trái có một cây đa cổ thụ rất to. Thu Trinh nắm tay trượng phu tung mình lên chạc ba. Thuyền Kỳ bật hỏa tập cho nàng bới lớp cây dây leo, mở cửa ngầm, lật miếng vỏ cây nguy trang để lộ một thang tre dài. Thu Trinh xuống trước, Thuyền Kỳ đẩy nắp lại rồi xuống theo.

Cây đa này bề ngoài xanh tốt nhưng lại rỗng ruột, đưa xuống một hầm ngăn kiên cố chống đỡ bằng Thiết Mộc, một loại gỗ quý cứng như thép và không bao giờ mục nát. Ngoài phòng chính rộng rãi bề trượng rưỡi, còn có một phòng nhỏ để tắm gội và nấu ăn. Ống thông khói được đưa vào nhà bếp ở bên trên. Nước dùng chảy thẳng từ hồ chứa sau trang viện, chỉ mở nút vào là có. Đường thông gió là những ống đồng trông dọc cạnh hoa viên, dùng để treo lồng đèn mỗi lần thượng trắng. Nhờ vậy thạch thất khá thông thoáng.

Tổ phụ họ Tần không muốn làm quan cho người Mông Cổ nên mấy mươi năm trước, đã xây dựng thạch thất này để ẩn thân.

Trên vách treo mơn ngon tọa đẳng đầy dầu, Thuyền Kỳ chỉ đốt lên bốn ngọn, ra tay quét dọn sàn mật thất. Còn Thu Trinh trải nệm, thay khăn trải trên chiếc giường ở góc trái.

Đến gần sáng hai người mở vòi nước tắm gội, Thuyền Kỳ cười bảo :

- Ở đây chẳng có ai ngoài đôi ta, nàng bắt tất phải y phục chỉnh tề. Hãy để ta có dịp chiêm ngưỡng thân hình ngà ngọc của nàng.

Thu Trinh thẹn thùng nói :

- Đế Quân luyện môn thần công này phải giới sắc đến mấy năm liền. Chẳng không sợ tẩu hỏa nhập ma hay sao.

Chàng lắc đầu nghiêm nghị giải thích :

- Họ Tả chuyên luyện Âm công mấy chục năm, hút âm nguyên của nữ nhân để bồi bổ công lực. Sau này tìm được Âm Dương thần công mới luyện thêm một môn nội công chí dương. Chính vì âm thịnh dương suy, lão không dám hao tổn nguyên dương nên giới sắc. Ngược lại thần công Thái Ất Quy Nguyên của ta hùng mạnh hơn Thiên Ma u công. Vì vậy, trong lúc luyện công, ta rất cần nàng để quân bình chân khí.

Thu Trinh bán tỉnh, bán ngời, tủm tỉm cười :

- Chỉ mong tướng công không làm lẫn để thiếp khỏi hối hận suốt đời.

* * * * *

Trong gần tháng trời, Thuyền Kỳ đã luyện được năm thành âm dương chân khí. Thân hình chàng như bị chia đôi bởi hai màu xanh đỏ. Một bên hùng hực nóng. Một bên lạnh giá như băng. Đúng như lời chàng nói, hai người hầu như hoàn toàn lửa thề, để những lúc cần thiết Thuyền Kỳ mau chóng tìm được nơi phát tiết nguyên dương, điều hòa chân khí.

Nhiều cuộc ái ân kéo dài và liên tục khiến Thu Trinh mệt mỏi, nhưng nàng vẫn cắn răng giúp trượng phu qua cơn nguy hiểm. Đêm đêm, nàng trở lên mặt đất thăm song thân và lấy thêm vật thực. Tần mẫu hết lòng ưu ái, bảo thị tỳ làm nhiều món ngon vật lạ. Đám gia nhân mừng thầm vì thấy phu thê Trang chủ trở nên khang kiện, ăn uống gấp đôi lúc trước.

Trong thư phòng Tần Công có một đường ống nhỏ thông xuống thạch thất, nhờ vậy hai bên có thể trò chuyện cùng nhau và với thính giác tinh nhạy của người có công lực thâm hậu như Thuyền Kỳ, thì chàng có thể dễ dàng nghe được âm thanh ở bên trên.

Đến trưa ngày thứ ba mươi Thuyền Kỳ đang luyện công, bỗng nghe từ ống truyền âm có giọng nói gay gắt của Tần Công, dường như ông đang la mắng một người nào đó. Chàng xả công, gọi Thu Trinh lại gần cùng nghe.

Nàng cũng đang luyện Thiên Ma kiếm pháp do Thuyền Kỳ truyền lại, vội chạy ngay đến. Dưới chiếc áo ngủ bằng sa mỏng, những đường cong ẩn hiện càng thêm khuêu gợi.

Hai người lắng tai nghe xem khách lạ là ai. Thì ra Tần Công đang xỉ vả Xuân Phong Đế Phong.

- Người dù tuổi tác, địa vị có hơn lão phu, nhưng đã gọi ta bằng nhạc phụ tất phải giữ đạo cương thường. Năm năm trước người hứa bảo bọc cho Trinh nhi, nay ái nữ của ta thất tung, sao lại đến hỏi già này? Đã quá kỳ hạn giao ước, nếu Trinh nhi có bỏ Xuân cung mà hỏi gia thì lão phu sợ gì mà không nói thực? Không tin người cứ lực soát và điều tra bọn gia nhân. Nếu không thấy, ta kỳ hạn trong ba tháng phải tìm cho ra Trinh nhi toàn vẹn, đem giao trả. Người cũng biết Tổng đốc Thiêm Tây là cháu ruột của ta, liệu Xuân cung có chống nổi mười vạn quân triều đình hay không?

Xuân Phong Đế Quân vừa giận, vừa then, bối rối biện minh :

- Xin nhạc phụ bớt giận, cách nay một tháng, Xuân cung đột nhiên phát hỏa. Sau đó, tiểu tể phát hiện bị mất nhiều bảo vật và châu báu. Đồng thời có hai người mất tích, đó là Lục nương và Cửu nương. Tiểu tể biết Lục nương tính tình cương liệt, xem của cải như phù vân nên không hề dám nghi ngờ. Việc này chắc chắn do Cửu nương gây ra, tiểu tể muốn gặp Lục nương để hỏi tung tích Cửu nương, chứ hoàn toàn không có ý khác.

Tần Công cười nhạt :

- Người hỏi lão phu nhưng lão phu biết hỏi ai? Nếu lục soát đã xong mau kéo thuộc hạ đi ngay, ba tháng sau, đem Trinh nhi đến trả cho Tần gia trang.

Vừa lúc bọn môn nhân vào báo :

- Bẩm Cung chủ, thần khuyển không phát hiện tung tích của nhị vị phu nhân.

Xuân Phong Đế Quân nhăn nhó cáo từ, hứa về đem Thu Trinh về cho Tần lão.

Thuyền Kỳ vươn tay ôm nữ nhân vào lòng hỏi :

- Lai lịch Cửu phu nhân thế nào? Trông nàng ta cũng xinh đẹp và thùy mị đấy chứ.

Thu Trinh giả vờ ghen hờn, véo mạnh tai chàng bảo :

- Tướng công tự hào nhan quang sắc bén mà không nhìn ra chân tướng nàng ta sao? Cửu nương chính là Động Đình tiên tử Không Lan, khét tiếng dâm tà, mặt đẹp như ngọc, nhưng lòng dạ độc như rắn rít. Đế Quân phải đem ngọc ngà châu báu, mới đưa được nàng về làm thê thiếp. Chắc nàng ta nhân lúc hỗn loạn, lấy trộm tài sản của họ Tả rồi cao chạy xa bay.

Thuyền Kỳ gỡ tay nàng ra hài lòng bảo :

- Tốt lắm! Như vậy bao nhiêu tội lỗi nàng ấy gánh hết, chúng ta có thời gian để thực hiện kế hoạch của mình. Nhưng ta chỉ thắc mắc không hiểu Không Lan chạy đến nương tựa với ai để thoát khỏi sự truy lùng của Xuân cung?

Tần Thu Trinh suy nghĩ một lúc trả lời :

- Có lần quá chén, nàng ta thổ lộ rằng Thu Diệp Đế Quân cũng rất sủng ái nàng, thường đến thăm và tặng nhiều bảo vật. Trừ Thu cung ra, không nơi nào dám chứa chấp tội phạm của Xuân cung.

Thuyền Kỳ tò mò hỏi tiếp :

- Thu cung ở đâu, và Thu Diệp Đế Quân là người thế nào?

- Thiếp nghe Xuân Phong Đế quân nói Thu cung ở tận ranh giới Tứ Xuyên và Thiểm Tây, trên sườn núi Thái Bạch. Thu Diệp Đế Quân tuổi hơn lục tuần, pho đạo pháp Thu Vũ Lôi Âm của lão còn bá đạo hơn cả Xuân Phong Hoa kiếm pháp. Chính vì vậy Xuân Phong Đế Quân mới phải khổ luyện Âm Dương thần công để tranh hùng với ba cung kia.

Hai người tiếp tục luyện võ công, đến tận chiều mới nghỉ.

Tối đến, chàng nghiên cứu Y Độc kinh, nàng cao kiến thức về y thuật, hoặc dạy các môn tuyệt học trong Ma kinh cho nương tử. Chàng đã chỉ rõ những khiếm khuyết trong kiếm pháp Xuân Phong để Thu Trinh hiểu rằng lão Đế Quân đã không thực lòng truyền tuyệt học cho nàng. Thu Trinh cảm giận lão nên cố học võ công Ma giáo.

Mười lăm ngày sau, Thuyền Kỳ bước sang lớp thứ bảy của thần công. Màu sắc trên thân thể chàng đã nhạt đi. Nếu vượt qua lớp thứ tám, hai màu xanh đỏ sẽ hoàn toàn biến mất, nhưng khi xuất thủ, chưởng kinh sẽ nóng như lửa tam muội hay lạnh như băng giá, đông cứng cơ thể địch nhân.

Năm ngày trôi qua, chàng luyện đến lớp thứ tám. Đây là giai đoạn sinh tử, nếu thất bại sẽ táng mạng vì cuộc giao tranh giữa hai luồng chân khí. Nhưng càng luyện càng thấy màu đỏ trên thân trái sậm hơn lên và màu xanh mờ nhạt đi.

Chàng kinh hoàng ngưng luyện công, liên tiếp ái ân với Thu Trinh để điều hòa chân khí. Nhìn nữ nhân rũ rượi trong tay mình, chàng đau đớn nói :

- Nương tử! Nàng vì ta mà chịu cảnh dày vò hơn tháng nay. Ta thà bỏ không luyện nữa chứ chẳng đành nhìn nàng chịu cực hình.

Thu Trinh gượng cười trấn an :

- Tướng công chớ quá lo cho thiếp. Trong chuyện gối chăn, nữ nhân thường bền bỉ hơn. Dù có mệt mỏi nhưng thiếp vẫn nhận được nhiều khoái cảm.

Thuyền Kỳ nghỉ ngơi hai ngày, nghiền ngẫm y kinh, cố tìm ra lối thoát. Bỗng chàng chờ đến đoạn kinh văn trong Dịch Căn kinh mà lão hòa thượng vô danh đã truyền thụ. Chàng lâm bảm đọc lại, so sánh với khẩu quyết thần công, nhận ra mối tương hợp diệu kỳ. Chàng vui mừng khôn xiết, lướt đến tước bảo kiếm trên tay Thu Trinh xuống đất rồi hôn nàng thấm thiết.

Chàng bế nàng lên giường, kể lại phát hiện của mình rồi bảo :

- Hy vọng lần này ta sẽ thành công.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Giang Lăng bán dạ Thiên Ma phủ - Thành ngoại anh hùng khắp cổ nhân

Đầu xuân, trên đường quan đạo xuôi Nam có hai chàng công tử thông thả cho ngựa phi nước kiệu. Người mặc hắc bào dong dong cảo, mảy kiếm, mắt sao, bộ ria mép xanh rì càng làm tôn vẻ hiên ngang. Ngược lại, chàng lam y công tử lại thấp hơn, làn da trắng mịn màng, như bạch ngọc, môi đỏ hồng, xinh đẹp như Phan An - Tống Ngọc. Chàng ta dường như mới xuất đạo nên vẻ mặt hân hoan, nụ cười luôn nở trên môi, thích thú chỉ trỏ, tán dương cảnh vật dọc đường. Hai chiếc áo ngự làm bằng da điều thừ quý giá, chứng tỏ họ là con nhà quyền quý.

Họ dừng chân trước cửa Tổng đàn Thanh Long bang ở cửa Bắc thành Tây An. Chàng hắc y xuống ngựa, lột râu mép giả, cười hỏi bọn võ sĩ :

- Các người còn nhận ra ta chăng?

Tám tên bang chúng mừng rỡ vòng tay thưa :

- Chúng đệ bái kiến Thiếu bang chủ.

Thì ra Vi bang chủ đã công bố với toàn bang rằng Tuyết Hồ công tử là cháu của ông và cũng là Thiếu bang chủ của Long Hồ bang.

Lam công tử tức Tần Thu Trinh xuống ngựa theo Thuyền Kỳ vào trong. Vi Thừa Khánh và Vi Vân Phụng nghe báo, hớn hờ ra khách sảnh đón tiếp.

Phu thê Thuyền Kỳ đồng thanh sụp xuống hô :

- Cứu công!

Cha con họ Vi ngỡ ngàng, không biết chàng công tử xinh đẹp này là ai mà lại xưng hô như vậy?

Thuyền Kỳ thân nhiên nhìn Vân Phụng tủm tủm cười để mặt Thu Trinh đối thoại. Thu Trinh vòng tay thưa :

- Kính bẩm Bang chủ, tiểu bối là Thu Trinh, từ lâu ngưỡng mộ dung nhan thiên kiều bá mị của vị tiểu thư nên hôm nay xin đến cầu hôn.

Vi Vân Phụng không ngờ người trong mộng lại định đưa kẻ khác đến cầu hôn mình, nàng đau đớn, gục vào vai Vi Thừa Khanh bật khóc.

Tần Thu Trinh bước lại gần, đưa tay vuốt tóc nàng vỗ về :

- Vi muội chưa nghe hết lời đã vội thương tâm, để ta nói rõ đã.

Vi lão thấy chàng ta dám công khai đụng chạm đến ái nữ của mình, định vung chưởng đánh. Nhưng thấy Thuyền Kỳ nháy mắt ra hiệu, ông không dám ra tay.

Vân Phụng cũng vậy, nàng gạt tay Thu Trinh ra, mắt phượng tròn xoe mắng :

- Nam nữ hữu biệt, sao người dám giờ trò sàm sỡ?

Nàng quay sang Thuyền Kỳ vừa khóc vừa nói :

- Kỳ ca! Chẳng lẽ chàng không hiểu rõ lòng muội hay sao mà lại đưa một tên công tử bại hoại này đến? Muội xin chết tại đây cho thỏa lòng chàng.

Dứt lời, nàng vung chưởng vỗ vào Thiên Linh Cái. Thu Trinh đã đề phòng nên điểm huyệt nàng, rồi kề tai thì thầm :

- Vị muội, ta cũng là nữ nhân như nàng, đến đây để xin Cứu công cho chị em ta được thờ chung một chồng. Nàng không vui sao?

Vân Phụng qua cơn sững sốt, giọt lệ vui mừng ứa ra. Thu Trinh giải huyệt cho nàng, cả hai dặt nhau vào khuê phòng tâm sự.

Thuyền Kỳ vòng tay nói với họ Vi :

- Cứu công! Kỳ nhi xin được cầu hôn Vi muội. Mong Cứu công thành toàn cho.

Vi Thừa Khanh cao hứng, ôm lấy chàng cười ha hả nói :

- Đó chính là ý nguyện của ta. Nhưng nữ lang kia là ai?

Thuyền Kỳ ngượng ngùng đáp :

- Kính bầm Cửu công, nàng là Tần Thu Trinh, đã cùng tiểu tôn kết duyên Tần Tấn. Nhưng khi biết tiểu tôn và Vân Phụng có tình ý, nàng cảm động bất tiểu tôn phải đến đây xin cưới.

Vi lão hài lòng :

- Tần tôn tức quả là kỳ nữ, không ghen hờn, nhỏ mọn. Ta xin mừng cho Kỳ nhi, nhưng lại lịch nàng thế nào?

Thuyền Kỳ nói với về bí ẩn :

- Chẳng lẽ Cửu công không nhận ra nàng sao? Mới hôm rằm tháng mười đây thôi mà?

Vi lão gãi đầu suy nghĩ một lúc rồi thàng thốt kêu lên :

- Lễ nào Tần Thu Trinh lại chính là Lục phu nhân của Xuân cung?

Thuyền Kỳ gật đầu, kể lại những tao ngộ trong hơn hai tháng qua. Vì Thừa Khanh bây giờ mới biết cháu yêu của mình đã từng lâm tuyết chứng, tưởng chừng vô vọng. Nghe đến đoạn chàng luyện thành môn Âm Dương thần công, lão vui mừng vỗ bàn nói :

- Tuyệt thật! Pho thần công này ta đã từng nghe tiên sư nhắc đến, không ngờ Kỳ nhi lại sở đắc. Nhưng liệu Xuân Phong Đế Quân có thành công như Kỳ nhi không?

- Cửu công yên tâm, lão ta còn thiếu đoạn khâu quyết của Phật môn nên không thể nào qua được lớp thứ tám. Nếu cưỡng cầu, ắt sẽ mang vong, bằng không bỏ cuộc thì coi như phí công tu luyện mấy năm trời.

Đang trò chuyện, Vi Vân Phụng và Thu Trinh từ trong bụng rượu và thức nhắm ra. Hai nàng nhìn nhau thân thiết như chị em ruột thịt.

Vi lão đón lấy bầu rượu, cười khà khà bảo :

- Cửu công rất hài lòng được hai cô cháu dâu xinh đẹp. Hãy cùng ngồi xuống đây vui chén đầu xuân.

Thu Trinh bắt Vân Phụng ngồi xuống cạnh Thuyền Kỳ, còn nàng ngồi với Vi bang chủ.

Chàng dịu dàng hỏi Vân Phụng :

- Vi muội còn giận ta không?

Vân Phụng thẹn thùng đáp :

- Kỳ ca và Tần thư quả là quái ác, lúc nãy tiểu muội chỉ muốn chết cho xong.

Thu Trinh cười khúc khích bảo :

- Sao Vi muội lại xưng hô như vậy, phải gọi chàng bằng tướng công và xưng bằng thiếp mới đúng chứ.

Vi lão gật đầu :

- Đúng vậy! Chúng ta là người võ lâm, chỉ một lời đính ước là đủ. Sau này, Kỳ nhi an định giang hồ sẽ tổ chức hôn lễ.

* * * * *

Ba ngày sau, Thuyền Kỳ một mình rời Tây An xuống Giang Nam. Hai nàng ở lại phụng dưỡng Vi bang chủ và rèn luyện võ công Ma giáo.

Với bản lĩnh hiện tại, trong võ lâm chẳng mấy ai xứng là đối thủ của Thuyền Kỳ, nên hai nữ nhân yên tâm. Hơn nữa, chàng đi chuyến này để do thám Tông đàn Thông Thiên giáo và tìm Tư Không Bách Lan, chứ không phải để báo thù.

Một chiều nọ, chàng thúc ngựa phi nước đại để tìm một lữ quán qua đêm, vì đường đến Giang Lăng còn hơn năm trăm dặm, không thể phí sức tuần mã được. Ngang qua ngọn đồi nhỏ ở mé tây này quan đạo, chàng nghe tiếng vũ khí và chạm vang rền, cả tiếng gầm dừng mãnh quen tai. Chàng không nhớ là ai nhưng cũng rẽ vào xem thử.

Dưới ánh tà dương, thân hình cao lớn, với mái tóc xõa ngang lưng của Sầm Tham lồ lộ trên nền trời. Đôi mắt sắc bén của chàng nhận ra gã đã thọ thương, đường đao vung về, yếu ớt, không chống nổi mười tên cao thủ áo vàng đang vây chặt.

Thuyền Kỳ lập tức rời yên ngựa, rú lên cao vút, thân hình như ánh chớp tung về phía đấu trường. Từ trên không, song chưởng của chàng quạt xuống như lôi thần giáng thế, chưởng phong nóng rực như than hồng. Bốn tên hoàng y vỗ sĩ gào lên thảm thiết, y phục bốc cháy, da thịt nám đen.

Thuyền Kỳ không hề nương tay chân vừa chạm đất đã xuất một chiêu trong Thiên Ma vân chương. Lần này, chương kinh mang khí lạnh ân hàn, bao phủ sáu tên còn lại. Chúng vùng đao cổ chống đỡ nhưng toàn thân đã cứng đờ, huyết mạch đông cứng, ngã xuống như tượng gỗ.

Sầm Tham nhận ra thiếu chủ, mừng rỡ thở phào rồi gục xuống. Thuyền Kỳ liếc quanh thấy không còn tên địch nào, liền ngồi xuống cõng áo Quý Ảnh Tàn Chi xem thương thế.

Trên người gã bị sáu vết đao, không chạm đến gân cốt nhưng máu tuôn xối xả. Chàng điem nhanh các huyệt đạo để chi huyết rồi dựng ngã ngồi lên, truyền nội lực vào cơ thể. Chân khí chàng giờ đây cực kỳ hùng hậu, trong nửa khắc đã khôi phục nửa phần chân nguyên cho họ Sầm. Gã mở mắt nhìn chàng mỉm cười, định nói gì đó, Thuyền Kỳ lắc đầu bảo :

- Sầm huynh hãy cố vận khí hành công, ta sẽ giúp cho.

Một khắc sau Sầm Tham nghe cơ thể thư thái, khí huyết sung mãn, còn hơn lúc trước. Gã biết chàng đã truyền vào cơ thể gã vài năm công lực, kính hãi dập đầu :

- Tạ ơn thiếu chủ đã thành toàn!

Chàng mỉm cười :

- Chúng ta đồng sinh tử, nhắc chi đến chuyện ơn nghĩa. Hãy cố chịu đau để ta hàn kín miệng vết thương lại.

Thuyền Kỳ vận công, đặt ngón trỏ lên vết đao thương. Lửa tam muội trong cơ thể chàng đốt cháy da thịt họ Sầm, vết thương không còn rỉ máu nữa. Chàng lấy thuốc Kim sang mà Vi bang chủ đã tặng rắc lên rồi xé tấm trường bào sạch, trong bọc hành lý, băng bó cho Quý Dao.

Vàng dương đã tắt lịm, tuyết bắt đầu rơi dày hơn. Vết thương nơi đùi làm họ Sầm đi lại khó khăn, Thuyền Kỳ bèn bồng gã phi thân xuống đồi. Chàng nắm cương ngựa, dùng tuyệt đỉnh khinh công lướt nhanh về phía trước. Tuần mã không người cỡi lẽo đẽo chạy theo.

Sầm Tham biết chàng sợ gã cười ngựa sẽ chấn động vết thương, nên mới ôm trên tay. Nỗi cảm kích làm đôi mắt chim ưng mờ lệ. May sao, chỉ hơn bốn dặm đã đến một lữ điểm ven đường. Thuyền Kỳ quắc mắt bảo chàng quỳ :

- Bằng hữu ta thọ thương, mau cho một phòng thượng hạng.

Từ ngày luyện thành Âm Dương thần công, ma nhãn của chàng lại càng lợi hại, chỉ có cái nhìn cũng đủ nhiếp hồn người. Lão chủ quán quỳ khiếp đảm mau mắn rào bước mở cửa một phòng rộng rãi.

Thuyền Kỳ đặt Quý Dao xuống nệm, gọi tiểu nhị đem nước nóng và vải băng. Chàng lau rửa thân thể, rắc thuốc lần nữa và băng chặt lại.

Thuyền Kỳ vào trong tắm gội, vừa xong thì tiểu nhị bưng com rượu lên đến. Chàng hỏi họ Sầm :

- Sầm huynh muốn uống không?

Họ Sầm cười ngao ngễ :

- Thiếu chủ chớ coi thường Sầm mỗ, vài vết thương ngoài da này sao có thể ngăn được Quý Dao uống chén tương phùng với chủ nhân?

Hai người thù tạc, tâm sự đến quá nửa đêm.

Ba hôm sau, vết thương đã kéo da non. Sầm Tham búi tóc lên, để râu, bỏ bộ bạch y cổ hữu, mặc thanh bào, đồng hành với Thuyền Kỳ xuống Giang Lăng. Chiếc áo khoác lông cừ trắng muốt đã biến Quý Dao thành một đại gia tôn quý, oai phong.

Trưa ngày hai mươi tháng giêng, thành Giang Lăng hiện trước mặt Thuyền Kỳ.

Gia Lăng thuộc tỉnh Hồ Bắc, xưa là đất Đình Đô của nước Sở và cũng là Kinh Châu trời Tam Quốc, nơi Quan Vân Trường trấn giữ.

Nhờ vị trí nằm cạnh bờ sông Trường Giang nên kinh tế phồn thịnh, bách tính ấm no, dư giả.

Thuyền Kỳ tìm đến Cái bang ở Gia Lăng. Phân đà chủ là Tam Nhân Cái nhận ra Trúc Phù, cung kính hỏi :

- Chẳng hay thiếu hiệp có điều gì dạy bảo?

- Tại hạ chỉ muốn biết tin tức của Lạc Phách Yến Cơ Tư Không Bách Lan và sư phụ nàng là Lạc Phách Thần Ma?

Tam Nhân Cái đưa tay gãi vết sẹo giữa trán, cũng là con mắt thứ ba của gã, rồi đáp.

- Tháng trước Thần Ma nửa đêm đột nhập vào Tổng đàn Thông Thiên giáo, giải cứu Bách Lan, bị phát hiện. Thần Ma chết tại đường trường còn Yêu Cơ trúng chương của Giáo chủ, bị bắt lại, có lẽ đang giam giữ trong đại lao.

Thuyền Kỳ choáng váng, cổ nén lòng căm giận, rời khỏi Phân đà. Chàng thúc ngựa đến Tổng đàn Thông Thiên giáo xem qua địa thế.

* * * * *

Phía Đông thành có một ngọn núi thấp, chừng hai trăm trượng, rừng cây um tùm, râm mát. Dưới chân núi là cổng đại môn bằng đá, treo bảng son năm chữ vàng lấp lánh: Thông Thiên giáo Tổng đàn.

Cổng này chỉ mới được dựng lên khoảng gần tháng nay. Chúng tôi giáo phái đã đủ sức mạnh đề xuất đầu lộ diện. Từ đại môn lên Tổng đàn trên sườn núi là một đường sơn đạo với đúng một ngàn bậc thang bằng đá. Các kiến trúc của Tổng đàn bị rừng cây cao che khuất nên người ở dưới khó mà quan sát được.

Thuyền Kỳ và Sầm Tham không dám tiếp cận mà chỉ thúc ngựa dạo ngang qua, cách khoảng mười trượng, rồi đi thẳng. Họ ghé vào một túp điểm trong thành để dừng bữa. Thuyền Kỳ chọn Kính Châu đại tửu quán không phải vì cái tên hoài cổ của nó, mà chỉ vì nó rất rộng rãi và đang được hơn trăm tửu khách chiếu cố. Tửu quán dù nằm ở nội thành nhưng khuôn viên rất lớn. Chung quanh là những hàng cây cao vút, dưới là thảm cỏ xanh rì, điểm một vài bụi hoa xanh.

Tiểu nhị đón khách từ cổng chính, hai tên dẫn ngựa vào chỗ cột, một tên kính cẩn đưa khách vào trong. Chương quỳ là một đại hán tuổi tứ tuần, tươi cười, xồm xĩnh nhưng đôi mắt sắc như dao. Hai người chọn một bàn cạnh tường, gọi vài món nhắm thượng hạng và một vò rượu Thiên Hưng năm cân.

Rượu được vài tuần, Thuyền Kỳ chợt nghe tiếng chim ưng rít lên ngoài cửa. Chàng ngẩng đầu lên xem thì thấy một đại hán thân hình khôi vĩ, mắt hổ, mày kiếm xécher ngược, râu quai nón bó cầm. Thoáng nhìn rất oai phong, nhưng xem kỹ, vẻ mặt sâu khổ, chán chường. Trời lạnh mà gã chỉ mặc phong phanh bộ võ phục màu nâu, băng gấm thượng hạng đã nhàu nát. Trên vai gã là một con chim ưng mắt vàng, lông trắng rất hiếm có.

Đại hán nhìn mọi người ăn uống với vẻ thêm thương. Thuyền Kỳ bảo nhỏ Sầm Tham :

- Sầm huynh ra mời người ấy vào đây.

Quý Dao tuân lệnh bước đến vòng tay nói :

- Tệ thiếu chủ mong được cùng các hạ uống vài chung diện kiến.

Đại hán ngập ngừng nhưng cuối cùng gật đầu đi theo họ Sầm.

Thuyền Kỳ đứng dậy vòng tay chào rồi mời gã an tọa. Chàng không tự giới thiệu cũng chẳng hỏi tính danh đại hán, chàng chỉ bảo tiểu nhị đem thêm rượu và thức ăn, đặc biệt có cả hai cân thịt bò sống thái nhỏ, dành cho bạch điều.

Chén đĩa của khách được đem lên, Thuyền Kỳ nâng chén cười nói :

- Tôn gia tướng mạo phi phàm, tại hạ sinh lòng ngưỡng mộ nên muốn được cùng đối ẩm. Kiếp giang hồ binh thủy tương phùng, bắt tất báo danh, xin cứ tận tâm cạm chén.

Đại hán mỉm cười gật đầu, cạm chén rồi động đĩa.

Sức ăn của gã thật khủng khiếp, tửu lượng cũng đáng khâm phục. Đại hán ăn uống no say định mở lời trò chuyện chợt nghe văng vẳng bên tai :

- Noi đây có tai mắt Thông Thiên giáo, xin hẹn tôn giá ở cạnh rừng cạnh đường quan đạo phía Bắc thành.

Gã hiểu ý, đứng dậy vòng tay nói gọn lỏn :

- Cảm tạ.

Rồi quay bước khiến gã chương quỳ và một số thực khách bất bình. Nhưng trong giang hồ, chuyện quái lạ rất nhiều, hoi đầu mà bình phẩm.

Lát sau, Thuyền Kỳ gọi tiểu nhị tính tiền. Hai người thúc ngựa đến chỗ hẹn.

Đại hán đang đứng chờ dưới một tán cây. Thuyền Kỳ nhảy xuống, ngồi lên bãi cỏ, ra dấu bảo gã cùng ngồi. Ba người ngồi xếp bằng mà đàm đạo.

Thuyền Kỳ nghiêm giọng bảo :

- Lai lịch tôn giá, tại hạ biết rất rõ, không cần phải nói ra. Nhưng xin hỏi vì sao lại rơi vào cảnh ngộ này? Nếu có gì cần xin cứ nói, tại hạ sẽ vì đất Tây Vực mà tận lực giúp đỡ.

* * * * *

Hai khắc sau, ba người bước vào một kỹ viện ở cửa thành. Có tên Nhu Hương viện. Mụ chủ nghe nói có thượng khách đến tìm, đơn đã ra tiếp. Thuyền Kỳ chiếu đôi mã nhân bảo mụ :

- Hãy vào đưa Thanh Liên cô nương ra đây!

Mụ lúu rú làm theo. Thanh Liên ra tới, ngó ngang nhìn đại hán áo nâu.

Thuyền Kỳ dịu dàng hỏi :

- Cô nương thật tâm yêu thương Lộ Đồng chứ?

Thanh Liên dờ dẫm đáp :

- Tiệp thiếp đã nguyện ý hầu hạ Lộ tướng công suốt đời.

Thuyền Kỳ quay sang hỏi mụ tú bà :

- Lúc trước người mua Thanh Liên cô nương với giá bao nhiêu?

- Dạ thưa hai trăm lượng bạc.

Chàng gật gù nói :

- Vậy ta sẽ chuộc nàng ra với giá bốn trăm lượng. Người hãy viết văn tự đi.

Đám quy nô và kỹ nữ tướng mụ sẽ nổi tam bành, chửi bới, vì mụ đã từng đòi Lộ Đồng đến ba vạn lượng. Nào ngờ mụ ngoan ngoãn lấy giấy bút ra viết văn tự, kính cẩn trao cho người khách lạ. Sầm Tham cũng đưa lại cho mụ bốn tờ ngân phiếu một trăm lượng bạc ngân.

Mọi người há hốc miệng trước diễn biến này. Thanh Liên trở lên thu xếp hành lý, từ biệt chị em rồi theo Lộ Đồng. Trước lúc rời kỹ viện, Thuyền Kỳ bảo mụ tú bà.

- Kể từ nay, giá chuộc các kỹ nữ chỉ là bốn trăm lượng, người nhớ chưa?

Mụ cúi đầu nhận lệnh. Quả nhiên, chưa đến một tháng sau, Nhu Hương viện không còn một nàng kỹ nữ nào.

Bốn người ghé vào một khách điểm gần đó mướn hai phòng, Sầm Tham đặt một mâm cơm rượu thịnh soạn để mừng cho đôi tình lữ.

Tám gỏi xong, Lộ Đồng và Thanh Liên quỳ xuống tạ ơn Thuyền Kỳ.

Chàng mỉm cười bảo :

- Lộ huynh xa nhà đã lâu, xong thân chắc thương nhớ muôn vàn. Tiểu đệ xin tặng một ngàn lượng bạc để nhị vị làm lộ phí về Tây Vực.

Lộ Đồng lắc đầu :

- Ôn tri ngộ không dễ gì đền đáp, tại hạ xin nguyện theo gương Sầm huynh, bá công tử làm thiếu gia. Thanh Liên còn có lão mẫu không thể xa lìa. Phần song thân ở quan ngoại đã có bốn đệ muội của tại hạ phụng dưỡng, chỉ cần gửi thư về báo tin là đủ. Tại hạ theo phò dưới trướng công tử, tiêu diệt tà ma, dương danh họ Lộ cho đúng kiếp người, gia phụ đã từng mong ước như vậy.

Thuyền Kỳ biết gã không nói hai lời, nên chấp thuận :

- Lộ huynh đã quyết, tại hạ không dám trái ý. Nhưng xin Lộ huynh nhận bạc để đưa đại tẩu hồi gia phụng dưỡng lão mẫu.

* * * * *

Sáng hôm sau, Thuyền Kỳ dùng Hắc Trúc lệnh phù điều động tám cao thủ Cái bang đưa Thanh Liên về quê cũ Trường Sa.

Trong bữa điểm tâm, Thuyền Kỳ hỏi Lộ Đồng :

- Lộ huynh lòng danh Tây Vực với mỹ hiệu Bạch Ưng Hòa Thần, không hiểu sau ba năm phiêu bạt, sở trường chế tạo hỏa khí có bị mai một đi chăng?

Lộ Đồng cười đáp :

- Lộ mỗ được chân truyền của gia phụ là Tây Vực Hóa, học nghề từ thuở lên tám, đâu dễ gì quên được. Thiếu chủ cần xin cứ dạy.

Thuyền Kỳ dặn dò kế hoạch, Lộ Đồng cảm bạc đi ngay. Sầm Tham cũng ra phố mua năm sáu sợi dây thừng chắc chắn dài mười trượng, và mấy chục cây đinh thép lớn.

Đêm nay ba người sẽ đột nhập vào Tổng đàn bằng đường núi phía Tây.

Nơi này trước đây bị sụt lở nên vách dựng đứng, cao năm chục trượng. Cũng vì cho rằng không ai có thể xâm nhập bằng lối này nên việc canh phòng rất lỏng lẻo, chỉ có vài tên phòng thủ trên đỉnh vách.

Dầu canh hai, Thuyền Kỳ dẫn thuộc hạ đến chân vách núi. Chàng vận công phu Bích Hồ Du Tường bò lên, dọc vách cầm mấy cây đinh thép làm điểm tựa. Giữa canh ba, chàng lên đến đầu vách. Sau khi cầm bốn cây thép nhọn cuối cùng vào đá chắc đầu dây xong, Thuyền Kỳ ló đầu lên quan sát. Cách đó hai trượng là bốn tên giáo đồ đang co ro quanh đồng than hồng sưởi ấm và uống rượu.

Nhắm kỹ phương vị, chàng tung mình lướt đến, xạ bốn đạo chỉ phong băng giá vào ngực chúng. Chỉ kinh âm hàn xuyên qua da thịt, lập tức làm máu trong tim đông đặc, chúng nấc lên gục chết chẳng một tiếng kêu la.

Theo đúng kế hoạch, Thuyền Kỳ giật dây báo hiệu. Ở dưới cột chặt hai trăm cân hỏa dược vào đầu dây để chàng kéo lên. Đôi cánh tay với sức mạnh ngàn cân của chàng kéo bọn thuộc hạ lên vun vút.

Sầm Tham cùng Lộ Đồng đi bố trí hỏa dược còn Thuyền Kỳ xâm nhập đại lao cứu Bách Lan.

Chàng chia tay thuộc hạ, lao mình về khu trung tâm. Đoạn đường nguy hiểm nhất chính là rừng cây bao quanh. Thuyền Kỳ từ ngày luyện thành Âm Dương thần công, sinh tử huyền quang được đã thông nên công lực dồi dào, nhãn quang nhìn xuyên đêm tối. Trăng mười tám lúc ẩn lúc hiện giữa những đám mây cũng giúp chàng không ít.

Chàng như con hắc báo, lúc tiến lúc dừng, căng hết giác quan phát hiện các cạm bẫy trên đường đi. Chàng đã học được lũ sói cách đánh hơi sắt thép và hơi người. Trong vòng một trượng, đã có mười mấy cơ quan bị phá hủy, và tám tên giáo đồ tán mạng dưới Băng Hàn chỉ lực, hoặc tiểu kiếm. Thân vật này sắc bén vô song khiến chàng tự tin hơn.

Cuối canh ba, chàng vào đến hậu sảnh. Đang ẩn mình trong góc tối, chàng nghe bước chân đi tới. Gã giáo đồ này tay không vũ khí, vừa đi vừa cột giải quần. Chàng đoán gã mới đi đại tiện xong.

Thuyền Kỳ ập đến điểm huyết, lói gã vào chỗ kín tra hỏi. Dưới áp lực của Ma Nhãn, gã đã khai ra vị trí đại lao và nơi giam giữ Bách Lan. Nói xong, gã thần nhiên đi ra phòng ngủ tiếp và chẳng nhớ gì đã xảy ra.

Thuyền Kỳ vận Thiên Ma thân pháp đến mức chót, lướt đi trên mái ngói, thân ảnh mờ mờ như sương khói. Trời tối đen vì trăng bị mây che. Bọn vệ sĩ có thấy cũng ngỡ doi đêm.

Chàng lượn ra phía sau đại lao chứ không vào bằng cửa chính. Chàng rà mũi trên tường và cuối cùng nhận ra mùi cải. Thuyền Kỳ thọc tiểu kiếm vận công dọc một đường tìm. Lớp vách xây bằng vôi gạch đứt ngọt. Sau đó chính là phòng chứa vật thực để nấu cho tù nhân ăn, chất đầy củ cải muối.

Tên giáo đồ đã khai rằng trong đại lao chỉ có tên ngục tốt, bên ngoài là tổ vệ sĩ tám tên. Cửa lao khóa bên trong, người ngoài chỉ vào được khi tên ngục tốt mở khóa. Vì vậy chàng đã nảy ý định dùng thần kiếm phá tường.

Thuyền Kỳ điểm huyết gã ngục tốt đang ngủ say rồi lướt thẳng xuống tầng hầm. Đôi thần nhãn của chàng phát hiện Bách Lan đang ở sau song sắt phòng giam thứ năm. Không để mất thì giờ, Thuyền Kỳ cắt khóa, nhẹ nhàng bước vào. Thấy nàng vẫn mê man, đầu tóc rối bời, chàng căn răng điểm Thụy huyết rồi bỗng nàng thoát ra. Cũng may, Bách Lan lúc bị hạ ngục mặc bộ phục tím thắm quen thuộc nên dễ hòa lẫn với bóng đêm.

Đường ra đã dọn dẹp sân nên tốc độ nhanh gấp bội lúc vào. Chỉ nửa canh giờ đã đến vách Tây, Sầm Tham và Lộ Đồng đang nóng ruột đợi chờ. Thấy chủ nhân đã đắc thủ, chúng cùng giờ ngón cái báo hiệu mọi việc đã tốt đẹp.

Thuyền Kỳ cột chặt Bách Lan vào lưng rồi nắm dây lần xuống.

Ba người chạy xa trăm trượng, dừng lại chờ xem kết quả. Một tiếng nổ long trời lở đất phát ra từ trên đỉnh núi. Lửa bốc cao ngàn ngọn và những tảng đá lớn băng tủa nhà lần xuống, nghiền nát mọi thứ trên đường đi của chúng. Khu trung tâm Tổng đàn sụp đổ và bốc cháy dữ dội. Tiếng khóc than la hết hòa lẫn với tiếng đá lăn, đánh động cả thành Giang Lăng.

Thuyền Kỳ nở nụ cười lạnh lẽo :

- Gió giật bão. Chắc hương hồn Lạc Phách Thần Ma cũng được vui khi thấy cảnh Tổng đàn kẻ thù vị thiên hủy.

Họ nhanh chân quay về khách điểm, Thuyền Kỳ khêu đèn thăm mạch cho Lạc Phách Yển Cơ.

Kinh mạch thông suốt nhưng hư nhược, chứng tỏ nàng đã kiệt sức, vì đói khát. Bệnh này không thể hồi phục trong vài ngày mà cần có thời gian tĩnh dưỡng. Chàng ra hỏi hai gã :

- Nhị vị có biết gần Gia Lăng có nơi nào kín đáo, an toàn để dưỡng thương hay không? Ngày mai nhất định bọn Thông Thiên giáo sẽ cho người lục soát toàn thành. Bách Lan quá hư nhược, không thể bôn ba ngay được.

Lộ Đồng cau mày suy nghĩ rồi đáp :

- Nam thành có một trang viện rộng rãi, cạnh bờ Trường Giang. Trang chủ là Giang Lăng Kim Kiếm Lưu Vũ Tích, nổi tiếng là bậc anh hùng trượng nghĩa, hy vọng lão không quy phục Thông Thiên giáo.

Thuyền Kỳ lạnh lùng bảo :

- Lão là tay sai ác ma cũng chẳng sao. Ta đã có cách đối phó, mau thu xếp lên đường.

Chàng trở vào phòng, nàng vẫn mê man nhưng nguyên khí được bảo toàn. Thuyền Kỳ bỗng tỉnh nương ra trước bằng cửa sổ. Hai thuộc hạ xuống trả lòng, lấy ngựa.

Trời đã giữa canh năm, phải tranh thủ đến được Lưu gia trang trước khi trời sáng. Hai con tuấn mã phi mau mà vẫn không đuổi kịp Thuyền Kỳ. Đến gần trang viện, chàng trao Bách Lan cho Sầm Tham và dặn :

- Hai vị chờ ở đây, ta điều tra họ Lưu xong sẽ trở ra ngay.

Thuyền Kỳ vượt tường lướt vào khu hậu viện. Một khắc sau chàng đã trở ra cười bảo :

- Lưu Vũ Tích và ba tên giáo đồ Thông Thiên giáo đã bị ta khống chế.

Chúng đang kính cẩn đứng chờ ở cổng chính.

Lát sau, Tư Không Bách Lan đã nằm trong một phòng lộng lẫy nhất của Lưu gia trang. Sáng ra, đám nhân gia ngạc nhiên khi thấy Trang chủ vô cùng cung kính với bốn người khách lạ. Sầm Tham và Lộ Đồng hết lòng khâm phục công Ma Nhân Di Hồn của chủ nhân.

Thuyền Kỳ lộn trở vào thành hốt thuốc cho Bách Lan và nghe ngóng tin tức. Chàng ghé vào phạn điển dùng điểm tâm, hài lòng khi thấy vụ thiêu hủy Tổng đàn Thông Thiên giáo là đề tài hấp dẫn của thực khách.

Một lão già trạc lục tuần say sưa kể :

- Lão phu có đứa con trai là giáo đồ Thông Thiên giáo. Sáng nay, nó hốt hải chạy về nhà thấp nhang tạ ơn tiên tổ đã hộ trì. Lão phu hỏi thì nó kể rằng hai phần ba kiến trúc Tổng đàn bị đá nghiền nát, bốn trăm giáo chúng mạng vong. Giáo chủ đêm qua không có mặt ở Tổng đàn, gần sáng mới trở về. Lão nổi giận ra lệnh cho toàn giáo phong tỏa thành Kim Lăng, tìm cho ra Lạch Phách Yến Cơ và đồng đảng. Thạch lạo nằm ngâm dưới đất nên còn nguyên vẹn, nhờ vậy lão mới phát hiện nữ nhân đã được cứu đi. Tổng binh Gia Lăng là chỗ thâm giao với Giáo chủ, nên đã cho quân triều đình phối hợp với bọn giáo chúng tra xét từng nhà.

Thuyền Kỳ ăn xong, trở lều Lưu gia trang phục được cho Bách Lan.

Giang Lăng Kim Kiếm đã quy phục tà giáo từ mấy tháng nay, đang chờ bổ nhiệm chức Đường chủ. Vì vậy, bọn Thông Thiên giáo không thể ngờ rằng hung thủ đang ở nhà lão.

Mười ngày sau, Lưu trang chủ đích thân cùng thuộc hạ cưỡi ngựa dẫn một chiếc xe song mã xuất thành. Lão là người nổi tiếng ở đất Giang Lăng, lại là thuộc hạ Thông Thiên giáo nên chẳng ai nghi ngờ. Viên lãnh đội gác cổng thành phía Bắc cười hỏi :

- Chàng hay Lưu trang chủ và gia quyến đi đâu vậy?

Họ Lưu trả lời ngay :

- Lão phu tiễn ái nữ lên dâng hương ở Thiên Môn tự. Hôm nay là ngày đầu tháng mà.

Đoàn người ngựa đi qua êm thấm. Được vài dặm, tên xà ích dừng xe bảo Lưu Vũ Tích :

- Trang chủ hãy hồi trang và quên đi tất cả những gì liên quan đến ta.

Họ Lưu mừng mừng thúc ngựa trở về. Tư Không Bách Lan trong xe bật bật cười khúc khích :

- Ma Nhân của tướng công quả là lợi hại. Chàng phải dạy cho thiệp mới được.

Bạch ưng này giờ bay lượn trên mây, sà xuống trên nóc xe ngựa.

Thuyền Kỳ giục ngựa phi mau. Nhưng chỉ được năm dặm, đến chân ngọn đồi nhỏ, Chàng giật mình nhận ra hơn trăm giáo đồ Thông Thiên giáo đang chặn ngang đường ra. Người đứng trước chính là Giáo chủ Tổng Linh Triệt.

Lão bật cười ghê rợn :

- Các người phá hủy Tổng đàn của lão phu rồi bỏ đi một cách dễ dàng như vậy sao? Bạch Ưng Hòa Thân, ta với người có thù oán gì?

Thuyền Kỳ biết lão đã từng đến Tây Vực nên không lạ gì danh tiếng Lộ Đồng. Chàng thầm hối hận cho sự sơ xuất của mình. Đứng ra, chàng phải giấu kín bạch ưng trong xe ngựa.

Lộ Đồng thấy vì mình mà đối phương phát hiện, gãi đầu khổ nhìn chủ nhân với ánh mắt hối lỗi. Thuyền Kỳ mỉm cười bảo :

- Việc này không phải do lỗi của Lộ huynh, chính ta cũng chẳng nghĩ đến bạch ưng. Nhị vị cố bảo vệ sau lưng, ta sẽ cứu Bách Lan mở đường máu.

Chàng chui vào xe, điểm Thụy huyết Yêu Cơ, mau chóng cột chặt nàng vào lưng rồi rút trường kiếm thủ sân.

Sầm Tham, Lộ Đồng kèm hai bên xe song mã, nắm càng xe, phi thẳng về phía hàng ngũ địch. Đao tuốt trần sân sảng tử chiến. Bốn con ngựa cuốn bụi mịt mù xông đến. Thông Thiên giáo chỉ phát tay, ra hiệu rồi tung mình lên giáng hai đao chương phong hùng mãnh xuống đoàn người.

Thuyền Kỳ bội buông kiếm, vung chương đỡ lấy, tiếng chương kinh chạm nhau nổ vang như sấm. Lão Giáo chủ bị đẩy văng ngược ra, lòng kinh hãi vì công lực thông thần của tên xà ích. Ngược lại, đòn xe không chịu nổi, kêu răng rắc rồi gãy rời.

Thuyền Kỳ chụp lấy trường kiếm, tung mình lên cao, phủ màn, kiếm quang xuống đầu lão Giáo chủ. Hai thuộc hạ cũng giơ đao, thúc ngựa phóng theo.

Thông Thiên giáo chủ nhận ra đối phương dùng Ngự kiếm thuật, lão cố kinh vận toàn lực, vung song chương đón chiêu. U Linh ào chương quả danh bất hư truyền, mang khí sắc lạnh ghê người. Nhưng Thuyền Kỳ nào có coi ra gì, tiếp tục lao xuống như thần ung trời thổ. Lão ác ma đao bộ lui nhanh nhưng cũng bị kiếm khí tiện đứt bụi tóc. Lão kinh hoàng, dương song đao xạ liên tám đao U Linh Lân Hóa chỉ.

Thuyền Kỳ cười nhạt, quán chú Âm công vào thần kiếm đánh tiếp một chiêu trong Quy Nguyên bảo lục. Hòa chi chạm vào kiếm khí lạnh lẽo nổ xèo rồi tắt lịm.

Sau lưng hai gã Sầm - Lộ người như tấm máu cổ giữ vừng hậu tâm chủ nhân, bảo vệ Bách Lan trước sự công kích của hàng trăm cao thủ. Bạch ưng cũng từ trên cao sà xuống cào rách mặt bọn giáo đồ. Chiếc mũ cứng như thép của nó đã mổ thủng đầu sáu bảy tên.

Thuyền Kỳ biết mình cô thế, không thể kéo dài, liền gầm lên một tiếng, vận đủ mười thành công lực đánh chiêu “Thái Ất Viên Thành”. Kiếm khí tỏa hai màu đỏ, xanh rực rỡ. Lão ma khiếp vía, không còn nghĩ đến thể diện, lăn tròn trên mặt đất tránh chiêu.

Luồng kiếm quang chụp xuống chỉ kịp rạch trên lưng lão ba vết thương dài chảy xém, máu tươi xối xả. Lão ma cố múa đao, tung mình đào tẩu. Chàng định đuổi theo bỗng nghe tiếng gầm đau đớn sau lưng. Thuyền Kỳ quay lại thấy Sầm Tham và Lộ Đồng đã gục ngã dưới chân hai lão nhân.

Chàng mỉm cười lạnh lẽo, bước đến chụp màn kiếm quang chết chóc xuống đầu hai lão. Chẳng phải ai xa lạ, họ chính là Thanh Diện Sắc Ma và Bạch Cốt Âm Ma, trong Tứ đại ác ma.

Song ma đã thấy Giáo chủ mang thương đào tẩu, cũng định động thân chạy theo, nhưng Thuyền Kỳ đã hòa với kiếm quang bay đến như điện chớp. Không còn đường nào khác, cả hai vung vũ khí đón chiêu. Tiếc thay, chiêu kiếm này không thể đỡ được. Song ma rú lên thảm thiết, thân hình bị nhật làm nhiều đoạn. Bọn giáo đồ thấy chủ đào vong còn nhị vị hộ pháp thảm tử, cuống cuồng bỏ chạy.

Thuyền Kỳ vội vã quỳ xuống xem xét hai người. Chàng lật sấp họ xuống song thủ đồng thời truyền nội lực. lát sau cả hai cựa mình mở mắt nhìn chàng. Sầm Tham gượng cười :

- Thiếu chủ, Sầm mỗ đã tận lực. Kiếp sau xin gặp lại. Mong thiếu chủ chiếu cố lão mẫu giùm Sầm mỗ.

Nói xong, gã hộc máu, hồn lìa khỏi xác.

Lộ Đồng thì thào, lắp bắp gừi gừi :

- Thanh Liên, bạch ưng!

Vết kiếm đâm xuyên qua ngực phải không cho phép gã lưu lại lâu hơn nữa. Thần ưng sa xuống đứng cạnh gã rít lên thê thiết.

Thuyền Kỳ đau đớn, dòng lệ anh hùng tuôn trào. Chợt nhớ đến Bách Lan trên lưng, chàng tháo dây lụa, đỡ nàng xuống xem xét, may thay mỹ nhân vẫn bình yên, không một vết thương.

Chàng không muốn nàng thương tâm nên chẳng giải huyệt làm gì. Đặt Bách Lan xuống, dưới một gốc cây râm mát. Thuyền Kỳ ôm xác hai thuộc hạ lên đỉnh đồi chôn cất.

Trời đã gần ngọ, Thuyền Kỳ bỗng nương tử, phi thân lên ngựa, dắt theo tuần mã của Sầm Tham. Được vài mươi dặm, chàng đi ngang một cánh rừng, nghe tiếng suối chảy róc rách liền rẽ vào. Chàng giải huyệt cho Bách Lan rồi bước xuống suối ngâm mình trong dòng nước mát lạnh, rửa sạch vết máu trên thân thể.

Lạch Phách Yêu Cơ tỉnh giấc, giơ tay che miệng ngáp dài. Nhìn quanh không thấy hai người kia, nàng hỏi Thuyền Kỳ :

- Tướng công! Sầm huynh và Lộ huynh đâu?

Thuyền Kỳ không đáp, nhưng chỉ nhìn về mặt đau khổ của chàng là nàng đã hiểu. Tiếng bạch ưng kêu thảm thiết trên ngọn cây càng khẳng định tin buồn.

Nàng ôm mặt khóc nức nở :

- Chỉ vì tiện tiếp mà tướng công mất đi hai bằng hữu. Thiếp thật đau đớn vô cùng.

Chàng thay y phục xong, bước đến vỗ về :

- Nương tử chớ buồn, đã bước chân vào chốn giang hồ sắc máu, tránh sao được cảnh phơi thây đồng vắng! Món nợ này lão Tống Linh Triệt phải trả

gấp mười lần.

Thuyền Kỳ đặt nạng vào lòng rồi hướng về phía bạch ung huyết lên những tiếng kỳ lạ. Trong dãy Thiên sơn có rất nhiều chim ung, và trong nhà chàng cũng có một con. Lão bộc Ngõa Khắc. Lão chính là cậu ruột của Lộ Đồng.

Bạch ung lao xuống đứng trước mặt hai người. Thuyền Kỳ đưa tay vuốt ve chim như muốn an ủi.

* * * * *

Hơn mười ngày sau, Thuyền Kỳ và Bách Lan về đến Tây An. Chàng buồn bã, suốt ngày trầm tư bên chén rượu, cố tìm một lượng sách toàn diện để tiêu diệt Thông Thiên giáo và trấn áp các lực lượng tà ma.

Thuyền Kỳ tự nhận trách nhiệm đối với cái chết của hai thuộc hạ, hiểu ra rằng không thể đơn thương độc mã chống lại quần ma thế mạnh người đồng.

Sáng ngày rằm, Vi Thừa Khanh tập trung một ngàn bang chúng Long Hồ bang trong điều võ trường trước cửa Tổng đàn. Đến chiều, ba trăm cao thủ giỏi nhất được tuyển ra. Họ sẽ được Sầm mẩu đích thân truyền dạy Tàn Chi đao pháp. Bà muốn họ dùng đao pháp Sầm gia tiêu diệt bọn ác ma, trả thù cho ái tử. Thuyền Kỳ đã quỳ xuống lạy bà làm nghĩa mẫu, và hứa sau này sẽ để đứa con thứ hai của chàng mang họ Sầm, nối dõi tông đường và lo việc hương hỏa Sầm gia. Sầm mẩu nhờ vậy cũng nguôi ngoai nỗi thương tâm. Ba vị phu nhân của Thuyền Kỳ cũng hết lòng phụng dưỡng, cố mang lại niềm vui cho Sầm mẩu.

Tàn Chi đao pháp có đến ba mươi sáu chiêu, Thuyền Kỳ đã bàn bạc với nghĩa mẫu, lựa ra mười hai chiêu thích hợp, sửa đổi đôi chút và truyền cho bọn võ sĩ.

Cuối canh tư hôm sau, chàng lặng lẽ gỡ vòng tay của Vân Phụng, viết nhanh một phong thư để lại rồi thu xếp hành lý lên đường.

Sáng ra, Vân Phụng phát hiện, hốt hải cầm tờ hoa tiêu ra gọi mọi người.

Vi lão đọc xong nhú mày nói :

- Kỳ nhi tính tình trầm lặng, kiên quyết nhưng bản lĩnh và cơ trí đều xuất chúng, không có gì phải lo cả. Các ngươi nên yên tâm ở lại tập võ công theo lời dặn dò của hấn. Chờ ngày xuất trận diệt ma. Giang hồ đang rối rắm, nhiều phe phái, các ngươi đi theo chỉ là gánh nặng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thục đạo nan nan ma quỷ diệt - Côn Luân lăm lăm Địa Long quy

Thuyền Kỳ âm thầm rời Tổng đàn thúc ngựa, giục ngựa đi nhanh về hướng Nam, được hơn trăm dặm, chàng ghé vào một tiểu trấn nằm ngay quan lộ Đông Tây, Nam Bắc của vùng Tây Thục.

Chàng đã mấy lần đi qua đây nhưng chưa bao giờ thấy nơi này tập trung nhiều khách giang hồ đến thế.

Tên tiểu nhị thoảng nhìn chiếc áo khoác bằng lông điều thừ quý giá, đã biết ngay thượng khách, xun xoe mời vào.

Đất Thục nổi tiếng bởi đàng sá gấp ghềnh và cái nắng kinh người. Cũng may nhờ đang giữa tiết xuân đông phong se lạnh nên không đến nỗi. Chỉ nửa tháng nữa, vầng thái dương sẽ làm tan chảy lớp tuyết trên đỉnh núi và cái nắng kinh người bắt đầu hành hạ khách lữ hành.

Gã tiểu nhị dẫn chàng đi sâu vào tận cuối quán mới tìm được bàn trống. Mấy chục bàn còn lại đã ngồi chật hào khách võ lâm.

Rượu vào lời ra, Thuyền Kỳ vừa ăn xong chén cơm đã hiểu rõ mục đích của đám hào kiệt. Họ đang trên đường đến núi Côn Luân để tham gia hoặc chứng kiến cuộc chiến đấu giữa phái Côn Luân và con Địa Long. Nghe nói cách nay hơn trăm năm, Quy Nguyên thượng nhân, tăng tổ của phái Côn Luân đã từng giao chiến Địa Long, suốt ba ngày ba đêm, mới dón được nó vào một địa huyết dưới thung lũng nơi chân núi. Không ngờ tháng trước Địa Long phá tung cửa động chui ra ăn thịt trâu bò và cả những lương dân cư trú gần đó. Tương truyền rằng trong bụng Địa Long ngàn năm này có viên nội đan, ai uống được sẽ tăng thêm nửa giáp tý công lực. Da của nó đen bóng, mềm mại nhưng đao thương bất nhập, cao thủ nào có được tấm áo bằng da Địa Long sẽ dễ dàng xông qua giáo guom, nước lửa. Vì vậy, hào kiệt tam sơn ngũ nhạc kéo cả về Thanh Hải để quan chiêm và mang hy vọng biết đâu nội đan vào tay mình. Nghe nói võ lâm Tứ cung và các bang phái đều dốc lực lượng đến tham gia.

Phụ thân Thuyền Kỳ là đệ tử Côn Luân, đương nhiên chàng phải có trách nhiệm. Trước thế lực hùng mạnh của tà ma, chắc chắn phái Côn Luân không thể đương cự lại. Nếu để thân vật lộn vào tay ma đạo, võ lâm sẽ đắm chìm trong ma kiếp.

Thuyền Kỳ vì đại cục chung và sự tồn vong của Côn Luân, đành bỏ dở việc xuống Giang Lăng, đi theo mọi người sang Thanh Hải.

Đoàn người ngựa đông đến hơn trăm trực chỉ hướng Tây giục ngựa phi mau. Mỗi lần họ ghé vào quán nào là chủ quán coi như được thần tài gõ cửa, không còn một giọt rượu, một miếng thịt mà dành cho hôm sau.

Năm ngày trôi qua, toán nhân mã lên đến hơn ba trăm, vì thu hút thêm những tốp nhỏ trên đường.

Đoạn quan lộ đi ngang địa phận Tứ Xuyên không khỏi làm nản lòng người. Đường sá gập ghềnh, leo đèo xuống dốc. Có khi vượt qua hơn trăm dặm cũng chẳng thấy bóng nhà dân, thiếu cơm, rượu toán hào khách bức bối chửi bới văng trời.

Đã một ngày đêm không có gì bỏ vào bụng, ba trăm người rầu rĩ, nói chẳng nên lời, đành đưa thân mình theo nhịp vó câu.

Thuyền Kỳ đã từng nhịn đói năm sáu ngày liền nên chẳng hề mất tinh thần. Chẳng phát hiện trên vệ đường có dấu vết của những cột nhà bị nhỏ đi. Đường như đám dân cư bị đuổi khỏi đoạn đường này. Chẳng nhớ đến lực lượng Thu cung hùng cứ Tứ Xuyên nên sinh lòng ngại.

Chiều đến, vẫn không tìm được nơi ăn uống, đoàn người mệt lả, dừng chân cạnh rừng định làm thịt ngựa ăn cho đỡ đói. Nhưng chẳng ai chịu đem tuấn mã của mình ra làm vật hy sinh cả. Đám người đói khát bắt đầu nổi nóng, sắp sửa đi đến cuộc tương tàn.

Thuyền Kỳ ngửa mặt đánh hơi rồi hỏi :

- Vị anh hùng nào sử dụng lưỡi điện phi đao, xin cho tại hạ mượn mười lưỡi, để kiếm vài con hươu về đánh chén.

Một đại hán áo đen người cao gầy, chán nản ném đai da cầm dây phi đao cho chàng.

Thuyền Kỳ nói tiếp :

- Chư vị cứ xuống ngựa nghỉ ngơi, và im lặng, ai có sức hãy đi gom củi khô để lát nữa nướng thịt hươu.

Quần hào thấy chàng vẫn tỉnh táo, thần sắc thư thái, dù cũng nhịn đói như họ nên thầm khâm phục, lập tức vâng lời.

Thuyền Kỳ lướt nhanh vào rừng bằng bản năng dã thú, chàng mau chóng xác định phương hướng của bầy hươu. Chúng gồm mười mấy con, lớn nhỏ đang gặm nốt mấy cọng cỏ xuân, chuẩn bị dời chỗ. Chàng lựa chiều gió ngược, áp sát bãi cỏ. Mười ngọn phi đao như tia chớp, cắm vào cổ họng mười con hươu lớn nhất. Chúng chạy vài bước rồi ngã lả ra, số còn lại biến vào rừng.

Thuyền Kỳ bước đến chọn con hươu đầu đàn nặng đến sáu trăm cân, vác lên vai rồi trở lại bìa rừng.

Đám hào kiệt vui mừng khôn xiết nhưng không dám hét to sợ đánh động những con còn lại.

Chàng lạnh lùng bảo :

- Cách đây hơn mười trượng còn có chín con nữa, các vị có thể vào mạng ra.

Mấy chục hán tử còn sức lực, hăng hái tuôn vào rừng, ị ạch khiêng chín con còn lại.

Ba chục đồng củi được đốt lên dọc đường quan đạo. Có mấy tay xuất thân đồ tể, đứng ra lột da, chia thịt cho ba mươi nhóm người. Dù không mắm muối, gia vị nhưng lúc đang đói meo, ai nấy đều ăn rất ngon lành. Một đại hán vỗ bụng than :

- Giá mà có vài vỏ rượu thì hay biết mấy!

Thuyền Kỳ cũng đã ăn xong, đứng dậy trầm giọng bảo :

- Chư vị chẳng còn có cơ hội uống rượu nữa đâu. Nếu tại hạ không làm thì Thu cung, hoặc lực lượng tà ma nào đó đã đuổi dân cư ven đường sơn đạo để đưa chúng ta vào cảnh đói khát, kiệt lực. Lúc đó chúng sẽ ra tay diệt trừ. Dọc đường, tại hạ đã phát giác những vũng máu khô và dấu vết nhà cửa bị nhỏ đi. Có lẽ những toán nhỏ đi trước đã bị chúng sát hại. Từ đây đến Thanh Hải còn ba trăm dặm nữa, chúng ta phải cố mà tìm lấy vật thực và chuẩn bị đối phó một cuộc tập kích bất ngờ.

Một lão già mặc thanh bào, râu bạc trắng đứng lên tiếp lời :

- Thiếu hiệp nói chẳng sai, năm ngoái lão phu có đi qua đường này, thấy hai bên đường vẫn còn nhà cửa, quán ăn.

Lão quay sang quần hào cao giọng nói với họ :

- Anh hùng xuất tự thiếu niên. Công tử đây dù nhịn đói hai ngày vẫn có thể một lần hạ thủ đủ chục con hươu. Mười lưỡi phi đao đều cắm vào yết hầu. Thủ pháp ấy mấy ai sánh kịp. Sau đó lại vác con vật nặng đến sáu trăm cân một cách nhẹ nhàng. Lão phu là Hồ Nam Thần Trượng Giã Đào xin hết lòng bái phục và đề nghị công tử vì sự tồn vong của mấy trăm người mà đứng ra lãnh đạo. Chư vị có cao kiến gì khác không?

Thanh danh họ Giã lừng lẫy vô lâm nên lời nói rất có cân lượng. Hơn nữa, chính chàng công tử này đã cứu họ thoát khỏi cái đói, vì vậy, mọi người nhất tề ủng hộ.

Gã cao gầy cho chàng mượn phi đao đứng lên vòng tay hỏi :

- Tại hạ là Thiểm Điện Phi Đao Lý Thất, học nghệ từ năm sáu tuổi. Nhưng không tự tin có thể phóng đao như công tử. Xin hỏi quý tính đại danh?

Thuyền Kỳ hững hờ đáp :

- Tại hạ là Thâm Thuyền Kỳ!

Quần hào thảng thốt hô to :

- Tuyết Hồ công tử!

Chàng lắc đầu đáp :

- Không phải! Tuyết Hồ đã về Tây Vực, chỉ còn lại Đãng Ma công tử.

Lời nói của chàng vừa bi tráng vừa đầy thù hận, khiến mọi người hiểu được rằng chàng đã gặp điều bất hạnh và không đội trời chung với quần ma.

Một đại hán to béo đứng lên cười hề hề nói :

- Đãng Ma hay Tuyết Hồ cũng được. Tại hạ là Phù La Hán Nguyên Chân quê ở Giang Lăng. Mươi hôm trước có nghe khắp thành đồn đãi việc một chàng thiếu hiệp, lưng công giai nhân, đã thương Thông Thiên giáo chủ và một kiếm giết song ma, trong tứ đại ác nhân. Chẳng hiểu người ấy có phải là công tử hay không?

Chàng không xác nhận mà hỏi lại :

- Ai là người mục kích chuyện này?

Nguyên Chân hồ hởi đáp :

- Hôm ấy có hai gã cao thủ tạm lưu đi ngang qua, thấy trận chiến kinh hồn, sợ hãi núp vào bụi cỏ ven đường. Nhờ vậy chúng được chứng kiến toàn bộ, sau đó trở về thành đặc ý kể lại cho mọi người nghe.

Quần hào ngóng cổ nghe cuộc đối thoại, nhìn chàng với vẻ tôn kính như thần thánh.

Thuyền Kỳ thờ dài nói :

- Rất tiếc tại hạ không giết được lão ma mà còn bị mất hai huynh đệ nữa.

Ba trăm hào kiệt không nén được lòng ngưỡng mộ, xôn xao bàn tán rồi bảo nhau nhất tề đứng dậy, vòng tay nói :

- Xin công tử cho chúng tôi được theo phò tá để diệt tà ma.

Thuyền Kỳ cười bảo :

- Chư vị lần này đến Côn Luân là vô tình dấn thân vào tử địa. Vô lâm Tứ cung sẽ tìm cách thu phục hoặc tiêu diệt. Nếu muốn sống sót trở về, phải liên kết với nhau, tổ chức thành đội ngũ tinh nhuệ. Trước hết là để vượt qua ba trăm dặm đường sạn đạo này. Sau đó, khi đến Côn Luân, liên thủ với phe bạch đạo chống lại quần ma. Nếu có mạng vong cũng xứng đáng là trang hảo hán.

Quần hào được khích lệ, đồng thanh hô lớn :

- Diệt ma!

Thuyền Kỳ huyết sáo gọi bạch ưng, thần điêu sa xuống đậu trên vai. Chàng thì thầm với nó một lúc, bạch ưng bỏ xuống đất chụp một miếng thịt hươu rồi bay lên ngọn cây cao nhất.

Chàng bảo mọi người :

- Đã có bạch ưng cảnh giới, chư vị an tâm ngủ để dưỡng sức. Sáng mai chia đội ngũ xong, chúng ta lên đường.

Mờ sớm, ba trăm cao thủ lục tục thức giấc, xuống suối trong rừng rửa mặt lấy đầy túi da đựng nước uống.

Thuyền Kỳ đã mời Hồ Nam Thần Trượng và bốn cao thủ lão thành khác, cùng mình đứng ra tổ chức lại lực lượng. Tùy theo sở trường vũ khí mà ở các đội khác nhau. Cuối cùng, tạm thời chia ra bốn đội: đao kiếm, ám khí và vũ khí dài như trượng, thương, giáo, xích luyện...

Toán sử dụng ám khí, mang số một đi tiên phong, khi gặp địch nhân, lập tức xuất thủ rồi dạt ra hai bên để toán vũ khí dài, mang số hai, vượt lên tấn công. Toán đao thủ, mang số ba, và toán kiếm thủ, mang số bốn, bảo vệ tả hữu và mặt hậu.

Số thịt hươu vẫn còn đến bốn con được xẻ ra, nướng sơ, để đem theo. Quần hào có bậc anh hùng cái thế dẫn đầu, lại được tổ chức thành đội ngũ chỉnh tề nên vững dạ tiến về phía Tây. Bạch ung đi trước để cảnh giới.

Họ khởi hành lúc cuối giờ ty, đến chiều đã đi được hơn trăm dặm. Bỗng bạch ung đảo cánh bay ngược lại, báo hiệu có người phục kích. Thuyền Kỳ ước đoán từ chỗ thần ung quay lại đến chỗ bọn chàng là ba mươi trượng.

Chàng ra hiệu cho đoàn người đi chậm lại rồi ra lệnh :

- Toán ba, toán bốn xuống ngựa, chia tả hữu luân qua rừng trúc tập hậu đối phương. Hai toán còn lại cho ngựa đi chậm rãi. Tại hạ lên trước đánh động bọn chúng, lúc đó toán một và hai mới phi nhanh lên nhập cuộc.

Chờ hai toán đao thủ và kiếm thủ đi hơn nửa đường chàng mới giục ngựa tiến lên.

Quả nhiên, từ hai bên đường, bốn thanh đao chụp xuống đầu chàng. Thuyền Kỳ nhận ra bọn hoàng y, môn hạ Thu cung. Chàng nhếch mép cười, vung kiếm quét nhanh. Chúng gào lên thảm thiết rơi xuống mặt đường. Lại tám tên đao thủ nữa phóng ra, đao quang lấp lánh ghê người. Thuyền Kỳ cầm kiếm vào vỏ, vung song chưởng vẩy sang hai bên. Mùi thịt cháy khét lẹt với tiếng thét la đau đớn. Bọn hoàng y kinh hãi ủa cả ra, không dưới trăm tên.

Chúng vây chặt chàng trong lưới đao. Nhưng Thiên Ma vân chương đã đem theo khí băng hàn chết chóc, đưa những tên đứng trước về chín suối.

Lúc này, hai toán kiếm đao đã từ hai bên ập đến đánh vào lưng chúng. Toán một phi ngựa xông đến như vũ bão, tung lưới ám khí giết chết mười mấy tên rồi dạt sang bên nhường lối cho toán trường thương, xích luyện.

Bọn áo vàng nhân số ít hơn, chỉ mong dùng kế phục kích đánh bất ngờ. Nào hay đối phương đã biết trước, tóm gọn chúng vào trong rọ.

Võ công đệ tử Thu cung rất cao cường nhưng chẳng thể nào chống lại một lực lượng đông gấp ba lần. Nhất là khi gặp đại sát tinh Thảm Thuyền Kỳ.

Chưa đầy một canh giờ, hơn trăm tên bỏ xác đương trường.

Quần hào cũng bị thương mấy chục người nhưng không ai tử trận.

Thuyền Kỳ ra lệnh quay đầu ngựa, đi ngược lại hai dặm mới hạ trại nghỉ ngơi, nơi này gần suối nước. Quần hào thống khoái vì trận đại thắng, hết lời ca ngợi tài điều binh và bản lãnh Đãng Ma công tử.

Chàng trầm giọng bảo :

- Đây chỉ là cửa ải đầu tiên. Thu cung tưởng chúng ta kiệt lực vì đói khát, nên chỉ phái bọn đệ tử nhừ lưu chặn đường. Sáng mai không nhận được tin tức tất sẽ dôn lực lượng đối phó. Chư vị cố ăn thật, no, ngủ sớm, giữa canh tư sẽ lên đường.

Quần hào tuân lệnh, ăn uống, băng bó thương tích rồi lẫn ra ngủ quanh những đống than.

Thuyền Kỳ không ngủ được, nằm tưởng nhớ đến song thân nơi quan ngoại. Chàng không biết mẫu thân mình có thành công trong việc hồi sinh một người đã chết mười mấy năm hay không?

Chàng nhìn sao trời, đoán rằng đã đến lúc lên đường, đánh thức quần hào dậy. Một khắc sau, đội ngũ đã chỉnh tề, Thuyền Kỳ dẫn đoàn nhân mã phi nước đại. Bạch ung bay trước để phát hiện cạm bẫy.

Đầu giờ ty, quần hào Dừng chân trước một vực sâu, chỉ có chiếc cầu treo dài sáu trượng, chiều ngang đủ một người dẫn ngựa đi qua. Đầu cầu bên kia có mười tên áo vàng. Tám tên thân nhiên ngồi ăn uống trên bãi cỏ, hai tên còn lại cầm đại phủ đứng ngoài đầu cầu, sân sàng chặt đứt sợi dây treo cầu.

Thuyền Kỳ nhíu mày suy nghĩ :

- “Nếu bọn chúng thay phiên cố thủ, bọn chàng không cách nào qua được. Mọi việc tìm thức ăn cho ba trăm mạng người cũng là việc nan giải. Tệ hơn nữa, giả như Thu cung điều lực lượng đánh tập hậu, bọn chàng cũng gặp nguy.”

Chàng tính toán khoảng cách rồi quay lại hỏi Phù La Hán :

- Đôi cánh tay các hạ sức lực được bao nhiêu cân.

Họ Nguyên gãi đầu đáp :

- Thuộc hạ chỉ nâng được bảy trăm cân.

Chàng hài lòng kể tai sẽ dẫn dò, lát sau, đoàn người ngựa đến sát đầu cầu, giả như muốn vượt qua. Hai gã áo vàng vội vã gào cao đại phủ dọa dẫm. Lúc này Thuyền Kỳ đã thủ kiếm đứng sẵn trên hai bàn tay Phù La Hán, chỉ chờ cơ hội là vượt qua khoảng cách sáu trượng. Mọi người hồi hộp chờ đợi.

Mười hào kiệt khinh công khá nhất xuống ngựa đứng thủ sẵn.

Hai gã môn đồ Thu cung giờ búa đã lâu, hai tay mỏi nhừ bèn gọi đồng đảng thay thế. Hai tên lập tức chạy đến đón lấy đại phủ, chưa kịp bước vào chỗ.

Thuyền Kỳ ra hiệu, Phù La Hán vận toàn lực đẩy mạnh Thuyền Kỳ về phía trước. Cùng lúc đó, chàng hợp lực với gã búng mạnh đôi chân, dùng phép Ngự kiếm nương theo kiếm khí bay sang bên kia như ánh chớp. Luồng kiếm quang rực rỡ phủ xuống đầu hai tên cầm búa. Thân thể chúng rời ra nhiều mảnh. Toán hào kiệt thấy chàng đắc thủ, lướt nhanh trên ván sang bờ trợ chiến và trấn giữ đầu cầu.

Chỉ trong khoảnh khắc tám tên môn đồ Thu cung bị giết sạch. Mọi người hoan vô vang dội, mau chóng dắt ngựa qua cầu.

Thấy hai vò rượu nằm cạnh mâm cơm, ai cũng nuốt nước miếng thèm thuồng nhưng không dám lấy. Họ là những người coi rượu như mạng sống, nhưng qua cuộc hành trình sinh tử này, tình đồng đội đã lắt át con thèm khát.

Hơn nữa, họ đã ngưỡng mộ Thuyền Kỳ như thần thánh, muốn chứng tỏ mình xứng đáng là thuộc hạ của chàng.

Thêm mấy chục dặm nữa thì đã về chiều. Thuyền Kỳ ra lệnh hạ trại, bố trí tuần phòng. Chàng huýt sáo gọi bạch ung bảo nó đi tìm đàn thú rừng.

Linh điều tung mình lên không, đảo quanh. Đôi mắt chim ưng có thể nhận ra con mồi ở độ cao hai dặm. Chỉ lát sau, nó sà xuống đậu trên vai chàng riu rít rồi vỗ cánh dẫn đường, lần này nó bay thật thấp.

Chàng cầm phi đao đuổi theo, mười tên thuộc hạ cũng bám đuôi.

Tối ấy, mọi người lại được có thịt hươu nướng.

Hai ngày sau, bọn Thuyền Kỳ đến ranh giới Tứ Xuyên, Thanh Hải mà không gặp thêm trở ngại nào.

Thay vì đổ xô vào các tửu quán như thói quen cố hữu, họ dừng ngựa trên một bãi trống. Thuyền Kỳ bảo Thiên Diện Phi Đao Lý Thất vào tiểu trấn thu xếp việc ăn ở, gã là đầu lĩnh của đội quân ám khí.

Một khắc sau, gã quay lại dẫn đoàn người đến một gia trang rộng rãi, vì các khách điểm đều quá nhỏ, không cách nào chứa nổi ba trăm người ngựa.

Rượu và thức ăn do sáu phạm điểm và tửu quán cung cấp.

Quần hào kiên nhẫn chờ đợi. Họ đã tắm gội, thay y phục nên trông rất bảnh bao, oai vệ.

Thuyền Kỳ cất tiếng hỏi :

- Trong chư vị, ai là người kiêng rượu.

Có khoảng ba chục người giơ tay, chàng bảo họ :

- Chư vị có thể dùng cơm trước rồi ra canh phòng cho anh em uống rượu.

Họ vui vẻ nhận lệnh.

Đầu canh tư một đại yến được bày ngay trong đại sảnh. Bao nhiêu món ngon nhất vùng biên được bọn tiểu nhị chở đến liên tục.

Dù Thuyền Kỳ không nhắc nhở nhưng bọn hào kiệt, vốn coi trời bằng vung, lại áy náy, khi cảm thấy mình uống hơi nhiều. Đôi mắt chàng không nghiêm khắc nhưng nhìn thấy lòng người.

Cuối cùng, chỉ có vài chục người say thật, số còn lại chỉ ngà ngà, ngồi uống trà bàn chuyện võ lâm.

Trang chủ là một lão già tuổi quá thất tuần, lão vào để nhận tiền trợ. Đám người rùa rĩa hung tợn này khiến lão chẳng yên tâm chút nào cả.

Hồ Nam Thần Trọng cùng Lý Thất phụ trách việc hậu cần, đứng lên tuyên bố :

- Kính cáo chư vị, tiền rượu thịt là tám trăm lượng, tiền thuê trang viên hai trăm, vị chi là ngàn lượng, xin chư vị móc hầu bao đóng góp.

Thuyền Kỳ hắng giọng bảo :

- Chư vị tôn ta làm lãnh tụ, vậy bữa tiệc hôm nay do ta chiêu đãi. Đường tới Côn Luân còn hơn ngàn dặm, sẽ đến lúc chư vị mời lại.

Chàng lấy ngân phiếu đưa cho Hồ Nam Thần Trọng Giã Đào.

Quần hào xì xầm một hồi, mặt mũi hớn hờ tựa bắt được vàng.

Phù La Hán dường như bị dòng bọn đẩy dần ra vòng ngoài. Gã bối rối gỡ đầu, vòng tay nói :

- Thừa công tử, ba trăm người chúng tôi gồm cả chánh tà, có cả những kẻ trộm gà, bắt chó, nhưng tự xét lương tâm không phải là bọn gian ác, bạo tàn. Trước đây mỗi người một phương, chẳng làm sao đóng góp sức lực cho võ lâm, vì sức yếu thế cô. Nay dưới sự lãnh đạo của công tử, trở thành một lực lượng hùng mạnh, lòng vô cùng tự hào. Xin công tử khai tông lập giáo, nhận chúng tôi làm thuộc hạ để những kẻ hèn mọn này được sống cuộc đời oanh

liệt, cho khỏi tủi hổ tông môn.

Nói xong, gã cảm động đến ứa lệ, đưa tay lau nước mắt.

Quần hùng vỗ tay hoan hô như sấm. Đầu lĩnh toán đao thủ là một hán tử cao gầy, mặt lạnh như đồng, có tên là Khoái Dao Mạnh Du Từ, cất tiếng :

- Công tử! Gã béo nói đúng, nếu không có bang hội chính đáng, chúng ta suốt đời chỉ là bọn lạc phách trên giang hồ.

Ma Yêu kiếm khách Đỗ Tang, đầu lĩnh đội kiếm thủ, tuổi đã lục tuần, vuốt râu phụ họa :

- Theo ý lão phu, nên chọn cái tên Huỳnh Đệ hội cho phù hợp với tôn chỉ của chúng ta. Công tử thấy thế nào?

Thuyền Kỳ thấy người người đều nhìn chàng với vẻ hy vọng, không nở phụ lòng, liền bảo :

- Chuyện khai bang lập hội không thể không nghĩ đến điều kiện vật chất, sinh kế và nơi cư trú cho ba trăm người nào phải chuyện đùa.

Hồ Nam Thần Trọng đỡ lời :

- Lão phu không thê tử, họ hàng, xin được hiến sơn trang và ngàn mẫu ruộng ở Ích Dương.

Mã Yêu kiếm khách vỗ vai Thần Trọng khen :

- Giã huynh khét tiếng trọng nghĩa khinh tài, tiểu đệ không dám bì, chỉ xin góp hai vạn lượng làm ngân quỹ.

Khoái Dao Mạnh Du Từ hồ hững nói :

- Tại hạ ba vạn lượng.

Mỗi người một tiếng, tổng cộng lên đến gần trăm vạn lượng. Người cuối cùng là Phù La Hán, hấn ngượng ngừng giọng ba ngón tay. Lý Thất cười hỏi :

- Nguyên huynh định góp ba vạn hay ba ngàn lượng?

Gã béo áp ứng :

- Ba... lượng!

Mọi người bật cười vui vẻ, Thuyền Kỳ háng giọng, tiếng cười lập tức im bật, Chàng bước đến nắm tay Phù La Hán, trầm giọng tuyên bố :

- Vì ba lượng của Nguyên huynh, tại hạ nhận lời làm Hội chủ Huỳnh Đệ hội.

Nguyên Chân cảm kích xiết chặt tay chàng giữa tiếng reo hò như sấm động.

Huỳnh Đệ hội là bang phái đầu tiên trong lịch sử võ lâm ra đời bằng tiền đóng góp của các hội viên.

Đa số hào kiệt đi Thanh Hải lần này chỉ mong đủ tiền lộ phí. Khoản đóng góp họ đưa ra đều nằm cả ở nhà. Vì vậy, sáng hôm sau, Thuyền Kỳ đã đưa hai vạn lượng để chi tiêu trong những ngày sắp đến.

Giã Đào ngạc nhiên không hiểu sao trong người chàng lại có sẵn nhiều đến thế. Thực ra, chàng cũng không ngờ Tần Thu Trinh lại để sẵn trong bọc hành lý đến mười vạn lượng ngân phiếu. Nàng quen sống trong nhung lụa tựa nhỏ, nên không biết rằng đó là cả một gia tài.

Từ đầu canh năm, Giã Đào đã lừa mọi người thức giấc, điểm tâm bằng hai chiếc bánh hấp nóng hổi.

Sau đó, họ phải khai lai lịch vào giấy. Cuối canh năm, mọi việc đã hoàn tất. Lão trao lại cho Thuyền Kỳ. Chàng mở xem từng tờ, ghi nhớ tất cả vào đầu óc mình.

Có một người làm chàng chú ý, đó là Triệu Phổ, nguyên quán Tây Vực, không có danh hiệu. Chàng nhíu mày suy nghĩ rồi bảo Khoái Dao gọi họ Triệu vào.

Đó là một thanh niên tuổi trạc hai mươi sáu, dung mạo tuấn tú nhưng đôi mắt không chính trực.

Thuyền Kỳ chiếu đôi Ma Nhân lạnh lùng hỏi :

- Có phải các hạ chính là Mỹ Diệu Hồ đấy chăng?

Triệu Phổ gật đầu.

- Năm ngoái các hạ đã quyến rũ một nàng tiểu thư, con nhà đại phú ở Ngọc Môn quan. Nàng ta đã nghe lời các hạ, lấy trộm của phụ mẫu một số châu báu trị giá đến ngàn lượng vàng. Bấy giờ ấy đâu rồi?

- Tại hạ đã giết nàng rồi chôn trong một khu rừng cạnh đường quan đạo.

Quần hào nghe gã thú nhận mà sôi máu căm hờn.

Thuyền Kỳ hỏi tiếp :

- Tổng cộng người đã dụ dỗ và giết bao nhiêu nữ nhân rồi?

- Mười tám người.

Chàng thu Ma Nhân, bảo Lý Thất :

- Người trời chặt gã lại, bó vào bao vải đem theo. Đến đoạn đường vắng nào hãy hạ thủ.

Giữa giờ thìn, Huỳnh Đề hội xuất hành. Tạm thời, trên đầu mỗi người đều chít giải khăn xanh làm tiêu chí. Được vài dặm, đến một bìa rừng tĩnh mịch, chàng ra hiệu dừng chân.

Lý Thất xách bao đựng Triệu Phổ đặt xuống đất, cởi miệng bao lôi gã dâm tặc ra.

Họ Triệu lấp bắp kêu oan :

- Tại hạ nào có tội gì mà Hội chủ lại định giết đi?

Thuyền Kỳ hững hờ nói :

- Mỹ Diệu Hồ, ta chém người để tế vong hồn mười tám nữ nhân đã bị người giết chết, đoạt của.

Khoái Đào Mạnh Du Tử chỉ chờ chàng dứt lời, vung đao chém rơi thủ cấp Triệu Phổ.

Giã Đào là người lão luyện, bảo họ Mạnh cắt dây, lục soát người gã. Quả nhiên phát hiện một xấp ngân phiếu trị giá tám vạn lượng bạc.

Phù La Hán cười hể hả nói :

- Thế là Huỳnh Đề hội chúng ta đã có ngân khoản chi tiêu, không cần xài tiền của Hội chủ nữa.

Sau cái chết của Mỹ Diệu Hồ, có rất nhiều đều xin khai thành thật hành vi quá khứ. Nhưng nói chung không có ai mang tội lỗi nặng nề.

Tám ngày sau, bọn Thuyền Kỳ đến huyện thành Hà Thương, nằm dưới chân rừng Côn Luân.

Qua hồ sơ lai lịch, Thuyền Kỳ và bốn vị Đường chủ đã chọn ra được ba chục người tinh minh, lanh lợi, họ xuất thân là đạo chích, để thành lập một đường nữa có tên là Thiên Nhân đường, Đường chủ chính là Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc, tay diệu thủ không không sợ một võ lâm.

Vừa đến nơi, Trịnh Cốc đã cùng bọn thuộc hạ Thiên Nhân đường bủa ra nghe ngóng tin tức.

Lý Thất lo việc ăn ở cho hội. Gã là người có tài thuyết phục, nên chỉ nửa canh giờ đã hóm hờ trở lại.

Bạch Nhật Thần Thâu cũng về báo cáo :

- Cung bẩm Hội chủ! Nửa tháng nay Địa Long đã bảy lần xuất hiện, nhưng quần hùng chẳng cách nào thu phục được. Vì Địa Long có lớp da bền chắc. Nhưng nghe nói sáng mai võ lâm Tứ cung sẽ dùng lưới thép bắt linh vật.

Thuyền Kỳ hỏi lại :

- Thái độ của phái Côn Luân và các phái bạch đạo thế nào?

- Bẩm Hội chủ! Phe bạch đạo và phái Côn Luân chỉ đứng bàng quang, không tham gia việc bắt Địa Long. Vương chương môn của phái Côn Luân tuyên bố rằng Địa Long là quái vật gây tai họa cho bách tính, ai diệt trừ cũng tốt.

Chàng thầm khen ngợi Vương bá là người cơ trí.

* * * * *

Mờ sáng ngày tám tháng ba, Huỳnh Đề hội xuất quân, lá đại kỳ lớn bằng mảnh chiếu, nền vàng, chữ trắng viền xanh, phất phới bay trên tay Phù La Hán. Ba trăm hảo hán vui sướng nhìn ngọn cờ, cảm thấy bản thân tốt đẹp hơn.

Đoàn người đi đến đâu cũng được bách tính thầm khen tính kỷ luật và đội ngũ chỉnh tề.

Thuyền Kỳ đã nhờ Thần Thâu dán thêm râu mép, râu cằm nên càng uy phong và khác lạ.

Thung lũng dưới chân núi Côn Luân đã tề tựu đông đủ các môn bộ. Thực ra thì họ đã ăn ngủ ở đây hơn nửa tháng nay. Các lều trại dựng thành hình vòng cung, bao lấy đoạn chân núi có huyết động của Địa Long.

Bốn chiếc lều vải lớn cắm đại kỳ của võ lâm Tứ cung chiếm một nửa vòng bên tả. Nửa vòng bên hữu thực ra là để dành cho các phái bạch đạo. Nhưng họ không dựng lều mà lên núi làm khách của phái Côn Luân.

Thiên Nhân đường, của Huỳnh Đệ hội muốn tỏ rõ oai phong, nên đã chuẩn bị sẵn một lều vải lớn làm đại bản doanh.

Chưa đầy một khắc, lều đã dựng xong, trên nóc phất phới đại kỳ, thêu ba chữ bằng chỉ trắng: Huỳnh Đệ hội.

Sự xuất hiện bất ngờ của bang hội vô danh này khiến mọi người kinh ngạc. Họ chăm chú quan sát nhận ra không ít những nhân vật có tai tiếng trên giang hồ nên cười thầm trong bụng.

Thuyền Kỳ xuống ngựa, đứng trước lều ngắm nhìn địa thế sơn cốc và lực lượng Tứ cung. Chẳng ước đoán nhân số của phe quần ma khoảng hơn ngàn người. Phe bạch đạo cũng vậy, nếu tính cả Huỳnh Đệ hội. Như vậy, khó mà ngăn cản Tứ cung thu phục Địa Long, chiếm bảo vật. Chẳng quyết định lộ diện bàn bạc với lãnh tụ các phái.

Chương môn phái Côn Luân, Tiểu Kiếm Vương Thục bước ra sang sảng nói :

- Kính cáo chư vị anh hùng, Địa Long dù thân tàng nội đan, kỳ dược hiếm có thiên hạ. Nhưng nói chung vẫn là tai họa cho bách tính. Lão phu không muốn thấy cảnh tương sát máu chảy đầu rơi để tranh giành nên đã cùng bàn bạc với thất đại môn phái đề nghị một phương thức công bằng. Nghĩa là chúng ta phải chia nhau ra tay trong một thời khắc như nhau. Phe nào thành công trong việc thu phục, tiêu diệt Địa Long sẽ được hưởng bảo vật. Tứ vị Đế quân thấy thế nào?

Xuân Phong Đế Quân bàn bạc với ba người kia xong, bước ra cao giọng nói :

- Tứ cung xin tán thành phương thức đó. Nhưng trước hết phải xác định hai phe rõ rệt. Môn phái nào đứng về phái Tứ cung xin bước lại đây.

Các bang hội nhỏ như: Long Hải hội, Diêm Thanh, Thanh Xà môn... nằm trong vùng cai quản của Tứ cung đều nhất tề đi về phía tả.

Vương Thục thấy Huỳnh Đệ hội rần rờng lẫn lộn, thu nạp cả cường sơn, đạo tặc, mà không theo phe quần ma. Ông ngạc nhiên hỏi :

- Ý Huỳnh Đệ hội thế nào.

Thuyền Kỳ lạnh lùng đáp :

- Huỳnh Đệ hội dù nhỏ bé nhưng cũng xin được cùng chư vị chia thế chân vạc. Hôm nay, hai phe hắc bạch cứ ra tay, nếu không thành công, sáng mai, bốn hội chỉ cần một canh giờ là đủ.

Xuân Phong Đế Quân bật cười kinh miệt :

- Một bọn đầu trộm đuôi cướp nhỏ bé mà cung đòi đứng ngang hàng với chúng ta, thực đáng nực cười.

Gã vừa nói dứt, Thuyền Kỳ vận khí, dùng công phu Hư Không lời xướng quát lên như sấm :

- Cầm miệng!

Tiếng chàng như sét đánh chụp xuống đầu Đế quân, lão choáng váng, giật mình lùi lại hai bước.

Toàn trường chấn động trước thần công khoáng thế của Hội chủ Huỳnh Đệ hội, im lặng như tờ.

Không Văn đại sư đã nhận ra Thuyền Kỳ nên niệm Phật hiệu :

- Đa di đà phật! Hội chủ đã có hùng tâm tham gia tiêu diệt Địa Long, tạo phúc cho lê thứ. Lão tăng đại diện phe bạch đạo vô cùng hoan nghênh. Hơn nữa, thí chủ chỉ cần một canh giờ cũng không phải là chuyện quá đáng!

Thiếu Lâm tự là Thái Sơn Bắc Đẩu võ lâm, Tứ cung không tiện phản bác.

Họ đang chú tâm đến Hội chủ Huỳnh Đệ hội, cố nhớ xem người này là ai mà công lực lại siêu phàm đến thế.

Thu Diệp Đế Quân Vương Chi Hoán cao ngạo nói :

- Nể lời Không Văn đại sư, Tứ cung cho bọn người cơ hội tham gia, chứ không phải vì chút trò tiểu xảo vừa rồi.

Thuyền Kỳ cười nhạt đáp :

- Huynh Đệ hội chúng ta cũng nhờ chút tiểu xảo ấy mà giết sạch hơn trăm môn đồ Thu cung chặn đường phục kích để đến nơi này.

Lời tố cáo của chàng khiến mọi người kinh hãi.

Họ Vương cứng họng, chẳng dám nói thêm. Ba trăm hảo hán Huynh Đệ thấy Hội chủ thần oai trấn áp Tứ cung, đưa bốn hội lên ngang hàng với các phái lớn, lòng họ sôi sục hào khí, say sưa với vinh quang, nguyện ý xả thân vì lá cờ Huynh Đệ hội.

Vương lão chừng môn cười để dài :

- Nghe nói Tứ cung chuẩn bị xong lưới thép, xin tùy tiện ra tay trước. Nếu chư vị thành công, bọn lão phu đỡ phải nhọc sức.

Phe Tứ cung tin lực lượng của mình hùng mạnh hơn, khi đắc thủ chẳng ai dám tranh giành nên đồng ý.

U Linh Đế Quân là một lão già cao lêu khêu, ốm như que củi, da mặt nhợt nhạt, mắt sâu hoắm. Tấm bạch bào rộng thùng thình càng làm cho lão thêm giống u linh. Lão phát tay ra hiệu, tên đệ tử áo trắng dắt ramột con trâu tơ béo mập. Gã cầm cọc sắt xuống nền đất rồi cột dây thừng vào. Sau đó, một trăm tên khác khiêng tấm lưới đan bằng khoen sắt dài sáu trượng đặt thành hình bán nguyệt cách con trâu hơn trượng. Xong xuôi, chúng nhất tề nằm phục xuống, tay nắm chặt lưới thép.

Tên dẫn trâu rút kiếm đâm vào đuôi con vật rồi rút lui, Tiếng kêu rống của con vật đã dẫn dụ được Địa Long, nửa khắc sau, nó lần mò ra khỏi huyết động. Cái đầu to dài như nửa chiếc thuyền con lộ ra, lúc lắc chiếc sừng dài hơn ba thước và nhọn hoắt. Nó dương cặp mắt vàng, nhìn con trâu với vẻ thèm thuồng, chiếc lưỡi hai nhánh đỏ như máu đùn ra, thụt vào liên tục. Quân hào nín thở đợi chờ.

Thuyền Kỳ nhớ đến lời dạy của lão bộc Ngõa Khắc liền thở rít lên một tiếng quái dị. Con vật dường như hiểu được, quay ngoắt đầu về phía chàng, nhưng không thấy có thêm tín hiệu nên quay lại với con mồi. Thuyền Kỳ mừng thầm, không ngờ loài bò sát khổng lồ này lại có họ với loài rắn. Ngõa Khắc lúc còn trẻ lưu lạc sang Thiên Trúc năm năm, ông đã học được cách điều khiển loài rắn hổ mang tối độc. Lúc về già, ông đem mọi kiến thức truyền lại cho Thuyền Kỳ. Chàng có lòng yêu mến thú vật nên rất thích thú.

Lúc này con Địa Long đã bò hẳn ra ngoài. Thân nó dài đến ba trượng, da có vảy như da rắn, trên lưng là một hàng gai dài từ cổ đến tận chót đuôi. Khi có cát đầu lên thì cao hơn cả người cao nhất.

Thuyền Kỳ đã có chủ ý nên vận thần công đưa âm thanh đến tai Địa Long.

Con vật này đã tu luyện đến mấy trăm năm nên rất thông minh. Nó rít lên lanh lảnh rồi bước đến phía con mồi. Bốn lão Đế quân mỉm cười đắc ý.

Nhưng không ngờ, vừa đến nơi, Đại Long quay người dùng đuôi quét bay con trâu sang bên tả. Bốn môn đồ Tứ cung tung mình chụp lưới. Nhưng rất tiếc chỉ trùm được phần đuôi. Những chiếc gai trên lưng đâm xuôi về phía sau nên lưới trôi tuột đi.

Địa Long hất tung lưới quay đầu tấn công bọn U Linh giáo đồ. Chúng kinh hoàng bỏ chạy về phía địa bản doanh, cách đó mười trượng. Địa Long rượt theo nhanh như gió. Bốn lão Đế quân không ngờ sự việc lại tồi tệ như vậy, đồng loạt vung chưởng đánh vào đầu con vật để giải vây cho đệ tử.

Tám đạo chưởng kinh uy mãnh dù không làm tổn thương con vật nhưng cũng khiến nó đau đớn, vung đuôi quét ngược rồi bỏ chạy về hang. Lúc đi ngang con trâu, nó há miệng ngậm lấy rồi chui vào huyết động.

Kiểm điểm lại có đến ba chục tên môn đồ Tứ cung bị Địa Long giết chết.

Tứ vị Đế quân thở dài chán nản.

Lúc ấy mới là đầu giờ ty, chưa hết thời gian quy định. Bốn lão ma bàn bạc, Thu Diệp Đế Quân bước ra tuyên bố :

- Bọn lão phu xin bỏ cuộc, mời phe bạch đạo trở tài.

Các vị Chưởng môn đã được Không Văn cho biết lai lịch của chủ Huynh Đệ hội, nên nhìn về phía chàng hỏi ý. Thuyền Kỳ lắc đầu rồi chỉ vào ngực mình.

Không Văn đại sư cao giọng bảo :

- Tứ vị Đế quân trí lực hơn người mà còn thất bại, bọn lão nạp cũng chịu bó tay. Xin mời Huynh Đệ hội thử một phen.

Bỗng từ cửa sơn cốc, tiếng đại cổ vang lên như sấm động. Lá đại kỳ mau trắng, thêu ngọn lửa đỏ xuất hiện từ vị hộ pháp Ma giáo do Đại hộ pháp Câu Hồn Kiếm Thôi Hạo dẫn đầu, đứng đỉnh bước vào. Theo sau họ là năm trăm giáo đồ Ma giáo, chỉ nhìn ống đồng trong tay cũng biết họ thuộc Liệt Hỏa đường.

Thôi Hạo mới được thăng chức thay cho Quý Ảnh Vương Ly, vòng tay chào mọi người.

- Lão phu là Thôi Hạo, vâng lệnh Giáo chủ đến tham gia việc thu phục Địa Long. Xin hỏi chư vị thành bại thế nào?

Kiểm Tuyệt Đế Quân, Cung chủ Kiếm cung, đặt cứ địa ở đất Mãn, là láng giềng với Ma giáo, đã từng qua lại với Lý giáo chủ, nê tươi cười bước đến nói.

- Thôi lão đệ. Tứ cung và phe bạch đạo đã thất bại. Bây giờ đến lượt Huỳnh Đệ hội trở tài.

Thôi Hạ nhìn lá đại kỳ của Huỳnh Đệ hội nhíu mày thắc mắc :

- Bang hội này ở đâu ra mà lại dám chia thế chân vạc với chư vị?

Để quân nhún vai, lắc đầu tỏ vẻ không biết :

- Ta cũng chẳng rõ, nhưng gã Hội chủ thần công rất lợi hại.

Thôi Hạo là người cao ngạo nên cười nhạt, cùng ba vị hộ pháp bước đến trước mặt Thuyền Kỳ. Lão chưa kịp hỏi thấy đối phương nháy mắt, mỉm cười.

Bốn lão già sừng sờ nhận ra Thiếu giáo chủ. Chàng vận công thì thầm :

- Tứ vị Cửu công cứ đóng vai bàng quan, khi Kỳ nhi thu phục được Địa Long, ắt Tứ cung sẽ ra tay tranh đoạt. Lúc đó, lực lượng Ma giáo sẽ bất ngờ tham chiến, tiêu diệt bọn chúng.

Truyền âm xong, chàng vòng tay nói sang sảng.

- Tại hạ từ lâu ngưỡng mộ uy danh Thần Hòa giáo, nay được diện kiến tứ vị hộ pháp, thật vô cùng vinh hạnh. Bọn hội xin được múa rìu qua mắt thợ, thu phục Địa Long. Nếu thất bại, chư vị cho Liệt Hỏa đường ra tay cũng không muộn.

Thôi Hạo cười lớn đáp :

- Huỳnh Đệ hội đến trước đương nhiên được quyền ra tay trước. Bọn lão phu chúc quý hội thành công.

Toàn trường lúc này nhìn về sát khí trên mặt bốn vị hộ pháp Ma giáo tưởng đâu sẽ có một trường náo nhiệt. Ai ngờ, Ma giáo lại tỏ vẻ tôn trọng Huỳnh Đệ hội.

Vương chương môn bảo nhỏ :

- Chư vị quên rằng Kỳ nhi là cháu ngoại của Giáo chủ Ma giáo hay sao?

Phái bạch đạo thờ phào. Có thêm Ma giáo, phe Tứ cung chắc chắn sẽ bại vong.

Thuyền Kỳ dặn dò thuộc hạ xong, bước dần đến cửu hang. Mọi người kinh hoàng đến toát mồ hôi khi thấy chàng đi thẳng vào trong. Ba trăm nhân mã Huỳnh Đệ hội lập tức đến trấn giữ hai bên huyệt động, quay mặt ra ngoài sân sáng đối phó.

Thuyền Kỳ vào sâu mười trượng đã đến một thạch động rộng rãi. Địa Long ăn xong con trâu béo, đang lim dim sắp ngủ. Thấy chàng bước vào, nó vùng dậy vó về hung dữ. Thuyền Kỳ rít lên liên tục và bước về phía Địa Long.

Còn cách nửa trượng, chàng vận công phu Ma Nhân đến độ chót, dùng ý lực thôi miên cho nó ngủ say. Nửa khắc sau, quái vật không cưỡng được, gục xuống ngủ ngon lành.

Lúc này chàng có thể dùng tiểu kiếm hạ sát nó để lấy nội đan, nhưng không hiểu sao lòng chàng lại bất nhẫn. Thuyền Kỳ dạo quanh một vòng thạch động, xem thử nó từ chỗ nào chui đến đây? Quả nhiên, dưới chân bức vách trong cùng là một miệng hang sâu, khẩu độ vừa lọt thân rồng đất.

Nhưng chàng lại thấy cạnh trên cửa miệng hang có dấu trầy xước, đào xới. Nhớ đến chiếc sừng dài trên đầu linh thú, chàng hiểu ngay nó đã bị chiếc sừng cản trở nên không thể trở lại chốn cũ. Chàng thử đi vào hang, nhưng chỉ được vài trượng đã phải thôi lui vì sức nóng khủng khiếp.

Thuyền Kỳ suy nghĩ một lát, đến bên con vật, dùng tiểu kiếm cắt sát gốc chiếc sừng dài nhỏ nhưng cứng như đá. Chàng phải vận dương công đến độ chót, dồn tam muội chân hỏa vào lưỡi kiếm mới cắt đứt được. Thuyền Kỳ thuận tay đâm thử vào tảng đá, mũi sừng đâm ngập nửa gang dễ dàng. Chàng mừng rỡ rút ra múa thử thấy rất vừa tay.

Thuyền Kỳ dắt sừng vào thắt lưng rồi vận công gọi Địa Long dậy. Nó thấy chiếc sừng trên người chàng, rít lên tỏ vẻ mừng rỡ và nhả ra một viên ngọc đỏ như máu, tỏa hào quang rực rỡ. Chàng nhặt lấy định nhét vào dây lưng. Địa Long rít lên lắc đầu, chiếc lưỡi dài của nó bất ngờ vươn tới cuộn lấy nội đan, đưa lên ngang miệng chàng như muốn bảo chàng phải nuốt ngay. Thuyền Kỳ không còn cách nào khác, gật đầu nhận lấy, bỏ vào miệng nuốt. Địa Long rít lên hài lòng, quay đầu đi ra phía sau, chui tọt vào hang biến mất.

Chàng chờ thêm nửa khắc nữa vẫn không thấy cảm giác gì, mỉm cười chế giễu mình rồi rào bước ra khỏi huyệt động vừa đứng một canh giờ.

Thuyền Kỳ bước ra trong sự hoan hô vang dội của quần hào. Phe bạch đạo và Ma giáo tưởng chàng đã mạng vong, này giờ nóng ruột như kiến bò miệng chảo. Đám thuộc hạ của chàng vì kỷ luật không dám hò hét nhưng đôi mắt họ vài giọt lệ.

Thuyền Kỳ tiếng lên mấy bước, cao giọng tuyên bố :

- Kính cáo chư vị, Địa Long là một linh vật tu luyện đã mấy trăm năm. Nó đến đây lúc sừng còn ngắn, khi muốn quay lại lòng đất thì bị chiếc sừng quá dài cản trở. Vì vậy mới phá hang ra ngoài kiếm ăn. Tại hạ đã giúp Địa Long cắt bỏ sừng và nó đã chui vào một hang ngầm đi mất. Mời chư vị vào trong

tham quan.

Chàng giờ cao chiếc sừng dài ba thước cho mọi người xem. Thu Diệp Đế Quân gấn giọng hỏi :

- Thế các hạ có lấy được nội đan không.

Thuyền Kỳ thần nhiên đáp :

- Có, Địa Long đã tặng cho tại hạ một viên ngọc đỏ, nhưng tại hạ xem kỹ chẳng thấy tác dụng gì.

U Linh Đế Quân cười âm u :

- Người làm sao biết được diệu dụng của nội đan. Muốn sống sót thì mau nạp cho lão phu.

Thuyền Kỳ lạnh lùng đáp :

- Nội đan chỉ có một viên, Tứ cung lại có đến bốn Đế quân, không hiểu tại hạ phải dâng cho ai?

U Linh Đế Quân vỗ ngực :

- Người bắt tất phải lo lắng, cứ giao cho lão phu là xong thôi.

Thuyền Kỳ muốn lừa cho quần ma trương sát nên giả dò miễn cưỡng, quay lại nhìn các huynh đệ, thờ dài nói :

- Kẻ mang ngọc có tội, tại hạ không muốn để anh em hy sinh vì bảo vật, xin trao gánh nặng này cho tôn giá.

Thực ra trong lưng chàng chỉ có viên dạ minh châu của Bách Lan tặng làm kỷ niệm. Chàng lấy trong áo ra một túi vải lụa, cầm viên ngọc dồn công lực chí dương vào, đưa cao lên đầu cho mọi người thấy. Viên ngọc bị chân hỏa nung nóng, tỏa hồng quang rực rỡ. Quần ma nhìn với vẻ thèm thuồng. Chàng bỏ trở lại túi vải nhỏ, cột miệng rồi quăng về phía U Linh Đế Quân.

Lão cười đắc ý tung mình lên không chụp. Nhưng ba bóng người đứng gần đó đã bay theo, vung chưởng vỗ vào lưng lão. U Linh lão quỷ đã đề phòng trước, tếu tay đánh ngược lại, mượn sức đối phương bay nhanh về phía trước, vuron tay chụp lấy túi vải.

Nhưng bọn đánh lên lão lại chính là ba vị Đế quân kia, họ đâu dễ dàng chịu thua, đồng loạt đến hợp công. U Linh Đế Quân dù thân pháp như quỷ mị cũng không cách nào thoát khỏi, trúng một chưởng vào vai trái, hộc máu tươi. Lão biết mình có thể liên vận toàn lực giờ thân pháp U Linh Quỷ Ảnh lướt đi như bóng du hồn. Ba vị Đế quân rượt theo bén gót.

Lúc này, hơn hai trăm thuộc hạ U Linh cung đã bị bảy tám trăm môn đồ ba cung kia vây chặt. Chỉ hai khắc sau không còn một tên sống sót. Phe quần ma kéo nhau đuổi theo các vị Đế quân, chỉ còn lại Ma giáo và lực lượng bạch đạo.

Vương Thục cười ha hả, nói :

- Kế di họa giang đông của Kỳ nhi quả là lợi hại. U Linh cung phen này không một ngày được yên ổn.

Thuyền Kỳ gỡ râu, bước đến thi lễ với người thân và các Chương môn.

Mọi người kéo nhau lên trọng địa phái Côn Luân. Thuyền Kỳ vẫy Lý Thất lại nói nhỏ. Gã nhận lệnh đem theo một trăm thuộc hạ xuất cốc, trở lại huyện thành.

Long đầu các phái tề tựu trong khách sảnh Côn Luân. Đại hộ pháp Thôi Hạo cười bảo :

- Ngoại công Kỳ nhi đoán rằng thế nào người cũng có mặt ở Côn Luân, nên bảo ta kiểm trình ngày đêm đến hỗ trợ. Không ngờ Bang chủ đoán chẳng sai.

Không Văn đại sư tán thưởng :

- A di đà Phật! Thẩm thí chủ khí độ như biển lớn, dám hy sinh nội đan để cứu vãn một trường sát kiếm và gây chia rẽ quần ma. Nhưng lão nạp chỉ sợ U Linh Đế Quân được thần vật, tăng thêm ba mươi năm công lực, trở thành thiên hạ vô địch thì vô lâm sẽ nguy tai.

Cửu tọa giật mình trước lời cảnh báo của đại sư. Thuyền Kỳ thần nhiên đáp :

- Đại sư yên tâm, nội đan Địa Long chắc chẳng hề có hiệu dụng như lời đồn đại.

Hoa Sơn chương môn - Hậu Thiên Kiếm Hạ Tri Chương thắc mắc :

- Sao công tử lại đoán chắc như vậy?

Chàng tủm tỉm cười :

- Viên nội đan lúc này chỉ là viên dạ minh châu tầm thường. Còn nội đan thì tiểu bối đã nuốt vào bụng lúc còn trong huyết động.

Tam hộ pháp Ma giáo - Ngân Hoàn Thôi Tâm vỗ đùi khen :

- Kỳ nhi quả là thông minh. Cứu công phải bái phục người.

Chương môn phái Côn Luân Vương Thực đang bối rối không biết làm cách nào để chiêu đãi gần ngàn người, định đứng lên tạ lỗi thì nghe mùi rượu và thức ăn thơm phức.

Mấy trăm tiểu nhị và thuộc hạ Huỳnh Đệ hội đã gánh vật thực lên, bày biện dưới bóng mát của rừng tùng trước cửa Thuần Dương đạo quán.

Một khắc sau, Bạch Nhật Thần Thân bước vào bẩm báo với Thuyền Kỳ :

- Cung bẩm Hội chủ, đại yến đã bày xong! Chay mặn có đủ.

Chàng hài lòng, đứng lên mời mọi người :

- Tiểu bối là hậu nhân của Côn Luân Thần Kiếm, kính thỉnh chư vị trưởng bối cùng uống với phái Côn Luân chén rượu nhạt.

Vương Thực cao hứng vỗ vai chàng :

- Giới lắm! Phái Côn Luân sau này được rạng rỡ hay cũng do người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lộ thương bảo tiêu phùng Chung Cổ - Kinh Môn sơn hạ phục song Lăng

Canh hai đêm ấy, Khoái Dao Mạnh Du Tử đến tìm Thuyền Kỳ, gã kính cẩn nói :

- Lúc chiều, Hội chủ có cho mọi người thưởng tính sắc bén và cứng rắn của sừng Địa Long. Thuộc hạ xin hỏi Hội chủ dùng thần binh gì để chặt đứt?

Thuyền Kỳ rút tiểu kiếm đưa gã xem. Gã cảm lấy, cạo thử gốc sừng rồi nói :

- Thuộc hạ yêu thích nghề điêu khắc, xin vì Hội chủ mà biến khúc sừng này thành một thanh trường kiếm.

Chàng gật đầu, trao cả tiểu kiếm lẫn sừng cho gã.

Cuối giờ mào hôm sau, Huỳnh Đệ hội rời núi Côn Luân, các phái khác đã khởi hành từ mờ sớm. Nhưng nhân số đã tăng lên bốn trăm người. Thôi Hạo đã điều một trăm cao thủ Ma giáo sang tăng cường cho Huỳnh Đệ hội, thành lập đường thứ sáu, tên gọi Hỏa đường.

Bọn Giáo chủ được biệt phái rất hân hoan vì Thuyền Kỳ trước sau cũng lên ngôi Giáo chủ. Chúng theo chàng đánh đông dẹp bắc ắt sau này tiền đồ rực rỡ.

Phân anh em Huỳnh Đệ hội cũng không kém phần phấn khởi. Một trăm cây hỏa đồng đã làm tăng sức mạnh của hội lên gấp bội.

Đường về đã có Ma giáo và phe bạch đạo tiên phong nên không xảy ra sự cố gì. Chỉ hai mươi ngày sau bọn Thuyền Kỳ đã đến sông Trường Giang. Bên kia bờ chính là huyện Ích Dương, cách Động Đình hồ hơn trăm dặm.

Gia trang của họ Đào nằm trên một ngọn đồi thấp, quay mặt về hướng sông. Chung quanh là ngàn mẫu ruộng tốt. với địa thế này nếu lập căn cứ quả là thuận lợi hại, dễ thủ khó công. Địch nhân tấn công vào phải lội qua hàng trăm trượng đường bùn nhão. Chỉ cần xây dựng thêm một số công trình phòng thủ nữa là đủ.

Đúng như lời Hồ Nam Thần Trượng nói, trong nhà lão chẳng có ai, duy nhất một lão bộc già. Trách sao Giã Đào không bỏ nhà lang bạt giang hồ, dù tuổi đã lục tuần. Trong thâm tâm, Giã Đào tự coi mình là một người thao lược, có thể làm nên nghiệp lớn. Nhưng vì bản lĩnh võ công không cao, dù nổi tiếng trượng nghĩa cũng chẳng dám khai môn, lập giáo. Nay gặp Thuyền Kỳ, anh hùng cái thế được mọi người tuân phục, lão quyết đem tài lực ra phò tá, biến Huỳnh Đệ hội thành hùng mạnh, đương danh với đời. Có như thế lão mới thỏa nguyện bình sinh.

Thuyền Kỳ là người thông tuệ, hiểu được tâm tư của lão nên giao toàn quyền tổ chức, không hề có ý kiến gì. Chàng bỏ ra ba ngày suy nghĩ, tìm tòi rồi gọi Khoái Dao Mạnh Du Tử và Ma Yêu kiếm khách Đỗ Tây vào. Chàng truyền cho họ tám chiêu đao Tàn Chi và tám chiêu kiếm Thiên Ma. Họ sẽ dạy

lại cho đám anh em Huỳnh Đệ hội, để nâng cao bản lãnh chiến đấu.

Hai người đốc lòng học hỏi, nhờ sự chỉ dẫn tận tâm của Thuyền Kỳ, chỉ hai ngày sau họ đã thuần thuộc.

Biết rằng chàng sắp lên đường, Khoái Dao đem tiểu kiếm và sừng Địa Long đến trả. Gần tháng qua, gã dùng tiểu kiếm cạo gọt từng chút để biến khúc sừng thành một thanh trường kiếm độc nhất vô nhị. Lưỡi kiếm không sắc bén lắm, dù có sờ mạnh cũng chẳng đứt da nhưng khi vận công chém vào sắt đá cũng chẳng hề sứt mẻ. Phần gốc sừng hơi lớn được gã gọt thành chuôi và vòng che tay, trang trí hoa văn và giòong chữ long kiếm.

Thuyền Kỳ hài lòng, vỗ vai hân khen :

- Người quả có tài điều khắc, thanh kiếm này sẽ giúp ta giáng ma vệ đạo, dương danh Huỳnh Đệ hội.

Khoái Dao không thấy chàng cảm tạ, hân nở nụ cười hiểm hoi :

- Ý nguyện thuộc hạ cũng chỉ bấy nhiêu!

Chiều đến Bạch Nhật Thần Thâu từ Giang Lăng trở về báo cáo :

- Bẩm Hội chủ! Tổng đàn Thông Thiên giáo đang xây dựng lại. Nhưng chỉ toàn là thợ thủ mộc, chẳng hề có bóng một tên giáo đồ nào. Đường như tà giao này đã tạm dời đi nơi khác.

Thuyền Kỳ đoán rằng lão ma đã rút về Giang Nam, trở lại đóng vai Giang Nam Nhất Hiệp Tổng Linh Triệt, hoặc ẩn nấp nơi U Linh cung để dưỡng thương. Chàng gặt đầu cho Thần Thâu lui ra.

Thuyền Kỳ cho họp anh em lại rồi tuyên bố :

- Muốn dựng nghiệp lớn, dương danh với đời thì trước hết phải xây dựng cứ địa cho kiên cố, và rèn luyện võ công. Nay Thông Thiên giáo đã rút lui vào bí mật, Tứ cung đang tranh giành bảo vật, chúng ta nhân cơ hội này kiện toàn tổ chức. Tại hạ đề nghị Hồ Nam Thần Trượng giữ chức Phó hội chủ, toàn quyền lãnh đạo hội trong những ngày tại hạ vắng mặt. Phù La Hán thiện dụng trường côn sẽ lên giữ chức Đường chủ Trường Thanh đường.

Giã Đào và Nguyên Chân bước ra nhận mệnh. Họ Giã từ lâu mơ ước chức danh này, nay được thỏa nguyện lòng vô cùng cảm kích Hội chủ. Phù La Hán thì ngược lại, gã gãi chiếc bụng mỡ ấp úng hỏi :

- Thuộc hạ làm sao chỉ huy nổi cả trăm anh em?

Thuyền Kỳ nghiêm giọng đáp :

- Người chỉ cần hết lòng thương yêu, chăm sóc anh em và tận trung với hội thì sẽ dành được lòng kính trọng của thuộc hạ trong đường.

Gã béo mừng rỡ nói :

- Việc ấy thì thuộc hạ làm được!

* * * * *

Thuyền Kỳ rời Tây An đã gần hai tháng, chàng muốn trở lại rồi đưa ba nàng về Tây Vực gặp mẫu thân và xem kết quả cuộc hồi sinh thân phụ.

Chiều ngày rằm tháng tư, chàng còn cách Tây An hơn hai trăm dặm. Thấy tuần mã đã mệt mỏi, Thuyền Kỳ ghé vào một phạn điểm dùng cơm.

Đối với người Trung Hoa, phạn điểm đồng nghĩa với tửu điểm, vì ít ai ăn mà không nhắm vài chén rượu cho dễ tiêu hóa.

Đã giữa giờ thân mà nắng vẫn còn gay gắt. Khách lữ hành đi ngang dừng chân vào quán rất đông. Thiềm Tây đất rộng người thưa, khu vực ven quan đạo lại toàn sỏi đá. Ai có khả năng cứ việc dựng lều mở quán, chẳng hề bị giới hạn diện tích. Tre lá trong rừng núi lại chẳng hề thiếu nên chủ nhân phạn điểm đã cung hiến cho thực khách một nơi nghỉ ngơi rộng rãi và mát mẻ. Năm chục chiếc bàn gỗ mộc đủ sức tiếp đón hai ba đoàn xe của khách thượng hồ hay tiêu cực. Chung quanh có mấy chục cây cao, tán lá rậm rạp che mát cho phạn điểm và bầy ngựa của thực khách.

Bên kia đường, đối diện quán là một ngọn núi thấp mà Thuyền Kỳ không biết tên. Vàng dương đỏ rực đang lơ lửng trên đầu núi, nhưng chỉ hơn canh giờ nữa sẽ chỉ còn là những ánh từ hung thoi thóp, vàng vọt.

Chàng uống hết vò rượu thì số thực khách đã lên đến trăm và trước cửa lại có thêm đoàn xe ngựa cấm cò Thanh Long tiêu cực. Chủ nhân phạn điểm hôn hờ ra tận cửa đón chào Tổng tiêu đầu và năm mươi thuộc hạ.

Thanh Long Dao Lư Thương Quân tuổi đã lục tuần nhưng trông còn rất uy mãnh, gương mặt đỏ như son và chòm râu dài trước ngực khiến ông chẳng khác gì Quan Đế tái sinh. Thuyền Kỳ nhớ đến Hồng Diện Quan Hầu Lư Tuấn, tự hỏi quan hệ giữa hai người?

Lư tổng tiêu đầu dựng cây thanh Long Uyển Nguyệt đao vào vách rồi vòng tay chào mọi người. Lão cười sang sảng nói.

- Lư mỗ đã hai năm không đi qua đất Thiềm, nay trở lại thấy cảnh vật vẫn như xưa.

Một đại hán mặt đen, râu quai nón đứng lên đáp lễ :

- Tại hạ là Tây Thục Thần Thương Đoà Sào, có mối giao tình với Hồng Điện Quan Hầu. Xin hỏi lệnh huynh nay du hí phương nào?

Thanh Long Dao cười khỏ, lắc đầu đáp :

- Gia huynh nhậ đường danh lợi, thích phiến bạt giang hồ nên thật chẳng thể biết được.

Lão ngồi xuống, đốc thúc thuộc hạ ăn cho nhanh để lên đường.

Hơn khắc sau, đoàn tiêu xa tiếp tục hành trình, Thuyền Kỳ cũng thúc ngựa đi trước một bước để tránh cát bụi mịt mù của đoàn người ngựa. Được mười mấy dặm, chàng phát giác tuất mã hơi khập khiễng liền dừng cương xem xét. Té ra một móng thép dưới vỏ trước đã rơi đâu mất. Thuyền Kỳ thở dài, định tháo nốt móng bên kia cho đều, đi đờ đến tiểu trần gần nhất nhờ thợ rèn đóng lại.

Vừa lúc đoàn tiêu xa đi đến, thấy chàng đang loay hoay, Thanh Long Dao ra hiệu cho đoàn xe dừng lại rồi cất tiếng hỏi.

- Dường như tuấn mã của các hạ lại rơi móng thép thì phải? Tiêu cục của lão phu có sẵn, xin nhận cho.

Thuyền Kỳ đứng dậy, hất nón cao lên, mỉm cười đáp :

- Lư tổng tiêu đầu đã có lòng, tại hạ xin đa tạ.

Thanh Long Dao bị ma lực của chàng chinh phục, bất giác sanh lòng cảm mến, ra hiệu cho đệ tử, rồi cười ha hả :

- Cổ nhân có câu: “Hữu xạ tự nhiên hương”, lão phu tuổi đã cao mà còn bị nụ cười của các hạ lôi cuốn, thật là quái lạ. Xin hỏi quý tín đại danh?

Chàng không muốn lão mất tự nhiên nên giấu biệt lai lịch :

- Tại hạ tên gọi Thâm Thiên Sơn, mới xuất đạo giang hồ nên chưa có tiếng tăm gì.

Lúc này tuấn mã chàng đã được đóng móng xong, Thuyền Kỳ lên ngựa định cáo biệt thì Thanh Long Dao nói :

- Nếu các hạ không có việc gấp thì xin hãy cùng đồng hành với lão phu.

Chàng nhận lời, thúc ngựa sóng đôi với lão. Nhưng hai người vừa trao đổi mấy câu, phía trước đã xảy ra sự cố. Ba tiên tiêu sư mở đường quay đầu ngựa báo động :

- Tổng tiêu đầu! Phía trước có kẻ chặn đường.

Cả Thanh Long Dao lẫn Thuyền Kỳ đều sững sốt, vì đoạn đường này thuộc địa hạt của Long Hồ bang và đã nhiều năm không còn bóng cường sơn đạo tặc nào.

Lư lão thúc ngựa lên phái trước, Thuyền Kỳ lững thững theo sau. Bọn chặn đường có khoảng hai mươi tên nên Thanh Long Dao vững dạ. Lão sang sang nói :

- Chẳng hay chư vị là anh hùng lộ nào lại cản lối tiêu xa của Thanh Long tiêu cục?

Thuyền Kỳ nhãn quan sắc bén, nhận ra tình hình không đơn giản. Hai mươi tên hán tử áo xanh kia đều ngậm một chiếc còi sắt kỳ lạ. Hai người đứng trước lại mặc tăng bào đỏ chói, một lão cầm chuông, lão kia đeo trống.

Lão hòa thượng đeo trống bật cười ghê rợn :

- Lư Thương Quân! Bồn cung đang cần hai mươi vạn lượng hoàn kim trong tiêu xa để sử dụng. Lão muốn toàn mạng thì mau dâng nạp, đừng để bồn Phật gia ra tay, lúc đó có hối cũng không kịp!

Dứt lời, lão vung tả thủ vỗ vào mặt trống, bốn tên chạy cò của tiêu cục võ kém nhất học máu chết tốt. Những người còn lại, nghe như sấm động bên tai, khí huyết nhộn nhạo.

Thanh Long Dao kinh hãi hỏi lại :

- Có phải nhị vị là Chung Cổ song Phật của Mê Âm thần cung hay không?

Lão cầm chuông cười cười ha hả, đáp :

- Bồn cung im hơi lặng tiếng mấy mươi năm mà họ Lư cũng nhận ra, thật đáng khen!

Lư Thương Quân nhớ đến bạn đồng hành, quay lại định bảo chàng nhanh chân rời khỏi đầu trường. Nhưng thấy Thuyền Kỳ vẫn thản nhiên, dường như

không bị tác động của Thôi Phách cổ, lão vô cùng thán phục.

Thuyền Kỳ trầm giọng nói nhanh :

- Tổng tiêu đầu mau hạ lệnh cho thuộc hạ rút lui, càng xa càng tốt. Tại hạ không sợ Ma âm sẽ ở lại đối phó với hai lão trọc.

Thanh Long Dao mới nghe một tiếng trống đã bủn rủn tay chân, biết có ở lại cũng uổng mạng vô ích nên đành đặt hết hy vọng vào chàng thiếu hiệp lạ mặt này. Lão vung tay quát lớn :

- Rút lui.

Lão quay đầu ngựa, phi thật nhanh đưa đám tiêu sư rời xa tầm sát hại của Ma âm. Chung Cổ song Phật thấy Thuyền Kỳ vẫn đứng lại không khỏi ngạc nhiên. Lão cảm chuông chính là Lạc Hồn Chung, bức bội vỗ vào chuông vàng. Tuấn mã bị chấn động, cất cao hai vó trước hí lên sợ hãi.

Thuyền Kỳ tung mình xuống đất, đuổi ngựa về phía sau, chậm rãi bước lên.

Song Phật biến sắc thay nhau vỗ trống chuông. Nhưng Âm Dương thần công đã phong bế huyết khiến âm và dương tạo thành màn cương khí vô hình bao quanh thân chàng, chống lại Ma âm. Khi còn cách hơn trượng, chàng quát lại như sấm, chụp làn kiếm quang xuống đầu hai lão. Song Phật cười nhạt dùng trống chuông làm vũ khí. Thanh Long kiếm chém vào Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ mà không hề hủy hoại được chúng. Thuyền Kỳ sững sờ, bỏ ý định phá hủy hai kỳ vật, xoay qua tìm cách lấy mạng song Phật.

Thanh Long Dao thấy hai lão ma bận đối phó với Thuyền Kỳ không thể phát Ma âm, liền thúc thuộc hạ tiến lên đánh bọn áo xanh, lúc này đang tìm cách phá tiêu xa.

Nhân thủ của họ Lư đông gấp bội. Nhưng lại không dành được thượng phong. Thứ nhất là do bọn Thanh y võ sĩ bản lĩnh cao cường, đao pháp tàn độc. Thứ hai, chiếc còi sát trên miệng chúng cũng là những vũ khí lợi hại.

Tiếng còi làm bất loạn tinh thần người đối diện. Chưa đầy một khắc đã có mười tiêu sư thiệt mạng. Chỉ mình Thanh Long Dao nội công thâm hậu, chống lại được tiếng còi ma, múa tít cây đại đao Thanh Long Uyển Nguyệt đánh bật bọn môn đồ Mê Âm cung.

Chung Cổ song Phật bị Thuyền Kỳ tấn công ráo riết, tận dụng tâm pháp kỳ ảo đảo lộn quanh đối thủ, dùng phép du đầu làm hao mòn sinh lực.

Thuyền Kỳ nhận thức được rằng nếu kéo dài cuộc chiến, bọn tiên sư sẽ lâm nguy liền vận thần công hộ thể, bỏ trốn mất sau, nương theo kiếm quang chụp xuống Chung Phật. Thanh Long kiếm tỏa hào quang đỏ ực như máu, kiếm khí nóng rực như lửa hồng liếm vào thân thể lão ma. Chung Phật thét lên thảm thiết, mùi thịt cháy xông lên khét lẹt, một nửa thủ cấp bị chém bay, tay hữu bị chặt sát vai.

Cổ Phật cũng đã vung trống đập mạnh vào hậu tâm Thuyền Kỳ cố giải vây cho đồng đảng. Nhưng đồng cổ bật ra như đập vào đá, lão kinh hồn định đào tẩu nhưng tà thủ Thuyền Kỳ đã vẩy một đạo chuông phong băng hàn lạnh lẽo. Cổ Phật trong lúc chàng vắng không còn cách nào thoát khỏi, huyết mạch đông cứng ngã vật ra như tượng gỗ.

Thuyền Kỳ tung mình lướt về phía bọn thanh y ra tay tàn sát. Song chuông âm dương như hai lưỡi hái tử thần, trong nửa khắc đã giết chín tên. Bốn gã còn lại bỏ vĩa quay người đào tẩu.

Thuyền Kỳ không nỡ truy sát, quay lại thu lượm Lạc Hồn chung và Thôi Phách cổ. Chàng không hiểu hai kỳ vật này làm bằng kim loại gì mà chịu được sức công phá của Long kiếm.

Thanh Long Dao đau lòng vì cái chết của mười mấy thuộc hạ, mắt long lanh lệ anh hùng, bước đến vòng tay bái tạ :

- Thảm công tử, bọn Mê Âm cung quả là đáng sợ, nếu không có công tử hiển lộ thần công. Thanh Long tiêu cục không những mất xe tiêu mà còn phơi xác nơi đây. Ôn cứu tử, Lư mỗ suốt đời tạ dạ.

Thuyền Kỳ xua tay rồi hỏi :

- Lư lão đã nhận ra Chung Cổ song Phật vậy có biết lai lịch của hai vật này chăng?

Lư Thương Quân suy nghĩ một lúc đáp :

- Sư phụ của lão phu có kể rằng Chung Cổ có đến hai cặp, là bảo vật của Lôi Âm tự bên Thiên Trúc. Hơn bốn mươi năm trước, không hiểu sao lại lọt vào tay Mê Âm lão. Lão nhờ những vật này tung hoành thiên hạ, thành lập Mê Âm thần cung gieo rắc kinh hoàng trong võ lâm. Thái Ất chân nhân vì đại cục giang hồ mà tự chọc thủng đôi tai rồi tử chiến với Mê Âm lão ma, phá hủy Thần cung. Lão ma mang kiếm thương đào tẩu, môn đồ tan tác, không thấy xuất hiện nữa. Không ngờ hôm nay Mê Âm thần cung lại tái xuất.

Chàng gật đầu hỏi lão :

- Lư lão giao hàng ở địa phương nào.

- Số vàng này được chuyển từ mỏ Kim Sa ở chân rặng Nam Lĩnh về cho chủ nhân là nhà đại phú Tản Đại Dung ở Diên An.

Thuyền Kỳ không ngờ nhạc phụ mình lại giàu có đến thế, chàng mỉm cười bảo :

- Lư lão có biết mặt Tần tiểu thư không?

Lão sùng sốt nói :

- Hơn hai năm trước, lão phu đến giao tiêu, chính Tần tiểu thư đứng ra ký nhận. Nhưng sao công tử lại hỏi vậy?

Thuyền Kỳ mỉm cười bí ẩn :

- Lư lão muốn gặp lại nàng thì cứ đến Tổng đàn Long Hồ bang ở Tây An. Tại hạ sẽ bảo nàng nhờ biểu đệ Tổng đốc quân vụ Thiêm Tây điều quân triều đình cùng đi với Lư lão đến Diên An. Mê Âm cung dù có ăn gan hùm cũng chẳng dám đụng đến.

Thanh Long Dao mừng rỡ, đốc thúc thuộc hạ lên đường. Chiều ngày hôm sau, đoàn xe tiêu dừng trước cửa cổng đàn Long Hồ bang. Lư Thương Quân đưa bài thiệp cho tên võ sĩ Lát sai, Vi bang chủ bước ra tươi cười nói :

- Hai năm trước được diện kiến Tổng tiêu đầu, lòng vẫn thầm nhớ nhưng. Xin đưa tiêu xa vào trong rồi dự tiệc tẩy trần.

Lần trước, theo đúng quy củ của giang hồ, Lư Thương Quân áp tải hàng qua đây, phải đến dâng lễ vật. Nhưng Vi bang chủ không nhận, lại còn cho tạm trú một đêm, khiến họ Lư sinh lòng mến mộ.

Thanh Long Dao truyền lệnh đưa đoàn xe vào sân rồi bước theo Vi bang chủ. Vừa an tọa, lão đã hỏi ngay :

- Vi lão huynh! Có phải tiểu thư Tần Thu Trinh đang hiện diện ở đây?

Vi Thừa Khanh ngạc nhiên :

- Sao lão đệ lại biết?

Lư lão thở phào, uống hớp trà thuật lại :

- Vi lão huynh biết không, lần này tiểu đệ xem chút nữa đã bỏ mạng giữa đường và sự nghiệp tiêu tan. Đoàn tiêu xa này chở hai mươi vạn lượng kim sa đến Diên An cho Tần trang chủ. Nào ngờ khi còn cách Tây An hơn trăm dặm đã bị Chung Cổ song Phật và hai mươi tên môn đồ Mê Âm thân cung chặn đường đoạt tiêu. Nhưng nhờ có một cao nhân hiểu lòng thần công, hạ sát song Phật, cứu nguy cho tiêu cục.

Vi Thừa Khanh biến sắc hỏi :

- Võ công song Phật còn cao hơn cả lão phu. Mê âm của Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ lại không ai chống lại được, vậy mà người ấy giết được song Phật, bản lĩnh chẳng phải là vô địch hay sao?

Thanh Long Dao đắc ý vuốt râu cười :

- Tiểu đệ biết là lão huynh khó mà tin được, nếu không được tận mắt chứng kiến một người tuổi mới đôi mươi mà đã có võ công siêu phàm như vậy. Chàng công tử này tên gọi Thẩm Thiên Sơn, mới xuất đạo giang hồ. Không biết là đồ đệ của ai mà chiêu pháp kinh hồn, chiêu kinh lúc thì nóng như lửa, lúc thì lạnh như băng.

Vi Thừa Khanh đã nhận ra người đó là ai, cao hứng bật cười dài. Lư lão sùng sốt :

- Tại sao lão huynh lại hoan hỉ như vậy?

Vi lão không đáp, tủm tỉm cười bảo :

- Mời lão đệ vào trong tắm gội rồi dự yến.

Một khắc sau, tiểu yến đã dọn xong. Ngoài Vi bang chủ còn có tứ vị Hộ pháp Long Hồ bang và ba nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần. Lư lão nhận ra Tần Thu Trinh mừng rỡ nói :

- Lão phu là Lư Thương Quân, Tổng tiêu đầu Thanh Long tiêu cục, đang trên đường áp tải kim sa đến Tần gia trang, chẳng hay tiểu thư còn nhận ra lão phu chăng?

Thu Trinh nghiêng mình đáp :

- Tiểu nữ đã được nghe phu quân báo trước. Xin tiên bố tử yên tâm, sáng mai sẽ có ngàn quân triều đình theo bảo vệ tiêu xa.

Lư lão chẳng hiểu nàng nói gì cả. Sao nàng lại nhắc đến phu quân của mình.

Vi bang chủ và các hộ pháp thấy nét mặt ngớ ngẩn của lão, bật cười ha hả. Bỗng từ trong, một chàng công tử mặc trường bào màu lam bằng gấm Tô Châu bước ra đứng cạnh ba nàng. Thu Trinh giới thiệu với họ Lư :

- Bẩm Lur tiền bối, đây chính là chuyết phu của ba chị em tiện nữ.

Thuyền Kỳ vòng tay chào, mỉm cười nói :

- Lur lão không nhận ra tiểu bối sao?

Thanh Long Đạo giật bắn mình vỗ đầu tự trách :

- Té ra công tử từ rể quý của Tần trang chủ. Hèn gì công tử biết rõ Tần tiểu thư đang ở đây!

Vì bang chủ cười khả khả :

- Hẳn chính là Tuyết Hồ công tử Thẩm Thuyền Kỳ, cháu ngoại của ta mà Ma giáo Giáo chủ Lý Bách đấy.

Mọi người cười nói, ăn uống rất vui vẻ, Thuyền Kỳ ăn xong, biết ba nữ nhân đang nóng lòng muốn hàn huyên tâm sự với mình nên cáo từ vào trước.

Sau hôm chàng ra đi, ba nàng ngủ chung trong khuê phòng Vân Phụng cho tình chị em thêm thắm thiết.

Thuyền Kỳ từ ngày mất hai thuộc hạ là Sầm Tham và Lộ Đồng, sắc diện âm trầm, xuất thủ nặng tay hơn trước. Nhưng đối diện với ba ái thiếp hoa nhường nguyệt thẹn, lòng được khuây khỏa rất nhiều.

Chàng thay áo ngắn rồi lên chiếc giường bát bửu rộng rãi, ngồi dựa lưng vào tường. Ba nữ nhân thẹn thùng lên theo. Tần Thu Trinh xô Lạch Phách Yêu Cơ vào lòng chàng, rồi cùng Vân Phụng ngồi hai bên hời hợt.

Thuyền Kỳ hôn phớt lên má các nàng rồi thuật lại mọi chuyện trong thời gian qua. Đầu canh hai, Vân Phụng che miệng ngáp. Bách Lan nhòm dậy mỉm cười bảo :

- Tần thư! Chị em ta về phòng để vi muội và tướng công nghỉ ngơi.

Vân Phụng xấu hổ nắm chặt tay hai người lác đầu :

- Không! Nhị vị thư thư phải ở lại đây!

Thuyền Kỳ lặng lẽ vẩy một đao chưởng phong nhẹ tắt ngọn nến hồng.

Bốn người quần thảo đến giữa canh tư mới chịu thôi.

Mờ sáng, theo thói quen, Thuyền Kỳ tỉnh giấc, chàng nhẹ nhàng xuống giường rửa mặt rồi trở lên thay áo. Nhìn ba thân hình ngà ngọc đang chìm trong giấc mộng, chàng mỉm cười lấy chăn mỏng phủ lên.

Thuyền Kỳ nhớ đến Lạc Hồn chung và Thôi Phách cổ trên bàn liền quay lại, cầm lên xem xét. Hôm qua chàng đã vỗ thử nhưng không có tác dụng như khi chúng ở trong tay song Phật. Chàng hiểu rằng phải có khẩu quyết mới sử dụng được để phát ra Ma âm. Đôi nhãn quang sắc bén của chàng nhận ra những dòng chữ kỳ lạ trên cạnh chuông và trống. Thuyền Kỳ nhớ đến lão hòa thượng vô danh năm trước, định bụng sẽ đem hai vật này đến nhờ lão chỉ giáo nhân kỳ ước hẹn tháng bảy sắp tới.

Đoàn tiêu xa của Thanh Long tiêu cục đã lên đường với sự hộ tống của quân triều đình. Thuyền Kỳ bàn bạc với Cửu Công và ba ái thiếp về việc ra quan ngoại rước song thân và Trung Thổ. Trong tay chàng đã có thư của ngoại công và sư bá Vương Thực, hai người dùng quyền Chưởng môn xóa bỏ lời thề năm xưa, cho phép phu thê Côn Luân Thần Kiếm và Thánh Nữ được trở lại Trung Nguyên. Ba nàng đều đòi được theo chàng về ra mắt mẹ chồng.

Vì lão xem lịch thấy ngày rằm xuất hành rất tốt nên bảo các cháu cứ chuẩn bị hành lý.

Hai ngày sau, trình sát Long Hồ bang báo rằng Mê Âm thần cung đã gửi thư mời võ lâm Tứ cung và toàn thể các phái trong võ lâm đến dự lễ khai cung tổ chức tại núi Kinh Môn Hồ Bắc vào ngày rằm tháng năm. Long Hồ bang cũng có thiệp mời.

Vì Thừa Khanh biến sắc nói :

- Các phái vì thanh danh không thể không đi, nhưng lễ khai cung lần này chính là mìn lưới không lồ tóm gọn hàng ngàn hào kiệt. Chẳng lẽ ai cũng phải tự đâm thủng tai mình để thoát khỏi tác động của Ma âm?

Thuyền Kỳ đã từng đụng độ Chung Cổ song Phật nên chẳng khỏi sinh lòng lo sợ cho các hào kiệt dự lễ. Chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Cửu công! Bốn mươi năm trước các phái võ lâm đã dùng cách gì kháng cự lại Ma âm?

Vì lão vuốt râu hời hợt :

- Chỉ có một trường hợp duy nhất thành công. Ngày ấy, Mê Âm lão ma cùng thuộc hạ đem hai cặp Chung Cổ đến thu phục phái Thiếu Lâm. Trưởng lão Thiếu Lâm tự là Đại Lực thần tăng đã vác Đại Hồng chung nặng ba ngàn cân ra đấu với Ma âm. Quả nhiên, tiếng chuông đồng vang rền đã khiến Ma âm

mất tác dụng. Mê Âm lão ma đành phải rút lui. Cũng may, khi lão vừa xuống núi thì Đại Hồng chung cũng nứt làm đôi.

Thuyền Kỳ nhẹ nhõm nói :

- Tốt lắm, chúng ta sẽ dùng cặp Chung Cổ trong tay để đối phó với Mê Âm cung. Tiểu tôn phải đi ngay Huy Châu để thỉnh giáo một vị Phật sống cách sử dụng.

Ngay trưa hôm ấy chàng lên đường sang phía Đông. Ba nữ nhân không được theo, giận dỗi lệ đổ như mưa thu.

Thuyền Kỳ nghiêm mặt bảo :

- Ma âm là công phu lợi hại nhất trên đời. Như bản lãnh của Cửu công cũng không chống lại được. Ta may mắn luyện thành Âm Dương thần công, tuy nghi phong bế huyệt khiến âm nên mới không sợ. Phu thê tình thâm nghĩa trọng, các nàng định bắt ta phải đứng nhìn thê thiếp thảm tử sao? Giả như ta không trở lại nữa, lấy ai ra quan ngoại đón huyệt đường về phụng dưỡng?

Ba nàng chưa bao giờ thấy phu quân động nộ với mình như lần này, sợ hãi sụp xuống tạ lỗi. Thu Trinh lau nước mắt thưa :

- Tướng công bớt giận, bọn thiếp vì lo lắng cho chàng nên muốn theo để giúp một tay. Nay ý chàng đã vậy, bọn thiếp xin được tựa cửa ngóng trông. Nếu chẳng may chàng thất thủ, bọn thiếp sẽ thay chàng, suốt đời thờ phụng nhị vị nhân gia.

Thuyền Kỳ dịu mắt, đỡ nàng ba lên, âu yếm nói :

- Ta cũng vì an nguy của các nương tử mà nặng lời, lượng thứ cho ta. Chuyện tử sinh phó thác mệnh trời, nhưng kẻ thù bản lãnh giết ta e chưa sinh ra trên đời đâu, các nàng cứ yên tâm!

Vì bang chủ buồn rầu nói :

- Năm xưa, Thái Ất Chân Nhân dù phá được Mê Âm thần cung, nhưng vì hồng thánh giác nên cũng bị trúng liên mấy chưởng, một năm sau tạ thế. Nay Kỳ nhi tự phong bế huyệt Khiếu Âm, võ công tất giảm sút, phải cẩn thận phía sau lưng mới được.

Thuyền Kỳ cung kính hứa sẽ ghi nhớ điều này.

Dùng cơm trưa xong, chàng lên yên tuần mã, phi nước đại. Chiều ngày thứ năm, đã đến chân núi Thiếu Thất, thuộc tỉnh Hà Nam.

Gởi ngựa cho một gã tiểu phu, chàng vận khinh công thượng sơn. Tuyết Hồ công tử là ân nhân của Thiên Lâm nên các tăng lữ đều hoàn hỉ đón mừng, đưa vào khách sảnh của chùa.

Lát sau, Không Từ thiền sư, Phương trượng chùa và Nhân Văn đạo trưởng môn phái Võ Đang xuất hiện.

Không Từ hân hoan nói :

- A Di Đà Phật! Lão nạp đang cùng Nhân Văn đạo huynh bàn luận, mong mời thí chủ, không ngờ lại được gặp. Xin mời an tọa.

Chàng vòng tay thi lễ rồi hỏi :

- Đạo trưởng đi giá đến đây khi nào?

Nhân văn cười đáp :

- Hôm qua nhận được thiệp mời của Mê Âm thần cung, lão phu sang ngay Thiếu Lâm tự thương lượng với thiền sư. Công tử lên chùa chắc cũng vì việc ấy?

Thuyền Kỳ gật đầu hỏi lại :

- Nhị vị Chuông môn định thế nào?

Không Từ thờ dài đáp :

- Mê Âm thần cung đã mời đích danh lão nạp và Nhân Văn đạo huynh, khó mà từ chối được. Từ Tung Sơn đến núi Kinh Môn chỉ vài trăm dặm không thể ngại có đường xa, nếu không đi thì còn gì danh dự hai phái?

Nhân Văn tiếp lời :

- Âm mưu của Thần cung rất rõ rệt, chỉ một mẻ lưới quét sạch các phái võ lâm. Dưới Ma âm, không ai còn sức kháng cự nữa.

Không Từ thiền sư bị phần nói :

- Vì đại cục võ lâm, lão nạp sẽ truyền chức Phương trượng cho Không Văn sư đệ rồi thống lĩnh Thập bát La Hán đến dự lễ. Lúc động thủ, noi gương

Thái Ất chân nhân thuở trước, hủy hoại thánh giác rồi liều mạng với ác ma.

Nhân Vân đạo trưởng bật cười cao ngạo :

- Được! Nếu vậy bản đạo cũng xin sát cánh với thiên sư.

Thuyền Kỳ không khỏi khâm phục chính khí của họ. Chàng nghiêm nghị thưa :

- Chẳng trách giang hồ coi Thiếu Lâm và Võ Đang là Thái Sơn Bắc Đẩu, là cột chống đỡ tòa nhà võ lâm, tiểu bối rất kính phục. Nhưng có lẽ tình hình chưa đến nỗi dùng đến biện pháp tối hậu ấy.

Dứt lời chàng mở bọc hành lý lấy ra hai kỳ vật đặt lên bàn. Nhị vị Chương môn nhận ra Lạc Hồn chung và Thôi Phách cổ, trợn mắt kinh ngạc :

- Làm thế nào hai vật này lại lọt vào tay công tử?

Chàng mỉm cười đáp :

- Tiểu bối đã đoạt trong tay song Phật.

Hai người vui mừng không xiết. Không Từ tán dương :

- A! Thí chủ công lực vô thượng, không sợ Ma âm quả là điều bất ngờ. Tai kiếp này đã có cơ vãn hồi.

Thuyền Kỳ kể lại việc Chung Cổ song Phật chặn đường tiêu xa ở Thiểm Tây cho bọn họ nghe. Chàng không hề đắc ý mà lại tỏ vẻ lo ngại :

- Bọn ác ma còn một cặp Chung Cổ nữa. Nếu do Cung chủ là người có công lực cao hơn song Phật sử dụng, tầm sát hại của Ma âm sẽ lớn hơn, quần hào không cách nào thoát chết. Tiểu bối chỉ có thể đối phó với một người. Giả như tên còn lại dùng khinh công chạy quanh, gieo rắc tử vong cho quần hùng thì sao?

Chàng dừng lời, chỉ vào những chữ trên mặt hai kỳ vật hỏi :

- Chẳng hay trong quý tự, có cao tăng nào tinh thông loại văn tự này không?

Không Từ chăm chú quan sát, quay sang bảo tiểu tăng hầu trà :

- Ngươi mau vào hậu tự thỉnh Tuệ Tâm sư tổ ra đây.

Nửa khắc sau, Tuệ Tâm hòa thượng ra đến. Lão cười rạn rờ :

- Nếu lão nạp biết Thảm thí chủ giá lâm thì đã có mặt từ lâu rồi.

Chàng vòng tay thi lễ :

- Xin Thần tăng chỉ giáo dùm những văn tự lạ trên hai vật này.

Lão hòa thượng chăm chú đọc, lắc đầu thất vọng :

- Đây là hai cổ vật ngàn năm, văn tự này là loại chữ Phạn tối cổ, trong Thiếu Lâm tự chỉ có mình sư thúc Ngô Quả của lão nạp mới biết. Nhưng rất tiếc người đã không trở lại chùa, sau một chuyến vân du ba mươi năm trước.

Thuyền Kỳ hỏi hộp hỏi lại :

- Có phải đó là một lão tăng mi dài, giữa trán có một nốt ruồi son bằng hạt đậu?

Tuệ Tâm và Không Từ kinh ngạc :

- Sao thí chủ biết?

Thuyền Kỳ bèn kể lại cuộc hội ngộ với Ngô Quả hòa thượng. Không Từ hoan hỉ nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Ngô Quả sư thúc tuổi đã hơn trăm mà còn sống, thật đáng mừng cho võ lâm. Thảm thí chủ mau đến thỉnh giáo người để cứu vãn võ lâm.

* * * * *

Đêm ấy, chàng ở lại núi Thiếu Thất, mờ sáng lên đường đến ngọn núi Lâm Sơn ở ranh giới Hà Nam và Huy Châu.

Ba ngày sau, chàng đến chân vách núi. Trời nắng như đổ lửa nhưng rừng cây râm mát đã che chở cho người và ngựa. Thánh giác tỉnh tể của chàng nhận

ra trên đỉnh vách có tiếng chuông trống quen thuộc, hòa trong tiếng mõ nhịp nhàng.

Thuyền Kỳ kinh hãi, khoác bọc hành lý vào vai, tung mình lên sườn núi điểm chân vào những viên đá lồi ra trên vách, mau chóng tiến về phía phát ra Ma âm.

Lên đến đỉnh vách, chàng nhận ra Ngô Quả hòa thượng đang ngồi trước cửa một huyệt động, mắt nhắm nghiền, miệng lầm nhảm niệm Phật, tay đều đặn gõ vào chiếc mõ gỗ dài. Đối diện ông, cách xa hơn trước, là hai người mặc thanh bào, nam tuổi độ lục tuần, nữ hơn tứ tuần, phong vận lẫm lờ đậm đàng.

Nam nhân sử dụng Thôi Phách cổ, còn nữ nhân võ Lạc Hồn chung. Hai như đang tỷ đấu Âm công, bất phân thắng bại. Lúc này chàng chỉ cần rút kiếm chém chết đôi nam nữ kia là cứu được võ lâm. Nhưng khí phách trượng phu không cho phép làm như thế.

Thuyền Kỳ ung dung bước đến giữa đấu trường, chỉ mặt hai người lạnh lùng nói :

- Ta biết chư vị là chủ nhân của Mê Âm thần cung, đang âm mưu thống trị võ lâm, tội đáng chết. Nhưng vì đức hiếu sinh, ta tha mạng một lần. Nếu thức thời hãy đóng cửa Thần cung mà an dưỡng tuổi già. Bằng không, Thảm tử quyết chẳng dung tình.

Đôi nam nữ thấy chàng không sợ Ma âm, kinh hoàng tung mình rời núi.

Ngô Quả hòa thượng dừng tay, chiếc mõ vỡ làm đôi. Ông mỉm cười hiền hòa nói :

- Thí chủ chỉ đến trễ nửa khắc là nấp đã về châu Phật tổ rồi. Chưa đến kỳ hạn, sao thí chủ lại đến đây?

Chàng sụp xuống bái kiến :

- Tiểu bối xin ra mắt Thần tăng!

Lão hòa thượng hoan hỉ bảo :

- Nhìn khí sắc thí chủ lão nạp đoán thí chủ đã hợp nhất được hai luồng chân khí, luyện thành thần công vô thượng. Xin chúc mừng.

Thuyền Kỳ ngồi xếp bằng trước mặt lão, kể lại việc chàng luyện thành Âm Dương thần công và dã tâm của Mê Âm thần cung.

Ngô Quả nghiêm nghị nói :

- Ba mươi năm trước, Thần cung đã từng có ý đồ tái xuất. Lão nạp biết được liền khiêu chiến với lão ma, may mà thắng được, buộc lão phải ẩn cư mãi mãi. Có lẽ giờ đây lão đã quy tiên nên hai đệ tử mới xuất hiện, khuấy đảo giang hồ. Họ nhớ mối thù xưa nên đến đây báo phục. Chung Cổ hợp công quả là lợi hại, chiếc mõ thường này không thể nào chịu nổi.

Thuyền Kỳ lấy chuông trống ra thỉnh giáo. Ngô Quả đọc kỹ, thờ dài đáp :

- Đây chỉ là mấy đoạn kinh văn trong kinh Kim Cương chứ không phải khẩu quyết sử dụng. Chỉ có hai chữ lớn nhất là hơi khó hiểu. Đó là chữ âm ở Lạc Hồn chung và chữ dương trên Thôi Phách cổ.

Thuyền Kỳ bị phần nói :

- Hai vật này nằm trong tay chúng ta cũng vô ích. Tiểu bối sẽ đem đến núi Kinh Môn đập tan trước mặt bọn tà ma cho hả giận.

Ngô Quả trấn an chàng :

- Thảm tử thí chủ chớ lo, hôm ấy lão nạp sẽ đến trợ lực, dùng Đạc Âm thiên công chống đỡ Ma âm để thí chủ tiêu diệt bọn chúng.

Thuyền Kỳ mừng rỡ, cảm tạ rồi cáo biệt. Từ nay đến ngày rằm tháng năm còn đến gần tháng nữa, chàng quyết định trở lại Ích Dương thăm anh em Huỳnh Đệ hội.

* * * * *

Chàng không thuộc đường, cứ nhắm hướng theo quan đạo mà đi. Hai ngày sau, thấy bên hữu có một ngọn núi cao, chàng ghé vào túp quán bên đường tránh nắng. Hỏi thăm mới biết đó là núi Kinh Môn, trọng địa của Mê Âm thần cung.

Thuyền Kỳ tự cười mình, thần nhiên ngồi nhâm nhi chén rượu, ngắm nhìn những đám mây trắng lững lờ trên đỉnh núi.

Bỗng từ ngoài có hai bóng người song song chạy vào, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Đó là hai quái nhân râu tóc bù xù, không mặc y phục mà chỉ khoác một mảnh da thú, phần hạ thể cũng quấn ngang một miếng như vậy.

Một lão khoác da hổ, lão kia da báo, nếu không cũng khó mà phân biệt. Các cơ bắp trên người của họ cuộn cuộn như dây chấu, chứng tỏ thần lực kinh nhân. Nhưng có điều lạ là hai người bị xích vào nhau.

Lão da báo cầm lấy bình trà tu một hơi, thở phào nói :

- Anh em ta nếu không nhờ khinh công tuyệt thế ắt bỏ mạng rồi. Bọn Thần cung này lợi hại thật.

Lão mặc áo da hổ đưa tay hữu còn tự do, dành bình trà định uống, thấy cạm quẹo, bực bội mắng :

- Người quả là thiếu lễ độ dám giành uống với huynh trưởng.

Giọng ồm ồm, sang sảng như lệnh võ, khiến Thuyên Kỳ có cảm giác rằng hai lão này bị điếc.

Tên tiểu nhị cố nén sợ hãi bước lại hỏi :

- Chẳng hay nhị vị đại gia dùng chỉ?

Gã đứng sau lưng hai người lập lại ba lần cũng không nghe đáp, nên bước đến trước mặt hỏi lại. Quái nhân da hổ lập tức bảo :

- Cho mười cân thịt và hai vò rượu ngon.

Lúc này Thuyên Kỳ biết chắc hai lão này điếc đặc, chỉ nhìn miệng người nói mà đoán ý.

Lão khoác da báo cười tự đắc :

- Đại ca! Nếu lúc này tiểu đệ không đỡ cho đại ca một chưởng của lão Cung chủ thì giờ này đại ca đã gặp song thân rồi.

- Đừng khoác lác, biết vậy lúc mụ Cung chủ phu nhân đâm vào lưng ngươi, ta không thềm ra tay, xem ai chết trước.

Lão da báo tui ngủ nhưng lát sau lại huyên hoang nói :

- Đó là vì chúng ta bị vương sọt thiết luyện này, nếu không anh em Lăng Hổ, Lăng Báo chúng ta nào có sợ gì Mê Âm thần cung?

Bây giờ Thuyên Kỳ mới biết tên của họ.

Tiểu nhị đem rượu thịt, lên đảo mắt xem hai lão quái vật này có thể cắt bạc ở chỗ nào trên người?

Hai quán nhân chùi sơ tay vào tấm da, rồi đưa nhau bóc thịt, rót rượu. Chỉ hơn một khắc đã hết sạch, nhưng ra vẻ còn thềm thường.

Hai lão liếc nhau, đứng dậy cúi đầu cảm ơn chủ quán :

- Đa tạ chủ nhân đã chiêu đãi, xin hẹn gặp lại.

Lão chường quày xốt của, quên cả sợ hãi bước đến nói :

- Xin chư vị đại gia thanh toán tiền rượu thịt.

Lăng Hổ giả dò ngạc nhiên, nhìn Lăng Báo nói :

- Ủa! Lúc này ta đã xin chứ đâu có mua. Chính ngươi cũng nghe rõ mà?

Lăng Báo cười ranh mãnh :

- Đúng vậy! Tiểu đệ còn nhớ đại ca đã nói cho mười cân thịt và hai vò rượu. Cả quán cũng đều nghe mà.

Thuyên Kỳ mỉm cười bảo lão chủ quán :

- Hai vị anh hùng ấy ăn chưa no đâu, lão cứ dọn thêm một mâm nữa, ta sẽ trả hết.

Chàng đặt lên bàn nén bạc mười lượng, lão ta mừng rỡ thúc tiểu nhị đem thêm rượu thịt. Thuyên Kỳ đứng dậy vòng tay mời :

- Tại hạ xin mời nhị vị hạ cô cùng đối ẩm.

Lão Báo phồng mũi gạt đầu lia lia :

- Được! huynh đệ ta sẵn lòng hạ cố!

Cách ăn nói của gã làm các thực khách che miệng cười.

Hai lão gặp quý nhân chiêu đãi, thả sức ăn uống. Khi không còn chỗ chứa nữa, Lăng Hổ gãi đầu nói :

- Gia trang của huynh đệ ta ở chân núi Kinh Môn, nhưng rất tiếc đã bị bọn Thần cung thiêu hủy nên không thể mời công tử về nhà đáp lễ. Xin hẹn kiếp lai sinh.

Đám thực khách nghe nói lung tung, cười đến sặc cả com canh.

Thuyền Kỳ tủm tỉm cười, hỏi :

- Quý trang đã bị đốt, nhị vị định sinh sống thế nào?

Lăng Báo cười cầu tài :

- Công tử là người giàu có, không nên đi một mình, hay là cứ nương anh em ta làm bảo tiêu. Chúng ta không cần lương, chỉ nuôi ăn là đủ.

Lăng Hồ lắc đầu bảo :

- Không được! Người không nhớ lời sư phụ dặn dò hay sao? Chúng ta chỉ theo người nào đủ sức chặt đứt thiết luyện.

Thuyền Kỳ nghiêm trọng nói :

- Nhị vị muốn giải thoát thiết luyện thì hãy đi theo tại hạ.

Đứt lời, chàng đi thẳng ra cửa, lên ngựa thông thả phi nước kiệu. Hai quái nhân nhìn nhau, phóng theo sát nút.

Chàng rẽ vào một bìa rừng vắng vẻ chờ đợi. Hai lão chạy đến đưa tay bị xích ra cùng nói :

- Nếu công tử chặt đứt đoạt xích này, hai ta sẽ theo di ngôn của sư phụ mà hầu hạ suốt đời.

Thuyền Kỳ sờ thấy sợi thiết luyện đen bóng này mát lạnh, chàng rút tiểu kiếm, dồn tam muội chân hỏa vào rồi chặt mạnh hai nhát, sợi xích đứt rời khỏi cổ tay. Hai lão mừng rỡ ôm nhau nhảy nhót, cười nói huyền thuyên.

Lăng Báo nói với giọng thềm thuồng :

- Tiểu đệ phải lấy một lần mười vợ mới được. Đã gần bốn mươi tuổi đầu mà chẳng biết nữ nhân là gì.

Lăng Hồ chín chắn hơn, hỏi gã :

- Thế người làm gì để nuôi bọn họ?

Lăng Báo cụt hứng, gãi đầu đáp :

- Thì tiểu đệ sẽ đốn củi đổi gạo.

- Người ngu lắm, phụ thân chúng ta chỉ có một vợ là mẫu thân mà còn bữa đói, bữa no, huống chi người có đến mười vợ.

Hai gã chợt nhớ ra còn có Thuyền Kỳ, chúng quỳ xuống lại :

- Bái kiến chủ nhân!

Thuyền Kỳ được hai gã này phò tá lòng rất vui mừng. Họ thoát khỏi vòng vây của Thần cung, chứng tỏ võ công rất cao cường. Tật điếc lác lại là ưu điểm khi đối phó với Ma âm.

Chàng hỏi chúng :

- Hai người vì sao lại bị xích chung?

Lăng Hồ ngượng ngừng kể :

- Anh em ta năm mươi tuổi bị bệnh lạ, toàn thân nóng như lửa, lúc khỏi bệnh thì hai tai điếc đặc. Sư phụ cũng ân cư gần đó, thương tình dạy dỗ võ công. Lúc ta tròn hai mươi, còn Lăng Báo mười chín, phụ mẫu không còn nên chúng ta lên sư phụ xuống núi uống rượu giải khuây, không có tiền trả mới xô bọn tiểu nhị ra để chạy trốn, ngờ đầu gã vỡ sọ ra chết tốt. Hai đứa ta sợ quá về quỳ gối xin sư phụ thứ tội. Người bèn lấy thiết luyện xích lại. Bắt ở luôn trong núi. Ba năm trước người qua đời, dặn chúng ta cố chờ đợi, sẽ đến lúc có bậc cao nhân chặt đứt xích, đưa huynh đệ ta ngang dọc giang hồ. Không ngờ lại gặp được chủ nhân ở đây.

Chàng cười bảo :

- Hai người võ công được bao nhiêu mà dám đụng đến Thần cung?

Lăng Báo tự đắc khen :

- Chủ nhân không biết đấy thôi! Anh em ta sức mạnh như thần, coi hổ báo như mèo con, huống chi bọn Thần cung?

Lăng Hồ thật thà hơn :

- Hôm trước bọn môn đồ Thần cung bày rượu uống trong rừng, anh em xin không cho lại còn chế giễu. Lăng Báo nổi xung đâm chết bốn đứa. Sáng nay Mê Âm cung chủ và phu nhân đích thân xuất trận, nếu không nhanh chân ắt bọn ta đã bỏ lão.

Lăng Báo cổ vát vát :

- Đồng ý chúng ta đánh không lại hai người ấy, nhưng đối với chủ nhân chắc chắn khỏe hơn nhiều.

Thuyền Kỳ tủm tỉm cười, đưa hai tay ra bảo :

- Huynh đệ ngươi hãy thử sức với ta xem

Hai gã nắm lấy bàn tay chàng, ra sức kéo, cổ làm chàng ngã xuống. Ngờ đâu thân thể chàng vững như núi Thái. Chúng đã dùng cả hai tay vẫn chẳng hề khiến chàng nhích đi du chỉ một phần. Lăng Hồ, Lăng báo vận nội công bóp chặt bàn tay chàng, nhưng chỉ như bóp vào sỏi sắt.

Thuyền Kỳ ním cười, dồn Âm Dương thần công ra hai tay. Lăng Hồ tưởng chàng đang nắm phải than hồng, còn Lăng Báo tê cóng cả người. Hai gã la lên oai oái :

- Ôi cha! Ta đầu hàng

Hai gã nhìn chàng với vẻ kính phục.

Thấy trời đã gần chiều, chàng dẫn hai thuộc hạ đến một tiểu trấn gần đấy. Bọn thợ cạo phải vát và lăm mới dọn sạch bộ râu và bụi được mái tóc cho chúng lên. Hai gã nhìn nhau lạ lẫm, bật cười.

Thuyền Kỳ cũng mua cho chúng mấy bộ y phục mới rồi đưa vào khách điểm tắm gội. Té ra huynh đệ họ Lăng cũng không xấu xí lắm, chỉ trừ đôi mắt lộ to tròn, dưới cặp lông mày chôi xuể rậm rạp.

* * * * *

Bốn ngày sau, ba người đến thành Hán Dương, đi ngang lò rèn lớn, thấy bày đủ vũ khí của thập bát ban, Thuyền Kỳ bảo :

- Hai ngươi thiện dụng binh khí gì cứ việc chọn?

Chúng xuống ngựa, cầm lấy hai thanh loan đao.

Trời đã gần ngọ, Lăng Báo ôm bụng nhăn nhó :

- Chủ nhân! Thuộc hạ đói bụng rồi.

Chàng đã phải dạy mãi hai gã mới quen với từ thuộc hạ. Thuyền Kỳ gật đầu, tìm đến một túp lâu lộng lẫy, ba tầng đồ sộ, có tên vận Hi Đại tửu lâu.

Thân hình lực lưỡng của huynh đệ họ Lăng khiến chúng rất oai vệ, nhưng một mặt ngơ ngáo đã tố cáo thân phận quê mùa dù bộ áo trên người cũng là gấm thượng hạng.

Thuyền Kỳ bước thẳng lên tầng cao nhất, chọn một bàn cạnh khung cửa sổ không có chấn song, để có thể thưởng thức vẻ đẹp trên sông Hán Dương và bóng dáng kiều kỳ của Hoàng Hạc lâu, ở cách xa hơn mười dặm.

Nắng hạ thiêu đốt như muốn làm hạ mực nước sông và tàn lụi hàng liễu rủ ven bờ. Những cơn gió nam thổi về mang theo hơi ẩm Trường Giang khiến tửu khách bớt cảm giác oi nồng.

Chàng đã luyện Âm Dương thần công đến lớp thứ tám, có thể tự điều hòa, không còn cảm giác nóng lạnh, bất kể thời tiết bên ngoài. Nhưng hai gã họ Lăng thì khác, chúng phanh ngực áo, dùng chiếc nón rộng vành quạt phành phạch, luôn miệng than thở.

Thuyền Kỳ bèn an ủi chúng bằng cách gọi thật nhiều thức ăn ngon. Hai gã từ nhỏ sống trong rừng núi, chưa muối qua ngày, có sẵn được thú cũng chẳng biết nấu sao cho ngon. Nay được thưởng thức cao lương mỹ vị, chỉ ân hận bụng mình quá nhỏ.

Lăng Báo ăn uống thô bạo đến nỗi chính đại ca cũng cảm thấy ngượng ngùng với Thuyền Kỳ. Lăng Hồ bực bội vỗ vào vai em mắng :

- Người làm như sắp chết đói không bằng?

Lăng Báo giật mình nên bị sặc cọng mì chui ra lỗ mũi trông rất hoạt kê!

Một thiếu niên tuổi độ mười bảy này giờ thích thú quan sát hai gã, không nín được ôm bụng cười ngất.

Lăng Báo không dám cãi đại ca, quay sang đổ giận lên đầu chàng thiếu niên. Gã không nghe được tiếng, nhưng nhìn cử chỉ biết ngay kẻ kia cười mình. Gã quát lên như sấm :

- Thằng oắt con kia sao dám chế giễu ta?

Lúc này cộng mì còn thông lọng trên mặt gã. Thiếu niên vẫn một tay ôm bụng cười, một tay chỉ vào mũi Lăng Báo. Gã nổi xung thiên định lướt đến đánh. Nhưng liếc thấy chủ nhân có vẻ không vừa lòng, nhân quang sáng lòa, gã bùn rùn tay chân, hậm hực ngồi xuống.

Lăng Hồ đưa tay gỡ cộng mì từ mũi, gã cười ngất bảo :

- Bộ dạng người thế này, trách sao người ta không cười được?

Thuyền Kỳ nhận ra chàng thiếu niên có nét giống một người nào đó.

Chàng vòng tay mỉm cười nói :

- Lăng Báo quê mùa, thô lỗ, mong thiếu hiệp lượng thứ.

Chàng thiếu niên, mặt thoáng hồng, khẽ đáp :

- Thực ra lỗi này do tiểu đệ đã thất lễ, công tử đừng nói vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hoàng Thạch sơn lâm liễu cự thù - Họa trung uyên đề ngộ thần công

Ăn uống xong, Thuyền Kỳ và hai thuộc hạ xuống lầu, chuẩn bị lên đường. Đang đứng chờ tiểu nhị dắt ngựa, bỗng thấy một đoàn nhân mã đông đi ngang qua. Trên lưng con ngựa ở giữa đoàn là một lão nhân bạch bào, hai tay trói ngược, y phục vậy máu, đầu tóc bù xù nhưng thần thái vô cùng cao ngạo. Đó chính là Kiếm Tuyệt Đế Quân.

Thuyền Kỳ thấy bọn áp giải mặc thanh bào, cổ đeo còi sắt, biết ngay chúng là môn đồ của Mê Âm thần cung. Chàng cũng biết Kiếm cung và Ma giáo có quan hệ giao tình. Bản thân Đế quân cũng chẳng phải người tà ác, nên quyết cứu lão.

Thuyền Kỳ bảo hai thuộc hạ :

- Đã có cơ hội cho các người báo phục Thần cung. Khi thấy ta đã tiếp cận lão già bị trói kia, lập tức xông vào chém giết.

Hai gã hăm hở tuân lời, cả ba lên ngựa, đuổi theo đoàn người. Lúc đi ngang, Thuyền Kỳ vận thần công quát lên một tiếng như sấm nổ. Khiến cả bọn choáng váng, rồi tung mình lướt đến vùng kiếm chém đứt dây trói.

Chàng hỏi nhanh :

- Tôn giá bị không chết những huyết đạo nào?

Đế quân đọc tên năm huyết, Thuyền Kỳ dùng thủ pháp tinh kỳ của Độc Y hóa giải. Chàng ngồi trên ngựa sau lưng lão, vừa nói chuyện vừa vùng kiếm chống cự với bọn môn đồ Thần cung.

Đế quân bảo :

- Các hạ phải nhanh tay không chế hai lão đeo còi ở phía trước, Ma âm của họ rất lợi hại.

Thuyền Kỳ gật đầu, nhảy về phía lão chỉ. Đế quân công lực thâm hậu nên không bị tác động của tiếng còi sắt. Lão thoát khỏi gông xiềng, bật cười ha hả vươn tay vỗ một chưởng vào tâm thất tên áo xanh gần nhất, phát chưởng này mang theo lòng căm hận nên vô cùng bá đạo. Gã môn đồ Thần cung trúng chưởng, hộc máu tươi ngã xuống. Đế quân tước kiếm trong tay gã rồi như mãnh hổ tung hoành giữa bầy cừu.

Phản Lăng Báo, Lăng Hồ này giờ đã giết được mười mấy tên. Đạo pháp họ Lăng dừng mãnh và tàn độc còn hơn cả Tàn Chi Quỷ Đạo. Lối đánh lại càng đáng sợ hơn, hai gã tập công phu hoành luyện từ nhỏ, thân thể rắn chắc, chỉ sợ bảo đao, thần kiếm hoặc cao thủ thượng thừa có khả năng nhổ chân khí vào kiếm, chứ chẳng coi mấy thanh sắt thép tầm thường ra gì.

Thuyền Kỳ nhìn thấy hai lão nhân tuổi lục tuần, mặt mũi âm trầm đang giao đấu với Lăng Hồ. Hai chiếc còi vàng dài gần gang tay trên miệng, lâu lâu rú lên những tiếng quái dị.

Lông Hồ cười nhần nhờ bảo :

- Hai lão đừng phí công vô ích, lão gia luyện được thần công tuyệt thế, đâu coi Ma âm ra gì.

Đôi phương đâu biết gã điếc đặc nên không khỏi sợ hãi.

Thuyền Kỳ muốn thử sức mạnh của còi vàng nên không bẻ huyết, chụp luồng kiếm ảnh xuống đầu hai lão. Lăng Hồ thấy chủ nhân xuất hiện, nhường đấu trường cho chàng, quay sang quần thảo với bọn môn đồ.

Kiểm Tuyệt Đế Quân hét vang :

- Họ chính là Câu Lâu song ma, tội ác ngập trời, không thể tha!

Song ma lúc này đã thoát khỏi kiếm chiêu của Thuyền Kỳ, đồng thanh thổi còi vàng, Mê âm tuy không lợi hại bằng Lạc Hồn chung và Thôi Phách cổ nhưng cũng khiến Thuyền Kỳ choáng váng, khí huyết nhộn nhạo. Chàng hoảng kinh đưa Âm Dương thần công lên phong bế huyết Khiếu Âm rồi vùng kiếm đỡ chiêu. Song ma đang đắc ý bỗng thấy đạo kiếm quang đỏ rực đang bủa đến, kinh hoàng lùi lại, vật trường bào cháy xém. Thuyền Kỳ cười nhạt, bốc lên cao phủ lưới kiếm xuống. Hồng quang chói lọi khiến song ma hoa mắt, họ vận toàn lực vũ lòng bảo kiếm che đỡ. Nhưng thanh Long kiếm chứa đầy chân lực chí dương, khí thế như chẻ núi, chặt gãy trường kiếm của song ma chém bay thủ cấp.

Hai lão ngã xuống âm thầm, không một tiếng kêu rên, không một giọt máu. Độ nóng kinh hồn trên lưới kiếm đã làm kín đầu các mạch máu đứt.

Bọn thanh y võ sĩ thấy nhị vị Hộ pháp chết thảm, sợ hãi đào tẩu hết. Kiểm Tuyệt Đế Quân lau lưới kiếm vào áo một xác chết, khoan khoái bước đến vòng tay nói :

- Lão phu là Kiểm Tuyệt Đế Quân Đoàn Phi Vũ, xin cảm tạ ơn cứu mạng của công tử. Xin cho biết đại danh?

Chàng kính lão là bằng hữu của ngoại công Lý Bách nên kính cẩn đáp :

- Tiểu bối là Thẩm Thuyền Kỳ cùng hai thuộc hạ là Lăng Hồ và Lăng Báo.

Đế quân sững sờ :

- Té ra Tuyệt Hồ công tử đây ư?

Thuyền Kỳ cười bảo :

- Mời tiền bối lên ngựa, chúng ta mau rời chỗ này kéo quân kéo đến sẽ rất phiền hà.

Bốn người thúc ngựa phi mau, đến bờ sông Trường Giang họ dừng lại, Thuyền Kỳ thấy vóc dáng lão tương tự với mình liền bảo :

- Xin tiền bối xuống sông tắm gội, tiểu bối có bộ y phục mới xin dâng tặng.

Họ Đoàn nhớ đến bộ dạng thiếu nữ dơ dáy của mình, cười ha hả rồi tung mình xuống sông.

Một khắc sau, lão lấy lại vẻ uy nghi trong bộ lam bào của Thuyền Kỳ.

Chàng hỏi Đế quân.

- Vì sao tiền bối lại sa vào tay bọn Mê Âm thần cung?

Đoàn Phi Vũ bị phản đáp :

- Tám ngày trước, Thần cung phái song ma và năm mươi thuộc hạ đến Kiểm cung khiêu chiến, đòi lão phu phải quy phục. Song ma bảo rằng ba cung kia đã chịu làm vây cánh của Thần cung, các Đế quân đều nhận chức khách khanh hộ pháp. Lão phu nào phải kẻ ham sống sợ chết nên cùng các đệ tử xông lên giao chiến. Nhưng Ma âm quả đáng sợ, chưa đầy một khắc đã có gần hai mươi đệ tử của lão táng mạng. Lão phu liền ra lệnh cho các môn đệ rút vào, phòng bế thạch môn, rồi liều chết với Thần cung. Cuối cùng, không chống nổi Ma âm nên bị chúng bắt giải về núi Kinh Môn. May nhờ gặp thiếu hiệp ở đây.

Thuyền Kỳ nghe nói ba cung kia đã đầu nhập Mê Âm thần cung, sinh lòng lo lắng cho đại cục võ lâm. Chàng thở dài bảo :

- Thần cung được thêm các vị Đế quân làm nanh vuốt, thế lực trở nên cực kỳ hùng mạnh. Rằm tháng năm này e rằng giang hồ không thoát khỏi tai kiếp.

Kiểm Tuyệt Đế Quân quát quát nói :

- Lão phu tuổi đã hơn bảy mươi, đến lúc ấy liều mạng già với chúng. Giờ xin cáo biệt trở lại Phúc Kiến, chỉnh đốn lực lượng, hẹn gặp lại ở Kinh Môn sơn.

Thuyền Kỳ đưa lão tám ngàn phiến ngàn lượng :

- Đường xa ngàn dặm, xin tiền bồi nhận lấy làm lộ phí.

Đoàn lão là người khoáng đạt. Nhận lấy đi ngay.

Thuyền Kỳ cao giọng bảo :

- Bây giờ thiếu hiệp có thể xuất đầu lộ diện được rồi đấy!

Huỳnh đệ họ Lăng giật mình nhìn quanh. Sau một thân cây, chàng thiếu niên xinh đẹp, lúc nãy cưỡi cọt Lăng Báo bước ra. Hắn ngượng ngùng, vòng tay nói :

- Tiểu đệ vì ngưỡng mộ thần công tuyệt thế của công tử nên lần theo, chứ không có ý nghe lén.

Thuyền Kỳ chăm chú nhìn, giật mình nhận ra gã giống Bạch Ưng Hỏa Thần Lộ Đồng. Chàng dịu giọng hỏi :

- Thiếu hiệp danh tính là gì?

Gã đỏ mặt đáp :

- Tiểu đệ tên gọi Lộ Tiểu Lâm.

Chàng mỉm cười bí ẩn, nghiêm giọng hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp rời quan ngoại vào Trung Thổ tự bao giờ?

Gã giật bắn mình :

- Tiểu đệ vượt trường thành đã ba tháng nay, nhưng sao công tử biết?

Chàng buồn rầu đáp :

- Nửa tháng trước ta sai bạch ưng đưa thư về Tây Vực báo cho Sa Mạc Hòa Vương biết tin Lộ Huỳnh bị bọn Thông Thiên giáo sát hại.

- Một phần đại ca tiểu đệ ở đâu?

Thuyền Kỳ chỉ về hướng Tây :

- Cách Trường Giang Lăng mười mấy dặm, bên phải đường quan đạo, trên ấy có hai ngôi mộ, ngôi bên tả là nơi an nghỉ của Lộ huynh, ta sẽ đưa thiếu hiệp đi.

Lộ Tiểu Lâm chạy đến bụi lau cách đó mười mấy trượng lấy ngựa. Cả bọn sang đò ngang, vượt sông Hán Dương trực chỉ Giang Lăng.

Khi đến nơi đã cuối canh hai, đành phải vào thành nghỉ trọ. Sáng ra, họ Lộ mua nhang đèn để tảo mộ. Hắn ngạc nhiên khi thấy Thuyền Kỳ cũng mua :

- Tiểu đệ đã mua, công tử mua làm gì?

Chàng cười buồn :

- Người nằm bên hữu là Tàn Chi Quỷ Dao Sầm Tham, thuộc hạ thân tín của ta.

Thuyền Kỳ ghé vào tiệm lạp vị mua mấy con vịt quay và vỏ rượu Thiệu Hương mười cân.

Lát sau, lên đến đỉnh đồi, nhìn hai nấm đất vui nông, chàng nghiêng răng cổ nuốt lệ vào lòng, cùng Tiểu Lâm bày biện rượu thịt, nhang đèn.

Họ Lộ phục xuống khóc nức nở :

- Đại ca có linh thiêng về đây chứng giám. Tiểu... đệ nhớ đại ca, lên song thân vào Trung Nguyên tìm kiếm, ngờ đâu chỉ thấy một nấm cỏ xanh rì.

Thuyền Kỳ quỳ xuống thầm khấn :

- Ta thề sẽ phân thân lão Tống Linh Triệt để trả thù cho nhị vị.

Lăng Hổ, Lăng Báo đều không biết lễ nghĩa nhưng thấy chủ nhân quỳ, cũng quỳ theo.

Chàng đứng dậy bảo chúng :

- Hai người lấy đất đắp cho mộ phần cao lên, ta sẽ đi tìm đá làm mộ chí.

Hai gã dạ thật lớn, dọn rượu thịt sang một bên rồi bắt tay đắp mộ.

Thuyền Kỳ nhìn quanh, thấy đằng xa có một tảng đá vuông vức cao ba thước, dày độ hai ngang tay. Chàng rào bước đến xem xét rồi rút thanh Long kiếm, quán chú công lực phạt ngang. Đầu trên tảng đá bị tiện bằng phẳng. Bốn kiếm nữa cho bốn cạnh và kiếm cuối cùng chẻ đôi thành hai mảnh bia đá.

Lộ Tiểu Lân đứng bên nhìn chàng chặt đá như chặt gỗ, hết lòng ngưỡng mộ. Thuyền Kỳ vận công viết chữ trên mặt đá. Một tấm đề: Tàn Chi Quý Dao Sầm Tham chí mộ. Tấm thứ hai: Bạch Ứng Hòa Thân Lộ Đồng chí mộ.

Lúc này bọn họ Lãng đã đắp cao hai ngôi mộ, chạy đến xách thạch bia. Chúng loay hoay định dùng đao đào lỗ chôn bia, Thuyền Kỳ lắc đầu, đặt song thủ lên đầu bia ấn xuống. Từng tấm bia lún sâu vào lòng đất cứng. Long Hồ, Long Báo tròn mắt kinh ngạc, vỗ tay hoan hô. Thuyền Kỳ lạnh lùng nhìn chúng hai gã cụt hứng nín lặng.

Chàng mở vò rượu rót đầy hai chén đặt trước mộ, nâng chén của mình lên uống cạn rồi tưới hai chén rượu của họ sầm và họ Lộ lên nấm đất.

Cúng tế xong, chàng bảo Lãng Hồ chặt thịt, bày dưới bóng cây gần đó ăn uống. Thuyền Kỳ chậm rãi thuật lại cuộc tử chiến dưới chân đồi mấy tháng trước.

* * * *

Trở lại thành, Thuyền Kỳ gọi gã khát cái đang ngồi dưới gốc cây bên đường. Gã ngẩng đầu lên, nhận ra trúc phù, kinh hãi vòng tay hỏi :

- Tiểu nhân chờ lệnh, xin công tử chỉ giáo.

Chàng hỏi gã :

- Tình hình Tổng đàn Thông Thiên giáo ở Giang Lăng thế nào?

- Bẩm công tử, Tổng đàn đã sửa chữa xong nhưng chiêu bài đổi lại là Mê Âm phân đàn. Nhân số khoảng năm trăm người.

Chàng hài lòng hỏi tiếp :

- Phân đàn chủ là ai?

- Tiểu nhân không biết.

Thuyền Kỳ thưởng cho gã một nén bạc mười lượng rồi thúc ngựa đi tiếp. Đi ngang một quán trà có tên là Diệu Hương trà thất, bốn người dừng ngựa bước vào.

Quán chủ lựa thưa mấy lão nhân ngồi độc ẩm, Thuyền Kỳ chọn một bàn xa mọi người để bàn bạc việc tấn công Phân đàn Giang Lăng của bọn Thần cung.

Lộ Tiểu Lân nghiêng răng cắn hờn :

- Tiểu đệ sẽ noi gương Lộ đại ca, cho núi sập đè chết bọn tà ma.

Gã lấy trong bọc hành lý ra một trái cầu gang bằng nắm tay sơn đỏ, thẹn thùng nói :

- Tiểu đệ lúc trốn nhà đi, tiện tay cầm theo bốn trái Khai Sơn Thần Oanh của gia phụ. Chỉ cần hai trái cũng đủ đánh sập mồm núi kia.

Thuyền Kỳ mừng rỡ nghĩ đến việc phá núi Kinh Môn, tiêu hủy Thần cung.

Chàng gật đầu tán thành :

- Tốt lắm! Đêm nay chúng ta sẽ lên núi. Nhưng phải dạo qua một vòng xem tình hình đã.

Tiểu nhị bung trà lên, Lãng Báo hấp tấp đưa chén lên miệng làm một hơi. Trà nóng làm miệng gã bỏng rát, phun đầy mặt Lãng Hồ. Nếu không có Thuyền Kỳ, chắc gã đã nhảy dựng lên kêu cha, kêu mẹ. Nhưng từ lúc chứng kiến bản lãnh thần sầu quỷ khốc, huynh đệ họ Lãng kính sợ chàng còn hơn sư phụ. Lãng Báo nhăn nhó vuốt xoa khiến Tiểu Lân không nén được nụ cười.

Thuyền Kỳ dặn dò hai gã ngồi lại trà thất, chàng và họ Lộ ra cửa đông thành quan sát.

Quả đúng như lời gã khát cái, Tổng đàn đã xây dựng lại như xưa, có phần tráng lệ hơn. Hai người đi vòng qua sườn núi phía Tây. Thuyền Kỳ thất vọng nhận ra đỉnh núi đã có một hàng rào lưới thép cao hơn trượng, bọn môn đồ qua lại phòng vệ sum nghiêm. Tổng cộng mười tên, lại có hai con loang khuyến hưng dữ đi theo.

Chàng dẫn Tiểu Lâm đi vòng ra phía sau, thấy sườn núi không dốc lắm, nhưng quái thạch ngổn ngang. Chỉ sơ xuất một chút là đá lăn xuống gây nguy hiểm và tiếng động. Đó là chưa kể đến lực lượng mai phục ở rừng cây phía trên.

Thuyền Kỳ tự tin mình đủ bản lĩnh lên núi bằng đường này. Chàng bảo :

- Lộ tiểu đệ hay là đêm nay một mình ta lên núi đặt Thần Oanh?

TiểuLâm kiên quyết nói :

- Không được! Thứ nhất là vì Thần Oanh rất khó sử dụng, thứ hai tiểu đệ muốn tự tay báo thù cho đại ca mình.

Chàng nghiêm giọng :

- Địa thế này cực kỳ hiểm tuấn, chỉ cần xảy chân là loạn thạch đổ xuống, khó mà thoát chết. Kinh công thiếu hiệp không cao lắm ta e sẽ gặp nguy.

Chàng mỉm cười bí ẩn nói tiếp :

- Chỉ có cách là ta cống thôi lên thôi!

Ngờ đâu họ Lộ đỏ mặt tía tai nhưng lại nói :

- Cũng được, tiểu đệ xin làm phiền công tử vậy!

Thuyền Kỳ giật mình cười khỏ, cố hỏi lại :

- Thiếu hiệp không thấy như vậy là bất tiện hay sao?

Ý chàng ám chỉ mình đã biết rõ Tiểu Lâm là gái giả trai. Nhưng khổ nỗi họ Lộ đã thắm đượm lòng yêu thương chàng, quyết trao thân gửi phận nên chẳng ngại ngần đáp :

- Tiểu đệ không phải là kẻ nói hai lời.

Thuyền Kỳ biết mình đã lỡ se dây tự trói, thờ dài quay đầu ngựa trở lại trà thất.

Hai gã họ Lăng, mỗi người đã uống đến gần chục chén trà, đang nhấp nha nhấp nhồm đợi mong, dưới cặp mắt nghi ngờ của bọn tiểu nhị trà thất.

Lăng Hồ thờ phào nói :

- Công tử đi thêm một canh giờ nữa thì bọn ta vỡ bụng mất.

Hai gã chạy vụt vào nhà sau, lúc trở ra mặt mày tươi tỉnh, khoan khoái.

Bốn người trở lại khách điểm gần cửa Đông. Đầu canh hai, Lăng Hồ, Lăng Báo xách đao đến cửa Tổng đàn khiêu chiến, chủ yếu để gây náo loạn.

Còn Thuyền Kỳ và Lộ Tiểu Lâm lần tới hậu sơn. Đêm tối đen như mực nhưng ánh sao cũng đủ giúp nhân quang chàng nhìn rõ đường đi.

Chàng lạnh lùng bảo :

- Xin thiếu hiệp lên lưng tại hạ và ôm cho chặt.

Tiểu Lâm mím môi, cố nén cơn e thẹn, ôm lấy cổ Thuyền Kỳ. Nàng nhắm mắt nghe hơi ấm từ cơ thể cường tráng của chàng, và mùi nam nhân hăng hắc tỏa vào mũi. Chàng luồn tay dưới hai chân nàng rồi cất bước.

Chàng lướt từ tảng đá này sang đỉnh quái thạch khác nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân. Các giác quan căng ra để ghi nhận bất cứ tiếng động lạ nào. Đôi nhũ phong mềm mại và cả thân hình nuột nà của nàng dán chặt vào lưng chàng, nhẹ đong đưa theo từng bước nhảy. Hơi thở của nàng thổi vào gáy chàng nóng bỏng.

Hai khắc sau, Thuyền Kỳ vượt qua trăm trượng sơn đạo đầy loạn thạch. Chàng dừng chân bên tảng đá lớn cuối cùng quan sát địa hình trước mặt.

Tiểu Lâm đang mơ màng với cảm giác rạo rực, một lúc sau mới nhận ra chàng đã đứng lại. Nàng mở mắt ra, thẹn thùng nói nhỏ :

- Công tử thả tiểu muội xuống.

Thuyền Kỳ nghe nàng xưng là tiểu muội, biết ngay tơ tình đã trói chặt Tiểu Lâm. Chàng vì Lộ Đồng, không thể làm tan nát trái tim non trẻ của cô bé mười bảy tuổi này.

Thuyền Kỳ đặt nàng xuống rồi chậm rãi đi trước. Tiểu Lâm bám theo sau. Mười tên võ sĩ phòng vệ lần lượt về Quỷ Môn quan mà không kịp phát ra tiếng báo động. Những đạo chỉ kinh băng hàn đã xuyên qua tâm thất chúng làm trái tim đông cứng.

Hai người lên đến tận đỉnh núi, Tiểu Lân ngắm địa thế rồi chôn Thần Oanh vào hai chỗ cách nhau ba trượng. Nàng thì thầm :

- Bốn khắc sau hòa khí mới phát nổ, công tử có thể thông thả xuống núi được rồi.

Thuyền Kỳ lặng lẽ bế nàng trên đôi tay, mau chóng hạ sơn. Đường đi xuống còn gian nan hơn lúc lên. Ba khắc sau mới đến chân núi. Chàng tức tốc vận khinh công chạy vòng ra phía trước.

Hai gã họ Lăng đang bị mấy chục tên áo xanh vây chặt. Thuyền Kỳ đặt Tiểu Lân xuống, rút kiếm xông vào trợ chiến. Chàng giết được bốn tên ra hiệu cho hai thuộc hạ rút lui. Ba người mở đường máu chạy ra xa.

Một tiếng nổ vang trời phát ra trên đỉnh núi. Mỏm núi không lộ bị Thần Oanh phá tan, đất đá đổ xuống như thác lũ. Bọn môn đồ đang đuổi theo ba người khựng lại, quay đầu nhìn cảnh tượng khủng khiếp, bỏ chạy tán loạn.

Thảm họa lại tái hiện, toàn bộ Tổng đàn bị đá đè sập, bốc cháy nghi ngút.

Tiểu Lân nước mắt lưng tròng khăn khứa :

- Đại ca, tiểu muội đã trả được thù cho đại ca rồi đó.

Nàng òa lên, gục vào vai Thuyền Kỳ khóc nức nở. Lăng Báo ngạc nhiên lắm bầm :

- Tên tiểu tử này sao chẳng giống đàn ông chút nào?

Thuyền Kỳ lặng lẽ quan sát những người đang chạy qua mặt chàng, xem có thấy Thông Thiên giáo Giáo chủ Tổng Linh Triệt hay không? Nhưng có lẽ lão không hiện diện ở Tổng đàn hôm nay.

Còn hơn nửa tháng nữa mới đến ngày rằm. Sáng ra, bọn Thuyền Kỳ phi ngựa vượt hơn trăm dặm để đến Ích Châu.

Từ bờ bên này Trường Giang, nhìn về phía Tổng đàn Huỳnh Đệ hội, Thuyền Kỳ giật mình nhận ra bốn chiếc thuyền lớn đang cặp sát bờ, khói bốc cao mù mịt. Biết Tổng đàn bị tấn công, chàng nóng ruột bảo Tiểu Lân và Huỳnh đệ họ Lăng :

- Các người chờ thuyền rồi sang sau, ta phải vượt sông gấp để tiếp cứu anh em.

Chàng quang bọc hành lý cho Lăng Hồ rồi phóng mình xuống nước. Hai tay quạt mạnh, lướt đi như kinh ngư. Ngày còn ở Tây Vực, chàng quen vẫy vùng trên sông Giao Hà lạnh buốt, nên thủy tính rất cao.

Đoạn sông này rộng đến hơn dặm mà Thuyền Kỳ chỉ mất nửa khắc để vượt qua. Tiếng hò hét và tiếng thép chạm nhau khiến chàng càng bơi nhanh hơn. Thuyền Kỳ nhảy lên bờ, thấy hàng trăm võ sĩ áo vàng của Thu cung đã ngập bờ sông, một số đã vượt qua sinh lầy vào gần đến chân tường. Lợi hại nhất là ba lão già cao lớn, họ dùng xác đồng đội làm mộc che thân, tiến nhanh như vũ bão.

Rải rác quanh tường là hàng trăm xác cháy đen bởi hỏa khí của Liệt Hỏa đường và ám khí của Huỳnh Đệ hội.

Một lão áo vàng đai lưng đỏ quát lên :

- Hỏa khí đã hết, các người ngoan cố không chịu hàng thì Thu cung sẽ giết chẳng chừa một mống.

Thuyền Kỳ thấy anh em vẫn toàn vẹn, chưa ai tử vong, chàng mừng rỡ núp sau bụi lau chờ xem họ đối phó thế nào. Lúc này, toán áo vàng đã áp sát chân đồi, nhưng giữa khoảng cách năm trượng để tránh ám khí.

Bỗng hàng trăm cung thủ ló lên khỏi đầu tường, buông tên. Khoảng cách năm trượng rất lý tưởng cho các tay xạ thủ, hơn bốn mươi môn đồ Thu cung táng mạng tiếng rên la thảm thiết làm não lòng người. Các xác chết trên tay ba lão đầu lĩnh Thu cung cũng cắm chi chít đầy tên. Họ cả kinh, tung mình về phía sau, ra hiệu lui lại.

Thuyền Kỳ tự hỏi Già Đào làm cách nào mà trong một thời gian ngắn, đã huấn luyện được một đội cung thủ tinh nhuệ như vậy?

Cánh cửa gỗ dầu trên bức tường phòng thủ bật mở, toán trường thương lao ra như con lốc, Phù La Hán vùng thiết côn quát vang như sấm. Kế đến là hai toán quỷ đao và ma kiếm do Khoái Dao và Ma Yêu kiểm khách dẫn đầu.

Cuộc chiến khốc liệt diễn ra. Phe Huỳnh Đệ hội nhờ nhân số đông hơn nên chiếm ưu thế, cứ một tổ ba người đối phó với một gã Thu cung.

Nhưng mặt trận giữa ba lão nhân đeo thất lưng đỏ và ba cao thủ Huỳnh Đệ hội lại khác hẳn. Đao pháp Thu cung cực kỳ tàn độc nên chẳng mấy chốc đã áp đảo được đối phương. Hơn nữa, ba lão áo vàng tuổi xấp xỉ lục tuần, tu vi thâm hậu, đao chiêu cực kỳ mạnh mẽ. Bọn Phù La Hán phải vận toàn lực mới duy trì được. Ba lão bật cười ngạo nghễ, đồng xuất tuyệt chiêu. Đao quang lấp lánh phủ xuống đầu địch thủ. Tiếng thép chạm nhau ngân dài, ba cao thủ Huỳnh Đệ hội đều trúng thương, máu tuôn xối xả.

Thuyền Kỳ không ngờ chiêu đao lại lạnh lẽo như vậy, nên không kịp can thiệp, lòng vô cùng áy náy. Ba lão nhân đắc thủ, Phù La Hán nén đau gầm lên xông đến đối mạng. Thiết côn lỏng lẻo, vun vút trong không gian. Khoái Dao và Ma Yêu kiểm khách cũng không chịu kém, lăn xả vào.

Nhưng chiêu đao thứ hai này còn biến ảo, uy lực hơn chiêu trước. Đao kinh hùng mạnh như vũ bão, sắp sửa lấy mạng họ. Bỗng một đạo kiếm quang rực rỡ từ ngoài hai trượng chụp xuống đầu ba lão hoàng y. Họ gào lên thảm thiết rồi gục xuống, thân thể chỉ chút kiếm thương.

Thuyền Kỳ hạ chân xuống đất uy nghiêm như thiên tướng. Toàn quân Huỳnh Đệ hội thấy Hội chủ xuất hiện đúng lúc, mừng rỡ reo hò vang dội, tinh thần phấn khởi ra sức tiêu diệt địch nhân.

Bọn Thu cung kinh hoàng gọi nhau đào tẩu. Nhưng rất tiếc, trên bờ sông đã xuất hiện hai hung thần. Huỳnh đệ họ Lăng như mãnh hổ xuất chuồng, vung đao tàn sát. Tiểu Lân không tham chiến, đứng ôm mấy bọc hành lý và giữ bốn con tuần mã.

Thuyền Kỳ bắt nhãn quát lớn :

- Bọn Thu cung muốn toàn mạng thì mau đầu hàng. Tuyệt Hồ công tử hứa sẽ không làm hại.

Danh tiếng chàng giờ đây lẫy lừng như mặt trời chính ngọ, bọn Thu cung dù ở tận Tứ Xuyên cũng vẫn nghe đến. Chúng nhất loạt buông vũ khí quy phục, tổng cộng đến năm mươi tên.

Chàng gọi chúng đến trước mặt mình phủ dụ :

- Thu cung hiện nay đã đầu phục Mê Âm thần cung và trở thành công địch của võ lâm, trước sau cũng bị tiêu diệt. Huỳnh Đệ hội chúng ta tuy nhỏ bé nhưng được thất đại môn phái kính trọng. Cuộc săn bắt Đại Long dưới chân núi Côn Luân đã chứng tỏ điều ấy. Nếu các ngươi thực tâm muốn bỏ chỗ tối theo sáng, ta sẽ tiếp nhận vào hội chung lưng sát cánh, đối đãi như huynh đệ.

Cả bọn đồng thanh sụp xuống xin quy thuận. Thuyền Kỳ giao chúng cho Khoái Đao Mạnh Du Từ.

Hồ Nam Thần Trọng Giã Đào vòng tay nói :

- Lão phu đã tận lực bố trí phòng thủ, tiêu diệt được nhiều địch nhân, nhưng lúc giáp chiến mới lộ rõ về yếu kém vì võ công chúng ta không bằng người.

Thuyền Kỳ an ủi lão :

- Đó không phải là lỗi của Phó hội chủ, lần sau tùy theo bản lĩnh từng đối phương mà bố trí hai ba cao thủ giáp công, không nhất thiết phải đơn đầu lúc này.

Phù La Hán hổ thẹn nói :

- Hội chủ bàn rất phải, chỉ tại bọn thuộc hạ sinh cường nên mới thảm bại.

Chôn cất các tử thi xong, mọi người kéo vào đại sảnh liên hoan.

Trong bữa tiệc Thuyền Kỳ giới thiệu Lăng Hồ, Lăng Báo và Tiểu Lân cho toàn hội biết.

Khoái Đao đã chứng kiến đao pháp họ Lăng, lòng vô cùng khâm phục, lão vòng tay thưa :

- Bẩm Hội chủ, Lăng thị huynh đệ đao pháp cao cường, Mạnh tôi xin nhường chức. Đường chủ Quý Dao đường cho họ.

Thuyền Kỳ lắc đầu cười bảo :

- Hai gã này tính tình khờ khạo, lỗ mãng, tại lại điếc đặc sao có thể chỉ huy anh em. Ta định cho họ giữ chức Hộ pháp của hội, chư vị thấy thế nào?

Giã Đào và các Đường chủ vui mừng tán thành, Lăng Hồ, Lăng Báo đột nhiên được thăng quan tiến chức, phấn khởi cười nói huyền thuyên.

Đại yến kéo dài đến tận đầu canh một mới tàn. Thuyền Kỳ và các cao thủ chủ chốt bàn bạc đến tận nửa đêm để chuẩn bị cho ngày rằm tháng năm.

Gã Đào không biết Tiểu Lân là gái giả trai nên vô tình xếp nàng ngủ chung với phòng Thuyền Kỳ.

Họp xong, chàng về phòng mình, ngờ ngàng nhận ra trên giường có một nữ nhân diễm lệ, đang giương đôi mắt to tròn, đen lay láy nhìn mình.

Chàng thờ dãi định quay lưng, bước ra, nhưng nữ nhân sa lệ nói :

- Công tử khoan đã, tiểu muội xin được nói vài lời.

Nàng bước đến úp vào ngực chàng thỏ thẻ :

- Tiểu muội sinh trưởng ở quan ngoại, quen tính thẳng thắn, bộc trực, không thủ lễ như nữ nhân Trung Thổ. Trước khi lên đường về Tây Vực, tiểu muội muốn thổ lộ lòng yêu thương của mình, xin chàng đừng chê bỏ. Sáng mai đường ai nấy bước, tiểu muội xấu xí quê mùa không dám sánh bước với bậc anh hùng.

Thuyền Kỳ đã sống suốt quãng đời thơ ấu ở Tây Vực, nên đối với Lộ Tiểu Lân, bắt gặp có cảm giác thân thiết. Hơn nữa, nàng là bảo muội của Lộ Đồng, chàng không thể khiến nàng thương tâm được.

Chàng cúi xuống tìm lấy môi nàng. Tiểu Lân run rẩy trong nụ hôn đầu đời. Nàng là người Tây Vực, không bị ràng buộc bởi nghi lễ của Hán tộc. Dù không biết Thuyền Kỳ có chịu nhận mình làm thê thiếp hay không, nhưng lòng đã lơ yên nên sẵn sàng dâng hiến. Tấm áo mỏng khoác hờ trên vai chột rơi xuống chân nàng. Tiểu Lân mới mười bảy tuổi. Cuộc sống nơi thảo nguyên suốt ngày trên lưng ngựa, đuổi bắt đám thú rừng nên thân thể nàng săn chắc, thon thả không một chút mỡ thừa. Đôi nhũ phong lớn nhưng tròn trịa và kiêu hãnh.

Nàng đứng đó thẹn thùng cắn những sợi tóc mây, chịu đựng ánh mắt đắm say của Thuyền Kỳ.

Sáng hôm sau, bốn người rời Tổng đàn Huỳnh Đề hội, sang sông bằng một chiếc thuyền buồm lớn của bọn Thu cung bỏ lại.

Đến bờ bên kia, Tiểu Lân buồn bã cáo biệt :

- Công tử và nhị vị thượng lộ bình an. Tiểu muội xin cáo từ trở lại cố hương.

Lăng Hồ, Lăng Báo nghe nàng xưng tiểu muội, sững sờ không biết phải ăn nói làm sao. Thuyền Kỳ mỉm cười bảo chúng :

- Tứ phu nhân già từ hai người để về nhà nhạc phụ ta ở Tây Vực, sao anh em người chẳng nói lời tiễn biệt?

Suốt đêm qua, hai người say sưa ân ái, chàng lặng lẽ chẳng nói một lời. Ai ngờ đến phút cuối, chàng lên tiếng thừa nhận Tiểu Lân là thê thiếp, khiến nàng sững sờ và sung sướng, nhảy đến đâm yêu vào lồng ngực vạm vỡ của chàng :

- Kỳ ca quả là tai ác, tiểu muội không chịu bốn cột thể này đâu.

Huỳnh đề họ Lăng tính tình thuần phác, ngây ngô, vòng tay nói :

- Bọn thuộc hạ kính chúc tứ phu nhân lên đường bình an.

Nàng thẹn đỏ mặt, vùng vằng :

- Bây giờ ta không đi nữa!

Hai gã ngờ ngẩn nhìn nhau, Thuyền Kỳ nghiêm mặt bảo :

- Từ nay hai người gọi nàng bằng phu nhân, hết sức bảo vệ nàng nghe rõ chưa?

Hai gã dạ vang, Tiểu Lân nũng nịu :

- Kỳ ca! Tên muội là Tiểu Lan.

Thuyền Kỳ tủm tỉm cười :

- Lộ huynh đã kể về Lan muội cho ta nghe, nên mới gặp đã biết nàng là gái giả trai.

Lăng Báo cười hề hề phụ họa :

- Thuộc hạ cũng nghi ngờ từ lâu vì nàng không có mùi hôi hám của bọn nam nhân.

* * * * *

Sáu ngày sau, bọn Thuyền Kỳ đến chân núi Hoàng Thạch, lần này họ không đi đường Giang Lăng mà đi đường khác. Ngọn núi này sừng sững cao hơn ba trăm trượng, toàn một màu vàng xám. Cỏ cây thưa thớt, dù dưới chân núi là cả một cánh rừng âm u, xanh tốt. Trời đã gần ngọ mà vẫn chưa tìm được quán xá để dừng cơm. Thuyền Kỳ nhìn nét mặt đỏ hồng và nắng gắt của Tiểu Lan cười bảo :

- Chúng ta ghé vào rừng tránh nắng, bắt vài con thú lột da, trời mát sẽ đi tiếp.

Tiểu Lan dạ rất ngoan. Cả bọn rẽ ngang, dừng ngựa dưới một bóng cây râm mát ở bìa rừng. Lăng Hồ, Lăng Báo hăm hở vào sâu để tìm dã vị. Thuyền Kỳ và Tiểu Lan ngồi xuống bãi cỏ chờ đợi, nàng phe phẩy chiếc nón rộng vành, âu yếm nhìn tình quân không chớp mắt. Thuyền Kỳ vận âm công vẩy nhẹ bàn tay, một luồng khí lạnh toát ra bao phủ Tiểu Lan. Nàng sà vào lòng chàng thủ thi :

- Kỳ ca bắt tất phải nhọc công như vậy!

Thân hình mát rượi của Thuyền Kỳ đã ru nàng vào giấc ngủ trưa. Bỗng đôi tai tinh tường của chàng nhận ra tiếng gầm thét của anh em họ Lăng.

Chàng biến sắc gọi Tiểu Lan dậy dặn dò :

- Lăng Hồ, Lăng Báo đang gặp cường địch, Lan muội ở đây giữ hành lý để ta vào xem sao.

Dứt lời, chàng phi thân như điện chớp vào rừng. Hơn hai mươi trượng mới đến trận địa. Huỳnh đệ họ Lăng mình mẩy đầy máu đang tuyệt vọng chống cự với sáu quái nhân cao lớn, mình mặc áo giáp bạc, trên tay là cặp chùy gai nặng nề. Hai thanh đao bằng thép luyện của họ Lăng chém vào áo giáp dội ra. Ngược lại mười hai quả chùy gai đã rạch nát thân thể đối phương. Thuyền Kỳ động sát khí vùng thanh long kiếm xông vào, kiếm quang đỏ hồng, nóng rực, Long kiếm không chém được ngân giáp nhưng hơi nóng xuyên qua làm bọn quái nhân phỏng rất, sợ hãi lui lại.

Thuyền Kỳ bảo hai thuộc hạ :

- Các người mau trở ra, đưa phu nhân đi trước, ta sẽ theo sau.

Hai gã tuyệt đối phục tùng chàng nên đi ngay.

Bọn quái nhân gần gũi vây chặt lấy chàng. Mười hai trái chùy có xích dài ba thước bay đến như vũ bão.

Thuyền Kỳ cười nhạt vùng lòng kiếm đánh bật ra. Sau vài chiêu, những chiếc gai trên chùy đã bị gọt nhẵn. Chàng thấy chúng toàn thân phủ ngân giáp, không hở chỗ nào, nên dùng kiếm e khó đương cự nên dứt vào vỏ, múa song chưởng xông đến.

Ngân giáp tuy bền chắc nhưng lại truyền nhiệt chưởng kinh nóng rực của chàng phát huy tác dụng. Bọn quái nhân sợ hãi lùi dần. Thuyền Kỳ quát vang, tung mình lên không vỗ hai đạo chưởng phong xuống đầu hai gã trước mặt. Chúng lúng túng nhảy lui nhưng chàng vẫn bám theo như bóng với hình, xạ hai đao chỉ phong vào mắt chúng.

Hai quái nhân không cách nào tránh khỏi tuyệt học hãn thế của Quy Nguyên bảo lục, bị chỉ kinh xuyên thẳng não bộ gào lên ghê rợn, lăn ra giãy giụa. Thuyền Kỳ phân khởi như bóng du hồn ập tới hai tên khác. Chàng giả đồ vờn tay búng chỉ, hai quái nhân sợ hãi nghiêng mình né tránh. Nhưng đó chỉ là hư chiêu, hai đạo chưởng kinh tiếp theo mới là chiêu đoạt mạng. Hóa chưởng rực hồng vỗ vào bụng dưới thiêu đốt da thịt và lấy mạng đối phương.

Lưng chàng cũng lãnh đủ hai trái chùy như búa bổ, nhưng thần công hộ thể đã là bức tường bảo vệ, giảm bớt sức nặng của chùy. Thuyền Kỳ nghe đau nhói; quay phắt lại đánh chiêu “Ma Vân U Minh”. Chưởng ảnh xanh lè lạnh lẽo giăng mắc như ma trời. Hai gã không phá nổi chiêu chưởng trong Ma kinh, trúng chưởng kinh vào tâm thất, khí băng hàn đông cứng tim phổi, gục xuống đi theo dòng đảng.

Thuyền Kỳ đắc thủ, thờ phào định trở ra, nào ngờ nghe tiếng cười âm u như quỷ dữ. Chung quanh chàng là mấy chục tên mặc ngân giáp, đứng đầu là một lão già râu tóc bạc trắng, cạnh lão chính là Thông Thiên giáo chủ Tổng Linh Triệt với hai ngón tay bị chặt. Chàng lạnh lùng chiếu đôi mắt thù hận về phía họ Tổng. Thấy lão cũng mặc ngân giáp như bọn kia, chàng mỉa mai :

- Không ngờ Giang Nam Nhất Hiệp lại là kẻ khiên tốn, chuộng võ như vậy. Đã bái U Linh Đế Quân làm sư phụ lại gia nhập Mê Âm thần cung. Nay chắc về bái sư để học thêm tuyệt nghệ?

Họ Tổng không ngờ chàng lại nhận ra lai lịch lão. Lại còn biết các mối quan hệ. Lão cười sâu hiểm nói :

- Tuyệt Hồ công tử nhãn quang sắc bén, tâm cơ thâm trầm, nhưng hôm nay đã dám giết thủ hạ của Ngân Bào giáo chủ thì coi như tận số.

Thuyền Kỳ biết hôm nay lành ít dữ nhiều nhưng vẫn thản nhiên đối đáp :

- Các hạ là kẻ đại gian đại ác, chỉ quen dùng thủ đoạn chứ võ công được bao nhiêu? Ta chỉ cần một chiêu cũng đủ lấy mạng lão, nếu sai lời sẽ thoái xuất giang hồ quý ả.

Ngân Bào giáo chủ này giờ chăm chú quan sát Thuyền Kỳ, nghe nói vậy liền bảo họ Tổng :

- Tên tiểu tử kia nói vậy, người nghĩ sao?

Tổng Linh Triệt đã từng suýt chết dưới kiếm của chàng nên ngượng ngừng nói :

- Cung bầm Giáo chủ. Gã này đã học được Ngự kiếm thuật, thuộc hạ không địch nổi.

Gã chủ bật cười ngạo nghễ :

- Dù gã võ công quán thế cũng không cách nào thoát chết dưới tay đội thiết trụ Ngân Bào của lão phu.

Lão phất tay ra hiệu, bọn môn đồ như những bóng ma tràn tới. Thuyền Kỳ nhớ đến tiểu kiếm lấy ra cầm sẵn nơi tay tả. Thanh Long kiếm tỏa hồng quang rực rỡ, đón lấy những quả chùy nặng nề. Đối với hơn ba mươi đối thủ, không thể nào dùng Ngự kiếm thuật, chàng tận dụng khinh công “Thiên Ma Áo Ảnh”, xoay chuyển giữa vòng vây. Cũng như lúc này, chỉ một khắc sau, các gai chùy bị gọt nhẵn, Thuyền Kỳ bắt đầu phản công. Trường kiếm ra chiêu “Ma Kiếm Quyền Vận”, khóa chặt đường chùy của hai quái nhân đối diện. Chàng như bóng u linh áp sát vào. Tiểu kiếm lướt ngang, ngân bào đứt đoạn, bụng hai gã bị mở tung, ruột đỏ ra thành bụi. Chúng gào lên thảm thiết khiến lão Giáo chủ phải giật mình, không hiểu chàng đã dùng vũ khí gì để phá Ngân Bào.

Trong hơn một khắc chàng đã lấy mạng tám tên nhưng lưng và vai cũng bị nện bốn năm chùy.

Lão Giáo chủ xót xa trước cái chết của thuộc hạ, cùng Thông Thiên giáo chủ xông vào. Tấm áo giáp bạc trên người lão căng phồng chân khí chứ không bó sát người. Thuyền Kỳ không khỏi lo ngại trước công lực đối phương, vì lớp chân khí và Ngân Bào sẽ vô hiệu hóa tác dụng của Âm Dương chưởng.

Lão Giáo chủ không dùng chùy mà lại sử dụng thanh kiếm có màu bạc như Ngân Bào. Thuyền Kỳ vận công cố chặt gãy Ngân kiếm của lão nhưng không được. Chàng nhận ra kiếm thuật của lão quỷ dị và lợi hại hơn cả Kiếm Tuyệt Đế Quân.

Tổng Linh Triệt lúc này đã kéo mũ trùm bằng Ngân Giáp lên che đầu và mặt, hòa lẫn trong đám môn đồ rình cơ hội hạ thủ. Chàng chỉ nhận ra lão nhờ thanh kiếm trên tay.

Từ lúc lão Giáo chủ tham chiến, tình hình Thuyền Kỳ càng thêm nguy ngập. Chàng động nộ, quát lên như sấm, dùng thép Ngự kiếm chụp lấy Ngân Bào giáo chủ. Lão ý vào Ngân Giáp ra chiêu trả đòn, chủ yếu phòng vệ trên đầu. Kiếm khí chạm nhau nổ vang. Búi tóc và vành tai trái lão nhân bị tiện đứt, lão giật dữ kéo mũ trùm kín rồi xông đến.

Thuyền Kỳ lâm nguy bất loạn, đứt kiếm vào vỏ, chuyển tiểu kiếm sang tay hữu, lướt nhanh giữa đám quỉ nhân. Nhưng đạo chỉ phong lãng lệ của chàng dù không đã thương được chúng nhưng cũng gây cảm giác bông rớt, đau đớn khiến đường chùy chậm lại. Như thế cũng đủ là cơ hội để tiểu kiếm chặt đứt dây xích thiết chùy, hay đâm thủng ngực lũ quỉ nhân bất hạnh.

Ngân Bào giáo chủ điên cuồng đuổi theo, nhưng thân pháp chàng quá nhanh nhẹn và linh hoạt, xuyên qua chùy ảnh, mượn bọn quỉ nhân làm vật cản đường lão.

Tổng Linh Triệt khôn ngoan, mỗi lần thấy chàng lướt đến là tránh xa ngay, không dám đối mặt. Thuyền Kỳ quyết không bỏ qua cơ hội báo thù nên giả đồ lướt sang tả, nhưng lại đột ngột đảo người ập đến trước mặt họ Tổng. Tiểu kiếm tỏa hồng quang chụp xuống. Lão ma bỏ vía, vung kiếm chống đỡ. Lão Giáo chủ cũng bất kíp nhưng không dám dùng Ngân kiếm mà chỉ vận toàn lực vỗ một đạo chưởng cách không vào lưng chàng.

Thuyền Kỳ cắn răng vận công chịu đựng phát chưởng, tiếp tục kiếm chiêu, tiểu kiếm rách Ngân Bào, mở tung lồng ngực Thông Thiên giáo chủ, lão gào lên một tiếng thảm thiết rồi gục chết. Tiếng thét hòa với tiếng chưởng vỗ vào hậu tâm Thuyền Kỳ. Một vòi máu tươi trong miệng chàng bắn ra, Thuyền Kỳ biết mình đã bị trọng thương, nương theo lực đạo của chưởng kinh, tung người vào rừng mất hút. Lão Giáo chủ quyết không dung tha đuổi theo đến cùng. Những vết máu trên thân cơ dọc đường đã tố cáo lộ trình của chàng.

Thuyền Kỳ vận toàn lực chạy mãi, vì biết mình bị truy sát. Nhưng trước mặt chàng hiện ra một vực thẳm sâu hun hút. Chàng thờ dãi, quay lại vận khí điều tức, chờ đối phương đến.

Ngân Bào giáo chủ dừng lại cách chàng một trượng, cười ghê rợn bảo :

- Để xem người làm cách nào thoát khỏi tuyệt lộ này?

Lão vung kiếm xông đến, Thuyền Kỳ đứng im như pho tượng, thanh Long kiếm hờ hững điểm, chém giải phá từng chiêu của đối thủ. Lão ma thấy chàng thọ thương trầm trọng mà vẫn ung dung qua được trăm chiêu giật dữ dồn toàn lực vào thân kiếm đánh liên tám chiêu. Vết thương càng lúc càng nặng nề khiến chàng không vận khí được nữa. Thuyền Kỳ không muốn thân kiếm lọt vào tay kẻ ác, di hại đến vô lâm nên tung mình ra sau, lao xuống vực thẳm.

Ngân Bào giáo chủ chẳng ngờ chàng lại cương liệt như vậy, thờ dãi tiếc rẻ. Lão ở đây đã hai mươi năm, biết vực này sâu thăm thẳm, càng xuống càng nghe lạnh buốt, da thịt con người không thể nào chịu nổi. Lão cười gằn quay lưng bỏ đi.

Mờ sáng hôm sau, Ngân Bào giáo chủ dẫn gần trăm quỉ nhân đến chân núi Kinh Môn khiêu chiến.

Phu thê Cung chủ Mê Âm thân cung kinh ngạc nhận ra cổ nhân :

- Đại sư huynh còn sống đấy ư?

Lão cười nhạt bảo :

- Hai mươi năm trước các ngươi xúc xiểm sư phụ đuổi ta ra khỏi Thần cung. Nay ta đã đào tạo được đội Ngân Bào toàn thân không sợ đao kiếm, cũng chẳng sợ Ma âm, thử xem các người đối phó bằng cách nào?

Thần cung Cung chủ bán tín bán nghi, vỗ đùi Thô Phách cổ, quả nhiên chẳng làm chấn động được ai.

Lão thờ dãi nói :

- Dù đội Ngân Giáp võ sĩ của đại sư huynh có kiêu dũng cách mấy cũng không thể chống lại hàng ngàn thuộc hạ Thần cung. Chi bằng chúng ta hợp tác thống trị vô lâm chẳng hay hơn sao? Sau này lấy sông Hán Thủy làm ranh giới chia đôi thiên hạ, phu thê tiểu đệ ở phía Đông còn đại sư huynh ở phía Tây.

Ngân Bào lão nhân cười sâu hiểm nói :

- Ngươi nói nghe cũng hợp đạo lý, nhưng phải thế nguyên trước linh vị tổ sư ta mới dám tin.

* * * * *

Mười ngày sau, trinh sát Cái Bang và Huỳnh Đệ hội đã dò được tin Ngân Bào giáo chủ bắt tay với Thần cung.

Lộ Tiểu Lan và huynh đệ họ Lăng, hôm ấy chạy đến một phạn điểm ven đường chờ đợi Thuyền Kỳ, nhưng tận nửa đêm vẫn không thấy bóng chàng.

Trưa hôm sau, ba người lên lút trở lại Hoàng Thạch sơn tìm kiếm. Thấy bên bờ vực có dấu máu, lòng vô cùng lo lắng. Tiểu Lan quyết vào sào huyết của bọn Ngân Giáo tìm xem. Ngõ đầu nơi này cũng bỏ trống.

Cả ba thất vọng lên đường đến huyện thành Kinh Môn chờ đợi. Chính bọn Bạch Nhật Thần Thâu theo lệnh Thuyền Kỳ đến dò xét Thần cung đã báo cho Tiểu Lan biết Ngân bảo giáo liên minh với Thần cung. Nàng hiểu ngay Thuyền Kỳ đã gặp chuyện chẳng lành, lăn ra khóc thảm thiết, chẳng chịu ăn uống nên lâm trọng bệnh, suốt ngày lâm nhảm gọi tên Thuyền Kỳ.

Nhắc lại, Thuyền Kỳ lao mình xuống vực thăm do bản năng cầu sinh vẫn vươn tay cố nắm lấy những sợi dây leo trên vách. Chàng đã mấy lần chụp trúng nhưng chúng không chịu nổi trọng lượng thân hình chàng vận đứt đoạn. Dù vậy cũng làm giảm lực rơi. Cuối cùng, chàng mê man bất tỉnh rơi thẳng xuống mặt nước dưới đáy vực.

Cảm giác lạnh buốt làm chàng tỉnh lại, thấy mình đang lơ lửng trong làn nước đèn ngòm, Thuyền Kỳ cố ngoi lên bờ. Chàng ngược đầu nhìn lên, thấy miệng vực cao vời vợi và nhỏ như chiếc mâm.

Thuyền Kỳ đã giết được Tống Linh Triệt, chàng vô cùng thanh thản nên chẳng coi chuyện sinh tử ra gì. Chàng lao đảo đi một vòng đáy vực xem xét, khí lạnh từ hồ nước tỏa ra khiến chàng run rẩy. Vết thương nơi tâm thất đã làm chân khí tản mát nên không thể vận công chống lạnh.

Chàng vui mừng nhận ra, cửa độ khẩu trong vách đá. Hỏa tập trong lưng may sao vẫn cháy đều, chàng giờ cao hỏa tập bước vào hang sâu. Hết đoạn đường năm trượng, chàng đứng trước một khung cửa đá lớn hai cánh khép kín. Trên đầu có khắc chìm ba chữ Thần Cực môn. Chàng đẩy thử nhưng cả hai cánh đều không nhúc nhích. Thấy cạnh mỗi giáp giữa hai cánh có lỗ nhỏ, Thuyền Kỳ đoán rằng lỗ khóa nên thọc tiểu kiếm vào, chặt thử. Nào ngờ hai cánh cửa tự động mở ra, Thuyền Kỳ rút tiểu kiếm về, chậm rãi bước vào trong.

Trên tường là hai ngọn đuốc lớn, chàng mừng rỡ đốt lên rồi cầm một ngọn đi tiếp. Thạch thất chỉ sâu chừng ba trượng. Thái Cực đồ lộ lộ trên vách cuối. Dưới đó là một thạch án, có bọc vải đỏ vuông vắn, Thuyền Kỳ châm lửa vào hai ngọn nến lớn cắm sẵn trên mặt thạch án, tắt đuốc, mở bọc vải ra xem.

Sau lớp vải là mấy lớp giấy dầu bọc kín một quyển sách mỏng có tên Thái Cực chân giải.

Trang đầu tiên ghi rằng :

“Các hạ vào được chốn này tất là có duyên tiền định. Ứng với quẻ Dịch mà ta đã bói Thái Cực thần công đã có người thừa kế. Trong võ lâm vẫn lưu truyền Âm Dương thần công, nhưng mấy ai biết rằng đó chỉ là hạ đẳng của Thái Cực thần công. Thái cực sinh lưỡng nghi, âm dương biến hóa mà thành vạn vật. Thái Cực thần công cũng chia thành hai cấp, tùy kẻ hữu duyên lựa chọn.

Cấp thượng đẳng luyện xong trở thành kim cương bất hoại, trẻ mãi không già, sống lâu hai ba trăm tuổi chẳng phải là khó. Chương phong đốt đá thành bột, kiếm khí lấy đầu người ngoài trăm bước, thiên hạ vô địch. Có điều phải thường xuyên hút âm nguyên của nữ nhân để bồi bổ công lực.

Cấp hạ đẳng chỉ giúp công lực tăng tiến thêm ba mươi năm, vẫn sống cuộc đời phàm tục sinh, lão, bệnh tử, như người thường.

Sau khi luyện xong, có thể theo họa đồ mà thoát khỏi vực sâu.

Thái Cực lão nhân cầu bút.”

Thuyền Kỳ bất chần thâu hậu, coi trọng kiếp nhân sinh nên chẳng màn bạc địa tiên, bỏ qua phần thượng, xem đến phần hạ.

Chàng nhận ra khẩu quyết của Âm Dương thần công, nhưng đoạn cuối lại dẫn giải chi tiết cách luyện đến lớp thứ mười.

Thuyền Kỳ nghe đối bụng lần lần ra hồ nước, lúc còn ở ngoài chàng đã nhận ra trong hồ có sinh vật. Dưới ánh đuốc, hàng trăm chiếc đầu rắn hiện ra.

Chàng cố nén ghê tởm, dùng trường kiếm đâm vào một con rồi đem vào thạch thất. Con vật dài hơn ba gang tay, thân to bằng cổ chân. Chàng bẻ chân ghế gỗ nhóm lửa nướng lên. Mùi thơm tỏa ra làm tỳ vị sôi sục, Thuyền Kỳ nhắm mắt cắn thử, nào ngờ thịt thủy xà rất ngon ngọt. Ăn xong, chàng có cảm giác vết thương nơi lưng bớt đau nhức, lăn ra ngủ một giấc.

Sáng ra, chàng nướng thêm một con nữa ăn cho rồi rồi bắt đầu luyện công. Nhưng khốn nỗi, hai luồng chân khí âm dương trong người chàng đã tản mát hết, không cách nào dồn trở lại đan điền để đi theo đúng kinh mạch. Thuyền Kỳ đành cố sức điều trị vết thương trước đã. Chàng nhớ lại y kinh, nhưng không có dược vật dành nghỉ ngơi cho lại sức. Chàng nghiệm ra rằng thịt thủy xà có tác dụng trị thương nên ăn rất nhiều, mỗi ngày sáu bảy con.

Ba ngày sau, thương thế lành hẳn, hai luồng khí Âm Dương xuất hiện lại.

Chàng tỉnh cờ lật phần thượng của bí kíp xem thử. Thuyền Kỳ kinh hãi khi đọc giòng chữ :

“Muốn luyện phần này phải ăn đủ trăm con Hàn Băng thủy xà là vật chí âm, đồng thời uống trăm viên hóa linh đan để trong chân đèn. Nếu chỉ ăn thủy xà không thôi, mạch máu sẽ đông lại mà chết.”

Chàng kinh ngạc, không hiểu sao mình lại chẳng bị hiện tượng này. Cuối cùng chàng nhớ đến viên nội đan của Địa Long đang nằm trong bụng. Chàng thở phào yên tâm luyện công. Hai ngày trôi qua, chàng đã luyện xong lớp thứ chín nhưng toàn thân nóng rực, chàng phải nhảy xuống hồ, ngâm mình trong giòng nước âm hàn.

Thuyền Kỳ không dám bước lên bờ, đành phải bắt thủy xà ăn sống. Ngờ đâu cách này lại phát huy diệu dụng, chàng ăn nhiều, càng nghe thư thái.

Thuyền Kỳ trở lại thạch thất xem lại bí kíp, té ra phần thượng luyện trong hồ nước để nhờ sự hỗ trợ của giòng nước lạnh. Thuyền Kỳ suy nghĩ rất lâu, quyết định hoàn thành lớp chót Âm Dương thần công bằng phương pháp trên. Chàng lấy thất lưng cột vào mỏm đá cạnh hồ, giữ cho thân hình bị chìm đến cổ rồi bắt đầu nhập định. Trong suốt ba ngày liền chàng không ra khỏi hồ, lúc đói chỉ cần nướng tay bắt thủy xà lột da.

Sáng ngày thứ tư, thần công viên mãn, thân hình chàng bao bọc một luồng khói trắng mờ, nổi hẳn lên, ngồi kiết già trên nước. Thuyền Kỳ mở mắt, thấy cảnh vật sáng sủa như ban ngày, dù ánh dương quang không thể len nổi đến chốn này.

Chàng trở lại thạch thất đốt cháy bí kíp. Những tờ giấy bên trong bốc lửa cháy sạch nhưng tấm bìa không cháy mà hiện ra hàng chữ :

“Các hạ là kẻ thông tuệ hiếm có. Đã gọi là Thái Cực thì không có thượng hạ. Âm Dương hợp nhất chính là Thái Cực. Khẩu quyết phần thượng chỉ đem đến cái chết cho những người tham vọng, hảo huyền, không coi trọng đạo lý nhân sinh.”

Thuyền Kỳ kinh hãi tự tán thưởng mình. Chàng theo họa đồ, ấn vào điểm dương trong nửa âm của vòng thái cực. Cửa ngầm mở ra, Thuyền Kỳ lướt nhanh như gió vì trong bóng tối mắt chàng tinh tường như mắt cú.

Hai khắc sau, chàng xô đá chui ra từ động khẩu nhỏ hẹp dưới chân núi Hoàng Thạch. Thuyền Kỳ vận công lần tăng đá lấp huyệt động rồi phi thân tìm sào huyết bọn Ngân Bào. Nhưng cũng như Tiểu Lan, chàng thất vọng nhận ra chúng đã đi khỏi.

Chợt nhớ ra sắp đến ngày rằm tháng năm, chàng vận khinh công chạy về hướng núi Kinh Môn. vàng bạc châu báu bỏ cả trong túi hành lý chàng đành nhịn đói, chạy một mạch, sáng ngày rằm mới đến chân núi Kinh Châu.

Lúc này là giữa giờ Thìn, quần hào đã kéo vào sơn cốc dự lễ khai cung.

Thuyền Kỳ vào một nhà tiêu phu xin chém com lột da. Lúc đầu lão tiêu phu thấy chàng râu tóc rối bù, y phục rách nát đem lòng sợ hãi. Nhưng nụ cười của chàng đã làm tan mọi sự nghi ngại, lão sốt sắng đem bánh hấp và com nguội ra mời khách. Trong đời chàng chưa có bữa nào ngon đến thế.

Lão tiêu bảo chàng ra giếng sau tắm gội, rồi tặng một bộ quần áo lành lặn để chàng thay. Thuyền Kỳ mượn lão chiếc nón rộng vành, kéo sụp xuống che giấu khuôn mặt đầu râu lởm chởm, rồi phi thân về phía Thần cung.

Chàng ngạc nhiên khi thấy đa số quần hào mặc đồ trọng, đầu chít khăn tang, tập trung ngoài cửa cốc chứ không vào trong. Thuyền Kỳ liếc quanh thấy gần cửa cốc có một cây đa cao vút, bên dưới là cỏ rậm um tùm. Chàng luống sang phía ấy, lặng lẽ phi thân lên ngọn, quan sát cục diện.

Trái với kế hoạch ban đầu, số hào kiệt tham gia lên đến hơn ba ngàn người. Họ đứng thành đội ngũ chỉnh tề.

Trước mặt quần hào là một hương án khói tỏa nghi ngút. Trên đó còn có một khung lụa trắng viết mấy chữ : Tuyết Hồ công tử Thảm Thuyền Kỳ chi linh vị!

Chàng giật mình nhìn kỹ những người mặc tang phục đang quỳ sau hương án. Nhận ra bốn vị ái nường là Tần Thu Trinh, Tư Không Bách Lan, Vi Vân Phụng và Lộ Tiểu Lan, bốn nàng sụt sùi, nước nờ nhưng lưng vẫn đeo trường kiếm.

Lăng Hồ, Lăng Báo quỳ hai bên hương án, mặt mũi hốc hác, mắt đỏ ngầu.

Chung quanh cắm bốn ngọn đại kỳ của các phái Ma giáo, Long Hồ bang, Côn Luân, Huỳnh Đệ hội.

Các phái khác như Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái bang, Nga Mi đứng cạnh bên cũng mặc bạch bào để tỏ ý chia buồn.

Ma giáo chủ Lý Bạch đang sang sảng tranh luận với Cung chủ Thần cung :

- Thảm Thuyền Kỳ là cháu ngoại của lão phu, cũng là Thiếu bang chủ Long Hồ bang và là người thừa kế của phái Côn Luân. Nếu Cung chủ muốn lễ khai cung được vẹn toàn, mau giao bọn Ngân Bào ra đây cho bọn ta hỏi tội. Nếu không, hàng ngàn cao thủ sẽ tự hủy thánh giá, đập báng Thần cung.

Lão phát tay ra hiệu, một trăm cao thủ Liệt Hỏa đường tiến lên, hỏa đồng phun lửa xa ba trượng, đốt cháy khoảng đất trước mặt.

Lý Bạch cười ngạo nghễ bảo :

- Ma giáo chúng ta có năm trăm cây hỏa đồng như vậy. Mỗi người đều cài sẵn trăm bạc trên đầu, lúc cần, tự đâm thùng tai để báo thù cho Thiếu giáo chủ.

Phu thê Cung chủ Thần cung biến sắc trước ý chí quyết tử của mấy ngàn người, vòng tay nói :

- Xin Lý giáo chủ bớt giận, bổn cung không hề biết Ngân Bào giáo chủ đã giết Thảm Thuyền Kỳ. Để tại hạ vào thương lượng với lão xem sao.

Một khắc sau, Ngân Bào lão nhân và gần trăm giáp sĩ xuất hiện. Huỳnh đệ họ Lăng đứng bật dậy, cầm hòn quất lớn :

- Bọn quần áo trắng kia, anh em ta quyết báo thù cho chủ nhân.

Bang chủ Long Hồ bang Vi Thừa Khanh căn chúng lại :

- Đại cục đã có Lý giáo chủ chỉ trì, cấm các người loạn động.

Ngân Bào lão nhân cười nham hiểm nói :

- Luật giang hồ mạnh được yếu thua, họ Thẩm võ công thấp kém có bị lão phu giết chết cũng là thường tình. Nếu Lý giáo chủ tự tin có thể tự tay báo thù thì lão phu xin hầu tiếp.

Lý Bách cười bi phẫn đáp :

- Trong võ lâm ai chẳng biết cháu ta võ công cái thế, nếu người không nhờ vào tám ngân giáp kia và gần trăm cao thủ quần công, thì làm sao hại được y. Lão phu là Giáo chủ Ma giáo chứ chẳng phải bậc chính nhân quân tử mà trúng kế khích tướng của người. Nếu muốn giao đấu với ta phải cời bỏ Ngân Bào, bằng không cứ thử xem hòa khí của Liệt Hỏa đường có đốt được bọn người hay chăng?

Ngân Bào lão nhân lúng túng đưa mắt liếc phu thê Cung chủ Thần cung.

Tiểu Lan tung mình đến bên Lý Bách, đưa cao hai trái Thần Oanh, nghẹn ngào nói :

- Ta là Lộ Tiểu Lan, ái nữ của Sa Mạc Hỏa Vương, hai trái Thần Oanh này đủ sức phá hủy Thần cung thành tro bụi. Nếu nhị vị Cung chủ can thiệp vào cuộc phục hận, đừng trách ta tàn ác.

Danh tiếng của Sa Mạc Hỏa Vương lẫy lừng thiên hạ năm chục năm nay. Hóa khí của ông sức công phá cực kỳ bá đạo, ai nghe đến cũng kinh hồn. Phu thê Cung chủ ngao ngán bảo Ngân Bào lão nhân.

- Đại sư huynh, mối ân oán này xin sư huynh tự gánh lấy. Bọn tiểu đệ quả không dám đề Thần cung sụp đổ.

Lý Bách quát vang như sấm :

- Liệt Hỏa đường! Sát!

Năm trăm giáo đồ tràn lên phun lửa vào bọn Ngân Bào. Chất dầu bám vào Ngân Giáp bốc cháy rần rật, biến chúng thành những cây đuốc sống. Chỉ mình Ngân Bào giáo chủ khinh công cao cường nên sớm thoát khỏi vòng lửa đỏ, tung mình đào tẩu.

Nhưng Lý giáo chủ đã phi thân lên phía trước chặn đầu. Lão ma quay ngoắt lại, chụp lấy Tiểu Lan đang sững sờ nhìn ngọn lửa thiêu bọn cừu nhân đã hại chết phu quân của mình.

Lão nhanh tay điểm huyết năng rồi đoạt lấy hai trái Thần Oanh. Tiểu Lan gục xuống dưới chân lão mất trần lệ, hối hận về sự sơ xuất của mình. Diễn biến này làm mọi kinh hoàng.

Ngân Bào lão nhân bật cười ghê rợn, vung vẩy Thần Oanh :

- Với hai trái Thần Oanh này giờ đây lão phu là người chiếm thượng phong. Nếu không muốn cảnh tan xương nát thịt của hàng ngàn người, các người hãy lập trọng thệ, tôn ta làm Minh chủ võ lâm, suốt đời tuân phục.

Quần hào chết lặng, các chương môn xúm lại bàn tán phương sách. Phu thê Cung chủ Thần cung tán dương :

- Cơ trí của đại sư huynh quả vô song, chỉ một cái phát tay đã chuyển bại thành thắng.

Ngân Bào lão nhân quát lớn :

- Câm miệng! Lúc này các người nhắm tâm đứng nhìn ta chờ chết sao bây giờ lại mở lời nịnh hót?

Thuyền Kỳ thấy tình hình xoay chuyển bất lợi, nếu lão chịu liên thủ với Thần cung lần nữa sẽ đưa quần hào vào cảnh nguy hiểm. Chàng thầm tính toán rồi nhảy xuống đất, giả đồ khắp khềnh bước về phía lão ma. Lão nghe tiếng chân nặng nề, quay sang thấy một gã tiểu phu, đầu đội nón rách đang lê chân đi tới, trên người không một mảnh thép.

Lão gằn giọng bảo :

- Đây tên kia, đừng lấy vải thưa che mắt thánh, lão phu không bị lừa đâu.

Thuyền Kỳ vận công cho mặt đỏ lên, lột nón ra sau lưng đỏ lộ gương mặt xấu xí, cười hề hề giả ngây ngô rồi lao đảo tiến đến.

Lão ma bối rối không rõ thực hư, chẳng lẽ vì gã say rượu này mà tung Thần Oanh giết người. Lão dùng tay tả cầm hai trái Thần Oanh còn hữu tả rút kiếm phòng ngự. Gã tiểu phu say rượu vẫn mắt nhắm mắt mở từng bước gần hơn.

Quần hào hồi hộp theo dõi, tự hỏi người này là ai? Cứu tinh của họ hay chỉ tinh cò đi qua đây?

Lão ma thấy chàng đến quá gần, bất giác lui lại ba thước. Gã tiều phu hình như quá say, không thấy Tiểu Lan nằm dưới đất, gã vấp chân nàng ngã ngấp xuống đất. Lão ma không bỏ lỡ cơ hội, nhảy đến thọc kiếm vào lưng chàng. Mọi người thất kinh hét lên lo lắng. Nhưng khi mũi kiếm vừa chạm vào áo. Thuyền Kỳ đã xoay người như điện chớp, vươn hai tay nắm chặt cổ chân lão, dồn hết luồng chân khí âm hàn vào người lão. Ngân Bào lão nhân rùng mình định tung Thần đan nhưng huyết mạch, xương cốt đã đông cứng, tê dại, tim vĩnh viễn ngừng bơm máu.

Thuyền Kỳ đứng dậy, thân nhiên phui bụi rồi giải huyết cho Tiểu Lan. Lý Bách thấy lão ma vẫn đứng yên như tượng gỗ, hai tay nắm chặt hỏa khí, lão lo lắng quát lớn :

- Tôn giá mau tước hai trái cầu sắt trên tay lão, nếu không sẽ rất nguy hiểm

Chàng như không nghe, tiếp tục xoa bóp huyết đạo cho ái thiếp, Tiểu Lan bừng tỉnh, thấy mình đang dựa vào một gã xấu xí xa lạ và bàn tay gã còn đặt trên bụng mình. Nàng hồ thẹn, tát mạnh vào mặt gã. Nhưng lạ thay, gã vẫn ôm chặt nàng và mỉm cười. Chiếc răng khểnh ở hàm trên và ánh mắt thần thiết đã khiến nàng choáng váng nhìn chàng trần trối.

Thuyền Kỳ xả công, khôi phục diện mạo. Tiểu Lan mừng rỡ rú lên rồi ngất xỉu. Lúc này, ba vị nương tử của chàng thấy Tiểu Lan bị người lạ ôm ấp nổi giận phi thân đến.

Thuyền Kỳ đội lại nón, bế xốc Tiểu Lan đứng chờ.

Lạc Phách Yêu Cơ nóng nảy quát :

- Các hạ có mau buông Tiểu Lan xuống hay không? Nàng là gái đã có chồng, nhưng quyết không cho ai đụng đến thân thể.

Thấy chàng vẫn lặng yên, Tần Thu Trinh lướt đến lấy hai trái Thần Oanh trao cho Vân Phụng giữ rồi rút kiếm đâm vào lưng Thuyền Kỳ. Chàng đảo bộ tránh kiếm rồi bật cười cao vút. Giọng cười quen thuộc làm chấn động toàn trường.

Tần Thu Trinh buông kiếm đến giật phăng chiếc nón rách, ôm chàng khóc nức nở. Bách Lan và Vân Phụng cũng sụp xuống ôm chân chàng thổn thức.

Quần hào đã nhận ra Tuyết Hồ công tử, ào ào kéo đến. Chàng trao Tiểu Lan cho Thu Trinh rồi quỳ xuống ra mắt các trưởng bối.

Lý bang chủ và phu nhân ôm chàng rơi lệ :

- Ta không ngờ còn được gặp lại Kỳ nhi, quả là trời xanh có mắt!

Vương Thực, Chương môn phát Côn Luân, cười ra nước mắt :

- Nếu Kỳ nhi không kịp xuất hiện diệt trừ lão ma thì hai trái Thần Oanh kia đã giết biết bao người.

Lăng Hồ, Lăng Báo lao vào, quỳ xuống khóc :

- Chỉ vì bọn thuộc hạ mà chủ nhân rơi vào hiểm cảnh, thật đáng chết vô cùng.

Thuyền Kỳ nhìn hai khuôn mặt hốc hác đầy râu, đôi mắt trũng sâu đỏ ngầu cười bảo :

- Hai người chẳng có lỗi gì cả, hãy đứng lên đi.

Hai gã mừng rỡ rút lui, chạy đến trước mặt Ngân Bào lão nhân xia xói, chửi bới. Thấy lão không hề có phản ứng, Lăng Báo điên tiết vung đũa chém bay đầu. Lạ thay, không một giọt máu nào phun ra cả.

Lăng Hồ ngấm nghĩa tám Ngân giáp rồi lột khỏi thân hình lão ma, gói lại cẩn thận, cột vào lưng.

Cung chủ Mê Âm thần cung bước đến cao giọng nói :

- Dù sao lão cũng là đại sư huynh của bốn Cung chủ. Lễ khai cung sẽ hoãn đến năm sau, Thần cung xin nhận lại xác để mai táng.

Không Văn đại sư đại diện quần hào đáp :

- A di đà Phật! Xin Cung chủ cứ tùy tiền. Bọn lão nạp xin cáo từ.

Quần hào cởi áo sô và khăn tang, vui vẻ cười nói, kéo nhau trở về cố quận.

Thuyền Kỳ vận công nói lớn :

- Thảm Thuyền Kỳ xin cảm tạ lòng ưu ái chư vị anh hùng!

Họ đồng thanh hô lớn :

- Không dám! Chúc công tử hạnh phúc.

Phu thê Lý Bách định bắt Thuyền Kỳ và bốn vị nương tử về Chiết Giang với họ, nhưng chàng thừa rõ ý định trở lại Tây Vực rước song thê nên họ vui vẻ về núi Thiên Thai chờ đợi.

Thuyền Kỳ an ủi anh em trong Huỳnh Đệ hội, bảo họ trở lại Ích Châu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thập tam niên giác hàn băng mộng - Sa thượng tầm hung ngộ mỹ nhân

Hai tháng sau, Thuyền Kỳ cùng bốn nương tử và hai gã họ Lăng vượt Ngọc Môn quan.

Mùa này vùng quan tái vẫn chưa có giọt mưa, nắng gắt và cát bụi mịt mù, làm cháy làn da mịn màng của các nàng mỹ nữ. Tiểu Lan sinh trưởng nơi đây nên đã rất quen thuộc, nàng ghé vào một hiệu buôn mua bảy bộ y phục trắng của người Tây Vực. Khăng choàng chen kín mặt giúp họ dễ chịu hơn khi đương đầu với gió cát. Họ phải đổi cả ngựa, vì tuần mã Trung Nguyên không cách nào chịu nổi khí hậu thảo nguyên.

Nghỉ lại cửa quan một đêm, chuẩn bị phương tiện và lương thực xong, sáng hôm sau cả bọn nhắm hướng Thiên Sơn trực chỉ. Lăng thị huynh đệ thay phiên nhau làm xà xích, chiếc xe song mã chở lều trại và nước uống.

Từ Ngọc Môn quan vào chân rặng Thiên Sơn dài hơn ngàn dặm. Ít nhất phải đến mười hôm mới đến được. Trên đường đi, họ ghé vào những túp lều da của người Duy Ngô Nhĩ để mua thêm vật thực.

Đến trưa ngày thứ năm, họ đã vượt được nửa đoạn đường. Thuyền Kỳ thấy bóng ốc đảo xanh xanh trước mặt, liền đốc thúc mọi người phi nhanh, ghé vào nghỉ ngơi, tối đến sẽ đi tiếp.

Mấy đêm nay, họ nương theo ánh trăng đi đến sáng, ban ngày tìm chỗ ngủ để tránh nắng khốc liệt của mặt trời hoang mạc. Ốc đảo chỉ có vài mái lều nhỏ, Lăng Hồ, Lăng Bảo lập tức dựng trại cho các vị phu nhân nghỉ ngơi. Ba nàng mệt mỏi lần ra ngủ ngay, chỉ mình Tiểu Lan và Thuyền Kỳ là còn tỉnh táo.

Hai gã họ Lăng xách túi da đựng rượu uống với thịt sấy khô. Chúng ngượng ngùng mời Thuyền Kỳ. Chàng cũng uống vài chén. Tiểu Lan ngồi bên tựa vai trò chuyện.

Chàng dõi mắt nhìn thảo nguyên bát ngát và ngọn Thiên Sơn ở cuối trời xa, nhớ song thân, nóng lòng muốn chỉ đi ngay.

Thuyền Kỳ đứng lên, lần ra phía sau dốc đảo tìm chỗ tiểu tiện. Bỗng đôi mắt sắc bén của chàng nhận ra cách vài dặm, cát bụi bay lên mù mịt và trên không trung có đoàn chim ưng đang quần thảo.

Chàng nhìn kỹ thấy bóng trắng quen thuộc của bạch ưng, cất tiếng gọi Tiểu Lan. Nàng hốt hoảng chạy đến Thuyền Kỳ chỉ lên rồi nói :

- Lan muội nhìn xem có phải bạch ưng hay không?

Nàng rút còi tre thổi mạnh, luồng âm thanh cao vút mây. Bạch ưng dường như nghe thấy, quác lên mấy tiếng. Tiểu Lan thắc mắc bảo :

- Tướng công! Phụ thân đang gặp cường địch.

Hai người phu thân trở lại lều, lấy kiếm. Tiểu Lan mở bọc hành lý rút hai trái Thần Oanh vào lưng. Thuyền Kỳ gọi ba nàng kia dậy :

- Sa Mạc Hỏa Vương đang gặp nguy, ta và Tiểu Lan đi tiếp cứu, các nàng ở lại đây.

Dứt lời, chàng nắm tay Tiểu Lan lướt như bay về phía Đông. Công lực chàng giờ đây thâm hậu, dồi dào, liên miên bất tuyệt như sóng Trường Giang, dù kéo theo một người vẫn thấy nhẹ nhàng.

Vượt qua đồi cát cuối cùng, chàng đảo mắt xem cục diện. Lão nhân áo đỏ và ba chục thuộc hạ Khôi Y đang từ đầu với số địch nhân đông gấp bội.

Đối thủ của Hỏa Vương là hai lão bạch y sử dụng loan đao. Thanh trường kiếm của Hỏa Vương bị song đao áp đảo, sắp sửa bại vong.

Thuyền Kỳ phi nhân đến chụp màn kiếm quang đỏ rực xuống hai đầu lão bạch y. Long kiếm không sắc bén nhưng cứng rắn vô song, lập tức gãy hai thanh loan đao, chém nát người đối thủ của Hỏa Vương. Hai lão rú lên thảm thiết rồi về Quý Môn quan.

Tiểu Lan đứng trên đồi cát thét lớn :

- Đệ tử Hòa môn rút lui!

Ba mươi tên thuộc hạ nhất tề tung mình rời trận địa, phe đối phương đắc ý rượt theo.

Trái Thần Oanh từ tay Tiểu Lan lao vút đến, rơi vào giữa đội hình. Một tiếng nổ khủng khiếp phát ra. Cát bụi bay mù mịt. Không còn một tên sống sót. Mặt đất bị đào thành hố sâu.

Đám đệ tử Hòa Vương mừng rỡ, lồm cồm đứng dậy reo hò :

- Hoan hô tiểu thư!

Nàng chạy đến sà vào lòng thân phụ. Ông vuốt tóc nàng mừng yêu :

- Con nha đầu này bỏ nhà đi gần năm nay khiến ta lo lắng đến chết đi được. Sao hôm nay lại có mặt đúng lúc vậy!

Lão chợt nhớ chưa kịp cảm tạ chàng kiếm sĩ đã cứu mình. Ông quay sang định vòng tay. Nhưng Thuyền Kỳ đã sụp xuống thi lễ :

- Tiểu tể là Thảm Thuyền Kỳ xin bái kiến nhạc phụ đại nhân.

Hòa Vương sững sốt, ngấm ngấm dung mạo của chàng. Ông ngạc nhiên khi thấy chàng chẳng hề anh tuấn, so với các Vương tử Mãn, Mông từng đến cầu hôn Tiểu Lan thì kém xa.

Tiểu Lan thấy phụ thân im lặng, nàng giận dỗi nói :

- Cha! Sao cha cứ để Kỳ ca quỳ mãi như vậy.

Ông giật mình cười ha hả, bước tới đỡ chàng dậy :

- Lão phu quá mừng vì có rể quý nên thất lễ. Mong hiền tể lượng thứ.

Thuyền Kỳ nín cười hỏi :

- Nhạc phụ đi đâu mà lại ngang qua đây, và bọn địch nhân là bọn nào?

Cả bọn tiến về phía ốc đảo. Vừa đi vừa nói chuyện. Hòa Vương nghiêm mặt đáp :

- Mẫu thân Tiểu Lan bị bệnh tê thấp, chân trái tê nhức không đi được. Năm ngoái Cửu tử của ta là Ngõa Khắc đến thăm, có nói chủ nhân của lão là Thánh nữ Ma giáo, giỏi nghề châm cứu. Vì vậy, ta mới đích thân lên Thiên Sơn thỉnh Thánh nữ đến Sa Thành chữa trị cho nhạc mẫu ngươi.

Tiểu Lan cười bảo :

- Thánh nữ chính là thân giao của phụ thân đây!

Hòa Vương vui mừng ôm vai Thuyền Kỳ cười sảng sặc :

- Thật là xảo hợp!

Ba nữ nhân đang đứng dưới gốc cọ ngóng trông, thấy Thuyền Kỳ và Tiểu Lan đi với một lão nhân quắc thước, mặc hồng bào và râu tóc đỏ hung, biết ngay Hòa Vương, vội chạy về lều sửa sang y phục.

Lộ lão bước đến cửa lều, ngạc nhiên thấy ba nữ lang xinh đẹp vén áo sụp xuống lạy :

- Chúng tiểu nữ khấu khiến lão gia.

Tiểu Lan thẹn thùng giới thiệu :

- Phụ thân! Đây là các chị em chung thuyền với hài nhi.

Hòa Vương bật cười khanh khách :

- Bất tất đa lễ hãy đứng lên cho ta xem mặt. Kỳ nhi quả lắm thủ đoạn, mê hoặc được bốn nàng tiên.

Ba nàng e thẹn đứng nép một bên. Hòa Vương thấy họ tuy lớn tuổi hơn Tiểu Lan nhưng nhan sắc cực kỳ diễm lệ. Ông hết lòng khâm phục chàng rể của mình, vỗ vai bảo :

- Hiền tể liệu có thu xếp nổi gia sự hay không mà đa mang như vậy?

Tiểu Lan phụng phịu đáp thay :

- Phụ thân yên tâm, chị em con thương yêu nhau như ruột thịt, làm gì có chuyện rắc rối để Kỳ ca phải thu xếp?

Lộ lão gia chỉ có mình nàng là gái nên cưng chiều như ngọc quý, thấy nàng có nét giận nên vội cười xòa :

- Phải! Phải! Phụ thân quả hồ đồ!

Lăng Hồ, Lăng Báo đến lạy chào rồi gãi đầu thưa :

- Bám lão gia, cơm nước đã dọn xong, mời lão gia và chư vị vào dùng bữa.

Chiếc lều này rất lớn, tám người ngồi quây quần bên chiếc tiệc. Hóa vương thấy chỉ toàn lương khô, nhăn mặt bảo :

- Thế này thì nuốt sao nổi, trên đường đi ta có săn được hai con nai, còn cột trên lưng ngựa.

Lão cất giọng gọi thủ hạ :

- Tề sư!

Một đại hán thấp đậm, mắt sâu da sạm đen chạy vào. Hóa Vương bảo :

- Ngươi hãy làm thịt nai, trở tài cho hiền tế của ta và các phu nhân đây thưởng thức các món ăn của vùng thảo nguyên xem nào.

Gã mỉm cười đáp :

- Lão gia yên tâm, đệ tử đang nướng chúng, chỉ một khắc nữa là được ăn.

Tiếng bạch ung cao vút trên không. Tiểu Lan chạy ra gọi réo. Thần điêu sa xuống đậu trên tay nàng. Nhưng nghe mùi thịt nai, nó đập cánh bay về phía bọn đệ tử Hóa môn.

Trong lúc chờ món ăn nai nướng, Thuyền Kỳ rót rượu mời nhạc phụ nhân nhi rồi hỏi :

- Nhạc phụ chưa cho tiểu tể biết lai lịch bọn Bạch y lúc này?

Hóa Vương gật đầu đáp :

- Cách nay gần năm, vùng phía đông Tây Vực xuất hiện một cao thủ, y tự xưng là Sa Thượng Thần Ứng, thủ hạ đông đến ngàn kỵ sĩ, lại có bầy chim ưng trăm con rất lợi hại. Không những thế, y còn mua lại mấy chục mục trường ở phía trong Đông. Nhưng đồng cỏ phía Đông không tốt bằng vùng đất phía Tây của ta, nhờ có sông Giao Hà. Vì vậy, y đã nhờ người đến hỏi mua. Nhưng đây là sản nghiệp bao đời của họ Lộ, quan hệ đến áo cơm của mấy vạn người, ta bán sao được. Có lẽ vì thế mà y cho người phục kích giết ta.

Thuyền Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiểu tể chỉ sợ sự việc không đơn giản như vậy. Vì dù cho có nhạc phụ thì Sa Thượng Thần Ứng cũng không thể mua được đồng cỏ, nếu họ Lộ cương quyết không bán. Y phải nắm chắc được rằng sau khi lão gia mất đi, người thừa kế sẽ đồng ý bán.

Hóa Vương giật mình lắm bả :

- Đúng vậy! Hiền tể suy luận rất đúng.

Chàng nghiêm giọng hỏi tiếp :

- Giả như nhạc phụ có mệnh hệ gì thì ai là người có quyền bán đất?

Lộ lão thần thờ đáp :

- Theo tục lệ của người Tây Vực, nếu ta chết đi, mà trước đó không công bố trước toàn bộ tộc danh tánh người thừa kế thì bảo đệ ta đương nhiên có quyền thừa hưởng gia sản. Vì ta buồn phiền về cái chết của trưởng tử là Lộ Đồng và việc Tiểu Lan lên bỏ nhà vào Trung Thổ, nên không nghĩ gì đến việc thừa kế. Thực ra, lòng ta đã quyết dành hết cho Tiểu Lan. Vì Lộ Sa và Lộ Thạch tính tình nóng nảy hiểu sát không thể làm chủ thảo nguyên được.

Tiểu Lan sung sướng trước tấm lòng yêu thương của thân phụ, nũng nịu nói :

- Phụ thân quên không nhắc đến Tiểu Lan. Lan nhi là phận gái, xuất giá tòng phu sao có thể nhận trọng trách được.

Lộ lão mỉm cười :

- Lộ Lân mới lên mười, chưa biết sau này tính cách thế nào mà giao cho hắn? Nếu lúc trưởng thành, thấy Lân nhi đủ tài trí thì ngươi giao lại cho hắn có

sao đâu?

Bổng lão sa sầm nét mặt bảo :

- Hèn gì mà năm ngoái, khi sứ giả Sa Thượng Thần Ứng đến dạm mua đất thì bảo đệ ta là Lộ Xuân đốc thúc ta đồng ý. Hôn nữa, tại sao chúng biết ta sẽ đi ngang qua đường này mà phục kích?

Tề sư đem hai đùi nai nướng vàng ươm, thơm phức lên đến. Gã dùng tiểu dao cắt cho mỗi người một miếng rồi lùi ra vui với anh em. Chàng bảo gã :

- Trong xe song mã có hơn trăm cân rượu ngon, cứ tùy tiện lấy cho anh em uống, coi như là quà diện kiến của ta.

Gã mừng rỡ đi theo Lãng Hồ, Lãng Báo ra lấy rượu, rú luôn hai gã tiểu quý nhập bọn với mình. Huynh đệ họ Lãng trước mặt chủ nhân và các phu nhân, ăn uống không thoải mái nên phần khỏi nhận lời.

* * * * *

Chờ vàng dương lặn hẳn sau rừng Thiên Sơn, đoàn người ngựa lên đường. Bốn nữ lang mệt mỏi chui cả vào xe ngựa ngủ vùi.

Sau sáu đêm bốn hành, bọn Thuyền Kỳ đến nơi. Còn cách xa mấy chục trượng, chàng cao hứng rú lên vang dội. Bầy sói nhận ra cổ nhân, tru từng hồi dài mừng rỡ.

Thánh Nữ Lý Nhược Hồng cùng lão Ngõa Khắc chạy ra cửa đón. Thuyền Kỳ tung mình về phía mẫu thân, ôm chặt lấy bà. Thánh nữ thấp hơn con cả cái đầu. Gục vào ngực chàng nước mắt trào.

Nhưng thấy đoàn người ngựa đi đến, bà lau nước mắt hỏi chàng :

- Kỳ nhi! Khách của ta là ai mà đông đảo vậy?

Chàng cười đáp :

- Lão nhân áo đỏ là Sa Mạc Hòa Vương, tỷ phu của lão bộc của Ngõa Khắc, và cũng là nhạc phụ đại nhân của Kỳ nhi.

Hòa Vương xuống ngựa bước vào vòng tay nói :

- Lão phu là Lộ Chính, xin bái kiến phu nhân.

Bốn nàng dâu ngượng ngùng quỳ xuống :

- Chúng tước nữ khấu kiến A Nương.

Thánh Nữ thấy bốn nàng dâu đều xinh đẹp phi phàm, mừng rỡ bước đến đỡ dậy :

- Ái chà! Các con thật là xinh đẹp. Kỳ nhi quả không phụ lòng ta!

Thuyền Kỳ nóng nảy hỏi :

- Xin mẫu thân cho hài nhi biết thân phụ thế nào rồi?

Bà thở dài, nói :

- Phụ thân ngươi đã được hồi sinh, nhưng vì nằm trong băng quá lâu, khí âm hàn chứa đầy kinh mạch, nguyên dương yếu kém nên mê mẩn bất tỉnh, không sao hồi phục được.

Thuyền Kỳ thờ phào :

- Không sao, Kỳ nhi tin rằng có thể giúp phụ thân hồi tỉnh.

Lão bộc Ngõa Khắc hỏi han Hòa Vương xong, cao giọng nhắc nhở :

- Phu nhân và công cử không mời khách vào nhà sao?

Thánh nữ gạt mình gượng cười :

- Xin mời lão huynh.

Lãng Hồ thấy nhà chật chội, nhỏ bé nên đã dựng sẵn lều dưới hàng đào trong vườn, toán đệ tử Hòa Vương cũng vậy.

Tối hôm đó, Thuyền Kỳ điều tức xong, truyền luồng chân khí dương cương vào cơ thể Côn Luân Thần Kiếm. Thánh Nữ đứng lên cầm sẵn kim vàng

cắm vào các huyệt đạo đã được khai thông, giữ khí nguyên dương lại.

Hai canh giờ trôi qua, y phục Thuyền Kỳ ướt đầm mồ hôi, nhưng toàn bộ kinh mạch đông cứng của Thần Kiếm đã mềm trở lại, chân khí lưu chuyển điều hòa. Đồi mĩ mất động dậy rồi mở ra, sau mười ba năm khép kín. Ánh nến làm ông chói mắt, mãi một lúc sau mới nhìn rõ những người đứng chung quanh. Giương mặt thân yêu của Thánh Nữ Lý Nhược Hồng làm tim ông đập mạnh, lắp bắp gọi :

- Nhược Hồng!

Tiếng nói không rõ ràng vì xương quai hàm cứng đờ, chưa quen với cử động. Thánh nữ sụp xuống bên giường, gục đầu vào lòng phu quân khóc nức nở. Thiên Tân vụng về đưa tay vuốt tóc ái thê. Bỗng ông nhận ra có người ngồi sau đờ lưng mình, liền hỏi Thánh nữ.

- Ai đang ở sau lưng ta vậy?

Nhược Hồng gạt nước mắt cười, đáp :

- Chính là Kỳ nhi đấy tướng công!

Chàng thấy thân phụ đã có thể ngồi được, bèn xuống giường quỳ lạy :

- Hải nhi mừng phụ thân thoát nạn.

Thiên Tân ngấm chàng xa lạ, ngờ ngác hỏi :

- Kỳ nhi mới lên năm, sao ngươi dám mạo xưng?

Thánh Nữ dịu dàng giải thích :

- Tướng công mê man mười ba năm nay, Kỳ nhi đã trưởng thành nên chàng không nhận ra là phải.

Thần Kiếm hiểu ra, mừng rỡ đưa tay vẫy :

- Kỳ nhi mau lại đây cho ta xem.

Lúc này, mọi người đã lặng lẽ bước ra ngoài để phu thê, phụ tử hàn huyên.

Ba khắc sau, Thần Kiếm được vợ con dìu ra. Trong bộ lam bào, trông ông còn anh tuấn hơn cả Thuyền Kỳ, tuy sắc da xanh mét.

Thiên Tân vòng tay chào Hòa Vương :

- Xin lão huynh lượng thứ, tiểu đệ vừa từ âm cảnh trở về nên thất lễ với Thân gia.

Lộ lão đứng lên cười sang sảng nói :

- Thật là chuyện cổ kim hân hữu, Thấm lão đệ nằm trong băng mười ba năm mới hồi sinh, lão phu hết lòng khâm phục tuyệt học Ma giáo của Thánh nữ.

Bốn nàng dâu e thẹn bái kiến :

- Chúng tước nữ mừng lão gia an khang kiện.

Thiên Tân hoan hỉ bảo :

- Ta đã nghe Nhược Hồng nói qua, họ Thấm có bốn nàng dâu tuyệt sắc tài thi quả là phúc đức sâu dày.

Dù trời đã khuya nhưng cả nhà cũng cố uống mấy chén rượu mừng.

* * * * *

Trong bảy ngày liên tiếp, Thuyền Kỳ đều truyền công lực cho thân phụ. Cuối cùng, Thiên Tân hoàn toàn khôi phục lại bản lĩnh ngày nào.

Thuyền Kỳ nhân lúc rảnh rỗi học thuật Kim chân quá huyệt của Thánh Nữ. Chàng cũng chép lại Y Độc kinh để mẫu thân nghiên cứu.

Sáng ngày bốn tháng tám, phu thê Thuyền Kỳ theo Hòa Vương về Sa Thành để chữa trị cho nhạc mẫu. Trước lúc lên đường, từ xa vọng lại tiếng rít của Hòa Nhân Lang Hồ. Con vật phóng như bay, nhảy vào lòng Thuyền Kỳ vẫy đuôi mừng rỡ, xa xa một con Tiểu Hồ khác đang lẻo đẻo dẫn một đàn bốn con cáo nhỏ chạy đến. Chúng sợ hãi đứng nhìn đoàn người ngựa, rít lên như muốn gọi Lang Hồ trở lại. Nhưng Lang Hồ thân nhiên quán lấy cổ chủ nhân, lìm dim đôi mắt ngọc.

Bốn vị phu nhân thích thú đòi Thuyền Kỳ bắt bọn cáo nhỏ cho họ. Chàng lắc đầu cười bảo :

- Không được đâu, chúng còn quá nhỏ không thể xa cáo mẹ được. Sang năm ta sẽ tặng mỗi nàng một con.

Đoàn người ngựa đặng trình, càng xa Thiên Sơn càng nghe nóng nực. Lâu lâu cũng có cơn mưa nhẹ tưới mát cho hoang mạc khô cằn. Lại tiếp tục cảnh ngày nghỉ đêm đi, để làn da nữ nhân không bong rộp và đen đúa.

Đoạn cuối lộ trình có trăng non lơ lửng soi. Đêm thảo nguyên lạnh lùng cô tịch, nhưng cũng đẹp đến kỳ lạ.

Sáng mười bốn, Lộ gia trang hiện ra trước mắt, ngoài nhà chính còn có hàng trăm tiểu xá dành cho bộ tộc và môn đồ. Hỏa Vương là cự phú miền Tây Vực, cũng là môn chủ Hỏa môn. Thuộc hạ của ông làm việc trong những mục trường mênh mông và mấy trăm lò rèn rải rác trên đất sa mạc.

Ở đây, lạc đà và ngựa là phương tiện đi lại chính yếu, còn là người bạn thân thiết của dân Tây Vực. Có một luật lệ bất thành văn nhưng lưu truyền từ ngàn năm nay, kẻ nào phạm tội trộm ngựa, lạc đà sẽ bị xử tội chết.

Hai loài vật trên quan trọng như vậy, thì những cái móng dưới chân, bộ yên cương trên lưng, chiếc xe chúng kéo theo... cũng quan trọng không kém. Môn đồ Hỏa môn là người cung cấp những vật ấy.

Đám gia nhân, cũng là đệ tử mừng rỡ ủa ra chào đón.

- Lão gia và tiểu thư hồi trang!

Lộ phu nhân nghe nói ái nữ trở về, vui mừng bắt hai nữ tỳ đi ra đại sảnh.

Hỏa Vương gia nắm Thuyền Kỳ đất vào, bốn nữ lang nói bước.

Tiểu Lan thấy mẫu thân ngồi chờ sẵn, chạy đến ôm chân bà, Lộ phu nhân vuốt tóc con trách móc :

- Con gái lớn không lo lấy chồng cho phụ mẫu yên lòng lại trốn nhà đi xa, Lan Nhi thật bất hiếu!

Lộ lão cười ha hả, nói :

- Bà trách oan Lan nhi rồi đấy. Chẳng qua nó chê hoang mạc không có bậc anh hùng, nên đã vào Trung Thổ chọn cho vợ chồng ta một quý tử.

Thuyền Kỳ vén áo thi lễ :

- Tiểu tể Thảm Thuyền Kỳ khấu kiến nhạc mẫu.

Lộ phu nhân thấy chàng chẳng có gì xuất sắc, trong lòng không được vui, cho rằng chàng không xứng với ái nữ của bà. Nhưng lại thấy ba nữ lang thiên hương quốc sắc quý theo :

- Chúng diệt nữ bá kiến bá mẫu.

Tiểu Lan kể tai bà nói nhỏ, lúc này Lộ phu nhân mới biết chàng rể của mình thủ đoạn cao cường, vội bảo :

- Hiền tể và tam diệt nữ đứng lên đi!

Tối đến, sau buổi tiệc tẩy trần, Hỏa Vương bảo bảo đệ Lộ Xuân :

- Nhị đệ vào thư phòng, ta có chuyện muốn hỏi.

Lão biến sắc, nhưng cố trấn tĩnh đi theo đại ca. Hỏa Vương tươi cười hỏi hạn gia sự. lát sau, Thuyền Kỳ bước vào, chào hai bậc trưởng bối. Rồi ngồi đối diện với Lộ Xuân. Lão đưa mắt nhìn chàng, định đãi bôi mấy lời. Ngờ đâu đôi Ma nhân đã nhiếp hồn lão. Chàng trầm giọng hỏi :

- Nhị thúc vẫn thường liên lạc với Sa Thượng Thần Ứng chứ?

Lộ Xuân gật đầu.

- Có phải chính nhị thúc đã báo cho Thần Ứng biết lộ trình của Hỏa Vương?

- Chính ta.

- Sa Thượng Thần Ứng hứa hẹn với nhị thúc những gì?

- Lão bảo đại ca bị sát hại, ta sẽ trở thành Môn chủ Hỏa môn uy quyền một cõi. Nếu bán đồng cỏ cho lão, thì ngoài số ngân lượng trong văn tự để chia cho gia tộc, ta còn được riêng một vạn lượng vàng.

Không phải chỉ mình Hỏa Vương mà các bậc cao niên trong tông tộc núp ở bên ngoài đều phần nộ. Thuyền Kỳ ra dấu trấn an rồi hỏi tiếp :

- Nếu cuộc phục kích thất bại thì kế hoạch tới của Thần Ứng là gì?

- Không rõ, lão không tiết lộ!

Chàng quay sang bảo Hòa Vương và mọi người :

- Nếu chúng ta khép tội nhị thúc sẽ đánh động đối phương. Theo thiên kiến của tiểu tể, chúng ta cứ giả như không biết vai trò nội gián của nhị thúc, từ đó khai thác tin tức địch nhân.

Hòa Vương tán thành, bảo những người có mặt giải tán và tuyệt không đề lộ chuyện hôm nay.

Nhưng thực ra có cho vàng họ cũng chẳng dám nói, Ma Nhân của Thuyền Kỳ đã làm họ khiếp vía vì người Tây Vực nặng lòng mê tín, coi chàng không phải phàm nhân.

Thuyền Kỳ thu Ma pháp, Lộ Xuân hồi tỉnh, không nhớ gì về cuộc phỏng vấn, tiếp tục đàm đạo.

Sáng hôm sau, chàng tiến hành chữa trị bệnh thấp khớp cho nhạc mẫu, bàn tay nóng rực của chàng đẩy khí âm hàn ra khỏi chân trái khiến Lộ phu nhân nghe khoan khoái, sinh lòng thương mến chàng rề đa tài. Những mũi kim vàng kích thích huyết mạch luân chuyển mạnh mẽ, khôi phục vùng gân cốt tê cứng.

Sau ba ngày điều trị, bệnh phong hết hẳn, Lộ phu nhân khen ngợi hiền tể. Bà thúc giục Hòa Vương chọn ngày lành tháng tốt để tổ chức lễ cưới. Hòa vương bối rối :

- Ngoài Tiểu Lan, ba nàng kia cũng chưa có ngày đại hỷ, chúng ta phải bàn bạc với trưởng bối của họ chứ đâu thể một mình tự quyết.

Bà không nói nữa nhưng định bụng sẽ hỏi thẳng Thuyền Kỳ.

Đêm mười tám, trăng quan ngoại vẫn còn đẹp, Hòa Vương sai bày tiệc trước sân để cùng rể quý thương nguyệt. Người Tây Vực không có lệ treo đèn lồng mừng rằm tháng tám vì hoang mạc làm gì có tre trúc để vót nan lồng?

Lộ phu nhân và bốn nữ lang cũng có mặt bên bàn rượu, nhưng họ chỉ ăn bánh mứt, uống trà. Sau mấy ngày kề cận, phu nhân yêu mến bọn Thu Trinh chẳng kém Tiểu Lan.

Tiểu Hồ đuổi theo những con chuột trong trang, còn anh em họ Lăng xuống nhà sau bù khú với bọn tề sư. Lộ Sa và Lộ Thạch, bào huynh của Tiểu Lan đang thanh sát các mục trường nên không có nhà. Tiểu Lan lúc nào cũng bám chặt lấy tì phu không rời. Đêm nay, nó ngồi trong lòng chàng lắng nghe câu chuyện.

Lộ phu nhân háng giọng, hỏi chàng rể :

- Hiền tể định bao giờ sẽ thưa với huyện đường để tổ chức lễ cưới cho bốn nữ nhân này?

Chàng cung kính đáp :

- Sau khi diệt trừ Sa Thượng Ứng, đem lại thanh bình cho Tây Vực, tiểu tể sẽ rước song thân vào Trung Nguyên. Bách Lan không còn thân thích, Thu Trinh và Vân Phụng đều là người Thiêm Tây. Có lẽ hôn lễ sẽ tổ chức tại Tây An. Ngày tháng xin tùy nhạc phụ, nhạc mẫu định đoạt.

Lộ phu nhân hài lòng cười bảo :

- Ta là người đất Tứ Xuyên, ba chục năm chưa trở lại cố hương. Nhân dịp vào dự hôn lễ của các con về quê cúng tế tổ tiên, sau đó đến Hồ Bắc cải táng cho Lộ Đồng.

Mọi người vui vẻ trò chuyện, Thuyền Kỳ đưa đưa mắt nhìn vàng trắng cuối trời đông, bỗng nhận ra bốn con chim ưng đang bay về phía này, dưới chân dường như lơ lửng một vật tròn lớn bằng quả dưa. Chàng chỉ cho cả bàn cùng xem. Chẳng ai hiểu chuyện gì.

Khi bày chim bay ngang Lộ gia trang, bỗng quác lên buông trái cầu xuống. Thuyền Kỳ kinh hãi nhắm hướng rơi, tung mình lên mái sảnh đón lấy.

Hai đạo chường kinh âm nhu hướng vật lạ, khiến nó rơi chậm lại và lọt vào tay chàng, xoay tít như chong chóng. Chàng không dám thu hồi kinh lực, cố giữ cố trong trạng thái ấy, phi thân xuống đất, chạy ra cửa trang, nhắm khoảng đất trống trước mặt, vận toàn lực hét mạnh, quả cầu bay ra hơn mười trượng, rơi xuống đất nổ tung, uy lực chẳng kém Thần Oanh.

Hòa Vương và mọi người chấn động tâm thần, chẳng nói nên lời. Lộ phu nhân run rẩy bảo :

- Hiền tể quả là thần giáng thế, nếu không chúng ta đã tan xác rồi.

Sáng hôm sau, Thuyền Kỳ và Hòa Vương ra chỗ trái cầu nổ. Chàng nhận ra vài chú chuột nằm chết cứng, vội can :

- Nhạc phụ đừng đến gần khu vực này, trái cầu đem qua không chỉ có hỏa dược mà còn mang theo chất độc.

Chàng vận thần công bảo vệ toàn thân rồi bước đến nắm đuôi một con chuột chết. Về lại gia trang, chàng dùng tiểu kiếm mổ bụng chuột, thấy mật chuột

đứt ra từng khúc.

Thuyền Kỳ thờ dài nói :

- Bọn Sa Thượng Thần Ưng tâm địa đen tối, dùng cả đến Đoạn Trường phần để đối phó với chúng ta.

Hòa Vương lại bị vấn đề khác dày vò :

- Bí quyết chế trụ Khai Sơn Thần Oanh chỉ mình ta và Lộ Xuân nắm giữ. Chẳng lẽ hần đã tiết lộ cho Sa Thượng Thần Ưng.

Chàng thờ dài đáp :

- Có lẽ đúng như vậy. Nhưng xin nhạc phụ bình tâm tìm phương khắc phục.

Hai người bàn bạc một lát, Hòa Vương cho mời Lộ Xuân đến thư phòng.

Thuyền Kỳ dùng Ma Nhân Di Hồn đại pháp hỏi lão :

- Căn cứ của Sa Thượng Thần Ưng ở đâu?

- Cách đây hơn trăm dặm về phía Đông có một ốc đảo lớn, ta đã gặp lão hai lần ở đấy.

- Tổng số nhân mã khoảng bao nhiêu người.

- Gần năm trăm kỵ mã.

Chàng hỏi thêm tất cả những điều cần biết rồi cho lão trở về.

Ngay sau đó, Thuyền Kỳ và Hòa Vương thống lĩnh ba trăm cao thủ hạng nhất của Hòa môn tiến về phía Đông, Huỳnh đệ họ Lăng cũng có mặt trong đoàn quân.

Cuối canh hai, đoàn nhân mã dừng chân cách ốc đảo hơn dặm, xuống ngựa âm thầm tiến lên.

Trên ốc đảo, lều trại san sát, đều được sáng rực. Có lẽ bọn chúng không ngờ đối phương biết được nơi đóng quân, nên việc tuần phòng rất lơ lỏng. Chỉ có mấy tên gác ngán, gác dài qua lại.

Hòa Vương chia cho chàng ba trái Thần Oanh rồi chạy ra sau ốc đảo.

Thuyền Kỳ căng mắt quan sát, xác định đây đúng là bọn bạch y đồng đảng với toán cao thủ đã phục kích Hòa Vương. Chàng biết uy lực của Thần Oanh nên ngần ngại không muốn gây sát nghiệp.

Nhưng Hòa Vương đã không nhân hậu như chàng, một trái Thần Oanh rơi vào khu trung tâm nổ vang trời, phá vỡ vẻ tĩnh mịch của màn đêm hoang mạc. Thuyền Kỳ thờ dài, nhắm vào chỗ đông người tung hỏa khí.

Sáu trái Thần Oanh đã tàn sát gần hết đám bạch y, số còn lại kinh hoàng đào tẩu nhưng không thoát được lưỡi dao của ba trăm đệ tử Hòa môn.

Tàn cuộc, Hòa Vương nhìn nét mặt bất nhẫn của Thuyền Kỳ, gằn giọng nói :

- Hiền tể sinh trưởng ở Tây Vực chắc cũng biết luật sinh tồn của các loài, ta không giết người thì người giết ta. Lão phu chẳng phải là kẻ hiếu sát, nhưng thử hỏi nếu đêm qua hiền tể không khống chế được trái cầu ấy, bao nhiêu người sẽ mạng vong?

Thuyền Kỳ gượng cười đáp :

- Nhạc phụ dạy chí phải. Tiểu tể xin nhận lỗi.

Lộ lão cười xòa, vỗ vai chàng bảo :

- Giữ được cái tâm nhân hậu là điều rất tốt, nhưng phải tùy hoàn cảnh, chúng ta về thôi.

Đoàn quân về đến Lộ gia trang thì trời gần sáng. Những người đàn bà trong trang đã thức trắng đêm chờ đợi họ. May sao, không một ai nằm lại chiến trường.

Họ ngủ vui đến trưa hôm sau, cuộc họp bộ tộc khai mạc, Hòa Vương long trọng tuyên cáo Tiểu Lan là người thừa kế, chấp chương quyền điều hành cơ ngơi dòng họ Lộ, người tiếp theo chính là cậu bé Lộ Tiểu Lan.

Lộ Xuân đứng lên phản đối vì không có lệ cử đến hai người. Nhưng lạ thay, toàn bộ tộc nhìn lão với vẻ kính bĩ, đồng thanh tán thưởng ý kiến của Hòa Vương.

Lộ Xuân cố vớt vát :

- Nếu giao thảo nguyên cho Tiểu Lan, khác nào bán đứt tâm huyết bao đời nay của họ Lộ cho Thuyền Kỳ.

Một lão nhân tuổi quá bát tuần, đứng dậy chỉ mặt lão nói :

- Thuyền Kỳ dù là người ngoài cũng không tán tận lương tâm đến nỗi toa rập với kẻ thù, mưu sát bào huynh và tiêu diệt cả bộ tộc như người. Nếu đêm kia Kỳ nhi không đón được quả cầu thì họ Lộ còn được mấy người?

Lộ Xuân xanh mặt, chẳng hiểu sao mọi người lại biết âm mưu của lão.

Thuyền Kỳ đứng lên lạnh lùng nói :

- Kính cáo bộ tộc, Thuyền Kỳ xin hứa đến ngày Lân đệ tròn mười tám tuổi sẽ giao lại quyền thừa kế thảo nguyên.

Tiểu Lân đang ngồi cạnh chàng, đứng bật dậy áp úng nói :

- Gia phụ vẫn thường dạy họ Lộ chúng ta chỉ có vài trăm người, trong khi việc kinh doanh lại quan hệ com áo cả mấy vạn người Tây Vực. Lân nhi tự biết mình không đáng đáng nói, xin Lan tỷ và tỷ phu mãi mãi là người điều hành.

Thuyền Kỳ cảm động :

- Tỷ phu ở ngay chân rặng Thiên Sơn, Lân đệ có gì khó khăn chúng ta sẽ hỗ trợ, việc gì phải lo lắng?

Toàn bộ tộc vỗ tay hoan hô vang dội. Hỏa Vương tròn mắt bảo Lộ Xuân :

- Nhi đệ! Người can tâm vì vạn lượng vàng phản bội lại bộ tộc, tội đáng muôn chết! Nhưng nghĩ tình ruột thịt, ta chỉ đuổi người ra khỏi đất này. Người đi đi!

Lộ Xuân thiếu não trở về nhà thu xếp hành lý rồi Lộ gia trang. Trong lúc tâm thần bất định, lão không thể ngờ có ba kỵ mã bám theo. Đến ốc đảo phía Đông, nhìn cảnh hoang tàn với đàn chim kền đang rìa ròi mấy trăm xác chết. Lão lắc đầu đi tiếp.

Thuyền Kỳ nóng lòng muốn đưa song thân trở lại Trung Nguyên nên mới bày ra kế này, cố tìm cho được sào huyệt Sa Thượng Thần Ưng, tiêu diệt mầm họa của thảo nguyên.

Sau năm ngày đêm Lộ Xuân đi vào một sơn cốc nằm giữa hai ngọn núi đá. Thuyền Kỳ và anh em họ Lăng bỏ ngựa từ xa, trèo lên thạch sơn mé hữu quan sát địa hình.

Sơn cốc này thực ra là một ốc đảo kỳ lạ, cây cối tốt tươi, hàng trăm lều trại san sát. Chính giữa là một giếng nước đường kính gần trượng, cách giếng không xa, là chiếc lều da lớn. Có lẽ Sa Thượng Thần Ưng tọa trấn nơi đây?

Lộ Xuân xuống ngựa đi vào lều và không trở ra. Thuyền Kỳ ước lượng nhân số đối phương chẳng dưới sáu trăm. Chàng đã chứng kiến cảnh chết của mấy trăm người, hôm tấn công ốc đảo nên rừng mình chẳng muốn sử dụng Thần Oanh. Chàng suy nghĩ rất lâu mới tung một trái nỏ cửa cốc. Tiếng nổ vang trời không giết chết một ai, nhưng làm bọn hạ Thần Ưng kinh hãi, chui ra khỏi lều ứng chiến.

Thuyền Kỳ vận công nói :

- Tại hạ mạng trong người hai trái Thần lôi, đủ sức phá tan sơn cốc. Nhưng vì không muốn thấy cảnh thịt xương rơi vãi, xin mời Sa Thượng Thần Ưng ra thương lượng.

Tùng tiếng của chàng lộng lộng trên đầu sơn cốc như âm thanh của thần linh. Từ lều lớn, Lộ Xuân và một đại hán râu quăn vàng hoe, trán cột khăn đỏ, đáng vóc uy vũ bước ra.

Thuyền Kỳ giao Thần Oanh cho hai thuộc hạ rồi tung mình xuống. Thủ pháp linh diệu của chàng khiến phe đối phương càng sợ hãi. Đại hán râu vàng nhìn chàng với vẻ dò xét. Thuyền Kỳ hỏi gã :

- Có lẽ tôn giá là Sa Thượng Thần Ưng?

Gã lắc đầu, bật cười cao ngạo :

- Ta chỉ là bộ tướng của người, các hạ thất vọng lắm sao?

Thuyền Kỳ lạnh lùng nói :

- Té ra chỉ là hạng chó săn.

Đại hán tím mặt gằn lên :

- Ta là chó săn thì người là con chó mặt hạng!

Chưa dứt lời, gã rút loan đao xông đến. Thuyền Kỳ khinh bỉ, đưa Long kiếm hững hờ điểm vào màn đao quang. Đại hán thấy đường đao chậm lại, vận toàn lực chém nhào. Đứng ra bản lĩnh của gã không thua Lăng Hồ, nhưng chẳng may gặp đại cao thủ như Thuyền Kỳ, nên chẳng thể tác oai, tác quái.

Chàng ung dung giải phá đao chiêu, hai chân chẳng hề dời chỗ. Đến chiêu thứ sáu mươi, chàng vùng kiếm chém liềm mười tám thế, cắt đứt y phục đối thủ. Từng mảnh vải tung bay theo gió, đại hán chỉ còn chiếc khố quấn quanh hạ thể. Gã sợ hãi dùng tả thủ nắm chặt khố, liều chết xông lên. Thêm vài nhát kiếm nữa, mái tóc vàng hoe bị gọt trụi. Thuyền Kỳ gần giọng bảo :

- Nếu ngươi không chịu quy phục ta sẽ chém bay chiếc khố vải kia xem ngươi còn mặt mũi nào sống ở đất thảo nguyên này nữa không?

Nam nhân Tây Vực sợ nhất lửa thể trước mặt đám đông. Đại hán biết đối thủ đủ sức làm điều đó, gã nghiêng răng quay đao tự sát. Nhưng một luồng chỉ phong vô hình đã xạ vào huyệt Bộ Lang nơi giữa ngực trái, khiến thân thể gã cứng đờ, dù tai, mắt, miệng vẫn hoạt động bình thường.

Thuyền Kỳ chiếu Ma Nhãn, nghiêm giọng bảo :

- Ta hỏi gì ngươi phải thực thà phúc đáp, nếu không đừng trách ta tàn nhẫn.

Gã thờ dãi rồi trả lời :

- Được! Ngươi cứ hỏi.

- Sa Thượng Thần Ứng hiện ở đâu?

- Người đã về ngoại Mông.

- Lai lịch của hán thể nào?

- Người là Tam vương tử của bộ tộc Sở Hân hùng mạnh.

- Chừng nào hán trở lại và cư trú chốn nào?

- Ba tháng sau người sẽ đến Tây Vực, nhưng không rõ địa điểm dừng chân.

- Ngươi có đồng ý rời bỏ bọn Sa Thượng Thần Ứng mãi mãi hay không?

- Ta xin thề!

Thuyền Kỳ quay sang đám kỵ sĩ phủ dụ bằng tiếng Tây Vực :

- Các ngươi thấy đó, Sa Thượng Thần Ứng là Vương tử Mông Cổ, nuôi dưỡng tâm chiếm đoạt đất đai của người Tây Vực, lẽ nào các ngươi lại theo hán phản bội quê hương? Nay thủ lĩnh đã thức ngộ, thề bỏ tên Mông tặc, các ngươi định thế nào?

Họ đều là những dũng sĩ của thảo nguyên, yêu mến nơi chôn nhau cắt rốn, đồng thanh tuyên thệ :

- Xin thề!

Thuyền Kỳ liếc quanh thấy cách hơn trượng có một thân cây khô, chàng bước lại gần, vận đủ mười hai thành công lực vỗ một chưởng cách không. Thân cây bốc cháy dữ dội trước sự khiếp sợ của bọn bạch y. Chàng dịu dàng bảo chúng :

- Các ngươi về đi, vợ con đang tựa cửa ngóng trông.

Thuyền Kỳ mở bọc hành lý trên vai, lấy bộ trường bào mới vắt lên vai đại hán :

- Tôn giá cũng là bậc anh hùng nơi hoang mạc, sao lại hồ đồ nổi giáo cho giặc? Bộ y phục này xin hãy nhận lấy và lượng thứ cho tại hạ.

Chàng giải huyệt cho gã rồi quay sang nói với Lộ Xuân :

- Nhị thúc đi đi, nhưng đừng tìm đến gã Thần Ứng làm gì. Giờ đây nhị thúc như múi chanh đã kiệt nước, gã không dùng đâu.

Lúc này đại hán đã mặc bộ lam bào của chàng vào, giọng cười hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tuyết Hồ công tử?

Chàng gật đầu thắc mắc :

- Sao tôn giá biết?

- Sa Thượng Thần Ứng đã dùng vạn lượng vàng thỉnh Độc Y ở Sơn Tây về làm quân sự. Lão có nhắc đến công tử.

Thuyền Kỳ cười mát :

- Tại hạ đã ngỡ rằng có bàn tay lão nhúng vào, quả không sai. Có lẽ lão đã theo Thần Ứng về ngoại Mông?

- Thưa phải?

Chàng vẫy tay từ biệt rồi phi thân khỏi sơn cốc như ánh sao băng. Ba người trở lại Sa Thành chỉ mất có bốn ngày.

Trong tiệc mừng công, Hòa Vương hề hả nói :

- Ngàn quân đã tan tác, chúng ta không còn phải lo lắng nữa!

Thuyền Kỳ nhúm mày thưa :

- Tiểu tể sợ không phải vậy! Sa Thượng Thần Ứng là Vương tử Mông Cổ, tài lực hùng mạnh, dẫu mất ngàn quân này cũng sẽ có ngàn quân khác. Hơn nữa, gã còn có Độc Y và bảy chim, hậu quả thật khó lường, tiểu tể sẽ đi ngoại Mông một chuyến, tìm cách hạ sát Thần Ứng để diệt trừ hậu họa. Có được vậy mới yên tâm về Trung Thổ.

Mọi người nhớ đến trái cầu chứa đầy hỏa dược và chất độc hôm nào, thầm công nhận chàng có lý.

Hòa Vương cảm động nói :

- Hiền tể hết dạ quan hoài đến an nguy của họ Lộ, làm ta vô cùng cảm kích. Nhưng một mình vào chốn hang hùm e thập phần nguy hiểm.

Chàng cười đáp :

- Thu Trinh võ nghệ cao cường lại tinh thông Mông ngữ, sẽ cùng tiểu tể đồng hành. Tiểu tể tin bọn Mông Cổ không thể đuổi kịp.

Ba nàng kia đều tự hận sao trước đây mình không học tiếng Mông để được đi cùng phu tướng. Nhất là Tiểu Lan, vì nàng sống ở Tây Vực, dân Mông rất nhiều.

Thu Trinh từ năm mười sáu tuổi đã thay mặt Tần Công giao dịch với các đoàn thương nhân Mông Cổ, nên rất thông thạo ngôn ngữ này.

Đêm đến Bách Lan, Vân Phụng, Tiểu Lan hờn trách :

- Tướng công thiên vị Tần thư nên mới đưa theo chứ đâu cần phải biết tiếng Mông, ở đây có mấy vạn người Hán.

Chàng cười bảo :

- Tiếng Mông không cần nhưng trong bốn nàng, Thu Trinh khinh công cao nhất. Nếu ai muốn theo cứ việc thử tài?

Ba nàng biết rằng mình chạy không lại Tần nương đành gượng cười. Thuyền Kỳ thổi tắt đèn rồi dỗ dành họ bằng tấm thân cường tráng của mình.

* * * * *

Mờ sáng, Hòa Vương đích thân dứt ra hai con lạc đà một bướu long trắng như tuyết, không lẫn một sợi tạp, nhưng chỉ cao bằng con ngựa non. Ông cười bảo :

- Đồi bạch đà này là thần vật của Tây Vực, đáng giá ngàn vàng, sức đi bền bỉ gấp mấy giống thường, khả năng chịu khát cũng vậy. Đường sang ngoại Mông dài hơn ngàn dặm, băng qua nhiều sa mạc, hiền tể phải thận trọng.

Hai người cáo biệt rồi lên ngồi vào chiếc yên bành êm ái trên lưng lạc đà. Hai con vật uống no căng bụng rồi mới chịu bước đi.

Trưa đến, họ dương mái xe nắng trên đầu, được thiết kế như chiếc ô. Thoi trai trẻ, Hòa Vương qua lại đất Mông nhiều lần nên rất thông thuộc, ông vẽ họa đồ chỉ dẫn cận kề vị trí từng ốc đảo, từng nơi có nước và lương thực.

Đôi tình lữ nhớ đến những ngày nồng ấm dưới mặt trời, lúc chàng bắt đầu luyện công Âm Dương thần công, nhìn nhau cười khanh khách.

Đêm sa mạc lạnh cắt da, hai người trải chăn nằm giữa đồi bạch đà. Ngắm bầu trời sao lấp lánh, thì thầm tình tự. Đã là đêm thứ mười họ ân ái với nhau trên sa mạc. Vàng trắng non đã lên cao, ban phát ánh sáng mờ nhạt, dịu dàng lên mặt cát vàng vô tận, Thu Trinh biết Thuyền Kỳ yêu mình tha thiết, hơn cả ba nàng kia, dù chẳng bao giờ nói ra điều ấy. Những cuộc ái ân đầy nước mắt dưới lòng đất Tần gia trang đã mãi mãi liên kết hai tâm hồn làm một. Đó cũng là bí mật riêng của hai người, không một kẻ thứ ba nào biết.

Thuyền Kỳ thấy Thu Trinh rùng mình vì lạnh vội vận chân khí khiến cơ thể nóng lên để sưởi ấm cho nàng. Bàn tay chàng không ngừng vuốt ve làn da mịn màng, trên thân hình gợi cảm, như pho tượng ngọc bích dưới ánh trăng.

Thu Trinh biết chàng đã động tình, nồng nhiệt đáp ứng lại. Mái tóc nàng buông xõa làm nhột nhột da thịt, khi nàng trườn lên tìm lấy môi chàng. Đã lâu lắm rồi họ mới có riêng nhau. Thuyền Kỳ là một nam nhân kiêu dũng trong thư phòng nhưng đêm ngắn tình dài.

Nhờ cước trình mau lẹ của đôi bạch đà nên một tháng sau họ đã đến vùng Uớc Dã, nằm bên bờ sông Đồ Sa, nhánh phải của Đại Giang Tề Lân Dã.

Đây là ốc đảo lớn nhất Mông Cổ, cây cối xanh tốt, nước dồi dào. Người Mông quen cuộc sống du mục nhưng vẫn xây dựng nơi đây thành một thị trấn sầm uất, làm đầu mối buôn bán thô sản của sa mạc vào Trung Nguyên. Ngoài lừa, ngựa, lông thú, còn có đồng đỏ, một kim loại rất quan trọng.

Nhà cửa trong trấn xây toàn bằng đá vôi trắng toát, đã chống lại cái nóng kinh người. Nhưng vùng ven tấn, hàng ngàn lều da truyền thống vẫn là nơi cư trú của mấy vạn người. Dân Mông theo đạo Phật, phái Lạt Ma, nên cạnh bờ sông có một ngôi chùa Mật Tông.

Thiên hạ thường truyền tụng một câu ngạn ngữ: ở đâu có nước ngọt là có người Trung Hoa. Vì vậy, trong vùng đất cạnh bờ sông Đồ Sa này có đến mấy ngàn người Hán.

Họ làm đủ mọi nghề để mưu sinh, trong đó đương nhiên phải có ngành ăn uống và khách điểm. Trấn Uớc Dã có một đại lữ quán, kiêm tửu điểm, ba tầng, có tên Đồ Sa đệ nhất khách điểm. Hiếm có dân tộc nào lại khoái dùng tửu đệ nhất như người Hán.

Chủ nhân khách điểm số một này là biểu ca của Lộ phu nhân. Và xảo hợp thay lão lại cùng họ với Tần Thu Trinh - Tần Hưng Long. Việc này không khó giải thích vì đất Thục trước đây là lãnh thổ của nhà Tần, nên dân Thiểm Tây và Tứ Xuyên mang họ Tần rất nhiều.

Sau khi đọc phòng thư của Lộ phu nhân, Tần Hưng Long hân hoan bảo :

- Diệt tể yên tâm, cửu phụ sẽ hết lòng giúp đỡ hai người. Chính Hòa vương là người đã cấp vốn cho ta xây dựng nên sự nghiệp này, nay lão gặp nguy nan, lẽ nào ta không tận lực?

Tần lão chiêu đãi hai người món đặc sản vịt quay Tứ Xuyên. Chính nhờ món này mà tửu quán của lão luôn luôn đông khách. Một trong những người khách ấy là Đại vương tử của bộ tộc Sở Hàn, ông ta thường hay rủ vài cận tướng đến đây thưởng thức món vịt quay và rượu phần Sơn Đông. Đất Mông Cổ toàn là hoang mạc, làm gì trồng được nếp. Vì vậy Vương tử thích rượu Trung Nguyên hơn.

Không phải rượu phần ngon hơn rượu Thiểm Hưng, nhưng vì nó cay nồng thích hợp với người Mông Cổ. Và cũng vì Tần công thân phụ Thu Trinh là người nắm giữ đường dây cung cấp rượu sang đất Mông. Diện An ở sát Sơn Tây, ông chọn rượu phần làm mặt hàng buôn bán cũng là phải đạo.

Thuyền Kỳ, Thu Trinh ở Đồ Sa khách điểm đã bốn ngày và được thấy Vương tử Oa Lộ Đức hai lần. Chàng nhận thấy tuổi đã gần ngũ tuần, tướng mạo oai phong, nhưng tính tình ôn hậu, thoát lạc.

Một hôm, Đại vương tử lại đến nữa, lần này ông chỉ đi với hai vệ sĩ. Thuyền Kỳ chọn bàn gần nhất để ông ta nhìn thấy. Chàng ung dung đọc ẩm, khẽ ngâm nga mấy câu thơ Đường.

Đại vương tử đang lúc cô đơn, không người đối ẩm, nghe giọng ngâm chăm chú nhìn chàng thanh niên lạ mặt. Trong nếp áo thư sinh, chàng trông vẫn nhã, thoát tục, nhưng đôi mày kiếm và nhãn thần trong sáng không thiếu vẻ anh hùng.

Chàng giả đồ tình cờ nhìn vào mặt Vương tử, mỉm cười. Mị lực của chàng thiên hạ vô song, trẻ già đều không thoát khỏi. Đại vương tử động lòng, cườ hả hả nói :

- Công tử là cao nhân phương nào mà lại đến hoang mạc độc ẩm như vậy? Nếu có nhã hứng xin mời cùng ta uống vài chén rượu?

Thuyền Kỳ gạt đầu, chậm rãi bước qua, vòng tay thi lễ :

- Tại hạ là Thẩm Thu Phong, diệt tể của Tần lão, hoạn lộ bất thành nên đến đất Mông tìm sinh kế. Xin hỏi đại danh huynh đài?

Oa Lộ Đức thấy người này không nhận ra mình là Vương tử, khoan khoái đáp :

- Tại hạ là Oa Lộ Đức, rất vinh hạnh được đàm đạo với bậc nhân sĩ đất Trung Nguyên. Xin mời an tọa.

Tần lão đã rút lui từ trước, theo đúng kế hoạch. Tiểu nhị bưng chén bát mới cho Thuyền Kỳ, Vương tử rót đầy hai chén lớn, sang sảng nói :

- Người Mông quen uống chén to, mong công tử lượng thứ.

Thuyền Kỳ cười uống cạn. Oa Lộ Đức vẫn tự hào về tửu lượng của mình, nên muốn thử sức họ Thẩm xem chàng có đáng là tiểu hữu của mình không?

Ông mời liền năm chén đầy, Thuyền Kỳ vẫn thản nhiên mặt không hề đổi sắc. Chàng mời lại Vương tử năm chén.

Mười chén liên tiếp làm ông ta phần chấn tinh thần, cươi ha hả nói :

- Hảo tửu lượng! Thẩm công tử khiến ta vô cùng khoan khoái.

Hai người vui vẻ trò chuyện. Thuyền Kỳ là người văn võ toàn tài, kiến giả mọi việc đều thông suốt nên Oa Lộ Đức rất ngưỡng mộ. Ông kéo ghế ngồi cạnh chàng, ôm vai thủ thực :

- Ta chính là Đại vương tử của bộ tộc Sở Hàn, nhưng xin công tử đừng vì vậy mà e ngại, mất đi tình thân thiết. Không hiểu sao chỉ mới lần đầu gặp gỡ, ta đã đem lòng yêu mến công tử.

Thuyền Kỳ cười đáp :

- Tắm Đại y Quan Thành Cổ Khâu. áo mào đòi Tần chỉ còn là nắm cỏ xanh cũ kỹ. Cuộc đời chỉ là giấc mộng lớn, hưởng gì chút lợi danh. Tiểu đệ từ lâu đã giác ngộ điều ấy, nên không hề bận tâm việc lão huynh là ai cả.

Oa Lộ Đức vỗ bàn cười thong thả :

- Hào tri âm, không ngờ hôm nay lại được gặp Tư Kỳ. Trưa mai, ta sẽ cho thuộc hạ đến rước hiền đệ vào phủ đàm đạo.

Đầu giờ ty hôm sau, bốn dũng sĩ người Mông vào khách điểm trao thiệp mời dự yến tiệc của Đại vương tử. Thuyền Kỳ thay áo, lên lưng ngựa thứ năm của họ, đi về phía đại bản doanh.

Bộ tộc Sở Hàn đông đến mấy chục vạn, chiếm cứ vùng Tây ngoại Mông, cũng sinh sống bằng nghề du mục, chăn thả súc vật trên đồng cỏ. Nhưng lưu vực sông Tê Lân Dã đất đai phì nhiêu nên có vài vạn người đã định cư. Vì vậy, đại bản doanh của Vương tử cũng phải đặt tại trấn Ước Dã.

Sau bốn mươi tám năm thống trị nước Trung Hoa, người Mông đã bị nền văn hóa Hán tộc đồng hóa. Khi bị Minh Thái Tổ đuổi trở lại sa mạc, họ đã mang theo Hán tự về làm chữ viết của mình, chỉ có điều được đọc theo lối phát âm của người Mông. Sau trăm năm sau, Ước Dã đổi tên thành U Luân Bạch Tổ (kỵ sĩ đồ) thì nước Mông Cổ mới có chữ viết riêng. Nhưng đó là chuyện sau này, còn bây giờ, trên công đại môn là bốn chữ Hán Sở Hàn vương phủ. Kiến trúc có pha lẫn vài nét đặc thù của Trung Thổ ở miền núi, nhưng tựu trung vẫn đậm vẻ giản dị của người Mông.

Qua một khoảng sân lát đá rộng rãi, mới đến đại sảnh, sau đó là mấy chục căn tiểu xá. Tất cả đều nằm dưới những tán cây râm mát. Đất Mông khô cằn sỏi đá, suốt đời thêm bóng mát và cây xanh của cây cối. Vì lẽ đó, họ không trồng hoa, mà chỉ trồng những loại cây tàn lá rậm rạp, có thể che chở họ khỏi vàng dương khắc nghiệt, và những cơn bão cát điên cuồng.

Đại vương tử ra tận cửa sảnh đón khách :

- Thấm lão đệ mau vào đây để ta giới thiệu với Vương phi và Công chúa.

Trong sảnh chỉ bày một bàn tiệc nhỏ, một nữ nhân Mông Cổ tuổi trung niên, dáng vẻ phúc hậu, quý phái, và một thiếu nữ tuổi đôi tám đang ngồi chờ đợi.

Thuyền Kỳ vòng tay chào :

- Tại hạ Thảm Thu Phong kính chúc Vương phi và Công chúa được vạn an.

Vương phi chớp đôi mắt nhỏ đặc trưng của người Mông vui vẻ nói :

- Vương tử hết lời ca ngợi công tử, khiến ta cũng muốn được diện kiến, xin đừng khách sáo.

Đại đa số người Mông mắt đều một mí, nhưng Công chúa lại có đôi mắt phượng to tròn đen láy, tinh anh. Nàng lặng lẽ quan sát họ Thảm, xem chàng có điều gì đặc biệt khiến cha mình yêu mến.

Oa Lộ Đức chỉ con gái giới thiệu :

- Đây là Oa Thiên Phụng, ái nữ của ta.

Thuyền Kỳ hôm nay mặc y phục thư sinh màu nguyệt bạch, phong thái ung dung, tiêu sái. Bốn người ăn uống rất vui vẻ, càng lúc Vương phi và Công chúa càng thương mến Thuyền Kỳ. Kiến văn rộng rãi và lối nói chuyện duyên dáng đã khiến họ say mê thường thức.

Bỗng một nữ tỳ chạy vào cấp báo.

- Khởi bẩm Vương tử, lão Thái Phi đột nhiên trở bệnh, xin người sang gấp.

Oa Lộ Đức buồn rầu bảo :

- Thấm lão đệ lượng thứ, mẫu thân ta tuổi đã cao, hơn năm nay luôn bị đau thắt ngực, khó thở. Tháng trước tam đệ ta có rước về một vị thần y người Hán. Ông ta bốc thuốc chữa trị thì bệnh lui đi, không hiểu sao hôm nay lại tái phát?

Thuyền Kỳ nghiêm giọng bảo :

- Tiểu đệ cũng nghiên cứu y đạo đã nhiều năm, xin Vương tử cho phép được xem qua bệnh tình cho lão Thái Phi.

Oa Lộ Đức mừng rỡ :

- Nếu thế thì tốt quá, Trương thần y ở bản doanh của tam đệ ta, cách đây hơn hai trăm dặm. Có cho gọi cũng phải chiều mới đến được. Mong tiểu đệ ra

tay diệu thủ giúp ta một phen.

Bốn người cùng vào hậu sảnh. Lão Thái Phi đang nằm thiên thiếp trên giường tay ôm ngực ra chiều đau đớn. Miệng há hốc có hít lấy dương khí.

Thuyền Kỳ xem triệu chứng, biết ngay tâm mạch bà bị tắc nghẽn. Chàng mau chóng nhờ hai nữ tỳ đỡ bà ngồi dậy, rồi cùng công lực chí dương đánh tan những cục máu đang chặn đường lưu chuyển khí huyết. Trương Thúc dù là thần y cái thế, nhưng nguyên dương yếu kém nên không thể làm được như chàng.

Thuyền Kỳ cẩn trọng đưa chân khí qua huyết mạch toàn thân lão Thái Phi, không những chữa lành chứng nghẽn mạch, mà còn tăng cường sức khỏe của bà.

Nửa khắc sau, lão bà tỉnh lại nghe toàn thân thư thái, sung mãn như thời trung niên, ngạc nhiên hỏi Vương tử :

- Người đã cho ta uống thuốc gì mà thần hiệu như vậy? Mẫu thân nghe như trẻ lại mười năm?

Oa Lộ Đức mừng rỡ chỉ Thuyền Kỳ :

- Khởi bẩm mẫu thân, đây là Thảm công tử bằng hữu sơ giao của hải nhi. Chính y đã ra tay chữa trị.

Lão Thái Phi ngấm chàng rồi hỏi :

- Công tử cứ nói thật cho ta biết chứng bệnh đau ngực của ta có còn tái phát nữa không?

Thuyền Kỳ kính cẩn thưa :

- Lão Thái Phi yên tâm, tiểu bối đã dùng lửa tam muội phá tan tất những cục máu đông trong huyết mạch. Nếu có chế độ ăn uống, vận động thích hợp sẽ mãi mãi không phát tác.

Lão bà bị chứng bệnh này hành hạ gần hai năm nay, lúc đau đớn chỉ muốn chết cho xong. Nay nghe chàng khẳng định, bà vui mừng khôn xiết :

- Công tử tướng mạo đường chính chắc không nói dối ta. Thế mà lão họ Trương dám bảo bệnh này sẽ theo ta đến cuối đời.

Thuyền Kỳ đỡ lời :

- Trương lão là đệ nhất thần y đất Trung Nguyên. Nhưng ông không luyện chân khí chí dương như tiểu bối nên chẳng thể khiến huyết mạch thông suốt. Cổ nhân có câu: “Nhân vô thập toàn” tài y thuật của họ Trương tiểu bối không dám sánh.

Vương tử vỗ vai chàng khen :

- Lão đệ khí độ rộng rãi, khiêm cung, ta xin bái phục.

Lão Thái Phi bước xuống giường vung tay múa chân một hồi lâu, không thấy triệu chứng mệt mỏi, khó thở như lúc được Độc Y điều trị. Bà hoan hỉ bảo :

- Ta đã tìm lời Thảm công tử, trước đây chỉ đi vào bước đã nghe hơi thở nặng nề. Nhưng sau này có phải dùng thêm thuốc gì nữa chăng?

Chàng cười đáp :

- Chẳng những không dùng thuốc mà còn phải tránh tất cả những kỳ trân dị dược như sâm, nhung, hà thủ ô... Trong bữa ăn không được có cao lương mỹ vị, rượu, thịt, không nêm muối càng tốt, rau quả là món ăn thích hợp nhất. Kết hợp với những cuộc đi dạo là vận động chân tay, tiểu bối tin rằng lão Thái Phi sẽ sống lâu trăm tuổi, mà không hề bệnh hoạn.

Lão bà nhất nhất nghe theo, lòng thêm yêu cuộc sống. Bà tưởng chàng không biết tiếng Mông, quay sang bảo Đại vương tử :

- Người này tướng mạo đoan chính, anh hùng, nên kết làm huynh đệ và ban cho vàng bạc, đất đai.

Thuyền Kỳ giả như không hiểu gì, cúi đầu cáo từ, cùng Vương tử trở ra đại sảnh.

Ngồi lại bên bàn tiệc, Oa Lộ Đức nâng chén, cười ha hả nói :

- Vương phi vẫn bảo ta là kẻ hồ đồ, không nhìn ra kẻ tốt, người xấu. Nay việc kết giao với Thảm lão đệ chẳng đã chứng minh ta có nhãn quang sắc bén, nhìn ra chân tướng kẻ hiền tai hay sao? Mời mọi người cạn chén này để mừng lão Thái Phi khang kiện.

Công chúa Oa Thiên Phụng cười khúc khích :

- Phụ thân mới may mắn một lần đã dương dương tự đắc, trông thật khó coi. Còn chuyện tam thúc âm mưu chiếm đoạt vương quyền thì phụ thân lại chẳng nhận ra, cứ khăng khăng bênh vực ông ta. Nay nhị thúc đã thất tung, cơ nghiệp Sở Hàn chẳng phải đã rơi vào tay tam thúc là gì?

Đại vương tử giật mình, không ngờ Công chúa lại đem nội tình bí ẩn của gia tộc nói trước mặt người lạ. Ông nhìn chàng gượng cười bảo :

- Thiên Phụng còn nhỏ, ăn nói bậy bạ xin Thảm lão đệ đừng để ý. Nhị đệ thất tung đã hai tháng nay, ta sợ mẫu thân đau lòng trở bệnh nên giấu biệt.

Từ lúc gặp lão Thái Phi, chàng trở nên băn khoăn về mục đích của mình. Nếu giết Vương tử, khác nào đưa bà lão tội nghiệp vào cảnh thương tâm. Nay nghe Thiên Phụng nói, chàng quyết định dùng cách khác để vô hiệu hóa Tam vương tử.

Thuyền Kỳ nghiêm giọng đáp :

- Tiểu đệ cảm kích trước lòng ưu ái của vương tử, và cũng đề lão Thái Phi được vui vẻ lúc tuổi già mạo phép được góp sức tìm kiếm Nhị vương tử. Nếu người còn sống và còn ở đất Mông Cổ, tiểu đệ đoán chắc sẽ tìm được.

Vương phi xúc động nói :

- Ta là phận đàn bà ít học, nhưng không hiểu sao lại rất tin tưởng vào tài trí của công tử. Nếu công tử tìm được nhị thúc thì cả bộ tộc Sở Hàn sẽ đội ơn.

Đại vương tử tiếp lời :

- Người Mông tính tình giản dị, chất phác, không thích dùng lời để tỏ chân tình. Lão đệ mà tìm được Oa Lộ Hải thì...

Chàng xua tay :

- Vương tử bắt tất phải bận tâm, tiểu đệ chỉ cần việc này phải giữ kín, không một ai ngoài bốn chúng ta biết. Trưa nay, xin Vương tử cho người dẫn tiểu đệ đến tư dinh Nhị vương tử.

Thiên Phụng nũng nịu nói :

- Cha! Con sẽ đưa Thảm thúc đi có được không?

Ông rất cưng chiều Công chúa và chưa bao giờ từ chối nàng điều gì.

* * * * *

Tan tiệc chàng xin phép trở lại Đồ Sa khách điểm thay áo rồi sẽ trở lại, sang dinh Nhị vương tử. Thuyền Kỳ dặn dò Thu Trinh xong, thay bộ võ phục nâu sậm, bỏ Tiểu Hồ vào túi vải, quay lại nơi hẹn.

Công chúa cũng đã chuẩn bị xong, hai người thúc ngựa đi về phía Đông. Dinh của Oa Lộ Hải nằm cách đó ba chục dặm, chỉ nửa canh giờ sau họ đã đến nơi. Nhị vương tử chưa lập gia thất, nên sau khi ông mất tích, nơi đây chỉ còn một lão bộ giả và bọn võ sĩ gác cửa.

Thiên Phụng và Thuyền Kỳ xuống ngựa, đi thẳng vào trong. Phòng ngủ của ông ta được quét dọn sạch sẽ hàng ngày, nên không còn dấu vết gì. Ngay những bộ y phục thay ra cũng đã giặt sạch. Chàng cau mày suy nghĩ, nhìn xuống gầm giường. May sao, trong sát chân tường có chiếc giày cũ. Có lẽ, lão bộ giả mắt kém nên bỏ sót khi quét dọn?

Chàng cời túi vải, Hòa Nhân Tuyết Hồ chui ra. Công chúa không giấu được vẻ thích thú đối với con vật xinh đẹp :

- Thảm thúc tìm đâu ra con Tuyết Hồ hiếm có này?

Thuyền Kỳ mỉm cười không đáp, bảo Tuyết Hồ :

- Tiểu Hồ vào kia lấy chiếc giày cho ta.

Nó thận trọng chui vào gầm giường, cắn chiếc giày, đem ra thả xuống trước mặt chủ nhân. Chàng bảo Thiên Phụng,

- Công chúa hãy cầm vật này, hỏi lão bộ xem có đúng là của Nhị vương tử hay không?

Nàng tuân lời, lát sau trở lại hớn hờ nói :

- Lão bảo đây chính là một chiếc của đôi giày nhị thúc đã mang hôm mất tích.

Chàng hài lòng bảo :

- Tiểu Hồ phóng nhanh hơn ngựa, Công chúa không thể theo nổi đâu. Hơn nữa, sự có mặt của Công chúa sẽ làm bại lộ việc truy tìm. Xin nàng hãy về Vương phủ chờ tin.

Thiên Phụng không có thói quen làm theo ý người khác, nhưng không hiểu sao lần này lại ngoan ngoãn vâng lời? Trước lúc bước ra, nàng thẹn thùng nói :

- Mong Thảm thúc bảo trọng!

Dứt lời, nàng bỏ chạy, như muốn trốn tránh điều gì.

Thuyền Kỳ không dám nghĩ vẩn vơ, đưa chiếc giày vào mũi Tuyết Hồ bảo :

- Tiểu Hồ hãy đánh hơi kỹ rồi tìm cho được chủ nhân của nó.

Linh thú ngửi một hồi, quay sang phi qua cửa sổ ra hoa viên. Nó lại phóng mình sang bên kia tường vây, rồi chạy về hướng Bắc. Hơn hai mươi dặm, chàng thấy trước mặt một gia trang rộng rãi có các dũng sĩ mang đao canh gác cẩn mật. Nhưng Tuyết Hồ không vào đấy mà rẽ sang hướng Đông bắc, đi thêm vài dặm nữa, đến một cánh rừng bạch dương um tùm.

Chắc Tiểu Hồ phát hiện có nhiều người nên dừng lại núp vào một bụi rậm ven rừng? Thuyền Kỳ lướt đến ngồi sau bụi quan sát rồi nói nhỏ :

- Tiểu Hồ có chắc là nơi này không?

Nó rít lên mấy tiếng xác nhận, lúc này trời đã sẩm tối, chàng ôm Tuyết Hồ nằm chờ đợi.

Trăng mười bốn tròn vằng vặc chiếu sáng vạn vật, nhưng trong rừng dương vẫn tối đen. Cuối canh một, chàng cho Tuyết Hồ mở đường rồi bám theo... Hơn mười trượng đã thấy một tòa nhà lớn xây bằng đá vôi, mái lợp ngói đỏ, bốn tuần tra đi lại trước cửa.

Thuyền Kỳ vòng qua, mé hông nhà. Nhìn qua khe cửa không thấy ai, liền thọc tiểu kiếm cắt then và song sắt rồi chui vào. Tiểu Hồ lúc này đã nằm trên vai chàng.

Căn nhà hoàn toàn vắng vẻ, không có vật dụng gì, ngoài chiếc bàn gỗ dài và mấy chục ghế. Chàng ra hiệu cho Tuyết Hồ, nó nhảy xuống rà soát, lát sau dừng lại nơi góc tối. Trong phòng sáng đèn nên chàng nhận ra mặt sàn nhà có khe vuông vức. Chàng rút tiểu kiếm rà dọc theo khe. Thấy cạnh trái có then liền vận công ẩn mạnh. Tả thủ chàng hút chặt cánh cửa ngầm, không cho nó rơi xuống bất ngờ.

Thấy ở dưới tối om, chàng căng nhãn lực nhìn vào. Từ ngày luyện xong lớp thứ mười của Âm Dương thần công, mỗi lần vận công, mắt chàng có thể nhìn xuyên bóng tối. Nhận ra góc trong mật thất có người nằm trên ổ rơm, Thuyền Kỳ mừng rỡ nhảy xuống, bật hỏa tập đến bàn xem xét.

Nhìn dung mạo rất giống Đại vương tử, chàng biết đây chính là Oa Lô Hải. Ông ta đang rơi vào trạng thái hôn trầm, có lay mạnh cũng không chịu tỉnh. Thuyền Kỳ bế xốc Nhị vương tử lên rồi thoát khỏi toà nhà.

Đầu canh ba, chàng đã có mặt tại hậu sảnh của Sở Hàn vương phủ. Chàng không vào bằng cổng chính mà vượt tường vào thẳng bên trong.

Thấy Oa Lô Đức còn đọc sách trong thư phòng chàng dùng chân đẩy cửa bước vào.

Đại vương tử giật mình kinh hãi, nhưng nhận ra Thuyền Kỳ và nhị đệ, ông mừng đến rơi nước mắt. Chàng ra hiệu cho ông im lặng rồi đặt Oa Lô Hải lên trường kỷ.

Thấy tình trạng thâm não của em, Đại vương tử run lên vì thương cảm, Thuyền Kỳ thăm mạch, vạch mí mắt ra xem rồi trợn giọng bảo :

- Nhị vương tử bị trúng độc rất nặng. Nửa đêm có cách nào bốc thuốc được không?

Oa Lô Đức vội đáp :

- Từ ngày lão Thái Phi lâm bệnh, ta đã mở cả một dược phòng trong Vương phủ, vị nào cũng có.

Chàng hài lòng lấy giấy bút viết toa, dặn dò :

- Tình hình nguy cấp, tiểu đệ đành chữa trị theo lối bá đạo, cân lượng tăng gấp đôi nhưng chỉ đổ hai chén nước, còn lại một chén là được.

Vương tử rảo bước về phòng giao cho Vương phi thực hiện. Thiên Phụng nghe nói Thuyền Kỳ đã cứu được nhị thúc, mừng rỡ chạy theo ông đến thư phòng.

Lúc này, Thuyền Kỳ đã cởi áo bệnh nhân, dùng kim vàng cắm đầy các huyệt đạo trên thân trước. Đây là loại kim rồng ruột. Chàng nhờ Vương tử và Công chúa giữ Oa Lô Hải ở thế ngồi rồi áp tay hữu vào mệnh môn truyền công trực độc. Máu đen từ đuôi kim tỏa mùi tanh tưởi. Khi thấy máu đã đỏ tươi, chàng dừng tay, đặt bệnh nhân nằm xuống, nhổ kim bảo Thiên Phụng lấy rượu và khăn lau sạch vết máu.

Nửa canh giờ sau, Vương phi bung chén thuốc nóng hơi lên đến, thổi nguội rồi dứt từng muỗng vào miệng em chồng.

Cuối canh ba, chàng truyền công lần nữa, trục hết khí độc ra lỗ chân lông.

Chàng vừa rút tay khỏi lưng thì nhị vương hồi tỉnh. Nhận ra người thân, ông ngờ ngác hỏi :

- Sao ta lại ở đây? Chẳng lẽ tam đệ đã nghĩ tình ruột thịt mà thả ta về?

Câu nói như chiếc chùy sắt nện vào đầu Đại vương tử. Ông nghiêng răng nói :

- Không ngờ Oa Lộ Tẩn lại táng tận lương tâm đến thế. Ngày mai ta sẽ hỏi tội gã.

Vương phi thờ dài nói :

- Thiếp đã mấy lần nhắc nhở mà Đại vương từ đâu có chịu nghe. Nay tam thúc nắm gần hết binh quyền, chúng ta còn làm gì được nữa?

Thuyền Kỳ rời trường kỷ, bước xuống đất thi lễ :

- Tiểu đệ là Thẩm Thu Phong, xin ra mắt Nhị vương tử.

Oa Lộ Đức gượng cười bảo :

- Chính Thẩm lão đệ đã cứu người từ mật thất đem về, và ra tay giải độc cứu mạng.

Oa Lộ Hải vội vòng tay cảm tạ :

- Ôn cứu tử, ta xin tạ dạ.

Chàng mỉm cười :

- Xin nhị vị Vương tử chớ bận tâm!

Oa Thiên Phụng nhanh miệng nói :

- Nhị thúc phải cảm ơn đến hai lần mới đúng, vì Thẩm thúc đây đã trị lành bệnh cho lão Thái Phi.

Đại vương tử bảo nàng :

- Ta đang lo lắng tìm cách đối phó với tam thúc người, đừng xen vào.

Thuyền Kỳ nghiêm giọng hỏi :

- Chẳng hay trong Vương phủ có nơi nào kín đáo không?

Đại vương tử gật đầu :

- Trong ngọ thất của ta có cửa ngăn đưa xuống một thạch thất dưới đất. Nhưng lão đệ hỏi làm gì?

Chàng thờ dài đáp :

- Mấy hôm nữa, Tam vương tử phát hiện tù nhân bị giải thoát đến đây dò xét. Nếu chúng ta không khôn khéo, gã sợ tội, kéo quân làm phản e khó tránh khỏi cảnh binh đao. Tốt nhất là đưa Nhị vương tử ẩn dưới thạch thất, giả đồ như không liên quan gì đến vụ cướp tù. Từ từ sẽ tính phương bắt giữ Oa Lộ Tẩn.

Nhị vương tử nói với vẻ lo lắng :

- Công tử bàn rất phải, nhưng tam đệ là truyền nhân đắc ý của Bồ Lạp thần tăng Trụ trì chùa Đồ Sa, võ công cái thế, làm sao bọn ta địch lại?

Thuyền Kỳ trấn an :

- Tiểu đệ đã có cách, xin nhị vị yên tâm!

* * * * *

Sáng hôm sau, toàn trấn Ước Dã vui mừng đón nhận thông báo của Đại vương tử :

- Để mừng sức khỏe của lão Thái Phi khang kiện, Vương phủ sẽ lập đàn cầu an ở Đồ Sa tự trong bảy ngày đêm. Toàn bộ tộc sở Hàn mở hội vui chơi. Ngoài các môn đua ngựa, bắn cung, còn mở lời đài tuyển chọn Mông Cổ đệ nhất dũng sĩ, phần thưởng là vạn lượng vàng.

Thông báo này làm chấn động cả một vùng thảo nguyên rộng lớn, dũng sĩ các nơi tập nập đổ về danh hiệu Mông Cổ đệ nhất dũng sĩ trước đây thuộc về cửu phụ của Đại vương tử, nhưng ông đã qua đời. Người nào đoạt được danh hiệu này, được toàn xứ Mông tôn kính, có đủ tư cách cầu hôn Công chúa Oa Thiên Phụng đệ nhất mỹ nhân Mông Cổ, nếu nàng nhận lời.

Lễ giáo của người Mông không khác khe như Hán tộc. Chỉ trừ đồng bào huynh đệ, người trong thân tộc có quyền kết hôn. Tam vương tử tuổi mới hơn tám tuần vẫn ngấm nghe cô cháu gái xinh đẹp. Nhưng Vương phi là người tinh minh, nhận ra dã tâm của hắn nên từ chối.

Oa Lộ Tẩn tính tình cao ngạo, từ lâu vẫn tự xem mình là đệ nhất cao thủ xứ Mông, đương nhiên sẽ dự để dành danh hiệu này. Đồng thời, nhân dịp cầu hôn Công chúa. Hắn tin rằng tài mạo mình vượt trội, sẽ chinh phục được Thiên Phụng. Vì lúc đó, Đại vương tử và Vương phi không có quyền định

đoạt nữa, mà hoàn toàn do ý Công chúa.

Trong khi mọi người vui lễ hội, lộ đài được dựng xong trước cửa Vương phủ. Bãi đất trống, trăm mẫu này chính là nơi duyệt quân của bộ tộc Sở Hàn.

Sáng ngày hai mươi bốn tháng mười trong ngọn gió đông hiu hiu rét, cả vạn người tập trung trước lộ đài. Đằng sau một đài là bức gỗ cao có mái che, dành cho Đại vương tử và các bậc lão thành trong bộ tộc cùng thượng khách phương xa.

Đầu giờ Thìn, lão Thái Phi xằng xái dẫn đầu đoàn người Vương phủ, chẳng cần ai nâng đỡ. Bà bước lên khán đài, giơ tay vẫy chào cử tọa.

Dân Mông rất yêu quý lão Thái Phi, đồng thanh hô to :

- Phạt tổ phù hộ cho lão Thái Phi!

Bà tươi cười gật đầu ngồi xuống chủ vị. Hai bên là Đại vương tử và Tam vương tử.

Oa Lộ Tấn hôm nay mày râu nhân nhui, mặc bộ y phục truyền thống của người Mông, đầu đội mũ lông cáo trông rất anh tuấn và uy phong. Vương phi cùng Công chúa cũng ngồi ở hàng ghế này. Hàng ghế thứ hai dành cho các bậc lão thành, các tù trưởng trong bộ tộc và khách quý. Độc Y Trương Thúc ngồi cạnh một nữ nhân mặt che kín mít theo phong tục Hồi giáo. Đôi mắt phượng long lanh tạo cảm giác rằng nàng rất đẹp.

Oa Nhĩ Khắc là biểu đệ của các Vương tử nhảy lên đài khai mạc. Gã không cao hơn Thuyền Kỳ nhưng thân hình vạm vỡ, đôi tay dài và lưng rộng như tấm phản. Gã cung kính chào các bậc trưởng thượng trên khán đài rồi quay xuống cử tọa sang sảng nói :

- Theo đúng tục lệ Mông tộc, Khắc tôi xin lĩnh giáo môn vật và quyền thuật.

Vật là môn võ sở trường của sa mạc. Nhưng sau khi từ Trung Nguyên trở về, võ học của người Hán đã lan truyền khắp thảo nguyên. Người Mông nhận thấy quyền cước và phép dùng vũ khí của Hán tộc rất lợi hại, nên đua nhau học hỏi. Từ đó xuất hiện nhiều cao thủ kiệt xuất.

Oa Lộ Khắc khổ luyện La Hán quyền của Thiếu Lâm đã mười năm, chưa hề gặp địch thủ. Cộng với thần lực thiên sanh, gã rất tự tin. Quả nhiên, năm đối thủ người Mông đều bị gã vật ngã hoặc đâm rơi xuống đài. Theo đài quy, gã được nghỉ ngơi để người khác lên khiêu chiến. Tam vương tử mỉm cười khinh thị tự nhủ mình sẽ chiến thắng.

Sáng ngày thứ ba, đã có sáu người thắng liền năm trận để vào vòng hai. Trong số đó có Tam vương tử và một thanh niên người Tây Vực mặt mũi lạnh lùng như đá; miệng méo, mũi ưng xấu xí.

Trong những thủ lục võ công của ba trăm người tử nạn dưới chân Thiên Sơn, có một bản sao của quyền Lôi Quyền bí phổ. Môn võ này chưa hề có danh tiếng trên giang hồ. Thuyền Kỳ đã luyện qua nhưng chỉ dùng như phương thức vận động mỗi sáng. Sau khi đưa ra kế hoạch đá lộ đài, chàng ra sức ôn tập và kinh ngạc nhận ra quyền pháp này khi phối hợp với Âm Dương thần công sẽ vô cùng uy mãnh, quyền phong phát ra tiếng ầm như sấm vọng, khí thế dời non lấp biển.

Đến chiều, trên lộ đài chỉ còn mình Tam vương tử và gã Tây Vực xấu xí Lang Hồ. Toàn trường hồi hộp chờ xem trận chung kết này.

Oa Lộ Tấn cười kiêu ngạo bảo :

- Người muốn đấu vật hay quyền thuật?

Lang Hồ thần nhiên đáp :

- Tùy Tam vương tử định đoạt!

Oa Lộ Tấn đã từng chứng kiến đôi phương quảng Oa Nhĩ Khắc xuống đài nên thâm kinh sợ thần lực. Gã quyết dùng pho Bình Nhược thần quyền giết chết tên đáng ghét này nên chọn quyền cước.

Lang Hồ xuống tấn thủ thế, tỏ ý chờ Oa Tấn thủ trước, Tam vương tử cười nhạt, vung quyền xông đến. Pho Lôi quyền có đến sáu mươi bốn chiêu, nhưng lúc thi triển lại đi liền một loạt tám chiêu liên hoàn. Thuyền Kỳ trong vai Lang Hồ quyết không để địch thủ thoát khỏi chiếc bẫy của chàng, nên dồn năm thành công lực vào quyền chiêu, tung ra nhanh như chớp giết. Quyền phong nổ vang như sấm mùa xuân.

Oa Lộ Tấn bị quyền ảnh bao vây tứ phía kinh hãi vận toàn lực chống đỡ. Thuyền Kỳ chẳng hề nương tay, chiêu thức nối nhau liên miên bất tuyệt. Tam Vương tử lùi dần, nhận ra mình đang lâm vào tuyệt cảnh, chỉ trúng một quyền cũng mạng vong. Gã sợ chết định mở miệng chịu thua. Nhưng chiêu quyền thứ năm mươi đã ập đến như núi đổ. Lão Thái Phi lo sợ cho con trai, bảo Đại vương tử :

- Người có mau cho dừng trận đấu đi không? Tấn nhi sắp bỏ mạng rồi.

Oa Lộ Đức mỉm cười trấn an :

- Mẫu thân yên tâm, tam đệ không sao đâu. Lang Hồ chính là Thẩm Thu Phong giả dạng ra để dạy cho tam đệ một bài học đầy thôi!

Bà thở phào nhẹ nhõm :

- Nếu thế thì không sao, Thẩm công tử là người nhân hậu, chắc sẽ không làm hại Tấn nhi.

Lúc này, đầu quyền của Thuyền Kỳ đã đến sát ngực Tam vương tử, gã nhắm mắt chờ chết. Ngờ đâu, tay chàng xòe ra điểm nhanh vào huyệt đạo Thần Khuyết, Ngoại Lang. Âm Giao phía trên rón, vình vình phong tỏa chân khí của gã.

Tam vương tử biết võ công mình đã bị phế, căm hận đến trào nước mắt, định mở miệng mắng chửi. Độc Y nhãn quang tinh tường, nhận ra Lang Hồ đã dùng chính phép tọa huyệt của mình để hạ thủ Oa Lộ Tấn, lão kinh hãi định phóng xuống. Nhưng ngón tay của nữ lang Hồi tộc đã điểm nhanh vào hai huyệt Ý Xá, Tam Tiên nơi lưng, khiến lão cứng đờ như tượng gỗ.

Nhắc lại, Tam vương tử chưa kịp mở lời thì đôi Ma Nhân sáng quắc đã nhiếp hồn gã. Thuyền Kỳ ra lệnh :

- Vương tử hãy trở lại chỗ ngồi và im lặng.

Oa Lộ Tấn như chú cừu non, thất thểu trở về ngồi bên kia lão Thái Phi. Bà tưởng gã buồn rầu vì không đoạt được danh hiệu Mông Cổ đệ nhất dũng sĩ nên an ủi :

- Tấn phi chớ buồn, người ấy là ân nhân của mẫu thân, xứng đáng được thưởng công.

Vương tử bước xuống lời đài tươi cười nắm tay Lang Hồ đưa lên cao, tuyên bố :

- Danh hiệu đệ nhất dũng sĩ đã thuộc về Lang Hồ.

Dân Mông reo hò, hoan hô nhiệt liệt. Họ chỉ tiếc thầm là họ Lang quá xấu xí, chắc không thể lọt vào mắt xanh Công chúa. Thực ra, họ đâu có biết, cuộc đả lôi đài này chỉ là cái bẫy để loại trừ Tam vương tử. Việc cầu hôn không nằm trong kế hoạch của Thuyền Kỳ.

Nhưng chính lão Thái Phi lại vô tình làm sai lệch mục tiêu. Bà rất quý mến Thuyền Kỳ nên muốn chàng trở thành cháu rể, liền đứng lên phán :

- Theo tục lệ thì công tử có quyền cầu hôn Công chúa, nếu Thiên Phụng nhận lời, người sẽ trở thành Phò mã.

Mọi người sững sốt, không ngờ lão Thái Phi lại chấm anh chàng miệng méo này? Còn Thiên Phụng thì sung sướng liếc tở mẫu với vẻ biết ơn.

Thuyền Kỳ bối rối vòng tay thưa :

- Bẩm lão Thái Phi, tiểu bối đã có đến bốn người vợ, không dám nghĩ chuyện mạo phạm đến Công chúa.

Đại vương tử cười sang sảng nói.

- Phong tục Mông Cổ không cấm đa thê, chỉ cần công tử coi Phụng nhi ngang hàng với bốn vị phu nhân kia là đủ.

Dân Mông thấy chính Đại vương tử cũng ủng hộ cho việc cầu hôn, càng lấy làm lạ. Có người thấy chàng cứ lưỡng lự, buột miệng mắng :

- Tên họ Lang ngu ngốc kia, xấu xí như người mà còn kén chọn, không biết chụp lấy cơ hội này sao?

Thiên Phụng đã thầm yêu mến chàng, đau lòng gục vào vai lão Thái Phi khóc nức nở.

Tần Thu Trinh là người thân hậu, không nỡ để cô bé thương tâm, liền tung mình xuống đài, mở khăn chụp đầu cung kính vòng tay thưa :

- Tiểu nữ là Tần Thu Trinh, chính thất của công tử đây, xin đứng ra cầu hôn Công chúa cho trượng phu.

Diễn biến này khiến toàn trường chấn động, vì nhan sắc Thu Trinh kiều diễm như tiên nữ giáng phàm. Họ điên đầu tự hỏi gã Lang Hồ kia ngoài võ công xuất chúng, còn có gì siêu việt nữa?

Thuyền Kỳ ngượng ngừng bảo Thu Trinh :

- Vương tử nên biết còn ba nàng kia nữa, lẽ nào ta lại không hỏi qua ý họ?

Ngờ đâu phía dưới có tiếng nữ nhân vọng lên :

- Chúng thiếp đều muốn coi Công chúa là chị em.

Ba bóng người lướt lên võ đài chính là các mỹ nữ Bách Lan, Vân Phụng, Tiểu Lan.

Thuyền Kỳ sững sốt hỏi :

- Sao các nàng lại có mặt ở đây?

Lạc Phách Yêu Cơ cười đáp :

- Việc đó bọn thiếp sẽ giải thích sau, giờ xin tướng công đừng phụ lòng Công chúa.

Chàng thấy bốn nàng đều tươi cười, không hề gượng ép, liền hướng lên khán đài dòng dặc nói :

- Tại hạ xin được cầu duyên với Công chúa Oa Thiên Phụng.

Nàng thẹn thùng gỡ chiếc mũ lông trên đầu ném xuống cho chàng tỏ ý ưng thuận. Toàn trường hoan hô như sấm động.

Thiên Phụng được Vương phi dắt xuống, bà cầm tay Công chúa đặt vào tay chàng. Theo tục lệ, hai người quay xuống cúi đầu chào dân Mông. Họ kinh hãi nhận ra những nét xấu xí trên mặt Lang Hồ đã biến mất, vẻ khí phách hiên ngang lộ lộ.

Hon vạn người Mông giải tán mang theo truyền thuyết về chàng Phò mã có tài biến dạng kẻ khắp thảo nguyên.

Trong buổi đại tiệc có mặt hai người tuy lạ mà quen. Đó là Sa Mạc Hỏa Vương và Nhị vương tử Oa Lộ Hải.

Thì ra mấy ngày sau khi Thuyền Kỳ và Thu Trinh khởi hành, bọn Tiểu Lan đã hết lời năn nỉ Hỏa Vương dẫn họ sang ngoại Mông. Lộ lão cũng không yên tâm để chàng rể vào hổ huyết nên dắt theo ba mỹ nhân, và huynh đệ họ Lãng vượt qua sa mạc đến đất Mông Cổ. Lộ tin rằng có hai mươi trái Thần Oanh trong túi, chẳng lực lượng nào có thể ngăn cản nổi. Vì vậy, họ có mặt trong ngày chót của cuộc đả lôi đài.

Lão Thái Phi không biết việc Nhị vương tử bị bắt cóc nên trách ông :

- Ta lâm bệnh mà người chẳng hề quan tâm đến, bỏ đi mất biệt hai tháng nay, quả là bất hiếu.

Nhị vương tử ngẹn ngào thưa :

- Bẩm mẫu thân, hài nhi bị tam đệ mưu hại, bắt nhốt dưới hầm sâu, lại còn hạ độc suýt chết, nên mới không kê cận bên gối hầu hạ mẫu thân.

Lão Thái Phi biến sắc, hỏi Tam vương tử :

- Tán nhi có đúng vậy không?

Gã dờ dẫm đáp :

- Bẩm mẫu thân đúng vậy!

Lão bà nổi giận lôi đình, chỉ mặt gã mắng :

- Tên súc sinh này, chẳng nghĩ gì đến tình máu mủ, lão thân quả là bạc phúc mới sinh ra mi. Đức nhi mau chiếu gia pháp đem y ra chém.

Thuyền Kỳ vội đứng lên can gián :

- Dù tam thúc đã có tâm đen tối, nhưng Nhị vương thúc vẫn còn sống. Nay tam thúc đã mất hết võ công, chẳng còn làm hại ai được nữa. Xin lão Thái Phi nương tay tha tội chết, để tiên vương dưới chôn suôi vàng đỡ phải khổ tâm.

Lão bà rất yêu mến cháu rể nên dịu xuống :

- Kỳ nhi đã có lời, ta tha cho y tội chết, nhưng phải xuống tóc và tu hành ở Đê Sa tự để sám hối tội nghiệt.

Đại vương cười ha hả nói :

- Chuyện tam đệ thế là xong, chúng ta bàn đến hôn lễ của Phò mã và Công chúa.

Hỏa Vương vuốt râu nói :

- Thuyền Kỳ là cột chống đỡ võ lâm Trung Thổ, cả bốn nàng kia cũng chưa hề được lên kiệu hoa. Xin Đại vương tử chờ đến sang năm, lão phu bàn bạc với phía thân gia rồi đến rước dâu luôn thể.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ma Đăng xuất thế kinh thiên địa - Hào kiệt trầm luân khắp quỷ thân

Ba ngày sau, đoàn người của Hỏa Vương trở lại Tây Vực. Độc Y Trương Thúc cũng có mặt. Đi khỏi trấn Ước Dã vài dặm, Thuyền Kỳ thúc ngựa đến bên họ Trương, giải huyết đạo cho lão rồi dịu giọng nói :

- Tiền bối tuổi hạc đã cao, tại hạ không nỡ xuống tay. Chỉ mong tiền bối nghỉ lại, xa lánh nẻo tà ma, đem y thuật tuyệt thế của mình cứu nhân độ thế, tạo phúc cho đời.

Lão cảm kích thở dài đáp :

- Lão phu trợ Trụ vi ác, lún sâu vào tội lỗi, mặt mũi nào trở lại Trung Nguyên nhìn đồng đạo? Hơn nữa, giờ đây ai còn dám tin tưởng và giao tánh mạng cho lão phu điều trị?

Chàng mỉm cười trấn an :

- Nếu tiền bối thực lòng hướng thiện tại hạ sẽ đem thanh danh Tuyệt Hồ công tử đảm bảo cho tiền bối trước võ lâm Trung Thổ.

Lão ngẩn người suy nghĩ rồi cả quyết lập lại :

- Công tử khí độ như biển, lão phu xin thề có hoàng thiên chứng giám, suốt đời phò tá công tử chiến đấu cho chính đạo giang hồ.

Hỏa Vương mừng rỡ, đến bên vỗ vai lão cười ha hả, nói :

- Trương lão huynh chịu đem tài giúp đời, lão phu rất cao hứng!

Bốn nữ nhân cũng lại chúc mừng

Hơn tháng sau, bọn Thuyền Kỳ về đến Sa Thành. Lộ phu nhân mừng rỡ, sai gia nhân dọn tiệc tẩy trần. Nhưng điều làm Thuyền Kỳ và các nương tử hoan hỉ nhất chính là sự có mặt của Côn Luân Thần Kiếm và Thánh Nữ Lý Nhưộc Hồng. Họ nhớ chàng quá nên tìm đến đây để xem sự thể, đồng thời theo vào Trung Nguyên luôn.

Đã là giữa tháng chạp, chỉ còn mười mấy ngày nữa là đến Tết Nguyên Tiêu. Phu thê họ Lộ tha thiết mời vợ chồng Thần Kiếm ở lại Sa Thành đón năm mới.

Độc Y Trương Thúc được mọi người tôn kính, lòng hân hoan quên chuyện cũ, hòa vào cái vui chung của mọi người. Tuyết đã rơi từ giữa tháng trước, phủ trắng thảo nguyên tạo nên sinh khí khác lạ cho vùng hoang mạc. Những cây mai, cây đào trong vườn và trước cửa Lộ gia đã trở trắng nụ non. Bốn nữ lang xúm xính áo lông rượt đuổi nhau trên tuyết như lũ tiểu đồng.

Sáng ngày mừng một Tết, cúng tế xong, Hỏa Vương bày yến tiệc mừng xuân. Nắng xuân nhạt nhòa không làm ai khó chịu, họ đặt bàn nơi hoa viên để thưởng mai.

Tiệc tan, đám nữ nhân cáo từ vào nhà trò chuyện, chỉ còn lại Thuyền Kỳ và ba lão nhân ngồi uống rượu, bàn chuyện giang hồ.

Nghe Thuyền Kỳ nhắc đến hiểm họa đang tiềm ẩn từ phía Mê Âm thần cung, Độc Y thở dài nói :

- Thực ra Thần cung Cung chủ chưa phải là đối thủ nguy hiểm nhất của võ lâm, chỉ cần vài trăm cao thủ liều mình hủy hoại thánh giá là có thể tiêu diệt được. Nhưng còn một nhân vật khác lợi hại và tàn độc hơn. Người ấy chính là Tổng Linh Quân - tiểu đệ của sư phụ lão phu. Lão ta là em út nên năm nay chỉ mới lục tuần, không những tài dụng độc cao cường mà tính tình hiếu sát, thâm ác. Lúc còn trẻ, lão đã từng mạo danh sư phụ gây ra nhiều huyết án, khiến Độc Thánh phải chịu mạng tiếng ác ma. Cuối cùng bị quần hào giáp công hai mươi năm trước. Cũng may, trước đó tiên sư đã bắt được Tổng Linh Quân, dùng kỳ môn trận thế giam trong một sơn cốc ở Ngũ Hành sơn. Nhưng khôn nổi, chính tại sơn cốc này, Tổng sư thúc đã tìm được quyền bí kiếp Ma Đẳng kỹ thư, và lão ta dường như đã luyện xong. Lão phu vì lo ngại của sư phụ nên hằng tháng vẫn đem vật thực đến cung cấp. Lần cuối cùng là cách đây gần nửa năm, lão khoe đã luyện thành công phu Ma Đẳng, có thể tỏa ánh sáng và độc khí làm mê man cả trăm người trong vòng mười trượng. Không chừng giờ lão đã tung hoành ở Trung Nguyên.

Ba người nghe Độc Y nói xong, bất giác đổ mồ hôi lạnh. Thuyền Kỳ lo lắng bảo :

- Long Hồ bang ở Tây An rất gần núi Ngũ Hành, không hiểu có gặp nguy hiểm gì không?

Hỏa Vương tỏ vẻ ngao ngán :

- Nếu đúng như lời Trương lão huynh nói thì Ma Đẳng hầu như không có cách khắc phục. Chúng ta có tự chọc mù mắt cũng không thấy đường mà giết lão.

Thần Kiếm nghĩ đến an nguy của hai phái Côn Luân và Ma giáo, dựng ngược đôi mày kiếm nói :

- Ngày mai tiểu đệ sẽ lên đường trở lại Trung Nguyên xem sự thể thế nào. Dù có bỏ mạng dưới Ma Đẳng cũng cam tâm.

Thuyền Kỳ nghiêm giọng hỏi Độc Y :

- Những người bị mê man bởi Ma Đẳng có cứu được không?

Họ Trương tư lự rồi đáp :

- Lão phu tự tin có thể cứu họ thoát khỏi cái chết do độc khí. Nhưng Ma quang phát ra từ Ma Đẳng lại là một loại tà pháp nhiếp hồn. Lão phu không biết gì về lĩnh vực này.

Thuyền Kỳ tủm tủm cười :

- Tiểu bối chính là một đại pháp sư chuyên bắt hồn người.

Đôi Ma Nhân sáng rực lên khiến Độc Y kinh hoàng nghe thần trí lơ mơ như muốn ngủ.

Chàng thu hồi ma pháp, Độc Y định thần trở lại, giờ ngón tay tán thưởng :

- Với công phu Ma Nhân Di Hồn này ta tin rằng có thể khắc chế được tác dụng của Ma Quang.

Trưa ngày mùng bốn Tết, phu thê Thần Kiếm cáo từ Hòa Vương, dẫn bọn Thuyền Kỳ về Trung Thổ. Chín con tuấn mã tốt nhất đã được họ Lộ tuyển chọn từ các mục trường để tặng cho họ. Nhờ vậy cuộc trình rất mau lẹ.

* * * * *

Lăng Hồ, Lăng Báo bụi ngùi từ biệt bọn gia nhân của Lộ gia trang. Anh em chúng đã được hưởng những ngày vui vẻ ở đây.

Hơn bốn mươi ngày sau, đoàn người về đến Tây An. Nhìn ngọn cờ Thanh Long bang vẫn bay phất phới trên đại môn Tổng đàn, mọi người mừng đến sa lệ, thúc ngựa phi mau đến trước cổng. Đám thủ hạ nhận ra Thiếu bang chủ và bốn vị phu nhân, reo lên mừng rỡ mở rộng cửa đón chào.

Bang chủ Vi Thừa Khanh đang ngồi trong thư phòng tiếp khách, vội chạy ra. Thánh Nữ Lý Nhưặc Hồng thấy Cửu phụ, nghẹn ngào bước đến sụp xuống ôm chân ông khóc nức nở :

- Cửu phụ, Nhưặc Hồng không ngờ còn có ngày được gặp lại người.

Dòng lệ hiếm hoi của tuổi già ứa ra. Ông đỡ Thánh Nữ dậy, gạt nước mắt cười bảo :

- Hồng Nhi tuổi đã gần ngũ tuần mà còn khóc lóc, không sợ các nàng dâu cười cho hay sao?

Thần Kiếm vòng tay thi lễ :

- Diệt tề bá kiến Cửu phụ!

Vi lão tiến đến ôm vai Thiên Tân, cười ha hả nói :

- Ái chà, trông ngươi còn anh tuấn hơn cả Thuyền Kỳ, trách sao hai mươi năm trước đây Hồng nhi không say đắm!

Thánh Nữ thẹn thùng liếc Vi lão :

- Cửu phụ lại đem diệt nhi ra đùa cợt nữa sao?

Tắm gội xong, mọi người trở lên đại sảnh dùng cơm. Thuyền Kỳ nhận ra Bang chủ Cái bang - Quái Cái Bạch Trì Thượng - liền bước đến chào :

- Chẳng ngờ lại gặp lão Bang chủ ở đây, tiểu diệt rất nóng lòng muốn được biết về cục diện giang hồ.

Quái Cái cười đáp :

- Ngược lại, lão phu đến đây cũng chỉ vì muốn tìm công tử. Chờ đợi đã năm ngày nay, đang định trở về Lạc Dương thì lại gặp! Phải công nhận lão hòa thượng Ngô Quả có tài thông thiên triệt địa.

Vi bang chủ giới thiệu cử tọa với nhau xong, mời cả bàn cạn chén tẩy trần. Chén thứ hai để mừng Độc Y Trương Thúc hồi đầu. Chén thứ ba mừng phu thê Thần Kiếm.

Vi lão và Quái Cái chờ các người lữ hành ăn no, mới mở lời kể lại diễn biến của giang hồ mấy tháng qua. Thì ra, đúng như Độc Y dự đoán, Tổng Linh Quân đã xuất hiện, xưng hiệu Ma Đẳng Thần Quân. Võ công lão rất cao cường nhưng lợi hại nhất vẫn là Ma Đẳng. Họ Tổng đã thu phục mấy chục bang hội nhỏ ở Sơn Tây, Hà Bắc và dọc bờ Bắc Hoàng Hà, thành thủ nhân số Ma Đẳng giáo lên đến hơn hai ngàn người.

Tháng trước, lão dẫn quân đến Tây An, bao vây Tổng đàn, đòi Long Hồ bang quy phục.

Đang lúc tuyệt vọng, chợt có tiếng mõ chẳng rõ từ đâu vọng lại. Tổng Linh Quân bị tiếng mõ tấn công, nhưng lại không nhìn thấy địch thủ ở đâu, nên chẳng thể dùng Ma Đẳng thần công sát hại. Lão hậm hực rút lui.

Tình trạng này cũng xảy ra với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, nhưng lần này họ Tổng không xuất quân rầm rộ nên Ngô Quả hòa thượng hay tin trễ. Kết quả là ông cũng cứu được hai phái, nhưng có hàng trăm tăng lữ Thiếu Lâm và mấy chục đạo sĩ Võ Đang bị Ma Đăng làm cho mê man thần trí. Hơn nửa tháng trước, Ngô Quả hòa thượng đã đến Tổng đàn Cái bang gặp Quái Cái, nhờ Cái bang cho đệ tử theo dõi hành tung của Ma Đăng Thần Quân, báo cho ông biết để can thiệp kịp thời. Bang chủ có hỏi sao ông không diệt trừ họ Tổng để cứu vãn võ lâm. Hòa thượng bảo Đại Âm thần công chỉ có thể dọa cho Ma Đăng Thần Quân sợ hãi mà rút lui, chứ không giết được hắn. Âm Dương thần công của Tuyết Hồ công tử mới là khắc tinh của Ma Đăng. Vì vậy, Bạch bang chủ mới nghe lời hòa thượng đến Tây An tìm Thuyền Kỳ.

Nghe xong, chàng cười nhạt bảo :

- Sáng mai, tiểu bối và Trương thần y sẽ đến Tung Sơn chữa trị cho những nạn nhân của Ma Đăng. Sau đó sẽ đến tận Ngũ Hành sơn diệt trừ họ Tổng.

Thần Kiếm cười bảo :

- Kỳ nhi cho rằng ta bất tài hay sao mà không thèm nhắc đến?

Thuyền Kỳ sợ hãi thưa :

- Kỳ nhi không dám, xin thân phụ dạy bảo.

Thánh Nữ nghiêm mặt nói :

- Chúng ta đều là phần tử của võ lâm, chẳng kể thấy nguy nan mà chùng bước? Tông tự họ Thẩm đã có ba nàng dâu mang nặng, tướng công và Kỳ nhi cứ yên tâm tiêu diệt ác ma.

Thiếp sẽ đưa bốn tức nữ về Chiết Giang thăm song thân.

Mọi người nghe bà nói có đến ba nữ nhân mang hi tín, tập trung nhìn bốn nàng dâu.

Thuyền Kỳ tinh ý, nhận ra Thu Trinh là đôi mắt thoáng buồn, biết không phải là nàng.

* * * * *

Đêm đến, Thuyền Kỳ cùng bốn ái thê thường trăng nơi vườn hoa phía sau Tổng đàn.

Vàng trắng tròn lờn lờn chen mình trong đám mây bàng bạc, từng trận gió lạnh cắt da thổi về, đem theo những bông tuyết nhỏ như hạt ngọc. Các nữ nhân giấu mình trong những chiếc áo khoác lông, trông như bốn con gấu lớn. Chàng cười bảo :

- Ngày mai chúng ta lại xa nhau, mong các nàng bảo trọng.

Dường như họ đã bàn bạc trước, Vân Phụng mở lời :

- Tướng công vì đại cuộc võ lâm phải bốn ba khắp nơi, xa thê thiếp và mái ấm gia đình. Bọn thiếp vì bốn phận làm dâu không thể theo tướng công bạt thiệp trường đồ. Chỉ có mình Tần thư chưa mang nặng, sẽ thay bọn thiếp kề cận, chăm sóc cho chàng.

Hai nàng kia cũng nói vào. Thuyền Kỳ biết Thu Trinh đang tủi phận, nên cười đáp :

- Đây là do ba nàng tha thiết yêu cầu, sau này đừng trách ta thiên vị.

Sáng ngày rằm tháng hai, Côn Luân Thần Kiếm dẫn phu thê Thuyền Kỳ. Độc Y Trương Thúc và anh em họ Lăng lên đường đến Võ Đang sơn và Thiếu Lâm tự. Quái Cái cũng đi theo.

Độc Y cùng Thuyền Kỳ đối chứng lập phương cứu được bốn mươi đệ tử Võ Đang và hơn trăm tăng lữ Thiếu Lâm. Nhưng họ chưa kịp rời núi Thiếu Thất, đã có đã có đệ tử Cái bang lên báo tin rằng Ma Đăng Thần Quân đã chính thức gửi tới hậu thư đòi Mê Âm thần cung phải quy phục. Tin này làm chấn động võ lâm, những kẻ hiếu kỳ đã liều mạng đến xem cuộc trang hùng. Họ tự nhủ chỉ cần đứng xa hơn mười trượng là có thể an toàn. Côn Luân Thần Kiếm phần khởi nói :

- Cuộc tương tranh này có lợi cho võ lâm, nếu chúng đồng quy ư tận thì thật là đại phúc.

Độc Y xuất thân từ Ma Đạo, hiểu rõ bản chất bọn gian tà, nên lộ vẻ ưu tư :

- Lão phu chỉ sợ chúng ở thế cân bằng, thương lượng với nhau để thống trị võ lâm, lúc đó còn ai đương cự nổi với một lúc Ma âm và Ma Đăng?

Thuyền Kỳ tán thành, lát sau đưa ra một ý :

- Ma Đăng Thần Quân muốn chinh phục Ma Âm thần cung tất phải đi ngang đất Hà Nam. Chúng ta nhân dịp này phục kích giết lão trước rồi thanh toán Thần cung sau.

Không Từ thiên sư, Chuồng môn phái Thiếu Lâm tỏ ý ngăn ngại, nhưng cuối cùng rồi cũng đồng ý :

- Vì đại cuộc vô lâm, vì sinh mạng hàng ngàn đồng đạo, có lẽ chúng ta phải nuốt mất làm vậy thôi!

Trương Thúc nghiêm giọng bảo :

- Phương trượng thức ngộ được điều này rất tốt. Giết một kẻ đại ác để cứu cả ngàn người là công đức chứ không phải là tội lỗi.

Bàn bạc xong, Quái Cái tức tốc trở về Lạc Dương điều động đệ tử lập mạng lưới trinh sát, theo dõi chặt chẽ lộ trình của Ma Đăng giáo.

Hai trăm tăng lữ La Hán đường sẽ đi theo bọn Thuyền Kỳ, đóng quân ở một đoạn quan đạo vắng vẻ, phía nam sông Hoài. Đây là một nơi phục kích rất lý tưởng vì đường sá gấp ghe. Đi qua một hẻm núi, hai bên là vách đá cao hơn ba mươi trượng. Nếu đứng ở trên tung Thần Oanh xuống thì Tổng Linh Quân khó mà thoát chết.

Theo kế hoạch, Thuyền Kỳ sẽ lợi dụng địa thế hiểm tuyệt của đoạn đường này, tung thần đạn giết họ Tổng, nếu lão đi tiên phong. Còn như lão đi giữa hàng quân, chẳng chỉ thả Thần Oanh xuống trước mặt lão để dọa dẫm, bắt lão phải tỷ đấu công bằng với mình. Chỉ khi nào lão dẫn quân đào tẩu mới dùng hòa khí giết sạch.

Còn bốn ngày nữa là đến kỳ hạn, trinh sát Cái bang dùng chim câu báo tin Ma Đăng Thần Quân đang dẫn ba trăm thủ hạ đi đến, chỉ còn cách bốn chục dặm đường.

Một canh giờ sau, từ trên vách núi mọi người thấy một lão nhân mặc hoàng bào đi đầu đoàn người ngựa đông đảo. Thuyền Kỳ mừng rỡ chờ lão lọt đúng tầm tay, ném Thần Oanh xuống ngay trước mặt. Hóa khí nổ long trời khiến Ma Đăng Thần Quân vắng ngược về sau chết tốt. Có sáu tên đi sau lưng cũng theo lão về châu diêm chúa. Bọn giáo đồ kinh hoàng quay lưng bỏ chạy, nhưng hai đầu đã bị các nhà sư Thiếu Lâm chặn lại.

Thuyền Kỳ quát vang như sấm :

- Các ngươi không hồn đứng im, nếu không ta quăng thêm vài trái Thần Oanh nữa.

Bọn chúng đã chứng kiến uy lực của trái đầu nên sợ hãi đứng cả lại.

Thuyền Kỳ cùng mọi người phi thân xuống xem xét. Ngực và bụng của Thần quân bị xé nát nhưng nửa gương mặt bên trái còn nguyên vẹn. Chỉ cần nhìn làn da trắng trẻo mịn màng cũng biết người này còn rất trẻ, không phải là Tổng Linh Quân. Trương Thúc xác nhận :

- Trên gò má trái họ Tổng có nốt ruồi to bằng hạt đậu. Chắc chắn đây không phải lão.

Thuyền Kỳ lạnh lùng hỏi bọn tù binh :

- Giáo chủ của bọn ngươi đã đi đường nào?

Một tên có vẻ là đầu lĩnh run rẩy đáp :

- Bẩm đại hiệp, Giáo chủ đã đi trước bọn tiểu nhân ba ngày đường, còn đi lối nào thì không rõ.

Côn Luân Thần Kiếm giậm chân nói :

- Lão này thật là gian hoạt như hồ ly. Thật là khó đối phó!

Thuyền Kỳ nghiêm giọng bảo bọn giáo đồ :

- Xưa nay ta chẳng bao giờ thắng chánh. Ta có trong tay hơn trăm trái Thần Oanh, liệu Giáo chủ của bọn ngươi có chống cự nổi không? Nay vì đức hiếu sinh, ta tha cho bọn ngươi trở về với vợ con. Nếu có lòng thương những người cùng cảnh ngộ, nhân lúc lão ma vắng mặt, ghé ngang qua Ngũ Hành sơn rủ bọn họ cùng trốn đi để tránh cảnh tan xương nát thịt.

Tên đầu lĩnh cảm động thưa :

- Đại hiệp quả là bậc đại nhân nghĩa, nhưng Giáo chủ đã bắt chúng tôi uống độc hoàn nên không còn làm chủ được mình.

Trương Thúc mỉm cười hỏi :

- Viên độc hoàn đó hình dạng, mùi vị như thế nào?

- Nó có màu xanh lơ, mùi hăng hắc, vị cay nồng. Nếu hàng tháng không uống thuốc giải sẽ thấy ruột đau như cắt.

Độc Y lấy trong lưng ra một lọ ngọc, đổ ra một viên thuốc y như lời mô tả đưa cho gã xem. Đại hán ngửi rồi nếm thử, sừng sốt hỏi lại :

- Sao tiền bối lại có độc hoàn này?

Độc Y không đáp mà quay sang nói với bọn Thuyền Kỳ :

- Đây không phải là độc dược, mà là thuốc trị bệnh giun sán. Khi uống vào, đúng ba mươi ngày sau sẽ đau bụng kịch liệt trong bốn ngày liền, nhưng sau đó đại tiện ra những xác giun đã chết. Bọn chúng tưởng mình được uống thuốc giải nhưng thực ra cũng cùng một loại với viên đầu tiên, nhưng khác màu. Vì vậy, chu kỳ đau bụng lại tiếp diễn.

Đại hán gãi đầu công nhận :

- Tiến bối nói chẳng sai, một tháng sau khi uống viên màu xanh, tiểu nhân đã sỏ ra rất nhiều xác giun.

Trương Thúc cao giọng bảo bọn giáo đồ Ma Đăng :

- Bây giờ các ngươi đã biết mình không hề trúng độc, vậy hãy nghe lời Thẩm đại hiệp mà rũ nhau giải tán, rồi bỏ lão Thần quân được rồi.

Mấy trăm tên giáo đồ mừng rỡ đồng thanh dạ to rồi hoan hô quay ngựa trở về.

Không Viên đại sư Thủ tọa La Hán đường hoan hô nói :

- Thẩm công tử và Trương thần y tay không vấy máu mà giải tán được Ma Đăng giáo, bản tăng vô cùng khâm phục!

Tần Thu Trình nhắc nhở :

- Tướng công! Lão ma đã đi trước một bước, chàng định thế nào?

Thuyền Kỳ vòng tay hỏi Thần Kiếm :

- Hải nhi chẳng biết phải làm sao, xin phụ thân dạy bảo.

Thiên Tân hài lòng, cười sang sảng :

- Kỳ nhi tài trí hơn ta làm họ Thẩm lấy làm vinh dự, bắt tất phải giữ lễ như vậy.

Thu Trình biết mình thất thố, thẹn thùng tạ lỗi :

- Lão nhân gia yêu thương Kỳ ca nên nói vậy, tiểu tức càng thêm hổ thẹn.

* * * * *

Cuối cùng, mọi người quyết định để Không Viên đại sư dẫn cao thủ La Hán đường đi sau, còn bọn Thuyền Kỳ đi đến Ma Âm thần cung trước.

Chiều ngày cuối tháng hai, sáu người đến huyện thành Kinh Môn. Long đầu các phái bạch đạo đã nghe Quái Cái kể cho nghe kế hoạch phục kích nên xúm lại hỏi han. Côn Luân Thần Kiếm kể lại việc Ma Đăng Thần Quân dùng kế kim thiên thoát xác rồi kết luận :

- Chắc chắn là lão ma đang có mặt ở đây, nhưng ngày mai lão có liên thủ với Thần cung để đánh ngược lại chúng ta không thì chưa biết.

Thuyền Kỳ lặng lẽ rủ Thu Trình và huynh đệ họ Lăng vào nhà sau, không dự bàn đại sự. Tắm gội, thay áo xong chàng gọi Lăng Hồ đến hỏi :

- Thần cung xây ngầm dưới lòng núi Kinh Môn thì chắc phải có lỗ thông hơi. Ngươi ở trên núi Kinh Môn đã lâu, có tình cờ phát hiện ra hay không?

Lăng Hồ gãi đầu suy nghĩ mãi chẳng ra, quay sang hỏi Lăng Báo :

- Nhị đệ có nhớ cái lỗ thông hơi nào trên đỉnh núi hay không? Ta đã quên nó ở chỗ nào rồi.

Lăng Báo đắc ý :

- Thế mà đại ca cũng quên, chẳng phải là ở mé Tây hay sao?

Lăng Hồ nhớ lại gật đầu kể :

- Hôm ấy thuộc hạ và Lăng Báo đi bắt thỏ. Khi trượt đến chỗ ấy, thấy nó chui vào một lỗ vuông vức như có người đục đẽo. Lỗ này rộng độ ba gang nên thuộc hạ chui vào thử, thấy đường hầm bẻ góc liên tục lại tối đen nên trở ra.

Thuyền Kỳ cười bảo :

- Đêm nay bọn ngươi dắt ta đến chỗ ấy xem thử.

Vai trò của Mê Âm thần cung trong võ lâm hiện nay rất vi diệu, khó xác định là bạn hay thù. Ngoài việc Chung Cổ song Phật chặn đường cướp tiêu, Thần cung chưa hề có hành động nào xâm phạm đến các bang phái bạch đạo. Vì vậy, chàng không thể dùng Thần Oanh phá hủy Thần cung. Chàng chỉ tìm cách xâm nhập để dò xét tình hình.

Đầu canh ba, bốn người có mặt trước lỗ thông hơi ở mặt Tây đỉnh Kinh Môn. Lãng thị huynh đệ sinh trưởng ở nơi này, nên rất thông thuộc đường đi nước bước.

Thuyền Kỳ dẫn dò Thu Trinh và bọn thuộc hạ rồi chui vào động khẩu. Tuyết Hồ đi trước mở đường để đề phòng cạm bẫy.

Vào được ba trượng đã gặp lưới sắt cản đường, chàng rút Tiểu Kiếm chặt đứt. Sau ba lần lưới mới vào đến một đoạn nằm ngang rộng rãi như một gian phòng. Trên vách chỉ chít những đường ống đồng thông với các phòng ở dưới.

Chàng vận công áp tai vào từng miệng ống nghe ngóng. Các nơi đều yên tĩnh, chỉ có một phòng duy nhất có tiếng nữ nhân cười dâm dăng :

- Bàn lãnh trên giường của Tổng ca quả là lợi hại, hơn hẳn lão vô dụng họ Đinh.

Nhưng liệu chàng có sức bồi tiếp thêm một hiệp nữa chăng?

Thuyền Kỳ giật mình nhớ lại Mê Âm cung chủ có tên là Đinh Thanh Bình.

Nam nhân họ Tổng bật cười khanh khách :

- Hai mươi năm chẳng gần nữ nhân, nay gặp phu nhân cũng là bậc phong lưu, ta rất mãn nguyện, dù đầu tới sáng cũng chẳng chán chường. Nhưng chỉ sợ Cung chủ phát hiện, cắt đứt liên minh thì bá nghiệp khó thành.

Giờ đây, Thuyền Kỳ đã có thể đoán đôi gian phu dâm phụ này chính là Ma Đăng giáo chủ Tổng Linh Quân và Mê Âm cung chủ Phu nhân.

Dâm phụ thờ dài bảo :

- Thiếp chỉ ngại nhất tên Tuyết Hồ công tử. Gã là người duy nhất trong võ lâm luyện được Âm Dương thần công, lại giữ trong tay một cặp Chung Cỗ. Nếu gã phát hiện được cách xuất chiêu “Chung Cỗ Giao Thái” thì chúng ta khó mà toàn mạng.

Tổng Linh Quân kiêu ngạo hỏi :

- Lẽ nào Chung Cỗ lợi hại hơn cả Ma Đăng?

- Đúng vậy! Chiêu “Chung Cỗ Giao Thái” giết người ngoài ba mươi trượng, uy lực khủng khiếp như sấm chớp. Nhưng Tổng ca đừng lo, họ Thẩm không bao giờ biết được bí mật này đâu. Chàng về nghỉ ngơi chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai. Cung chủ hành công cũng sắp xong rồi.

Thuyền Kỳ bò nhanh ra ngoài, kéo mọi người xuống núi, trở lại khách điểm.

Đầu canh năm, Thần Kiếm cho mời Chương môn, Trưởng lão các phái đến báo tin Ma Đăng Thần Quân đã liên thủ với Thần cung. Cuộc phó ước giữa hai phe chỉ là cái bẫy tóm gọn giang hồ.

Không Văn đại sư - Thủ tòa Đạt Ma đường - lộ vẻ lo lắng :

- A di đà Phật! Không ngờ chúng ta đến đây với tư thế tọa sơn quan hổ đấu, lại biến thành ba ba trong rọ. May mà Thẩm thí chủ sớm phát hiện, nếu không chẳng cách nào trở tay cho kịp. Nhưng đã lỡ đến đây mà âm thầm rút lui thì còn gì thanh danh nữa?

Thuyền Kỳ là người hiểu thuận, trước mặt thân phụ chẳng bao giờ nhiều lời, chàng chỉ ngồi im lặng lắng nghe.

Thần Kiếm Thẩm Thiên Tân cũng là bậc tài trí, chỉ vì bị giam trong băng mười mấy năm nên không theo kịp những biến chuyển của thời đại. Ông trầm ngâm một hồi mới nói :

- Theo thiên ý của tại hạ, có thể Thần cung cho thuộc hạ chặn đường rút quân của quần hào để Ma Đăng và Ma âm tiêu diệt. Vậy thì lát nữa, chúng ta sẽ không vào sơn cốc hết mà để lại vài trăm cao thủ phục kích phía sau. Khi bọn tà ma trở mặt, lực lượng này sẽ đánh vào lưng bọn Thần cung mở đường rút lui.

Chương môn Hoa Sơn Hận Thiên Kiếm Hạ Tri Chương hỏi thêm :

- Còn ai sẽ đối phó với Ma Đăng và Ma âm?

Thuyền Kỳ điềm đạm đáp ngay :

- Tiểu bối sẽ cầm chân Ma Đăng Thần Quân, không cho y giờ tuyệt kỹ Ma Đăng Thần Châu. Sau đó Lãng Hồ và Lãng Báo sẽ đấu với phu thê Ma Âm cung chủ. Tiệp nội Tàn Thu Trinh sẽ ở tuyến giữa, dùng Thần Oanh đối phó với bọn hoàng y để mở đường máu. Trận này chúng ta không cần thắng mà chỉ cần thoát thân khỏi bẫy rập. Sau này sẽ tập trung lực lượng toàn võ lâm tiêu diệt bọn ác ma.

Quái Cái thắc mắc :

- Sao công tử không dùng Thần Oanh hạ sát lão Ma Đăng và phu thê Cung chủ?

Chàng thờ dài trả lời :

- Thần Oanh chỉ có tác dụng với đám đông, vì khi rơi xuống đất, nó không nổ ngay mà phải sau một thời gian ngắn ngủi. Đối với cao thủ như bọn họ, Chỉ trong một hai cái chớp mắt đã tung mình ra khỏi vòng sát thương rồi.

Cuối cùng, kế hoạch này được mọi người chấp nhận. Giữa giờ thìn, quần hào tiến vào sơn cốc. Ai tình ý sẽ nhận ra trong đoàn người vắng mặt số cao thủ hạng nhất. Tuy nhiên để tránh gây nghi ngờ, Chương môn các phái đều có mặt. Họ dừng chân trước cửa Thần cung hơn hai trượng, giả như chỉ đến tham quan cuộc phó ước.

Tiếng đại cổ nổi lên hùng dũng, cửa cung mở rộng, Ma Đăng Thần Quân và phu thê Đinh cung chủ bước ra.

Tổng Linh Quân dung mạo anh tuấn, râu ba chòm đen nhánh, mặt trắng như ngọc, gò má trái có nốt ruồi son lớn. Lão đắc ý ngửa cổ cười cao ngạo :

- Cảm tạ chư vị anh hùng đã có nhã hứng đến xem cuộc so tài. Nhưng rất tiếc bổn Thần quân đến đây lại đem lòng ngưỡng mộ phu thê Cung chủ Thần cung nên đã kết làm huynh đệ. Tuy nhiên, để khỏi phụ lòng chư vị, ba chúng ta sẽ biểu diễn Ma Đăng và Ma âm để chư vị thưởng thức.

Đinh cung chủ vỗ nhẹ Thôi Phách Cổ, sau lưng quần hào xuất hiện mấy trăm gã áo vàng, miệng ngậm còi sắt.

Tần Thu Trình lập tức quay người tung ngay hai trái Thần Oanh vào bọn chúng. Hai tiếng nổ long trời làm chấn động cả sơn cốc, gần trăm tên bỏ mạng đương trường, máu thịt văng đầy y phục những tên còn sống, tiếng rên la thê thiết làm não lòng người.

Quần hào như con sóc đánh thẳng ra, kết hợp với lực lượng bên ngoài tàn sát môn đồ Thần cung. Diễn biến này làm Ma Đăng Thần Quân biến sắc, cùng phu thê họ Đinh bước tới định dùng Ma Đăng và Ma âm khống chế cục diện.

Nào ngờ Thuyên Kỳ đã như con sóc phi thân đến đón, chụp kiếm quang đỏ rực xuống đầu lão. Lãng nhĩ huynh đệ cũng gầm lên như hổ dữ vung đao chém phu thê Cung chủ.

Đinh phu nhân có danh là Xà Yết Tiên Tử, võ mạnh Lạc Hồn Chung. Nhưng nàng đâu biết hai gã này điếc đặc chẳng hề sợ Ma âm. Thanh đao của Lãng Hồ vẫn như cuồng phong ập đến, cắt phẳng búi tóc nữ nhân. Tiên tử kinh hãi rung chuông trả đòn. Lãng Báo cũng vậy, lăn xả vào họ Đinh mặc cho lão gõ Thôi Phách Cổ.

Phản Ma Đăng Thần Quân, lão nhận ra Tuyết Hồ trên vai Thuyên Kỳ, không dám khinh thường, rút trường kiếm chống đỡ. Long Kiếm tỏa ra sức nóng kinh hồn, bao chặt lấy đối phương. Nhưng Ma Đăng Kiếm Pháp chẳng phải tầm thường, kiếm quang tỏa ánh bạc làm lóa mắt Thuyên Kỳ.

Chàng không muốn kéo dài trận đấu, liền dồn đủ mười hai thành công lực, dùng phép Ngự kiếm quyết lấy mạng Thần quân.

Kiểm ảnh mang mang tạo thành trái cầu sắt hồng bốc thân hình chàng lên, đổ xuống đầu địch thủ. Thần quân cười nhạt, phóng kiếm cản đường, rồi chấp tay vào ngực đẩy ra một trái cầu lửa chói lọi Ma Quang về phía Thuyên Kỳ. Ma Đăng uy lực vô song, chạm phải luồng hồng quang của Long Kiếm nổ vang trời. Ma Đăng tắt lịm nhưng kiếm quang cũng nhạt màu. Song phương đối ngược ra phía sau.

Thần quân nghiêng răng chấp tay móc ra quả Ma Đăng thứ hai. Lớn gấp đôi lần trước.

Thuyên Kỳ cầm thanh Long Kiếm vào vỏ, vung song chưởng ra chiêu “Bích Thượng Vân Phi”. Chưởng ảnh một xanh một đỏ bao lấy Ma Đăng.

Lần này Âm Dương thần công đã xuất đủ đôi, uy lực tăng gấp bội. Ma cầu tan đi như sương khói, chưởng quang tiếp tục ập đến Thần quân. Lão tung mình lên không tránh chiêu, cần đầu lưỡi phun máu tươi vào trái má cầu thứ ba làm cho nó nở lớn bằng chiếc mâm đồng, huyết quang đỏ rực như máu, nhuộm hồng cả sơn cốc.

Thuyên Kỳ nghe áp lực như núi, biết lão đã dùng tới sát chiêu tới hạn. Chàng lạnh lùng dồn tám thành chân lực vào hữu chưởng vỗ một đạo kinh lực âm hàn đỡ lấy trái huyết cầu. Tả thủ chỉ có hai thành chân khí nhưng cũng đủ xạ một đạo Thái Ất Quy Nguyên thần chi vào huyết Chương Môn, nơi sườn phải lão ma.

Đòn chưởng quả không cự nổi Huyết Đăng, khí âm hàn chỉ làm giảm độ nóng nhưng không đủ sức triệt tiêu hoàn toàn trái cầu khủng khiếp. Thuyên Kỳ bị văng hơn trượng, máu miệng phun thành vòi. Nhưng Thần quân cũng bị trúng một chỉ cách huyết Chương Môn một lòng tay. Lão đau đớn gào lên, ôm bụng tung người đảo tẩu. Thuyên Kỳ vẫn còn đứng vững, đưa tay lau máu miệng chậm rãi bước đến đầu trường của huynh đệ họ Lãng và phu thê Cung chủ. Hai gã điếc đang bị đối phương áp đảo, nhưng vẫn liều chết xông vào. Đinh Thanh Bình thấy Thần quân bị Tuyết Hồ công tử đánh trọng thương bỏ chạy đã run sợ trong lòng. Nay thấy chàng bước đến vội đánh dấu một chiêu, kéo tay phu nhân chạy vào Thần cung đóng chặt thạch môn.

Quần hào định nhân cơ hội này phá cửa và thiêu hủy Thần cung, nhưng Thuyên Kỳ xua tay :

- Thần cung kiến trúc rắc rối như mê trận, chư vị vào đấy chỉ làm mồi cho Ma âm.

Vừa dứt lời, chàng hộc máu ngã vật xuống. Côn Luân Thần Kiếm kinh hãi chạy đến bế xác ái tử lên, phi thân về phía huyện thành. Gần ngàn hào kiệt cũng kéo theo sau. Ba trăm tên áo vàng đã bị giết sạch nên bọn Thần cung không thể biết chuyện Thuyên Kỳ thọ trọng thương dưới tay Ma Đăng Thần Quân. Nhưng để bảo vệ Tuyết Hồ công tử, Quái Cái dẫn đường đưa bọn Thần Kiếm đến một gia trang ở phía Nam huyện thành Kinh Môn.

Không Vãn đại sư yêu cầu anh hùng các lộ mau chóng rút khỏi khu vực này, chỉ lưu lại hơn trăm cao thủ La Hán đường và năm mươi kiếm thủ Võ Đang

để cảnh giác gia trang, trong lúc Thuyền Kỳ đường thương.

Trang chủ Bạch gia trang chính là cháu ruột của Quái Cái nên rất hoan hỉ đón tiếp quần hào. Lão dành một căn phòng thoáng mát cạnh hoa viên cho Thuyền Kỳ.

Thần Kiếm đặt con lên giường, cởi áo thấy Tuyết Hồ vẫn quần quanh vai, ông nắm cổ gờ nó ra. Nhưng lạ thay, Tiểu Hồ nằm im như đã chết.

Thu Trinh bỗng lấy xem xét, thì thấy miệng nó rỉ máu, hơi thở yếu ớt. Nhìn lại Thuyền Kỳ, ngực chàng đỏ ửng như máu, nhưng hai vai vẫn trắng tinh. Nàng hiểu rằng chính là Tuyết Hồ đã hứng chịu một phần sức công phá của trái huyết cầu, nếu không trọng phụ nàng khó toàn mạng.

Thần Kiếm bước sang một bên, nhường chỗ cho Độc Y Trương Thúc. Ông bắt mạch rồi thở dài :

- Sức mạnh của Huyết Đăng thật khủng khiếp, dù Tuyết Hồ đã chịu bớt một phần, mà phủ tạng Thuyền Kỳ cũng bị sai lệch vị trí, tâm mạch tổn thương trầm trọng. Giả mà còn Cửu Chuyển Phán Hồn thì may ra cứu được.

Thẩm Thiên Tân mừng rỡ bảo :

- Lần trước Kỳ nhi lấy trộm của Trương huynh mười viên, tiểu đệ chỉ dùng hết bảy, vẫn còn ba viên trong áo.

Lão vừa nói vừa rút ra lọ ngọc giao cho Trương Thúc. Độc Y mừng rỡ, bảo Thu Trinh lấy nước rồi cho Thuyền Kỳ uống ngay hai viên. Lão dùng kim vàng cắm vào các huyệt đạo trên thân trước để thúc đẩy dược lực. Ba canh giờ sau, lão thăm mạch thấy máu huyết chàng đã điều hòa, thở phào nhẹ nhõm. Lão suy nghĩ một lúc rồi đưa viên linh đơn cuối cùng cho Thu Trinh :

- Tần diệt nữ hỡi cho Tuyết Hồ uống viên dược hoàn này. Nó xứng đáng được hưởng vì nó đã chịu đòn giùm chủ nhân. Hơn nữa, nếu không có Tiểu Hồ thì Thuyền Kỳ sao còn có thể mạng danh Tuyết Hồ công tử được nữa?

Thu Trinh mừng rỡ, tán nhanh viên Phán Hồn đan, pha nước đổ vào miệng con thú. Chỉ một khắc sau, nó đã hồi phục, nhảy ngay lên giường. Đến bên Thuyền Kỳ liếm mặt, rít lên từng tràng như muốn gọi chàng tỉnh lại.

Về căn bản, công lực của Côn Luân Thần Kiếm cùng nguồn gốc với Thuyền Kỳ, nên Trương lão đã yêu cầu ông truyền chân khí cho chàng.

Thẩm Thiên Tân không ngừng dồn nội lực vào cơ thể con trai giúp chàng hồi tỉnh. Quả nhiên một khắc sau, chàng mở mắt nhìn mọi người. Thấy Thu Trinh đang âu yếm nhỏ lệ, chàng mỉm cười bảo :

- Đã có mặt Thiên hạ Đệ nhất Thần y ở đây mà nương tử còn lo lắng sao?

Trương Thúc nghiêm mặt nói :

- Nếu không có Tiểu Hồ chịu một phần sức công phá thì tâm mạch công tử đã đứt đoạn rồi. Dầu Hoa Đà tái thế cũng không cứu nổi.

Thuyền Kỳ chấn động, ôm Tiểu Hồ vào lòng vuốt ve, hỏi lại họ Trương :

- Xin tiên bối cho biết võ công của tiểu bối chừng nào mới có thể khôi phục hoàn toàn? Và vì sao đã có Âm Dương thần công hộ thể mà tiểu bối vẫn bị Huyết Đăng đã thương?

Độc Y trầm ngâm một lúc, rồi thở dài đáp :

- Chuyện này lão phu cũng không biết chắc. Cứu được sinh mạng công tử là nhờ có hai viên Cửu Chuyển Phán Hồn đan. Nhưng liệu sau bảy ngày chân khí có thông suốt hay không cũng là câu hỏi. Còn nói về uy lực của Huyết Đăng thì lão phu cho rằng đây là một loại tà pháp quỷ dị có một không hai. Huyết Quang đã xuyên qua lớp cương khí mà phá hủy cơ thể đối phương. Nếu là người khác thì đã táng mạng từ lâu rồi.

Thuyền Kỳ biến sắc, gượng cười :

- Mất hết võ công cũng chẳng sao, chỉ buồn là chưa diệt trừ được ba tên ác ma, trừ hại võ lâm.

Côn Luân Thần Kiếm nghe lời chính khí, một lòng một dạ vì đại cuộc của con trai, dơ ngón tay cái khen :

- Kỳ nhi hùng tâm vạn trượng, hết lòng chống đỡ cho võ lâm, đáng mặt đại trượng phu, ta rất đẹp lòng.

Không Văn đại sư góp lời :

- Thẩm công tử là bậc cát nhân thiên tướng, lẽ nào lại chịu cảnh éo le? Xin cứ bình tâm tĩnh dưỡng. Nhưng đất này quá gần Thần cung không thể ở lâu được.

Bang chủ Cái bang Quái Cái Bạch Trì Thượng vuốt râu nói :

- Thẩm phu nhân đã đến Chiết Giang, có lẽ chúng ta nên đưa Thuyền Kỳ đến đây, Ma giáo thế mạnh người đông, bọn tà ma chắc không dám đến quấy nhiễu.

Thần Kiếm tán thành ý kiến này. Mờ sáng hôm sau, đoàn người âm thầm lên đường đến Tổng đàn Ma giáo ở Chiết Giang. Thuyền Kỳ còn yếu không cưỡi ngựa được nên phải nằm ở trong kiệu để hai gã họ Lăng khiêng đi.

Đường dài hơn ngàn dặm, các tăng lữ Thiếu Lâm và kiếm thủ Võ Đang cũng phải chung sức, thay phiên khiêng kiệu để bảo đảm cuộc trình. Đám cao thủ này đều được Thuyền Kỳ cứu thoát khỏi cảnh si ngốc vì Ma Đăng, nên rất kính mến chàng, thể xả thân bảo vệ cho được Tuyết Hồ công tử.

Mỗi ngày đi được hơn trăm dặm, nên chỉ tám ngày sau đã đến núi Thiên Thai.

Thánh Nữ Lý Nhượng Hồng và ba nàng dâu đã đến trước bốn ngày. Họ vô cùng lo lắng khi thấy Thuyền Kỳ bị thương, phải cáng bằng kiệu.

Lý Bang chủ và phu nhân cao hứng vì gặp mặt hiền tế Thẩm Thiên Tân nhưng cũng không giấu được vẻ ưu tư trước bệnh tình của ái tôn.

Thuyền Kỳ được bốn nương tử đưa vào phòng. Tiểu Lan nhìn nét mặt xanh xao của trượng phu, lệ nhỏ rờn rờn. Chàng an ủi và hàn thuyên một lúc lâu rồi bảo :

- Đã đến lúc ta phải thử xem công lực mình có thể hồi phục được hay không? Các nàng lui ra đi.

Bốn nữ nhân bước ra đóng cửa lại, nhưng vẫn đứng ngoài hồi hộp chờ đợi. Ai cũng hiểu thâm rằng chàng là người hiếu võ, tính cách anh hùng. Nếu không khôi phục được võ công, trở thành kẻ thường nhân yếu ớt, sẽ khiến chàng đau khổ tột cùng.

Thu Trinh len lén nhìn qua khe cửa quan sát cuộc hành công của phu quân. Nửa khắc sau, nàng thấy Thuyền Kỳ nhăn mặt đau đớn, mồ hôi trán ướt đầm. Cuối cùng, chàng học ra một búng máu rồi ngã vật xuống nệm. Thu Trinh kinh hãi đập tung cửa chạy vào, miệng thét :

- Bách Lan, mau đi thỉnh Trương thần y.

Nàng đỡ Thuyền Kỳ dậy, để chàng ngồi tựa vào lòng mình, thấy hơi thở yếu ớt nàng rơi lệ nói :

- Tướng công! Đừng bỏ bọn thiếp.

Vân Phụng và Tiểu Lan bần rùn tay chân, sụp xuống trước giường khóc nức nở. Thần Kiếm và mọi người ập vào phòng, Độc Y nắm tay thăm mạch, biến sắc điem nhanh vào các huyệt Lung Song, Thần Tạng, Hoa Cái, Đan Trung trước ngực Thuyền Kỳ rồi bế chàng đặt ngồi xuống đất, quay lại bảo :

- Phiền Lý Bang chủ dùng Thiên Ma U Công truyền vào qua huyệt Mệnh Môn, còn Thẩm đại hiệp truyền Thái Ất Cang Khí vào huyệt Khí Hải.

Hai người mau nắm lấy theo lời họ Trương. Một canh giờ sau, mồ hôi đổ ra ướt đầm cả y phục, Thuyền Kỳ dần hồi tỉnh.

Trương Thúc đã kê toa trao cho Thánh Nữ, bà gạt lệ bước mau.

Những ngày sau đó, Thuyền Kỳ im lặng chẳng nói một lời và nét thống khổ chất chứa đầy đôi mắt. Chàng ăn rất ít và dường như muốn dùng rượu để tự giết mình. Bầu không khí nặng nề, u ám ngự trị núi Thiên Thai. Bốn nữ nhân đã tốn biết bao nước mắt khăn cầu mà không cứu được chàng khỏi niềm tuyệt vọng.

Một đêm nọ, mọi người đều trở vào phòng riêng, Tần Thu Trinh bước vào phòng Thuyền Kỳ, trong tay nàng là thanh Tiểu Kiếm sắc bén. Thuyền Kỳ đang trần trọc, nằm ngửa mặt nhìn lên trần. Thu Trinh khêu sáng đèn, bước đến bên giường nghẹn ngào nói :

- Tướng công! Chàng thường nói: “Bậc đại trượng phu xem cái chết nhẹ tựa lông hồng”, thế mà nay chàng lâm vào cảnh hoạn nạn, đã vội mất đi khí phách anh hùng, đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng. Vì chàng mà tổ phụ, tổ mẫu, song thân, bằng hữu, thế thiếp phải thương tâm khôn xiết. Hóa ra chàng chỉ là kẻ bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa. Thiếp không thể tiếp tục nhìn chàng đau khổ và sa sút nhân phẩm, đành mượn lưỡi kiếm này tự sát, đợi chàng ở chốn hoàng tuyền.

Từng lời nói của chàng như nhát búa đập vào trái tim mê muội của Thuyền Kỳ, chàng quay lại thấy ái thiếp hoa dung ủ dột, hốc hác, hai hàng lệ tuôn mau, đang giờ cao Tiểu Kiếm đâm vào ngực. Thuyền Kỳ nghe như có luồng điện chạy ngang người. Kinh hãi chồm dậy thét :

- Đứng Thu Trinh, ta biết lỗi rồi.

Thu Trinh xúc động, buông rơi Tiểu Kiếm nhào đến ôm chàng khóc vui. Thuyền Kỳ vuốt tóc nàng tạ lỗi :

- Đúng như nàng nói, ta quả là kẻ chẳng ra gì, không xứng đáng làm bậc trượng phu.

May nhờ có nàng liều thân đem cái chết ra thức tỉnh ta. Nương tử quả là bậc kỳ nữ hiếm có trên đời!

Tiếng thét Thuyền Kỳ đã làm kinh động mọi người. Họ chạy đến chứng kiến cảnh chàng và Thu Trinh ôm nhau khóc, thở phào trút đi gánh nặng.

Thuyền Kỳ vội buông ái thiếp, bước xuống giường quỳ nói :

- Kỳ nhi bất hiếu, bất nghĩa khiến chư vị trưởng bối và thế thiếp thương tâm, tội đáng muôn thác.

Thánh Nữ bước đến đỡ chàng lên an ủi :

- Kỳ nhi vô công cái thế, đột nhiên mất hết công lực, đương nhiên không tránh khỏi việc loạn tâm. Nay đã thức ngộ là tốt rồi, chúng ta không ai hại tội người đâu!

Thâm Thiên Tân thấy Tiểu Kiếm nằm lăn lóc dưới chân giường, ông hiểu ngay có sự, cảm kích nói :

- Kỳ nhi! Có phải Thu Trinh dùng cái chết để thức tỉnh người không?

Chàng sợ hãi cúi đầu thưa :

- Bẩm thân phụ! Chính Tần nương đã làm việc ấy!

Thu Trinh thẹn thùng trước cái nhìn ngưỡng mộ của mọi người. Thánh Nữ ôm lấy vai nàng âu yếm bảo :

- Không ngờ tính cương liệt của con lại có tác dụng với tên ngốc Thuyền Kỳ.

Mọi người bật cười vui vẻ lui ra. Thu Trinh cũng đi theo nhưng bị ba nàng kia đẩy ngược trở lại. Bách Lan cười khúc khích nói :

- Tần thư đã có lòng cứu vớt tướng công sao lại nửa đường bỏ dỡ? Đêm nay Tần thư phải hầu hạ chàng cho chu đáo, nếu không bọn tiểu muội chẳng tha cho đâu.

Dứt lời, họ khép chặt cửa lại. Thu Trinh bẽn lèn đến bên Thuyền Kỳ nói :

- Đêm đã khuya, xin tướng công nghỉ ngơi cho khỏe.

Chàng đã hoàn toàn thấu hiểu bổn phận của mình đối với những người thân, nên vượt qua được nỗi thất vọng của kẻ anh hùng mặt lộ. Chàng mỉm cười bảo :

- Dù ta mất hết công lực nhưng vẫn là một nam nhân cường tráng, lẽ nào lại có thể ngủ được khi ở bên cạnh một tuyệt đại mỹ nhân như nàng sao?

Chàng siết chặt nàng vào lòng, tìm đến đôi môi nóng bỏng đợi chờ. Thu Trinh khao khát nhận lấy nụ hôn. Hai người quấn lấy nhau, bù lại những ngày qua. Thuyền Kỳ mừng thầm vì thấy mình vẫn dũng mãnh, bền bỉ trong chuyện ái ân và càng về khuya, càng sung mãn. Dường như Thu Trinh đã tiếp cho cơ thể chàng luôn sinh lực mới.

Phản Thu Trinh, đến gần sáng nàng kiệt sức chìm vào giấc ngủ nặng nề. Hôm sau, nàng tỉnh dậy rất trễ và nghe người môi mệt như qua một trận ốm nặng. Thuyền Kỳ thấy thần sắc ái tề xanh xao nên gạn hỏi. Nàng thú thực tình trạng cơ thể mình, nhưng an ủi chàng rằng có thể là do mấy ngày qua thiếu ngủ, vì lo lắng cho chàng.

Đêm sau, Lạc Phách Yêu Cơ Tư Không Bách Lan kẻ cận với chàng và cũng lâm vào tình trạng như vậy. Thuyền Kỳ là người thông tuệ, nhận ra có chuyện không ổn. Chàng cho mời Độc Y đến kể lại sự việc. Ông thăm mạch cho chàng và hai ái tề rồi cau mày nói :

- Theo mạch lý, lão phu nhận thấy âm nguyên của hai vị phu nhân đây bị tổn thương rất nặng. Trong khi âm khí trong người công tử lại có dấu hiệu vượng lên. Hiện tượng này giống như người dùng thuật Thái Bô vậy. Nếu tiếp tục, chỉ e các vị phu nhân cạn kiệt âm nguyên mất hết công lực.

Thu Trinh cắn môi hỏi :

- Nhưng xin hỏi Trương tiền bối, liệu âm nguyên của bốn chị em tiểu nữ có đủ để khôi phục võ công của tướng công hay không?

Trương lão mỉm cười lắc đầu :

- Lão phu biết chư vị đều quyết hy sinh vì phu tướng. Nhưng rất tiếc phải cần có một trăm nữ nhân có công lực ngang với nhị vị.

Thuyền Kỳ nghiêm mặt nói :

- Trước tiên, xin tiền bối tìm cách hồi phục âm nguyên cho hai tiện nội. Còn ý của Tần nương là không thể chấp nhận được.

Trương lão gật đầu :

- Chuyện phục được không phải là khó, nhưng lão phu xin hỏi có phải công tử trong mấy ngày qua luôn nghe cơ thể nóng rực?

Chàng gật đầu, Độc Y trầm ngâm một lát rồi mới nói :

- Nếu tìm được một nơi có khí chí âm thì sẽ có cơ hội khôi phục chân lực cho công tử.

Thuyền Kỳ có được hy vọng, vui mừng khôn xiết nhưng băn khoăn :

- Thiên địa mệnh mông, biết tìm đâu nơi ấy?

Bỗng từ ngoài cửa có tiếng Lý giáo chủ, ngoại tổ của chàng :

- Có đấy! Nhưng chẳng hiểu phúc duyên của Kỳ nhi có đầy đặn hay không?

Thuyền Kỳ vội đứng lên thi lễ, ngoài ngoại tổ còn có song thân chàng.

An tọa xong, Lý Bách nghiêm giọng bảo :

- Hậu sơn của núi Thiên Nhai có một nơi gọi là Âm Phong động. Đây chính là thánh địa của Ma giáo, cất giữ hài cốt các vị Giáo chủ. Nhưng tám chục năm trước, viên Ty Hân Châu đột nhiên thất lạc nên bọn ta không cách nào vào được nữa. Vì vậy, di thể của sư phụ ta đành phải chôn cạnh cửa động. Trong ấy, những luồng gió âm hàn thổi suốt ngày đêm, ai đi vào máu đông lại mà chết. Đáng gọi là nơi chí âm trong thiên hạ.

Độc Y nghe xong, quay sang hỏi Thuyền Kỳ :

- Nghe nói công tử đã từng nuốt nội đan của Địa Long vào bụng, chuyện ấy có thật chăng?

Chàng gật đầu xác nhận :

- Đúng vậy, nhưng tiểu bối chẳng thấy có tác dụng gì cả.

Độc Y mỉm cười lắc đầu :

- Địa Long nội đan là vật chí dương tất phải có khí chí âm mới trung hòa được để phát huy hiệu dụng. Số Thủy Xà mà công tử ăn trước chưa đủ âm tính để làm tan hết nội đan. Chính vì vậy, khi công lực tiêu tan, nội đan mới hút âm nguyên của nữ nhân. Nay đã có Âm Phong động, nội đan sẽ giúp công tử hút khí âm hàn của linh địa, phục hồi và tăng tiến công lực hơn xưa.

Trưa hôm đó, mọi người tập trung ở hậu sơn, hồi hộp tiễn Thuyền Kỳ nhập động.

Chàng chậm rãi bước vào, cổ chịu đựng những luồng gió ngày càng lạnh giá. Da thịt có cảm giác như bị kim châm dao cắt, nhưng huyết mạch vẫn lưu thông bình thường. Chàng cắn răng chịu đựng, lê từng bước, hết đoạn đường hơn mười trượng, đã đến một thạch động rộng rãi đặt mười mấy cỗ áo quan của các Giáo chủ đời trước. Ở giữa là một bức tượng đá đen tạc hình một người Ba Tư đầu quấn khăn, một tay cầm đuốc tượng trưng cho Ma Hỏa, một tay chỉ thẳng vào trong.

Thuyền Kỳ thấy đường như cuối động có ánh thanh quang lấp lánh, sáng sủa liền tiến vào. Dù ngoại tổ của chàng có dặn dò rằng ngay cả người có cảm Ty Hân Châu cũng không dám vượt qua tượng tổ sư hai trượng. Vào trong, hàn phong lạnh lẽo gấp mấy lần đoạn bên ngoài. Tay chân tê cứng, bước đi rất khó khăn. Nhưng không hiểu sao chàng như bị ánh thanh quang cuối đường dẫn dụ, nên vẫn cắn răng dần bước.

* * * * *

Thuyền Kỳ vào Âm Phong động đã năm ngày đêm mà vẫn chưa trở ra, nỗi lo sợ đè nặng tâm trí người thân của chàng. Thánh Nữ thấy mấy nàng dâu suốt ngày đêm châu chực bên cửa hang, ăn ngủ không yên, dung mạo hốc hác, sa sút liền trấn an :

- Kỳ nhi mang theo lương khô đủ dùng cho mười mấy ngày. Hơn nữa, việc luyện công không phải một sớm một chiều mà xong được. Tất cả chúng ta hãy về nghỉ ngơi, chỉ cần cho Lăng Hồ, Lăng Báo túc trực nơi đây là đủ.

Mọi người tán thành, đêm ấy về phòng nghỉ ngơi chứ không chờ nữa.

Cuối canh ba, một bóng u linh từ trong Âm Phong động lướt ra như một ánh sao băng.

Người này thấy anh em họ Lăng nằm ngáy pho pho cạnh cửa động, mỉm cười rồi phi thân về phía hậu sảnh Tổng đàn. Đám giáo chúng tuần đêm không cách nào phát hiện được. Nhưng khi bóng u linh đến trước cửa phòng thì Hòa Nhân Tuyết Hồ đã đánh hơi được hơi của chủ nhân, luôn luôn vòng tay Tàn nương phóng ra nhảy lên vai chủ nhân rít lên mừng rỡ, Thuyền Kỳ vội ra hiệu cho nó im lặng.

Chàng nhẹ nhàng bước vào, ánh đèn leo lét cũng đủ soi sáng gương mặt kỳ lạ của Thuyền Kỳ. Da thịt chàng dường như trong suốt, để lộ phần xương mặt và những gân máu chằng chịt. Mái tóc xanh giờ đã bạc trắng, đôi tròng mắt màu đen trở thành xám nhạt.

Chàng khêu ánh đèn, soi mặt vào chiếc gương đồng, cổ nén cảm giác ghê tởm trước dung mạo quái đản của mình. Đôi bàn tay chàng cũng vậy, những đốt xương lộ rõ như không hề có da thịt phủ che.

Thuyền Kỳ búng một đạo chỉ phong điểm thủy huyết của Thu Trinh, rồi viết phong thư dài để lại. Chàng cúi xuống hôn lên trán nàng, mùi da thịt nồng nàn quen thuộc khiến chàng động tình, thối tất đèn treo lên giường ôm lấy thân hình nóng ẩm mềm mại của ái thể.

Thuyền Kỳ coi bỏ y phục của cả hai rồi giải huyết cho nàng. Thu Trinh tỉnh giấc nhận ra mình đang lơ lửng nằm trong vòng tay trượng phu, mừng rỡ định hỏi han nhưng đôi môi đã bị chặn lại. Thuyền Kỳ háo hức vuốt ve, hôn hít và ân ái như điên cuồng. Thu Trinh sung sướng lịm người trong cảm giác tột cùng.

Ba khắc sau, hai người rời nhau, mặc lại y phục. Thu Trinh e thẹn hỏi :

- Thiếp nhớ rằng chàng không bao giờ chịu tắt đèn khi gần gũi bọn thiếp. Sao hôm nay chàng lại thích bóng tối?

Thuyền Kỳ thờ dài, trầm giọng đáp :

- Đòi ta từ nay mãi mãi chìm vào bóng tối mà thôi.

Dứt lời, chàng bắt ngò điểm huyết ngủ ái thê rồi xách kiếm rời phòng. Chàng lần lượt vào phòng ba nàng kia, ngắm nhìn lần cuối. Đến cửa phòng phụ mẫu, chàng quỳ xuống lạy tạ rồi băng mình vào đêm tối.

Sáng ra, Thu Trinh tỉnh giấc, không thấy Thuyền Kỳ và Tuyết Hồ, sợ hãi nhìn quanh.

Thấy Long Kiếm và hành lý chẳng còn. Trên bàn là tờ giấy hoa tiên, nàng chụp lấy xem, rú lên thất thanh rồi ngất lịm. Tiếng thét của nàng đã làm kinh động bọn Bách Lan, họ chạy sang đỡ Thu Trinh đặt lên giường rồi gỡ lá thư ra đọc thử. Ba nàng ôm nhau khóc tức tưởi.

Phu thê Thần Kiếm và Độc Y bước vào. Trương Thúc nhanh chóng thăm mạch cho Thu Trinh, ông cau mày suy nghĩ. Thánh Nữ thấy vậy lo lắng hỏi :

- Bệnh tình Thu Trinh có gì khiến thần y phải khó nghĩ?

Họ Trương mỉm cười đáp :

- Tần nương ngất đi vì xúc động chứ không có gì nguy hiểm. Nhưng lão phu chỉ lấy làm lạ là tại sao âm nguyên nàng lại cực kỳ sung mãn, công lực tăng tiến gấp bội.

Vân Phụng gạt lệ dâng lá thư của Thuyền Kỳ cho Thần Kiếm :

- Lão gia! Đây là thư của Kỳ ca lưu lại đêm qua.

Thẩm Thiên Tân giật mình, nhận lấy xem rồi thờ dài nói :

- Kỳ nhi liên tục gặp cảnh thương tâm, thật đáng tội nghiệp.

Ông đưa cho Thánh Nữ và Độc Y cùng đọc. Trương lão giậm chân tiếc nuối quay sang hỏi Tần Thu Trinh :

- Ở đây toàn là những người thân, lão phu hỏi đêm qua Thuyền Kỳ và diệt nữ có gần gũi nhau không?

Thu Trinh thẹn thùng gật đầu, lão hỏi tiếp :

- Có phải giờ đây Tần diệt nữ nghe cơ thể thư thái, sung mãn gấp bội ngày thường không?

Nàng gật đầu, Trương Thúc vuốt râu bảo :

- Thẩm công tử vào Âm Phong động dùng hàn khí chí âm của khối Vạn Niên Hàn Ngọc làm tan nội đan của Địa Long trong người. Nhưng do âm khí quá mạnh nên lâm da thịt bị mất sắc tố, để lộ gân cốt nên dung mạo khó coi. Y mặc cảm về vẻ quái dị của mình mới bỏ đi. Thực ra, chỉ cần gần gũi thê thiếp, truyền bát Âm Nguyên cho họ là hồi phục. Như đêm qua, Thu Trinh đã thu được lợi ích không nhỏ.

Bách Lan u sầu hỏi Thánh Nữ :

- A nương! Chúng ta phải cho chàng biết ngay chuyện này.

Nhược Hồng an ủi các nàng dâu :

- Ta sẽ nhờ Bang chủ Cái bang thông báo khắp giang hồ lời nhắn cho Kỳ nhi rằng bệnh trạng đã có được phương chữa trị. Dù y có bịt mặt thì với Tuyết Hồ trên vai, khó gì mà không tìm được?

Đã có chủ ý, mọi người yên tâm phần nào. Thu Trinh được sự đồng ý của cha mẹ chồng đã cùng Lăng Hồ, Lăng Báo lên đường đến Lạc Dương gặp Quái Cái để nhờ ông giúp đỡ việc tìm Thuyền Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thần Võ cung trung thu bí kíp - Ma Đăng Bạch Cốt

tổng đào vong

của lực lượng này. Đó là chưa kể đến đại sát tinh Ma Đăng Thần Quân, lão bị chỉ vào bụng nhưng không trúng yếu huyệt, có lẽ đã bình phục.”

Chàng đưa mắt quan sát địa hình chung quanh, thấy mé tả thấp thoáng bóng một sơn trang cách chừng ba chục trượng. Có lẽ đó là nơi cư trú của Bạch Cốt chân nhân. Chàng linh cảm tai họa lần này sẽ rất lớn, cố tìm cách cứu vãn đại cục. Thấy chung quanh không có ai, chàng kể tai Thần Thâu nói :

- Trình đường chủ, ta chính là Thắm Thuyền Kỳ đây.

Lão nghe giọng quen thuộc, mừng rỡ định bái kiến. Chàng khoác tay bảo :

- Bất tất phải đa lễ. Ta chỉ muốn biết ngoài người ra, còn bao nhiêu anh em nữa có mặt ở đây?

- Cung bẩm Hội chủ, Huynh Đệ hội vắng mặt người, tự lượng sức nên không chính thức tham dự, chỉ phái thuộc hạ và mười anh em nữa đến thăm dò.

- Tốt lắm! Người cầm sổ bạc này trở lại trấn tìm mua hòa dược và đồ dẫn hỏa. Tìm cách bố trí quanh sơn trang của Bạch Cốt chân nhân. Khi nghe tiếng hú của ta thì lập tức phóng hỏa. Càng tạo được nhiều khói càng hay.

Thần Thâu lãnh mệnh đi ngay.

Đầu giờ thân, Bạch Cốt chân nhân cùng mười tên đệ tử xuất hiện. Lão đã quá thất tuần, râu tóc bạc trắng như tơ, mặt mũi phương phi, trông rất tiên phong đạo cốt. Chân nhân tươi cười vòng tay chào mọi người :

- Kính cáo chư vị anh hùng, lão phu tốn mất hai mươi năm công sức và mấy vạn lượng vàng mà không tìm được Thần Võ cung. Nay tuổi cao sức yếu, biết mình vô duyên với kỳ bảo nên không dám cãi mệnh trời, mời anh hùng thiên hạ tham gia tìm kiếm. May ra, trong hàng ngàn hào kiệt ở đây, có kẻ hữu duyên vào được cấm cung để tuyệt học Võ Đế khôi thất truyền. Lão phu chỉ có một điều kiện là nếu vị nào may mắn thì chỉ được lấy bí kíp võ công, còn vàng bạc châu báu xin để lại cho lão phu an dưỡng tuổi già. Chư vị nghĩ sao?

Mọi người thấy lão tướng mạo phúc hậu, lại có đề nghị rất hợp lý nên nhất tề tán thành.

Chương môn phái Hoa Sơn là Tạ Tri Chương đại diện đáp :

- Ưông chân nhân là người nhân hậu, thông tình đạt lý, khác hẳn lời đồn đãi. Lão phu xin thay mặt đồng đạo vô lâm cảm tạ.

Bạch Cốt chân nhân nghiêm giọng bảo :

- Lão phu cũng xin cảnh báo với chư vị rằng những đường hầm chằng chịt trong lòng núi Mã Yên sơn có một loại nấm cực độc tỏa hương suốt đêm, chỉ từ cuối giờ mao đến đầu giờ thân là có thể vào được. Đó cũng là lý do khiến lão phu thất bại.

Cung chủ Thần cung Đỉnh Thanh Bình cười nhạt nói :

- Nếu chỉ có mấy canh giờ thì làm sao tìm được bí cung. Chân nhân có âm mưu gì chăng?

Ưông Tâm mỉm cười đáp :

- Nếu Cung chủ không tin có thể vào thử xem sao! Giờ là lúc nấm tỏa độc hương rồi.

Đỉnh Thanh Bình quay lại hỏi U Linh Đệ Quân :

- Bồn tào nghe nói thuộc hạ U Linh Cung luyện Cương Thi Ma Công nên không sợ độc. Hộ pháp hãy bảo một tên vào thử xem.

Mạch Thượng gật đầu, gọi một tên đệ tử :

- Hồ Đại! Người chuẩn bị vào hang.

Bạch Cốt chân nhân ung dung quay người đi trước dẫn đường. Hết khoảnh rừng cây là đến chân núi Mã Yên sơn. Một động khẩu cao hơn hai trượng và rộng chừng ấy hiện ra trước mắt quần hào.

Hồ Đại vượt qua bãi cỏ rộng ước mười trượng đi vào hang. Nửa khắc sau, hán lão đảo chạy ra, ngã vật xuống trước mặt mọi người chết tốt. Máu đen từ thất khiếu rỉ ra, da mặt xám xịt. Quần hùng chấn động rừng mình. Bạch Cốt chân nhân tỏ vẻ thương cảm :

- Chỉ vì Cung chủ không tin lời lão phu nên mới chết oan một mạng người. Xin mời chư vị lui gót về trấn dùng cơm chiều và chuẩn bị đèn đuốc. Giờ thìn sáng mai trở lại là vừa.

Mọi người lục tục rời khỏi khu rừng. Nhưng có một người không chịu đi mà lại ẩn thân trên tàng cây rậm rạp, người ấy chính là Thắm Thuyền Kỳ. Chàng tự tin vào sức đề kháng độc của mình, quyết vào hang tìm cho được Thần Võ cung để phá vỡ mưu đồ của Bạch Cốt chân nhân. Dù dụng mạo lão rất phúc hậu nhưng linh cảm của chàng lại nhận thấy sát khí trùng trùng tỏa ra từ con người lão, giống như mũi sắt thép của chiếc bẫy sói.

Biết chắc không còn có ai quanh đây, chàng tung mình xuống đất, lướt nhanh vào hang.

Nhờ ánh tà dương heo hắt, chàng thấy rải rác hai bên đường là những hàng nấm độc xám xịt như màu đá, hương thơm bát ngát. Tiểu Hồ ngóc đầu rít lên báo động, đi sâu thêm mấy trượng nữa, lẫn lóc đó đây là những bộ xương người trắng hếu. Có lẽ họ là tốp đệ tử đầu tiên của Bạch Cốt chân nhân tiến vào hang, khi lão ma chưa nắm được thời khắc tỏa hương của nấm độc.

Thuyền Kỳ gom lấy vài cây đuốc rồi tiến vào trong. Sau hai mươi trượng tính từ cửa hang, chàng đến một thạch động rộng rãi, trần hang cao đến sáu bảy trượng. Vách chung quanh có đến mấy chục khung cửa đá hẹp. Chàng xem xét cẩn thận từng cửa và nhận ra nơi nào cũng có dấu vết ra vào của bọn môn đồ Bạch Cốt.

Chàng đốt cả sáu bó đuốc lên, chăm chú quan sát trần hang. Trên vách và nóc toàn là nấm độc mọc chi chít, dưới ánh đuốc bập bùng, chúng tỏa màu xanh nhạt. Thuyền Kỳ nhìn đến bức vách trước mặt, sững sờ nhận ra trên cao bốn trượng có một vòng tròn to bằng bánh xe ngựa. Không có ánh thanh quang của nấm. Nếu vào đây ban ngày tuyệt đối không thể nhận ra vì màu nấm hoàn toàn tiếp với màu vách núi.

Chàng ngăn người suy nghĩ, cuối cùng kết luận rằng vòng tròn kia chính là một cánh cửa đá nên nấm không thể mọc được. Còn những nơi khác dù sao cũng có lẫn đất cát.

Thuyền Kỳ tắt hai ngọn đuốc, dắt vào thắt lưng, dùng Bích Hồ Công trườn lên vách.

Đến nơi, chàng vận nội lực đẩy thử. Cánh cửa kêu ken két rồi mở rộng. Chàng thận trọng chui vào. Được hơn trượng, đường ngầm rộng ra, có thể đi thẳng người. Cuối đường là một cửa đá khép kín. Ba chữ Thần Võ cung lồ lộ bên trên cửa. Không thấy ổ khóa, chàng vận công đẩy mạnh. Phải dùng đến mười hai thành công lực, chàng mới xô nổi cánh cửa nặng đến hai ngàn cân này.

Thuyền Kỳ thở phào, đốt đuốc bước vào. Thần Võ cung không lớn lắm, chỉ là một thạch động thiên nhiên được sửa sang lại. Đại sảnh ngang chừng ba trượng, dài độ gấp đôi.

Ngoài ra còn có một dãy phòng đục ngầm vào vách núi.

Thuyền Kỳ đi đến cuối sảnh, sững sờ chiêm ngưỡng hai chữ Chính Đạo cân bằng dạ mình châu trên vách. Dưới đó là một hương án bằng đá, có chiếc lư đồng đen lư thừa vài cọng chân nhang.

Chàng cung kính lạy ba lạy rồi bắt đầu thăm dò các phòng. Không có vật gì đáng chú ý trong ba phòng trước. Nhưng trong phòng thứ tư lại chính là ngọa thất phòng và cũng là nơi Võ Đế tọa hóa. Trên chiếc thạch sàng, một bộ xương trắng phều sập sửa mướt nát với thời gian, y phục đã bị lũ mối gặm nhấm sạch sẽ. Sau trăm năm, chẳng còn lại được gì.

Lúc này, chàng ghé ngang thư phòng đã thấy hàng trăm quyển sách rách nát, chỉ đụng vào là tan thành bụi. Dù có là thiên hạ đệ nhất nhân thì kết cục cũng chỉ còn nằm xương tàn, giữa lòng mặt đất quạnh hiu.

Thuyền Kỳ cảm khái cho thân phận của một đấng anh hùng, chàng đốt giá nến trên bàn nhỏ cạnh giường rồi vén áo sụp xuống lạy. Hết lạy thứ ba, chàng định đứng dậy bỗng phát hiện trên cạnh thạch sàng dường như có kẻ nứt vuông vắn. Chàng cầm nến xem kỹ, xác định đây là một ngăn tủ bí mật. Chàng đẩy mạnh nhưng không thấy có tác dụng, liền vận khẩu quyết chữ Hấp trong Âm Dương thần công, đặt tay hữu vào ô đá, vận toàn lực kéo ra. Quả nhiên, cục đá bị hút khỏi vị trí, để lộ một ngăn nhỏ. Trong đó có một bọc vuông vắn, Thuyền Kỳ mở ra xem, sau mấy lớp giấy dầu là một quyển sách bằng da dê. Ngoài bìa là bốn chữ: “Thần Võ bí kíp”. Nhờ được bao bọc cẩn thận và giấu trong hộc đá kín đáo nên bí phổ còn nguyên vẹn. Hơn nữa, da dê bền hơn giấy rất nhiều.

Vái tạ Võ Đế xong, chàng rời cung, đóng chặt các cửa để không ai quấy nhiễu nơi yên nghỉ của Võ Đế. Thuyền Kỳ lại còn dùng thanh đuốc viết lên tường mấy chữ :

“Cảm tạ Chân nhân đã tặng bí kíp!”

Lúc trở ra, đi ngang sơn trang của Bạch Cốt chân nhân, chàng đột nhập vào nhưng thấy lặng lẽ như tờ, không một ánh đèn và cũng chẳng cử người canh gác. Có lẽ họ đều ngủ say cả. Chàng về đến phạm điểm mới là đầu canh một. Bạch Nhật Thần Thâu đang ngồi uống rượu đợi chờ. Thấy bóng chàng, lão mừng khôn xiết nhưng vẫn lặng im.

Thuyền Kỳ chậm rãi bước vào cười khà khà bảo :

- Trịnh lão đệ cho phép ta ngồi chung bàn chứ?

Hai người ăn uống xong đi tìm chỗ trọ qua đêm.

* * * * *

Sáng ra quần hùng lại kéo nhau vào chân núi Mã Yên sơn. Thuyền Kỳ cũng đi theo họ, nhưng Thần Thâu và mười thuộc hạ thì không. Đêm qua, chàng và họ Trịnh đã bàn bạc kế hoạch mở đường thoát thân cho các hào kiệt bốn phương.

Đầu giờ thìn, mọi người tập trung trên khoảng trống trước cửa hang. Nhân số đã tăng thêm vài trăm người mới đến đêm qua. Chàng giật mình nhận ra Tần Thu Trinh và hai gã họ Lăng cũng có mặt bên cạnh Kiếm Tuyệt Đế Quân Đàm Phi Vũ.

Bạch Cốt chân nhân xuất hiện tươi cười vòng tay nói :

- Lão phu sẽ đích thân hướng dẫn chư vị vào trong!

Lão chậm rãi bước vào trong hang, quần hào lục tục theo sau. Đến thạch động bên trong, nhìn thấy hàng chữ lớn trên vách, lão gào lên đau đớn, giọt lệ già nua ứa ra khóe mắt :

- Không ngờ đêm qua có kẻ vào đây phổng tay trên tâm huyết bao năm của lão phu!

Về mặt và thái độ của lão vô cùng thành thực khiến chẳng ai nghi ngờ.

Chân nhân thiếu nữ lẩm bẩm :

- Loại nắm độc này chỉ có mình Độc Y Trương Thúc là trị nổi. Chẳng lẽ lại chính là lão ta?

Quái Cái ngắt lời :

- Chân nhân quên không nhắc đến Ma Đăng Thần Quân, lão ta còn là sư thúc của Độc Y nữa.

Mỗi người góp một câu cũng chẳng đề quyết được ai là thủ phạm. Không Viên đại sư tỏ ý lo ngại :

- Ma Đăng Thần Quân từ ngày bị Tuyệt Hồ công tử đã thương và giải tán giáo phái đến giờ, không thấy xuất hiện. Nếu quả đúng là lão ấy lấy được bí kíp của Võ Đế thì giang hồ khó tránh khỏi tai kiếp!

Cung chủ Mê Âm thần cung bật cười ghê rợn :

- Lão phu dám chắc hung thủ đang có mặt trong hang. Nếu thích thì đem bí phổ ra dâng nạp, bằng không lão phu sẵn sàng dùng Ma âm tiêu diệt hết để tìm.

Quần hào chấn động trước dã tâm của lão, xôn xao bàn tán. Nhân Vân đạo trưởng cười nhạt đáp :

- Người đừng đem Ma âm dọa nạt cho phí công. Đệ tử hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang lúc nào cũng thủ sẵn trăm bạc. Liệu người có thoát nổi hay không?

Đinh Thanh Bình cân phân lợi hại, chẳng dám đổi mạng nên câm họng.

Hoa Sơn chương môn Hận Thiên Kiếm Hạ Tri Chương lên tiếng :

- Bí kíp đã chẳng còn, chúng ta còn ở lại đây làm gì nữa?

Bạch Cốt chân nhân là người ra đầu tiên. Thấy lão đi rất nhanh, Thuyền Kỳ sinh nghi, không hiểu lão định giờ trò gì?

Quả nhiên, ra đến ngoài, quần hùng ngỡ ngàng thấy Chân nhân đang đứng ở bìa rừng, sau lưng là hơn trăm thủ hạ mang đao. Lão bật cười ghê rợn, mắt tỏa hàn quang lạnh lẽo, để lộ vẻ tà ác, nham hiểm. Dứt tràng cười, Chân nhân trầm giọng bảo :

- Lão phu cũng đồng ý với Đinh cung chủ rằng hung thủ hiện có mặt ở đây. Vì vậy đã thả một loại Cổ Độc có tên là Tam Nhật Vọng Hoàng Tuyền vào người chư vị. Không tin cứ thử vận khí xem huyết Mệnh Môn có bị đau nhói hay chẳng?

Quần hào kinh hãi kiểm tra lại kinh mạch thì nghe nhói nhẹ ở Mệnh Môn. Có mấy tay lỗ mãng buông lời chửi rủa lão ma. Bạch Cốt chân nhân rung nhẹ chùm lục lạc trong tay.

Mọi người rung mình vì cảm giác toàn thân đau đớn như bị ngàn vạn kim châm. Lão ma cười nhạt hỏi :

- Sao! Cảm giác đó thế nào? Lão phu dù bị mất bí kíp nhưng thu phục được hơn ngàn cao thủ làm thuộc hạ cũng là thành công một nửa.

Quái Cái cắn giận quát :

- Té ra lão đã có kế hoạch phóng độc trùng từ trước nên mới bày ra việc mở cửa Mã Yên sơn cho quần hào vào!

- Đúng vậy! Chỉ tại các người mù quáng nên mới dẫn xác đến đây!

Thuyền Kỳ nhận ra mình cũng bị trúng Cổ Độc nhưng khi chàng đưa luồng chân khí chí dương đến Mệnh Môn thì Cổ Độc bị tiêu diệt và kinh mạch lại thông suốt. Chàng mừng rỡ bước đến gần Tàn Thu Trình bảo nhỏ :

- Tàn nương! Ta là Thuyền Kỳ đây, nàng cứ đứng im để ta giải độc cho.

Thu Trình vui mừng khôn xiết liếc sang bên tả thấy một lão già da nâu, tóc bạc trắng.

Tiểu Hồ nhận ra nàng rít nhẹ chào.

Thuyền Kỳ đặt ngón trỏ lên thất lung ái thể, truyền công lực chí dương vào. Thu Trinh nghe kinh mạch thông suốt, gạt đầu.

Chàng lại dùng phép truyền âm gọi từng vị Chương môn, Trưởng lão các phái lui về sau để giải độc. Ai nấy đều phấn khởi phi thường. Nhân Văn đạo trưởng được giải đầu tiên, trở ra phía trước tranh luận với Bạch Cốt chân nhân, cố kéo dài thời gian.

Ba khắc sau, chàng đã cứu thêm được tám kiếm thủ Võ Đang và gần trăm tăng nhân La Hán đường. Thuyền Kỳ nghe mệt mỏi, lui vào hang điều tức. Thu Trinh và các cao thủ bạch đạo đứng án ngữ cửa hang để bảo vệ.

Chàng vừa hành công xong, định tiếp tục giải độc cho quần hào thì nghe giọng cười âm u, kinh khiếp quen thuộc của Ma Đăng Thần Quân. Thuyền Kỳ bỏ ra đứng sau lưng Không Văn đại sư quan sát.

Bạch Cốt chân nhân thấy kinh địch xuất hiện, lảo nhảm thần chú phóng Cổ Độc. Ma Đăng Thần Quân thần nhiên chấp tay sau lưng cười nhạt :

- Bỏn Thần quân luyện Ma Đăng đại pháp là thiên hạ đệ nhất thần công, nào có coi đám độc trùng ra gì. Chân nhân làm vậy chỉ uống công thôi!

Bạch Cốt lão ma biến sắc gằn giọng hỏi :

- Té ra chính ngươi là người đã lấy đi bí kíp của Thần Võ cung?

Tổng Linh Quân sùng sốt đáp :

- Bỏn tòa chỉ vừa mới đến đây sáng nay, sao Chân nhân lại đổ tội như vậy? Chẳng lẽ có kẻ đã vào được Bí Cung rồi ư?

Biết lão nói thực, Uông chân nhân hậm hực bảo :

- Đúng vậy! Đêm qua đã có người không sợ chất kỳ độc của năm đá, đã vào hang trộm đi bí kíp, còn để lại mấy chữ trên vách cảm tạ lão phu.

Ma Đăng Thần Quân cau mày nói :

- Chân nhân phí hết hai mươi năm mà không tìm được Thần Võ cung, lẽ nào người này chỉ trong một đêm đã đắc thủ? Có thể đây chỉ là kế nghi binh lừa cho Chân nhân và quần hào bỏ cuộc rồi âm thầm tìm kiếm.

Bạch Cốt gạt mình trước lập luận hữu lý này, lão cao hứng nói :

- Thần quân quả là cao kiến. Giờ ta đã có trong tay hơn nghìn thuộc hạ, việc truy tìm sẽ dễ dàng hơn.

Tổng Linh Quân cười sâu hiểm :

- Bỏn tòa e rằng nếu không giúp một tay thì bá nghiệp của Chân nhân khó mà thành tựu. Vài ngày nữa các phái trong thiên hạ thấy người của họ không trở lại, sẽ đến đây hỏi tội. Lúc đó, Uông lão đối phó thế nào? Chỉ có thần công Huyết Đăng của bỏn tòa là uy hiếp được họ.

Uông chân nhân lạnh lùng hỏi lại :

- Té ra Thần quân muốn chia phần với lão phu ư?

Họ Tổng lắc đầu :

- Không phải thế! Bỏn tòa đã có Ma Đăng thần công, chẳng cần gì đến tuyệt học võ công của Võ Đế. Chỉ mong cùng nhau liên thủ, dựng thành nghiệp lớn.

Phu thê Cung chủ Mê Âm thần cung định bước ra nhập với bọn tà ma, nhưng đã bị người đứng sau lưng đặt chuông vào tử huyệt Mệnh Môn. Người này bảo họ :

- Bạch Cốt và Ma Đăng bản chất hiểm độc. Khi đã nắm được nhị vị trong tay lẽ nào lại chịu buông tha? Không tin cứ lên tiếng hỏi thử? Lão phu có khả năng giải được độc trùng. Nếu nhị vị lập trọng thệ suốt đời không dùng Ma âm để chống lại võ lâm, lão phu sẽ giúp cho. Sau đó, chúng ta cùng nhau tiêu diệt bọn ác ma.

Đinh Thanh Bình biết mình thất thế, cất tiếng gọi Ma Đăng Thần Quân :

- Tổng huynh, chúng ta đều là chỗ thân hữu, Tổng huynh nhờ Uông chân nhân giải Cổ Độc cho hai ta.

Ma Đăng Thần Quân cười khanh khách đáp :

- Bỏn Thần quân rất cao hứng khi thấy Uông chân nhân đã thu phục được Thần cung. Lực lượng của các ngươi sẽ là đội quân tiên phong giúp liên minh Bạch Cốt - Ma Đăng thống trị võ lâm.

Đình Thanh Bình thất vọng, hỏi ý phu nhân :

- Nương tử tính sao?

Bà ta thờ dài đáp :

- Lão ma đã tuyệt tình như vậy, không lẽ chúng ta chịu bó tay chịu chết, đem cơ nghiệp Thần cung dâng hiến và suốt đời làm nô lệ. Chẳng thà một mất một còn cho xong.

Hai vợ chồng nhất thề thề thốt :

- Chúng ta thề sẽ suốt đời chung sống hòa bình với các phái võ lâm, nếu sai lời Lôi Thần đã từ.

Thuyền Kỳ hài lòng bảo :

- Nhị vị cứ đưa chân khí xuống Mệnh Môn, lão phu sẽ tiêu diệt Cổ Trùng.

Chỉ lát sau, phu thê họ Đinh hân hoan nhận ra kinh mạch hoàn toàn thông suốt. Họ quay mặt lại thấy người cứu mình là một lão già lạ mặt.

Ngoài kia, Ma Đăng Thần Quân và Bạch Cốt đã thỏa thuận xong, hai lão nắm tay nhau cười ha hả. Thuyền Kỳ dặn dò Đình cung chủ :

- Bạch Cốt chân nhân không ngờ nhị vị đã được giải độc, vậy hãy bước đến gần họ, xuất kỳ bất ý dùng Ma âm tấn công. Lão phu sẽ theo sau.

Phu thê họ Đinh hiểu ý, già dò thất thủ bước ra, Ma Đăng Thần Quân hỏi nhỏ Chân nhân :

- Ma âm rất lợi hại, phải coi chừng họ trở mặt.

Uông lão cười nhạt :

- Cổ Trùng đã trấn giữ từ huyết, nếu không có thuốc của ta làm sao vận khí được.

Chỉ còn cách ba trọng, Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ nhất loạt vang lên, Ma âm như chiếc chùy sắt nện vào ngực hai lão ma. Dù công lực thâm hậu nhưng họ cũng thọ thương, máu miệng rỉ ra. Cả hai tung mình về phía sau, cố ra khỏi tầm sát thương.

Ma Đăng Thần Quân cảm hận vận thần công bao phủ toàn thân một màn sương màu huyết dụ mờ mờ. Bạch Cốt chân nhân cũng vậy, quanh lão là luồng bạch khí trắng đục hơi tanh. Phu thê họ Đinh lướt đến, võ mệnh Chung Cổ, quyết giết song ma.

Thuyền Kỳ thấy Ma Đăng xuất hiện trên tay Thần quân, liền đốc thúc mọi người vào hang ẩn nấp rồi xách kiếm phi thân đến đấu trường. Vừa đúng lúc Bạch Cốt chân nhân tung ba trái cầu về phía họ Đinh. Chàng vung chưởng đánh bật ra. Hỏa cầu nổ tung bắn ra những tia lửa xanh lè, bám vào sỏi đá mà vẫn cháy rất lâu. Thuyền Kỳ nhận ra đây là loại Lân Hỏa cực kỳ bá đạo, chàng gầm lên, vung kiếm tấn công Uông lão. Công lực chàng giờ đây còn cao hơn trước một bậc nên kiếm chiêu vô cùng uy mãnh.

Chân khí âm hàn trong cơ thể chàng trội hơn nên kiếm quang xanh lè, lạnh lẽo. Lão ma cả kinh, vung Bạch Cốt Kiếm chống đỡ. Nhờ tu vi hơn một hoa giáp, lão cân được đường kiếm chết chóc nhưng bụi tóc trên đầu bị chặt phăng.

Nhân lúc lão đang bối rối gạt những sợi tóc lòa xòa trên mặt, chàng vỗ một đạo chưởng phong băng giá. Bạch Cốt chân nhân vội tung tả thủ đón chiêu, chưởng kinh chạm nhau nổ như sấm động. Vì bất ngờ nên lão ma không vận đủ công lực, máu miệng phun thành vòi, tung mình vào rừng đào tẩu. Đám thuộc hạ ném Lân Hỏa đạn cản đường. Thuyền Kỳ rút lên thánh thốt, báo hiệu cho Thần Thâu rồi rút một trái Thần Oanh vãi giữa đội hình đối phương.

Thần Oanh nổ vang trời, sát hại mấy chục tên võ sĩ áo đen. Ngoài kia, bọn Thần Thâu cũng chiêm ngời hỏa được, tiếng nổ còn lớn hơn Thần Oanh. Sơn trang bốc cháy ngút trời, khói mù theo gió thổi đến đấu trường làm mờ cả Ma Quang của Ma Đăng.

Phu thê họ Đinh nảy giờ phải lúc nhắm, lúc mở chống chọi với Ma Đăng. Nay thấy khói mờ làm giảm độ chói lọi của luồng ánh sáng ma quái, liền lướt đến tấn công.

Thuyền Kỳ quát lên như sấm :

- Rút lui!

Đã có kế hoạch từ trước, hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đi trước mở đường máu đưa quần hào thoát khỏi khu rừng.

Bọn môn đệ của Bạch Cốt chân nhân một số đang cùng sư phụ chữa cháy sơn trang, số còn lại tung Bạch Cốt Lân Hỏa đạn chặn đường. Nhưng những đạo chưởng kinh như bão táp của các nhà sư Thiếu Lâm đã đẩy ngược Hỏa Đạn trở lại, đốt chết chính những kẻ ném ra.

Thuyền Kỳ tung mình về phía Ma Đăng Thần Quân vung kiếm chụp xuống. Tổng Linh Quân thấy kiếm chiêu quen thuộc, nhận ra lai lịch của chàng, đẩy ma cầu đón đỡ. Long Kiếm phá tan ngọn Ma Đăng tiếp tục lướt đến. Thần quân kinh hãi, đảo bộ lùi nhanh, cần đầu lưỡi phun vào trái ma cầu thứ hai để tạo thành Huyết Đăng. Ánh sáng chói lọi đỏ rực bất ngờ lóe lên phá hủy thị giác phu thê Cung chủ Thần cung. Họ đau đớn gào thét như điên loạn.

Thuyền Kỳ chiếu đôi Ma Nhân sáng rực, xuất chiêu “Thái Ất Viên Thành”. Luồng kiếm quang xanh biếc chạm vào Huyết Đăng nổ vang trời. Chàng nghe tâm thất đau nhói nhưng vẫn cắn răng đánh hết chiêu. Kiếm quang liếm vào thân Tổng Linh Quân, rạch ba đường trên ngực và hai vai. Lão gào lên ghê rợn, tung mình đào tẩu.

Thuyền Kỳ biết mình đã thọ thương không thể đuổi kịp bèn quay lại. Chàng búng hai đạo chỉ cách không vào thủy huyết phủ thê họ Đinh rồi gọi mấy tên đệ tử Thần cung đang đứng ở bờ rừng. Chàng bảo chúng :

- Các ngươi mau hộ tống Cung chủ và phu nhân hồi cung. Sau này ta sẽ mời Thần Y Trương Thúc đến Kinh Môn chữa trị cho họ.

Thuyền Kỳ dặn dò xong, rời khỏi Mã Yên sơn. Được hơn dặm đã thấy Thu Trình và anh em họ Lăng đứng đợi bên đường. Nàng mừng rỡ sa vào lòng chàng. Thuyền Kỳ hỏi :

- Mọi người đâu cả rồi?

Lăng Hồ đáp :

- Cách đây hai dặm có một gia trang rộng rãi. Chủ nhân là đệ tử tục gia phái Võ Đang.

Chàng nắm tay Thu Trình phi thân về phía tiêu trấn. Lăng Báo vượt lên trước dẫn đường. Quần hào đang lo nhỏ ở cửa gia trang ngóng đợi, thấy chàng từ xa đã hoan hô vang dội. Linh Vân Kiếm Vương Xương Luân cười ha hả ôm lấy chàng :

- Thảm hiểm diện đúng là phúc tinh của võ lâm. Lần nào cũng xuất hiện đúng lúc để giải vây.

Chàng mỉm cười, bước đến thi lễ với các Chương môn. Quái Cái nóng ruột hỏi ngay :

- Cuộc chiến giữa Ma Đăng Thần Quân và Thần cung kết thúc thế nào rồi?

Chàng thờ dãi đáp :

- Lão ma đã dùng đến Huyết Đăng, dù bị tiểu bối chém ba nhát kiếm nhưng vẫn đủ sức đào tẩu. Còn phu thê Đinh cung chủ đã bị Ma Quang làm mù mất mất rồi.

Không Văn đại sư tỏ ý thương tiếc :

- Tội nghiệp cho họ, vừa mới hồi đầu hướng thiện đã gặp tai ương. Hôm nay nếu không có họ, chúng ta khó thoát thân.

Hận Thiên Kiếm cười nhạt nói :

- Họ bị Thảm công tử đặt tay vào tử huyết nên mới chịu hồi đầu chứ nào phải thật tâm.

Xưa nay, gieo gió gặt bão là chuyện thường tình.

Nhàn Vân đạo trưởng khen ngợi :

- Nhờ mưu kế dĩ độc công độc của Tuyệt Hồ công tử mà diệt trừ được hiểm họa Ma âm cho giang hồ.

Quần hào đồng thanh khen phải.

Trời đã quá ngọ, ai nấy đều nghe đói bụng. Thuyền Kỳ đề nghị mọi người giải tán tìm nơi dùng bữa, sau đó sẽ trở lại đây để chàng giải độc trùng. Nhắc đến Cỗ Độc, họ đều rùng mình, nhớ lại cảm giác đau đớn lúc sáng.

Xuân Phong Đế Quân cũng có mặt trong đám quần hào. Nhìn Thu Trình tươi như hoa nở bên Thuyền Kỳ, lòng lão vô cùng cảm hận. Nhưng lão lại sợ chàng không giải độc cho mình nên bước đến trước mặt chàng vòng tay nói :

- Lão phu và công tử vốn chẳng có oán cừu, việc cũ xin coi như gió thoảng. Lần này nhờ công tử mà mọi người thoát hiểm và Võ lâm Tam Cung cũng chẳng còn bị Thần cung khống chế. Bọn lão phu rất biết ơn!

Xuân Phong Đế Quân và U Linh Đế Quân cũng bước ra phụ họa.

Thuyền Kỳ lạnh lùng bảo :

- Tam vị y tài, nuôi dưỡng tâm xung bá, nhưng cuối cùng cũng bị Thần cung đề đầu cười cợt. Đó chẳng qua là quả báo nhơn tiền. Nếu suốt đời theo chính đạo, dầu chết không sờn lòng thì còn sợ gì ai nữa? Nay nếu muốn tại hạ giải Độc Trùng, phải lập trọng thệ từ bỏ dã tâm đối nghịch với võ lâm.

Ba lão ở thế cùng cực đành phải ưng thuận. Thuyền Kỳ giải cho họ trước để trở về cứu địa. Kiếm Tuyệt Đế Quân đã được chàng giải độc từ trước nhưng không chịu đi mà đòi ở lại tham gia bảo vệ trong thời gian chàng điều trị cho những người khác.

Thuyền Kỳ cố tìm một phương pháp nhanh hơn vì còn đến hơn ngàn người ngộ hại.

Chàng thử lấy kim châm cứu cắm vào huyệt Mệnh Môn rồi dùng lửa đốt thử, quả nhiên cũng có công hiệu. Thần Thâu được lệnh lùng mua hết những bộ kim châm cứu trong vùng và vài trăm cây nến nhỏ. Vì vậy đến trưa hôm sau, Cổ Độc đã bị tiêu diệt. Quần hùng cảm tạ Thuyền Kỳ rồi giải tán.

Thu Trinh đã kể cho trượng phu nghe phương pháp trị bệnh của chàng. Thuyền Kỳ cười khà khà bảo :

- Được phương này quả là thần diệu, song phương cũng có lợi. Ta phải về núi Thiên Thai thực hiện ngay mới được.

* * * * *

Bốn ngày sau bọn Thuyền Kỳ đã có mặt ở Tổng đàn Ma giáo. Mọi người nhìn mái tóc bạc trắng và đôi tròng mắt xám nhạt của nàng mà ứa lệ.

Thần Kiếm nghiêm giọng quở trách :

- Khổng Phu Tử là người có dung mạo xấu xí mà không hề hổ thẹn. Ngươi là kẻ đọc sách sao không hiểu được đạo lý mà lại bỏ người thân ra đi, khiến phụ mẫu đau lòng, lo lắng.

Lần này nếu không tình cờ cứu được quần hào, ta sẽ phạt nặng đấy.

Thuyền Kỳ sợ hãi quỳ xuống nhận lỗi.

Ngoại mẫu chàng là Lý phu nhân cười bảo :

- Chúng ta cũng hãy nên thông cảm với Kỳ nhi. Đang tuổi thiếu niên lại biến thành tóc bạc, tránh sao khỏi thương tâm nghĩ quần. Giờ đây đã có bốn nữ nhân cai quản chặt chẽ, xem hẳn còn chạy thoát đường nào được nữa?

Cả nhà bật cười vui vẻ. Bốn nàng dâu thẹn thùng cúi mặt.

Trong suốt hai tháng trời, võ lâm thanh bình, giang hồ lặng sóng. Cả Bạch Cốt chân nhân lẫn Ma Đăng Thần Quân đều bị Tuyết Hồ công tử đã thương, không thấy xuất hiện.

Phản Thuyền Kỳ, nhờ chia sẻ Âm Nguyên với bốn ái thê nên đã lấy lại được dung mạo cũ. Chàng cũng tận dụng thời gian này nghiên cứu Thần Võ bí kíp. Chỉ vốn vẹn chỉ có ba chiêu Thiên kiếm và năm chiêu Lôi chưởng, nhưng thực ra cực kỳ uyên áo, phức tạp.

Chàng nhận ra có sự tương đồng giữa Lôi chưởng và pho Lôi quyền của cao thủ vô danh để lại. Có thể phối hợp cả hai mà thi triển không hề gặp trở ngại. Quyền phong, chưởng kinh đều phát ra tiếng ì ầm như sấm vọng.

Nhưng trong ba chiêu Thiên kiếm chàng chỉ mới luyện được hai. Chiêu cuối cùng có đến ba trăm sáu mươi thế thức, Thuyền Kỳ không cách nào đánh hết chiêu với tốc độ cần có.

Chàng là người hiếu võ nên quyết tâm học cho được. Nhưng đến sáng ngày cuối tháng sáu, đệ tử Cái bang ở Chiết Giang đã đem thư của Quái Cái đến. Trong thư, lão khản khoản yêu cầu chàng có mặt ở Võ Đang sơn trước ngày rằm tháng bảy. Thuyền Kỳ báo tin này cho song thân và các trưởng bối rồi.

Côn Luân Thần Kiếm tuổi mới hơn ngũ tuần, khí huyết phương cương, lại mang nặng tình thân hiệp nghĩa của một kiếm sĩ nên phản khởi bảo :

- Phải có đại sự gì nên Bạch bang chủ mới cho chim câu hóa tốc mang thư đến. Chúng ta phải lên đường ngay mới khỏi phụ lòng đồng đạo.

Thánh Nữ hiểu rõ lòng trượng phu, tủm tỉm cười bảo :

- Tướng công ngủ vui mười mấy năm, nay muốn vẫy vùng cho thỏa chí phải không?

Lý Bách thấy con rể ngượng ngùng liền đỡ lời :

- Làm thân kiếm sĩ, không đem ba thước gươm ra giúp đời thì học võ làm gì? Có Thiên Tân kèm cặp tiểu quý Thuyền Kỳ, bọn ta cũng yên tâm hơn.

Bốn nàng nghe nói trượng phu lại sắp lên đường vào chốn đao thương, mặt hoa thoáng hiện vẻ u sầu. Thánh Nữ biết ý cười bảo :

- Các người bụng to vượt mặt còn muốn theo phu tướng ra trận nữa ư?

Bách Lan e thẹn đáp :

- Chúng tước nữ biết phận mình, nhưng xin cho Tần thư theo hầu hạ tướng công.

Ngay trưa hôm đó, xong tiệc tổng hành. Thần Kiếm, Độc Y, Thuyền Kỳ, Thu Trinh và hai gã họ Lăng lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Phan An kiểm hạ ai vô diện - Lão tổ hồ biên quy cố hương

Sau mười ba ngày bốn hành, họ đã đến chân núi Vô Đương, lúc đầu giờ Tý.

Giao ngựa cho bọn đạo sĩ tuần sơn, sáu người dùng khinh công lên núi.

Chưởng môn các phái đều đông đủ. Thần Kiếm sụp xuống ôm chân Tiểu Kiếm Vương Thực, Chưởng môn phái Côn Luân gọi :

- Chưởng môn sư huynh!

Từ ngày trở lại Trung Nguyên, bị lôi cuốn vào cuộc chiến với quần ma và thương tích của Thuyền Kỳ, nên Thảm Thiên Tân chưa về Thanh Hải thăm đồng môn. Nay gặp ở đây mừng mừng tủi tủi, ôm nhau sa lệ.

Quái Cái càu nhàu :

- Hai vị đã già rồi mà còn khóc lóc như lũ trẻ. Hãy để ta giới thiệu xong đã.

Vương Thực lau nước mắt, kéo Thiên Tân ngồi xuống bên mình. Thuyền Kỳ dắt Thu Trinh đến bái kiến.

Chờ mọi người an tọa xong, Bang chủ Cái bang hắng giọng bảo :

- Lão hóa tử ta không phải là địa chủ nhưng cũng xin thay mặt lão mẫu trâu Nhân Văn chủ trì cuộc họp hôm nay.

Lão chỉ hai đạo sĩ trung niên ngồi đối diện Thần Kiếm :

- Đây là Cửu Hoàn Kiếm Trương Phụ Tân, Chưởng môn phái Không Động. Còn người này là Lãnh Kiếm Tào Y Thiên, Chưởng môn phái Điểm Thương.

Hai người đứng dậy vòng tay chào bọn hào kiệt, Trương Phụ Tân nói :

- Không Động và Điểm Thương ở tận phía Nam, đường xa vạn dặm nên ít có mặt trong những thịnh hội hay phong ba của võ lâm, nhưng vẫn một lòng phù trì chính đạo. Từ lâu đã nghe danh Tuyệt Hồ công tử là ngọn đèn sáng của võ lâm, phúc tinh của giang hồ, nay được diện kiến thật muôn vàn vinh dự.

Lãnh Kiếm Tào Y Thiên là người tế nhị, hướng về Thần Kiếm tươi cười bảo :

- Thảm huynh hồi kinh sau mười ba năm dài, đã trở thành giai thoại võ lâm. Lại có được ái tử anh hùng cái thế, tại hạ xin chúc mừng.

Thảm Thiên Tân cười ha hả đáp :

- Tào huynh quá lời! Thảm mỗ sống được là nhờ thê tử hết lòng chữa trị, có gì đáng gọi là giai thoại. Còn Kỳ nhi may mắn, lập được chút công nhỏ cho võ lâm, cũng chỉ là bổn phận của người hiệp khách.

Quái Cái gạt đi :

- Các vị tung hứng như thế là đủ rồi, để lão phu đi vào việc chính.

Lão ra hiệu cho hai lão Lãnh Kiếm và Cửu Hoàn Kiếm. Họ lặng lẽ cởi áo, để lộ thân trước chẳng chịt những vết sẹo. Đáng nói là những vết thương ấy của hai người giống hệt nhau, không sai một nét.

Thần Kiếm nhờ luồng chân khí Dương Cương hùng mạnh của Thuyền Kỳ làm căn bản nên đã luyện được Thái Ất Quy Nguyên Cang Khí và nghiên cứu cả kiếm thuật vô thượng của Quy Nguyên Bảo Lục. Nhờ vậy võ công của ông tăng tiến vượt bậc. Khi quan sát thân trước hai vị Chưởng môn, ông kinh hãi tán dương :

- Chiêu kiếm này đáng gọi là tuyệt kiếm!

Không Từ thiên sư thờ dài :

- Chỉ với một chiêu kiếm mà đã bại được một cao thủ bậc nhất như hai thí chủ đây, lão nạp vô cùng lo lắng. Chẳng hay công tử có cao kiến gì không?

Thuyền Kỳ kính cẩn đáp :

- Người đánh chiêu kiếm này đã dùng phép Ngự kiếm, chiêu thức lại cực kỳ biến ảo.

Có lẽ gã còn trẻ, chưa tới tuổi tam tuần.

Tào Y Thiên khép vạt áo, dơ ngón cái khen ngợi :

- Chỉ nhìn kiếm thương mà biết được tuổi tác của người cầm kiếm. Bản đạo vô cùng bội phục. Nhưng sao công tử lại đoán ra?

Chàng nghiêm nghị nói :

- Vì y còn trẻ nên không sợ chúng ta dựa vào kiếm thương để tìm ra cách phá giải.

Nếu là kẻ lão luyện, chẳng bao giờ dùng cách này để dương danh.

Chưởng môn phái Hoa Sơn, Tiểu Kiếm Hạ Tri Chương hiểu kỳ hỏi :

- Thế công tử đã tìm ra cách khắc chế chiêu này chưa?

Chàng gật đầu :

- Xin nhị vị Chưởng môn xem thử có phải người ấy đã đánh chiêu này hay không?

Dứt lời, chàng chậm rãi bước đến vách khách sảnh thi triển chiêu kiếm. Lúc chàng dừng tay, trên lớp vải hiện ra những vết chém giống hệt như trên da thịt của hai người.

Tào Y Thiên và Trương Thụ Tân vỗ bàn các nhận :

- Đúng là chiêu này!

Mọi người trầm trồ khen ngợi. Thiên Tân cao hứng nói :

- Chỉ lo hấn còn những chiêu lợi hại hơn chứ chỉ một chiêu này thì không đáng sợ!

Thuyền Kỳ gật đầu kính cẩn thưa :

- Thân phụ dạy rất phải, đây chỉ là chiêu đầu của pho kiếm pháp thượng thừa.

Thiên Tân hài lòng, quay sang họ Tào hỏi :

- Tào huynh! Chẳng hay sự việc thế nào? Và gã đó là ai?

Lãnh Kiếm ngưng ngừng kể lại :

- Cách đây ba tháng, một chàng trai tuổi độ hai mươi lăm đến núi Đỉnh Thương ở Quảng Tây và đạo quán Không Động trên ngọn Phất Sơn xin tị kiếm. Gã tự xưng là Tổng Linh Long, nam tử của Giang Nam Thất Hiệp Tổng Linh Quân. Linh Long bảo rằng gã tự biết hành vi của phụ thân mình là đại ác, nhưng phận làm con không thể không báo thù. Gã ra điều kiện rằng nếu thắng bọn lão phu bằng một chiêu thì hai phái Đỉnh Thương và Không Động phải bẻ môn đứng một năm. Và Chưởng môn phải tìm cho được Tuyệt Hồ công tử để nhấn lời phò ước trên núi Võ Đang ngày rằm tháng bảy. Nếu Thuyền Kỳ không có mặt, gã sẽ lần lượt khiêu chiến với các phái.

Nhân Văn đạo trưởng thở dài :

- Tổng Linh Long dùng chiêu bài tị kiếm, khiến chúng ta vì thanh danh không thể từ chối. Nhưng các phái bạch đạo đóng cửa một năm thì chính là cơ hội cho ma kiếp tung hoành.

Chưởng môn phái Nga Mi là Tinh Nhân sư thái góp ý :

- Ma Đăng Thần Quân là thúc công của Tổng Linh Long. Không chừng đây chính là kế hoạch của lão ma. Bước đầu không chế được hai phái Đỉnh Thương, Không Động là lão đã có cả một vùng phía Tây nam Trường Giang.

Nghe lập luận của sư thái, Không Thiện đại sư gật đầu khen :

- Sư thái quả là cao kiến!

Quái Cái trầm giọng bảo :

- Đệ tử Cái bang ở Chiết Giang đã điều tra được lai lịch của họ Tổng. Gã là đệ tử của Thông Thiên giáo chủ Tổng Linh Triệt. Năm mười hai tuổi được

Nam Hải lão tổ thu làm truyền nhân, học nghệ trên đảo Hải Nam. Có lẽ Ma Đăng Thần Quân đã tìm đến đây liên kết với Linh Long.

Quần hào chấn động khi nghe nhắc đến danh hiệu Nam Hải lão tổ. Trong năm mươi năm qua, lão đã ba lần vào Trung Thổ, mời các đại cao thủ võ lâm Trung Nguyên tỉ võ. Cả ba lần đều toàn thắng, chỉ có mình Thái Ất chân nhân - sư tổ của phái Côn Luân - là chịu được lão đủ trăm chiêu.

Quái Cái nói tiếp :

- Tin tức từ Nam Hải đưa về cho biết Tổng Linh Long là đệ nhị cao thủ vùng biển Nam, chỉ kém Nam Hải lão tổ một bậc. Nghe đồn gã đã gặp kỳ duyên - ăn được Thiên Niên Hải Sâm nên công lực cực kỳ thâm hậu.

Hận Thiên Kiếm thở dài :

- Hèn gì gã có thể đã bại Trương huynh và Tào huynh trong chỉ một chiêu. Chúng ta chỉ còn trông cậy vào Thẩm công tử mà thôi.

Thuyền Kỳ vòng tay thưa :

- Văn bối xin tận lực!

Quái Cái cười khà khà :

- Đã có Tuyệt Hồ công tử gánh vác đại sự, sao lão mũi trâu không dọn yểm đải bọn lão phu một bữa?

Nhân Vân đạo trưởng mỉm cười :

- Bản đạo đã liệu trước rằng Bạch lão huynh sẽ đòi rượu. Xin mời chư vị sang khách sảnh.

Ngay chiều hôm ấy, Thuyền Kỳ bắt tay luyện kiếm vì chàng đánh giá rất cao kiếm thuật của Tổng Linh Long. Từ ngày xuất đạo, chàng chưa từng gặp kiếm thủ xứng tay. Nay họ Tổng cũng luyện được thuật Ngự kiếm, khiến chàng vô cùng hào hứng.

Đầu giờ tỵ ngày rằm tháng bảy, Tổng Linh Long được một đạo sĩ tuần sơn đưa lên núi.

Gã cực kỳ anh tuấn, mặt trắng như ngọc, mũi thẳng, môi son, đôi mày chữ nhất đen nhánh.

Nhưng có điều nhãn quang chất chứa đầy sát khí và thù hận. Gã lạnh lùng vòng tay nói :

- Tại hạ xin cảm tạ chư vị Chương môn đã đến chứng kiến cuộc độ kiếm hôm nay!

Thuyền Kỳ mỉm cười hỏi :

- Sao lệnh thúc công không đến dự khán?

Gã giật mình bối rối, không ngờ chàng lại biết mối quan hệ hiện tại của mình với Tổng Linh Quân. Gã bật cười cao ngạo đáp :

- Dù có mặt Thần quân hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng đến kết quả ngày hôm nay!

Dứt lời gã rút kiếm ra. Thanh kiếm của gã tuyền một màu đen bóng, bản nhỏ bằng nửa kiếm thường và dài hơn một gang tay.

Thuyền Kỳ chậm rãi rút Long Kiếm dựng thẳng trước mặt chờ đợi.

Linh Long nắm chuôi kiếm bằng cả hai tay, chỉ thẳng về phía địch thủ, sát khí từ lưỡi kiếm và thân hình họ Tổng tỏa ra lạnh lẽo. Ngược lại, Long Kiếm vẫn mờ nhạt như chẳng hề có chút chân lực.

Thời gian nặng nề trôi qua, đã gần nửa canh giờ mà chưa ai dám xuất thủ trước. Mặt trời thu bắt đầu gay gắt như đổ lửa. Thuyền Kỳ chuyên luyện Âm Dương thần công, cơ thể tự điều hòa nóng lạnh nên không bị ảnh hưởng bởi ánh nắng. Nhưng Linh Long thì khác, mồ hôi trán bắt đầu tuôn ra đọng thành giọt chảy xuống mắt. Gã biết không thể so định lực với Thuyền Kỳ nên động thủ trước.

Quả nhiên gã không sử dụng chiêu kiếm đã ghi dấu trên người hai lão Chương môn.

Thân ảnh gã hòa với kiếm quang lướt đến như thiểm điện.

Thuyền Kỳ xuất thủ sau gã nhưng khinh công của chàng lại nhanh hơn. Chiêu “Kiếm Đảo Ngân Hà” với tám thành công lực đã chặn đứng đường kiếm của đối phương. Kiếm khí chạm nhau nổ vang, hai người dội ngược ra sau.

Lần đầu chạm kiếm chỉ là để thăm dò, không mang lại kết quả nào. Linh Long gầm lên đánh chiêu thứ hai. Thuyền Kỳ thấy kiếm kinh như vũ bão, dồn thêm hai thành công lực nữa, xuất chiêu “Thái Ất Viên Thành”.

Chỉ nghe tiếng kiếm chạm vang rền hơn trước cũng đủ biết hai người đều nặng tay.

Ngực áo Thuyền Kỳ bị rạch nát nhưng trên má Linh Long đã có vết máu. Gã vẫn tự hào về dung mạo tuyệt thế của mình nên cắn hận vung kiếm xông vào. Lần này kiếm ánh trùng trùng, kiếm khí xé không gian bắn ra những đốm hàn tinh xanh ròn.

Chàng biết rằng gã đã dùng đến sát chiêu, bèn thi triển chiêu thứ nhất trong Thần Võ bí kíp - “Thần Kiếm Tà Huy”. Hồng quang rực rỡ như ánh chiều tà, nhuộm đỏ cả không gian.

Sức nóng kinh hồn từ kiếm quang dập tắt những đốm hàn tinh và luồng kiếm khí lạnh lẽo của đối phương. Linh Long kinh hãi định tháo lui nhưng Long Kiếm đã bao phủ toàn thân.

Thuyền Kỳ bỗng sinh lòng bất nhẫn, cố dừng kiếm chiêu. Linh Long đau đớn hự lên, lao đảo lùi lại ba bước. Toàn thân gã đầm máu, mặt bị bốn năm đường kiếm rạch nát, từ vai đến thắt lưng chỉ chút kiếm thương ngang dọc. Tuy nhiên không trầm trọng lắm.

Thuyền Kỳ nghiêm giọng bảo :

- Ta không nở tuyệt đường hương hỏa của họ Tống nên tha cho các hạ một lần. Giang Nam Nhất Hiệp dùng độc phản giết hại hơn ba trăm hào kiệt võ lâm. Thử hỏi, hậu nhân của những người ấy có căm thù họ Tống hay không? Sao các hạ chẳng thức ngộ được điều ấy?

Tống Linh Long điểm huyết chỉ huyết, bật cười ghê rợn nói :

- Ngươi nói không sai, phụ thân ta giết người phải đền mạng. Nhưng mối thù hủi dung mạo hôm nay, Linh Long ta quyết phải báo phục.

Thuyền Kỳ trầm giọng :

- Các hạ cũng biết rằng trong phép Ngự kiếm thì chiêu thức đã phát ra không thể thu hồi được. Ta không có ý tàn phá cái đẹp trời cho của các hạ.

Linh Long hậm hực nói :

- Chứ không phải ngươi ghen ghét về anh tuấn của ta nên tìm cách hủy diệt?

Thu Trinh nghe gã vu khống phu tướng lại giận dữ bước ra :

- Phu quân của ta dung mạo không tuấn tú nhưng là bậc chính nhân quân tử, anh hùng cái thế, chứ đâu phải là kẻ tiểu nhân mặt trắng, bất tài như ngươi!

Linh Long thấy nàng xinh đẹp tuyệt thế, hấn nhục nhã, cứng họng quay đầu đi mất.

Quái Cái thờ dài :

- Gã này tính tình nhỏ hẹp, sau này chắc chắn sẽ liên thủ với Ma Đăng Thần Quân khuấy đảo giang hồ.

Nhân Văn đạo trưởng tiếp lời :

- Đó là chưa nói đến Nam Hải lão tổ thấy y bất thành nhân dạng, sẽ vào Trung Nguyên tìm Thuyền Kỳ.

Chàng cười khỏ tiếp :

- Văn bối mới sử dụng chiêu này lần đầu nên không biết uy lực của nó lại khủng khiếp như vậy.

Côn Luân Thần Kiếm tỏ ý e ngại :

- Lão tổ tuổi hơn tám mươi, công lực vượt ngoài hoa giáp, Kỳ nhi khó mà chống đỡ nổi.

Chàng gạt đầu :

- Hải nhi cũng biết điều ấy, nhưng trong bí kíp Thần Võ cung còn một chiêu kiếm cuối cùng. Nếu luyện thành may ra thắng được Nam Hải lão tổ.

Không Từ thiền sư gạt mình :

- Té ra người vào Mã Yên sơn đêm ấy chính là công tử ư? Vậy là lão nạp yên tâm rồi.

Dùng cơm trưa xong, Thần Kiếm cáo từ đi theo Tiểu Kiếm Vương Thúc về núi Côn Luân.

* * * * *

Thuyền Kỳ nhớ đến phu thê họ Đinh nên mời Độc Y Trương Thúc cùng mình đi núi Kinh Môn để xem có cách nào phục hồi nhãn lực cho họ hay không?

Trưa ngày mười tám tháng bảy, bọn chàng đã đến trước cửa Thần cung. Thạch môn đóng kín, bụi phủ dày như đã lâu không hề mở ra.

Lăng Hồ lấy cán đao gõ cửa. Lát sau, hai tỷ nữ bước ra hỏi :

- Thần cung tạ khách đã hai tháng nay, xin hỏi chư vị cần gì?

Thu Trinh cười bảo :

- Nhờ hai tiểu muội vào báo với Cung chủ rằng có Tuyết Hồ công tử và Thần Y Trương Thúc đến bái kiến.

Một ả chạy vào thưa lại, nửa khắc sau trở ra, cung kính mời khách vào.

Khách sánh ở ngay phía trước, tỷ nữ mời ngồi châm trà. Phu thê họ Đinh được đệ tử dẫn ra, cả hai hình dung tiêu tụy, chẳng còn vẻ oai phong như trước nữa. Đinh Thanh Bình gượng cười vòng tay nói :

- Không ngờ công tử lại bỏ hận thù cũ, đưa Thần Y đến thăm vợ chồng ta. Bôn Cung chủ vô cùng cảm kích.

Độc Y cười khà :

- Lão phu đây cũng nhờ Thẩm công tử mà trở lại chính đạo, được đồng đạo yêu thương. Nay Cung chủ quyết chí hồi đầu, bọn lão phu cũng cố sức tìm phương phục hồi thị lực cho nhị vị.

Phu thê họ Đinh cảm động đến ứa nước mắt. Sau khi thăm mạch, hỏi han, Trương Thúc bàn với Thuyền Kỳ :

- Theo thiên ý của lão phu thì Ma Quang của Huyết Đăng đã phong bế ba huyết Dương Bạch, Ty Túc, Toản Trú của họ. Vì vậy khí huyết không thể lưu thông đến nuôi nhân cầu. Nay chỉ cần công tử dùng Âm Dương thần công phá tan những hạt máu đóng ở ba huyết đó là đủ.

Chàng theo sự chỉ dẫn của lão, đặt hữu thủ vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Cung chủ, dồn luồng chân khí chí dương đi đến ba huyết kia. Quả nhiên, hai người thoát khỏi cảnh tối tăm, dù chỉ bằng ba phần lúc trước. Thần Y trấn an họ :

- Vong mạc đã lâu không có máu nuôi dưỡng, chẳng thể nào một sớm một chiều hồi phục được. Lão phu sẽ kê một toa thuốc, sau hai tháng sẽ bình phục như xưa.

Hai người sụp xuống lạy tạ :

- Tướng kiếp này chìm trong tăm tối, chỉ muốn chết cho xong. Nay nhờ ơn tái tạo thấy được ánh dương quang, chúng tôi suốt đời tạ dạ.

Thuyền Kỳ mời đứng dậy :

- Nhị vị quá lời, chút công lao nhỏ mọn nào có đáng gì. Chỉ mong nhị vị đem sức phò trợ chính nghĩa võ lâm là bọn tại hạ vui dạ lắm rồi.

Đinh phu nhân là phận đàn bà, thoát khỏi cảnh đui mù còn mừng hơn sống lại, nàng tươi cười ra lệnh cho thị tỳ bày tiểu yến.

Hai bên thù tạc bàn chuyện giang hồ. Đinh cung chủ nghe nói đến Nam Hải lão tổ và Ma Đăng Thần Quân, nghiêm mặt kể :

- Ngày sư phụ bốn tòa còn tại thế, người có bảo lão tổ chuyên luyện Đồng Tử Nhất Nguyên Công. Dù chưa đến mức kim cương bất hoại nhưng luồng Cương Khí hộ thể rất vững chắc. Nếu không có thần binh, khó mà phá được. Kiếm thuật của lão lại cực kỳ huyền ảo, hiểm ác có thể nói sau Vô Đế, lão là người có võ công cao nhất. Trong vòng trăm năm nay.

Thuyền Kỳ cảm tạ rồi cáo từ. Bảy ngày sau họ về đến núi Thiên Thai.

Thời gian qua mau, thấm thoát đã sắp đến ngày trung thu, Thuyền Kỳ vẫn chưa hoàn tất chiêu “Thiên Kiếm Vô Tâm”. Nhưng bản lãnh chàng cũng tiến thêm một bậc.

Chỉ còn hơn hai tháng nữa là bọn Bách Lan khai hoa nở nhụy. Mỗi lần nhắc đến lũ nội tôn sắp ra đời Thần Kiếm đều cao hứng vui mừng.

Nhưng trưa ngày mười ba tháng tám, thư phó ước của Nam Hải lão tổ đã đến tay Thuyền Kỳ. Lão mời chàng đến Động Đình Hồ tỉ kiếm. Hôm sau lại có thư của Bang chủ Cái bang báo rằng tin tức về cuộc phó ước đã lan truyền khắp giang hồ. Hào kiệt bốn phương đã lên đường đến Hồ Nam quan chiến. Ngày Trùng Cửu này, các nhóm bạch đạo đều có mặt để hỗ trợ tinh thần cho chàng.

Không khí Tổng đàn Ma giáo lạnh lẽ, nặng nề. Thanh danh của Nam Hải lão tổ đã khiến mọi người lo lắng cho sinh mạng Thuyền Kỳ. Nhưng chàng vẫn thần nhiên mỉm cười, chú tâm vào luyện pho Lôi chưởng và Lôi Quyền.

Còn sáu ngày nữa là đến kỳ hạn, Lý Bách giao Tổng đàn lại cho Đại hộ pháp Thôi Hạo, dẫn đoàn người lên đường. Chiều ngày mùng tám, họ đến núi. Hơn ba ngàn hào kiệt thiên hạ đã dựng lều quanh hồ từ mấy ngày trước, chưa kể một số đến sớm hơn, dành được phòng trong những khách điểm gần đây.

Thuyền Kỳ xúc động khi thấy họ đồng thanh hô vang :

- Tuyết Hồ công tử! Tuyết Hồ công tử!

Chàng vòng tay cảm tạ họ rồi đi về phía ngọn đại kỳ Huynh Đệ hội. Giã Đào và các vị Đường chủ đứng đầu đoàn quân hai trăm người nhất tề chào đón :

- Huynh Đệ hội bái kiến Hội chủ.

Giã Đào háng giọng thưa :

- Cung bảm Hội chủ, bốn Hội đã chuẩn bị sẵn nơi chốn ăn nghỉ. Xin mời Lý Bang chủ, Thẩm đại hiệp và chư vị.

Một dây lều vải, nền trải lụa dày khiến mọi người thích thú. Chiếc lều lớn nhất có cắm đại kỳ là nơi nghỉ ngơi của Hội chủ và bốn vị phu nhân. Dù bụng đã lớn, nhưng các nàng đều năng nặc đòi theo. Đường như Thuyền Kỳ đã nắm chắc phần thắng nên không hề từ chối.

Thuyền Kỳ hài lòng bảo :

- Cảm tạ Giã lão và anh em đã lo lắng chu đáo.

Lý phu nhân thấy có cả phòng tắm kín đáo ngay say lều. Bà vui vẻ khen ngợi :

- Kỳ nhi có được những thuộc hạ giỏi giang như vậy, ta rất yên lòng.

Tắm gội xong, Thuyền Kỳ ra họp mặt với Huynh Đệ hội ngay bãi trống trước cửa đại bản doanh. Nếu chàng không phải là Hội chủ của bang hội nhỏ bé này thì Hội đâu thể chiếm cứ một diện tích rộng rãi như vậy.

Hào kiệt thiên hạ đều là người kẻ coi trời bằng vung, nhưng vì kính ngưỡng Tuyết Hồ công tử nên tôn trọng Huynh Đệ hội.

Phi La Hán cười hề hề thưa :

- Bảm Hội chủ, bốn hội tuy sanh sau đẻ muộn, nhưng nhờ danh thơm của Hội chủ, đã được nhiều người đến xin gia nhập. Hiện nay nhân số đã lên đến tám trăm người.

Chàng hỏi lại :

- Như vậy chúng ta giải quyết vấn đề sanh kế thế nào?

Giã Đào đáp thay :

- Lão phu đã cho đóng hai chục chiếc thuyền lớn, nhận chở hàng hóa xuôi ngược Trường Giang và đang định mở một tiêu cục. Hội chủ có cao kiến gì chăng?

Thuyền Kỳ mỉm cười :

- Giã lão quả có tài kinh tế, ta không thể bì được. Nhưng phải đốc thúc anh em chuyên cần luyện võ mới mong hoàn thành công việc.

Khoái Đào đỡ lời :

- Hội chủ yên tâm, bọn thuộc hạ đã từng vào sanh ra tử nên không dám lơ là.

Tần Thu Trình đang ngồi cạnh chàng kê tai bảo :

- Tướng công! Nếu vậy chúng ta giao công việc áp tải kim sa từ Nam Lĩnh về Tây An.

Chàng gật đầu bảo Hồ Nam Thần Trọng :

- Để khai trương tiêu cục Huynh Đệ, ta sẽ giao việc bảo tiêu kim sa từ Nam Lĩnh về Diên An cho anh em.

Mọi người phấn khởi hoan hô như sấm. Ma Yêu kiếm khách Đỗ Tang, Đường chủ Kiếm đường, tuổi đã hơn lục tuần nên thận trọng hỏi :

- Trong cuộc chiến ngày mai, Hội chủ nắm được bao nhiêu phần thắng?

Câu hỏi này làm chùng hấn bao nhiêu trái tim. Họ lắng nghe câu trả lời.

Thuyền Kỳ thần nhiên đáp :

- Chỉ có năm phần, nhưng còn tùy thuộc vào việc Nam Hải lão tổ có thực sự đáng sợ như lời đồn hay không?

Nói xong, chàng tuyên bố giải tán, trở lại lều lớn. Thấy ba nàng kia đang an giấc, Thu Trình kéo chàng ngồi xuống góc lều thủ thi :

- Hôm trước Đình cung chủ có nói lão tổ luyện thành cương khí hộ thân, sao chàng không dùng tiểu kiếm?

Chàng neho mắt khen :

- Nương tử đã đoán được ý ta rồi đó.

Tối đến, thủ lĩnh các phái bạch đạo đến thăm chàng. Bạch Nhật Thần Thâu và Thiểm Điện Phi Dao Lý Thất tất bật điều động thuộc hạ sắp tiệc rượu trên bãi cỏ, quanh đồng lửa hồng. Ma giáo Giáo chủ và Thảm Thiên Tân hân hoan chào đón, hỏi han.

An tọa xong, Không Văn đại sư hỏi ngay :

- Chẳng hay công tử đã liễu ngộ chiêu “Thiên Kiếm Vô Tâm” chưa?

Thuyền Kỳ kính cẩn đáp :

- Vẫn bối kém coi nên vẫn chưa luyện xong. Nhưng có lẽ cũng chưa cần đến chiêu ấy.

Thấy chàng lộ vẻ tự tin, mọi người rất phấn khởi.

* * * * *

Sáng ngày Trùng Cửu, các lều trại đều được xếp gọn. Quân hùng tụ tập quanh hồ chờ đợi. Giữa giờ thìn, đoàn người của Nam Hải lão tổ xuất hiện, Lão tổ mặc thanh bào, thân hình to lớn, râu tóc bạc trắng, tướng mạo phương phi và uy vũ. Cạnh lão chính là Tổng Linh Long, toàn thân hắc y, mặt che kín bằng khăn đen. Lão tổ nghiêm giọng vòng tay nói :

- Lão phu đã hơn hai mươi năm không trở lại, hùng tâm nguội lạnh, chẳng muốn dương danh như trước. Nhưng nay tiểu đồ Tổng Linh Long bị Thuyền Kỳ đã thương, hủy hoại dung mạo. Tiếng là tha chết nhưng thực ra còn đáng sợ hơn cái chết, vì vậy, lão phu mới lẻ thân già đến đây xem kiếm thuật họ Thảm thế nào. Không ngờ đồng đạo võ lâm lại có lòng đến dự khán, lão phu xin đa tạ.

Quái Cái ứng tiếng :

- Tuyết Hồ công tử vì chút tông tự của họ Tống nên không nỡ xuống tay. Đáng lẽ lão tổ phải khuyên y tu chí, lấy vợ sanh con, để Tống gia khỏi tuyệt đường hương khói, cho đứng đạo trời. Sao lại phủ nhận lòng nhân của họ Thảm?

Quần hùng đồng thanh hô lớn :

- Đúng vậy!

Một phụ nhân già yếu được tỳ nữ đỡ hai bên, len ra phía trước cao giọng nói :

- Mười bốn năm trước, Tống Linh Kiệt dùng quỷ kế giết một lần hơn ba trăm mạng.

Phu quân ta cũng phơi thây dưới làn tuyết Thiên Sơn, bỏ ta bơ vơ sầu khổ trên đời. Tuyết Hồ công tử đã thay mặt những người yếu đuối như bọn ta để đòi lại công đạo. Lão đã già mà sao không thông tình đạt lý chút nào vậy? Nếu Thảm công tử giết luôn cả Tống Linh Long kia, cũng chưa đủ bù đắp nỗi đau đớn của mấy trăm cô nhi quả phụ.

Nam Hải lão tổ tái mặt, không biết phải nói sao. Mấy trăm hậu nhân của những hào kiệt tử nạn năm xưa, mỗi người một câu chửi mắng Nam Hải lão tổ. Lão là bậc anh hùng cái thế, được cả thiên hạ trọng vọng. Vậy mà nay vì việc riêng của ái đồ, phải chịu nhục nhã, mang tiếng hồ đồ. Lão giận dữ quát lên như sấm :

- Im ngay! Lão phu xin nhận mình hồ đồ, nhưng chẳng lẽ lại chịu về không? Nếu họ Thảm cảm thấy không địch lại lão phu, cứ ngo lời tội lỗi là đủ.

Giọng nói của lão vang dội, khiến mọi người im tiếng, chờ đợi thái độ của Thuyền Kỳ.

Trong thâm tâm họ không muốn chàng chết dưới tay lão tổ, nên rất mong chàng xin lỗi lão nhân. Lão đáng bậc tổ phụ của chàng, nếu có phải xuống nước, cũng chẳng có gì nhục nhã.

Thuyền Kỳ vòng tay nói với quần hào :

- Cảm tạ chư vị đã có dạ quan hoài. Nhưng Thảm mồ thà chết chứ không để chính đạo lu mờ. Trừ gian diệt bạo là bổn phận của người võ sĩ. Tha chết cho Tống Linh Long là làm sáng tỏ đạo nhân của trời đất, sao gọi là có lỗi? Thảm mồ dù bất tài cũng xin hầu lão tổ vài chiêu.

Thảm Thiên Tân cao hứng hét lớn :

- Hào hài tử! Thảm gia có được hậu nhân như ngươi, tổ tiên nơi chín suối cũng vui lòng.

* * * * *

Quần hào sa nước mắt hoan hô như sấm động. Nam Hải lão tổ thấy mọi người hết lòng ngưỡng mộ Thuyền Kỳ, tự biết nếu hôm nay mình có giết chàng thì thanh danh bao năm cũng trôi theo dòng nước. Suốt đời mang tiếng hồ đồ, bất nhân.

Thuyền Kỳ bước đến trước mặt lão, kính cẩn nói :

- Xin được lĩnh giáo tiền bối!

Thấy trong tay chàng chỉ có một thanh tiểu kiếm dài hơn gang tay, cả lão tổ lẫn quần hào đều kinh ngạc. Lão nhú mày hỏi :

- Sao công tử không dùng trường kiếm?

Chàng mỉm cười đáp :

- Đối với bậc kiếm tiên như tiền bối thì văn bối có dùng kiếm cũng bằng thừa. Nhưng cũng xin thưa rằng Tiểu Kiếm này là thần binh sắc bén vô song, mong tiền bối lưu ý.

Nam Hải lão tổ thăm phục tính quân tử của chàng, hiền hòa bảo :

- Lão phu xin cảm tạ thành ý của công tử.

Lão rút thanh trường kiếm giống hệt thanh của Tổng Linh Long, chỉ mũi kiếm xuống đất nói :

- Mời công tử xuất chiêu trước!

Thuyền Kỳ gạt đầu, quán chú công lực vào Tiểu Kiếm. Đánh chiêu “Thiên Kiếm Tà Huy”. Vòng kiếm quang không rộng lớn như lúc dùng trường kiếm nhưng đỏ rực hơn và kín đáo hơn. Nam Hải lão tổ chẳng dám coi thường, tung mình lên đón chiêu. Hai người bật ra rồi lại nhập vào.

Chiêu “Thiên Kiếm Băng Hà” của Thuyền Kỳ lạnh lẽo khí âm hàn, tỏa ánh xanh biêng biếc. Lão tổ biến sắc, rung kiếm, hóa thành đạo hàn quang tím đậm, phủ lấy đối phương. Thuyền Kỳ nghe áp lực nặng nề, kiếm ánh trùng trùng vây chặt, biết mình không đủ sức chống lại chiêu kiếm ảo diệu, hùng mạnh này, chàng bèn nương theo sức chạm của hai thanh kiếm, bốc thẳng lên cao, thoát khỏi tầm sát thương.

Hít mạnh một hơi chân khí, chàng vận toàn lực vỗ xuống một đạo chưởng phong đỏ rực.

Lão tổ bị bất ngờ trước đấu pháp linh hoạt của chàng, vung tả thủ đỡ chưởng. Nội lực lão cực kỳ thâm hậu nên đã đẩy chàng văng ngược lại.

Thuyền Kỳ nhân dịp này dắt tiểu kiếm vào lưng rồi múa song thủ thi triển pho Lôi chưởng. Những luồng chưởng kinh lúc nóng lúc lạnh, lúc xanh lúc đỏ đập đến như thác lũ.

Chưởng ảnh giăng mắc như ngàn bàn tay ma quái, khiến lão tổ bối rối lùi liên mấy bước.

Thuyền Kỳ hạ thân xuống bãi cỏ, lập tức xông đến. Lần này chàng phối hợp cả hai pho Lôi chưởng và Lôi Quyền, đánh bật đường kiếm đối thủ. Tiếng sấm ầm ầm của quyền phong khiến mọi người sững sốt. Chàng tận dụng pho khinh công Thiên Ma Áo Bộ, lướt quanh Lão tổ như bóng ma. Sau một loạt quyền chưởng dừng mãnh, liên miên bất tuyệt, chàng lại đổi phương vị tránh những chiêu kiếm chết người. Phép Ngự kiếm không thể thi triển được nếu mục tiêu cứ di động liên tục, vì vậy Nam Hải lão tổ đành dùng kiếm thuật thông thường đối phó với chàng.

Đã gần ba trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại, Lão tổ động nộ, tung mình lên không, thoát khỏi lưới quyền của chàng, chụp màn kiếm quang dày đặc xuống đầu Thuyền Kỳ. Luồng kiếm quang tím sẫm như đám mây chết chóc phủ kín thân trên Thuyền Kỳ.

Quần hào thót tim sợ hãi. Nhưng chàng vẫn đứng im không né tránh, vận thần công Hư Không Lôi Xướng quát lên. Luồng âm thanh khủng khiếp đập vào màng nhĩ Lão tổ khiến ông choáng váng, rụng rời, đường kiếm chậm lại, lớp cương khí hộ thân cũng mỏng đi. Lúc đó từ hai tay chàng, mười đạo chỉ quang đỏ rực xạ vào thân trước địch thủ. Chỉ một đạo duy nhất lọt qua màn kiếm quang, đánh vào huyết Chương Môn nơi hông trái. Chỉ kinh xuyên qua lớp cương khí bị yếu đi, không gây thương tích nhưng cũng đốt hủy thanh bào, khiến lão đau đớn, dừng kiếm.

Thuyền Kỳ cũng bị một vết kiếm thương nơi vai tả, máu tuôn ướt đầm lam bào. Chàng lùi lại ba bước, vòng tay nghiêm nghị nói :

- Kiếm thuật của tiền bối đã đến mức tận cùng của kiếm đạo, văn bối không thể địch lại.

Nam Hải lão tổ từ ngày xuất đạo chưa hề bị ai đụng đến vật áo. Nay bị chàng đánh thủng trường bào, lòng cực kỳ hổ thẹn. Nhưng không ngờ chàng lại nhận thua và tán dương kiếm thuật của mình. Lão đôi giận làm vui, tươi cười bảo :

- Lão phu chỉ chiếm thượng phong được một chút. Nhưng công tử tuổi mới hai mươi mà kiếm thông nhiều tuyệt nghệ, so với lão phu thời còn trẻ thì trội hơn nhiều.

Quần hùng biết bão tố đã qua, vui mừng hò hét, nhảy múa.

Thu Trình chạy đến băng bó cho phu tướng. Bỗng Thuyền Kỳ gục xuống mê man bất tỉnh. Mọi người kinh hoàng xúm lại.

Độc Y gạt phăng họ, ngồi xuống xem xét. Ông lạnh lùng hỏi Lão tổ :

- Xin tôn giá cho tại hạ mượn thanh kiếm.

Lão tổ ngỡ ngàng rút kiếm trao cho họ Trương. Độc Y ngửi mùi kiếm rồi đứng phắt dậy, chỉ mặt Lão tổ mắng :

- Sao lão dám bôi chất kỳ độc vào thân kiếm?

Nam Hải lão tổ giận dữ nạt lại :

- Câm miệng! Lão phu cần gì đến độc dược mới hạ được Thuyền Kỳ. Thanh kiếm này là của đồ đệ ta, không tin thử hỏi hấn xem?

Nhưng Tổng Linh Long đã biến mất, Nam Hải lão tổ căm hận :

- Tên súc sinh kia đã bôi độc lên kiếm để hủy hoại thanh danh của ta.

Lý Bách trầm giọng hỏi Độc Y :

- Kỳ nhi đã uống nội đan Địa Long, sao lại còn trúng độc được?

Trương Thúc tuyệt vọng lắc đầu :

- Đây là chất kỳ độc lợi hại nhất thế gian, lấy từ nọc của loài Ngũ Sắc Hải Xà dưới đáy biển Nam Hải. Lão phu đành bó tay thôi.

Bọn Bách Lan, Vân Phụng, Tiểu Lan nghe xong, lăn ra ngất xỉu. Thu Trinh thì ôm xác Thuyền Kỳ sụt sùi.

Nam Hải lão tổ mỉm cười :

- Trương thần y không biết một điều là Đồng Tử Nhất Nguyên Công của lão phu có thể trục được bất cứ loại độc nào.

Thảm Thiên Tân mừng rỡ :

- Vậy xin tiên bối ra tay cứu giúp cho khuyển tử.

Quái Cái quát mọi người đứng dạt ra, Lão tổ bảo Thu Trinh và Trương Thúc dựng chàng ngồi lên, rồi truyền luồng chân khí tinh khiết của mình vào người chàng.

Hai khắc sau, chất độc theo mồ hôi tuôn ra như tắm, tỏa mùi tanh của biển. Lão tổ dừng tay, Trương Thúc xoa bóp các huyết đạo.

Lát sau, Thuyền Kỳ mở mắt, ngỡ ngàng hỏi :

- Sao mọi người lại có vẻ lo lắng, u sầu như vậy?

Lý Bách cười ha hả đáp :

- Tên Tổng Linh Long đã lén bôi nọc rắn vào lưỡi kiếm của Lão tổ. Nếu không có công phu Đồng Tử Nhất Nguyên Công thì ngươi đã về Quỷ Môn quan rồi.

Thuyền Kỳ là người ân oán phân minh, lồm cồm quỳ lên vái tạ Lão tổ :

- Ôn cứu mạng, vân bối xin tạ dạ ghi lòng.

Lão tổ cười xòa :

- Tai họa cũng do lão phu mang đến, có gì mà phải cảm tạ.

Lý Bách bỗng dưng ra thích thú Lão tổ nên mở lời :

- Nam Hải lão huynh tuổi hạc đã cao, lại không thân quyến, chi bằng về quách Giang Nam bầu bạn với lão phu. Nơi đây, phong cảnh xinh đẹp, chẳng phải là chốn hưởng nhàn rất tốt đấy sao?

Lão tổ mỉm cười :

- Có lẽ trong thiên hạ không mấy người biết lão phu quê ở Thiệu Hưng. Nếu Lý lão đệ thực lòng, lão phu xin đến quấy rầy. Lúc về già bắt đầu sợ cảnh cô đơn, tịch mịch. Nay Linh Long đã phản sư trốn mất, ta còn về Hải Nam làm gì nữa?

Lý Bách vui mừng bước đến ôm chặt lấy Lão tổ. Quái Cái hô lớn :

- Chúc mừng Lão tổ trở lại với võ lâm Trung Nguyên!

Quần hào đồng hô :

- Chúc mừng!

Lão tổ cảm động bảo :

- Lão phu tên gọi Quảng Lăng Tiêu, xin đừng gọi Lão tổ nghe già nua xấu xí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tứ Xuyên Bạch Cốt Linh Long táng - Hà Bắc Ma Đăng viên xứ đào

Hai tháng sau, trong lúc Thuyền Kỳ chuyên tâm luyện kiếm dưới sự dạy dỗ của Nam Hải lão tổ, thì võ lâm xôn xao vì tin Ma Đăng Thần Quân đã dùng công phu Ma Đăng mê hoặc dân Miêu ở vùng Vân Quý, Quảng Tây. Lão trở thành đại pháp sư của Miêu Tộc, cùng Bạch Cốt chân nhân thống lĩnh năm ngàn dũng sỹ, thu phục toàn bộ các bang hội trong bốn tỉnh Vân Nam, Quý Châu, Quảng Đông, Quảng Tây. Hiện đang uy hiếp Thu cung và Đường môn ở Tứ Xuyên. Hai phái Điểm Thương, Không Động bị tàn sát, chỉ còn mấy người sống sót. Các phái bạch đạo đã gửi võ lâm thiệp mời hào kiệt thiên hạ hội sư ở thành Vũ Xương, cạnh sông Trường Giang để bàn việc giáng ma.

Ma giáo Giáo chủ Lý Bách đã điều Đại hộ pháp Thôi Hạo và Nhị hộ pháp Ma Chưởng Đào Bàn Thạch, cùng một trăm giáo chúng Liệt Hỏa đường đi theo Côn Luân Thần Kiếm và Thuyền Kỳ đến Hồ Bắc. Hơn hai ngàn hán tử giang hồ, tràn ngập thành Vũ Xương.

Lúc đến nơi thấy cảnh hỗn loạn vì thiếu nơi ăn chốn ở, Thuyền Kỳ đã xuất ra mười vạn lượng bạc, mua lại hai gia trang rộng rãi ở ngoại thành để làm nơi tụ quân. Hai trăm cao thủ Huỳnh Đệ hội đã tỏ ra đắc lực trong việc thu xếp, phục vụ cho cuộc nam chinh...

Sau trận thủ hòa với Nam Hải lão tổ, Tuyệt Hồ công tử trở thành thần tượng của võ lâm. Dù không chính thức đều coi chàng là lãnh tụ. Nhưng chàng lại giao phó việc điều hành tổ chức cho thân phụ là Côn Luân Thần Kiếm.

Thảm Thiên Tân văn võ toàn tài, tinh thông binh pháp nên rất phấn khởi đem tài thao lược ra ứng dụng. Giã Đào cũng được dịp góp sức, ngày đêm bàn bạc với Thái thượng Hội chủ. Sau ba ngày, hai ngàn hai trăm cao thủ đã được tổ chức thành đội ngũ tinh nhuệ, chỉnh tề.

Kỷ luật nghiêm minh không kém ba quân của triều đình.

Sáng ngày mười chín tháng mười một, toàn quân hội sư trên mảnh ruộng cạnh bản doanh.

Tám đạo nhân mã đứng theo đội hình, mặc cho tuyết rơi phủ trắng vai. Đứng đầu mỗi đội là Chưởng môn hoặc Trưởng lão các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Côn Luân, Nga Mi, Ma giáo, Cái bang và Huỳnh Đệ hội.

Trong lịch sử võ lâm, chưa có bang hội nào xuất hiện không đầy một năm đã đứng ngang hàng với các phái lớn như trường hợp Huỳnh Đệ hội. Gần trăm hào kiệt được đưa vào bổ sung cho đạo quân này đã vô cùng phấn khởi, vinh dự.

Không thể nào trang bị đồng phục cho hàng mấy ngàn người, nên phải phân biệt bằng vải màu cột quanh tay tả.

Phái Nga Mi dân số chỉ vài chục, nhưng gần hai trăm bậc anh thư tứ xứ đã biến đạo quân quần thoa thêm đông đúc. Lực lượng Long Hồ bang do Vi Thừa Khanh dẫn đến, đứng chung hàng ngũ với Ma giáo.

Giữa mảnh ruộng có một gò đất cao, rộng chừng hai trượng. Thiên Tân đã cho người sửa sang bằng phẳng để làm lễ đài.

Không Văn thiên sư bước lên đài, vận công phu Sư Tử Hồng của Phật môn nói :

- Kính cáo đồng đạo võ lâm. Sau cuộc kháng Nguyên hơn sáu mươi năm trước, chưa bao giờ hào kiệt giang hồ lại có dịp tề tựu đông đảo, kẻ vai sát cánh như ngày hôm nay. Ma Đăng Thần Quân tiêu diệt hai phái Điểm Thương, Không Động, dùng dân Miêu làm công cụ uy hiếp võ lâm, thực hiện mưu đồ bá chủ. Miêu tộc thiện nghệ sai khiến độc vật và Cổ Trùng. Vì vậy, cuộc chiến giáng ma lần này sẽ vô cùng khốc liệt. Lão nạp xin tán dương tinh thần vì chính đạo của chư vị anh hùng.

Quần hào sĩ khí đang cao ngất, đồng giờ nắm tay thề :

- Quyết tử!

Đại sư bước xuống, nhường lễ đài cho Quái Cái Bạch Tri Thượng.

Bang chủ Cái bang tuổi đã thất tuần, nhưng vẫn sôi sục hào khí, một lòng vì sự nghiệp võ lâm. Chẳng có cuộc thịnh hội nào vắng mặt ông. Uy tín của họ

Bạch không kém gì Chương môn hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Ông hắng giọng, sang sảng nói :

- Chư vị anh hùng, cuộc nam chinh lần này quy tụ đến hai ngàn hảo hán, không thể thiếu người chỉ huy thống nhất. Lão phu mong chư vị đề cử cho một Minh chủ.

Lão vừa dứt lời, quần hào đồng thanh hô lớn :

- Tuyệt Hồ công tử!

Quái Cái cao giọng :

- Xin mời Thâm công tử!

Thuyền Kỳ chậm rãi bước lên, chàng vòng tay chào đồng đạo rồi phát biểu :

- Đa tạ chư vị đã có lòng yêu mến, nhưng tại hạ xin có đôi lời phân giải. Tại hạ may mắn gặp kỳ duyên, nên võ nghệ có đôi chút thành tựu. Nếu cần xả thân đối diện với ác ma, Kỳ tôi không hề ngần ngại. Nhưng việc điều binh khiển tướng, tung quyết sách, tại hạ tự lượng mình không đủ tài trí. Mấy hôm nay đại sự đều do gia phụ là Côn Luân Thần Kiếm hoạch định và điều động.

Thần Kiếm biết ý ái tử muốn đưa mình lên làm Minh chủ của quần hào, ông đẹp dạ nói :

- Kỳ nhi! Vai trò Minh chủ phải được quần hùng yêu mến, ngưỡng mộ nắm giữ. Có như vậy thì hiệu lệnh mới nghiêm minh được. Còn việc bày binh bố trận thì ta và các bậc trưởng bối sẽ giúp ngươi.

Mọi người tán thành, hoan hô như sấm dậy. Quái Cái cười khà khà bảo :

- Quần hùng đã đồng tâm nhất trí, công tử khó mà chối từ.

Lão quay xuống hỏi lại :

- Chư vị có ai còn ý kiến gì khác nữa không?

- Không!

Hồ Nam Thần Trọng Giã Đào bước lên, tuyên đọc danh sách các đầu lĩnh từng đạo.

Mỗi đạo gồm hai trăm năm chục cao thủ, chia làm năm toán. Ngoài ra còn có đạo quân thứ chín, gần hai trăm người chuyên lo việc trinh sát và hậu cần do Bạch Nhật Thần Thâu và Giã Đào thống lĩnh.

Khi nghe Giã lão báo cáo rằng tổng ngân sách là tám vạn lượng và chi phí mỗi ngày là ba ngàn lượng, quần hùng ồ lên thất vọng. Vì cuộc chiến giáng ma có thể kéo dài đến mấy tháng, trong khi ngân sách chỉ đủ cho hơn hai mươi ngày.

Tần Thu Trình bước đến bên cha chồng thì thầm. Ông phẩn khởi tuyên bố :

- Thâm gia xin góp thêm một vạn lượng vàng.

Mọi người vỗ tay hoan hô, yên lòng chiến đấu.

* * * * *

Chiều hôm ấy, Thuyền Kỳ cùng phụ thân và các trưởng bối tập trung ở khách sảnh xem xét danh sách quần hùng. Chàng đặc biệt lưu ý đến hai người.

Lát sau, Khoái Dao Mạnh Du Tử dẫn họ đến. Đó là một người Miêu tuổi trạc tam tuần, da đen sạm, mắt lộ và một người Hán tuổi tứ tuần, mặt rỗ chẳng chịt nhưng ngũ quan đoan chính, thần nhãn trong sáng, quang minh.

Chàng mời họ ngồi dùng trà rồi bắt đầu hỏi Miêu nhân :

- Tại hạ xin hỏi Kiều huynh vì sao lại tham gia đoàn quân nam chinh này?

Kiều Phiên lộ vẻ căm hận nói với giọng lơ lớ :

- Ta là con trai của Đại pháp sư Miêu Cương Kiều Hồi. Hơn hai tháng trước Ma Đăng Thần Quân đã sát hại thân phụ ta chiếm chức Đại pháp Sư. Lúc ấy ta đang đi hái thuốc nên thoát chết, trốn khỏi Quý Châu. Nghe tin chư vị sắp đi tiêu diệt lão nên đến tham gia.

Chàng mỉm cười hỏi :

- Đối với các loại độc vật của Miêu tộc, Kiều huynh có thể đối phó được không?

Gã vỗ ngực đáp :

- Minh chủ yên tâm, Phiên này đã được chân truyền của tiên phụ.

Thuyền Kỳ mừng rỡ nói :

- Vậy xin Kiều huynh ở lại bản doanh phối hợp với Trương thần y.

Họ Kiều được trọng dụng mừng rỡ về trại lấy hành lý. Chàng quay sang hỏi người thứ hai :

- Gia Cát huynh! Đối với cuộc chiến trước mắt, xin cho biết cao kiến.

Gia Cát Tâm mỉm cười đáp :

- Theo thiên ý tại hạ, chúng ta không thể thắng tay tàn sát người Miêu được. Thứ nhất là họ vô tội, chỉ vì bị Thần quân tà pháp cao cường mê hoặc nên theo lão. Thứ hai, nếu chúng ta giết họ thì Miêu tộc sẽ phẫn nộ, không chừng sẽ nổi lên làm loạn, chống lại triều đình, gây cảnh chinh chiến tang thương. Do đó, trước hết phải tìm cách thức tỉnh dân Miêu, tách họ khỏi lão ác ma, rồi mới ra tay được.

Thuyền Kỳ và các bậc trưởng bối gật đầu tán thưởng. Chàng hỏi tiếp :

- Xin Gia Cát huynh chỉ dạy lương sách thức tỉnh dân Miêu?

Gia Cát Tâm hớp trà rồi ung dung đáp :

- Mưu kế đã có sẵn, chỉ sợ không có người thực hiện!

Quái Cái càu nhàu :

- Tồn giả cứ nói ra xem nào.

Gia Cát Tâm từ tốn nói :

- Dân Miêu ngu dốt nên cực kỳ mê tín, nhất là Miêu chúa Mạnh Hoàn. Một mặt chúng ta cứ kéo đến Tứ Xuyên giải cứu Đường môn, mục đích là cảm chân Ma Đăng Thần Quân ở đấy. Một mặt Minh chủ phải cải trang theo Kiều Phiên vào đất Miêu, trở thân công tuyệt thế thu phục Miêu chúa và các Tù trưởng. Nếu họ đã tin phục, đưa Kiều Phiên lên làm Đại pháp sư để y ra lệnh rút quân Miêu về.

Nhân Văn Đạo Trưởng thở dài :

- Thảm công tử đơn thân vào Vân Quý có khác nào vào hổ huyết?

Nhưng Thuyền Kỳ là người nhân tâm hiệp cốt, từ lâu vẫn hối hận về cuộc tàn sát Tây Vực, nên chẳng muốn gây thêm sát nghiệp nữa. Nhất là với đám dân Miêu vô tội. Chàng khẳng khái nói :

- Nếu hy sinh thân này mà cứu vẫn được một trường sát kiếp, Thảm mồ cũng cam lòng! Xin Gia Cát huynh vì đại cục, đem tài thao lược cùng các vị đây vận trù quyết sách chống trả với quần ma. Sáng mai, Thảm mồ sẽ vào đất Miêu một chuyến.

Gia Cát Tâm mắt long lanh cao hứng, giờ ngón cái khen :

- Hào trượng phu, Gia Cát tôi xin vì công tử mà tận lực để báo đền ơn tri ngộ.

Dứt lời, gã sụp xuống lạy ba lạy, Thuyền Kỳ bước đến đỡ gã lên, cười bảo :

- Tại hạ chỉ là kẻ vô biên, thô莽, chẳng dám bì với Lư Huyền Đức ngày xưa, để làm Minh chúa của bậc tài trí hậu nhân Gia Cát Vũ Hầu.

Gia Cát Tâm tư lự một lúc rồi nói :

- Thực ra, kế sách trên chưa phải là thượng sách, chủ yếu là do Gia Cát tôi muốn thử lòng Minh chủ mà thôi. Vì nếu chúng ta đưa quân xuống Tứ Xuyên, tất sẽ đụng ngay Thần quân và dân Miêu. Nếu không có Tuyệt Hồ công tử, ai sẽ là người đối phó với các cao thủ như Ma Đăng Thần Quân, Bạch Cốt chân nhân và Tổng Linh Long. Tại hạ đã nghe giảng hồ truyền tụng Minh chủ có công phu “Hư Không Lôi Xướng”. Nay ra trận, chỉ cần học lấy mấy câu Miêu ngữ, đưa thanh âm lên không trung, giả làm Lâm Thần bảo các dũng sĩ người Miêu ly khai bọn tà ma. Họ là người chất phác, tôn kính thần linh tất sẽ vâng lệnh.

Quần hào hết lòng khâm phục diệu kế của Gia Cát Tâm, đồng thanh khen phải. Không Văn Đại Sư hoan hỉ nói :

- Vô lâm có được bậc tài trí như Gia Cát thí chủ, còn sợ gì bọn tà ma nữa.

Gia Cát Tâm ngậm ngùi than :

- Kẻ hèn này thừa hưởng của tổ tiên đôi chút binh thư, cũng muốn đem ra giúp đời.

Nhưng triều Minh đã đến ngày mặt vận - vua hôn, tôi ám - nên tại hạ bỏ vãn theo võ. Hai mươi năm lang bạt giang hồ, cố tìm minh chúa mà thờ. Ngờ đâu, tình cờ đến đây lại được gặp Thảm công tử là bậc anh hùng tài đức vẹn toàn, chỉ nghe vài câu đã nhìn thấu tâm can hết lòng trọng dụng. Gia Cát Tầm dù không dám sánh với Cao Tăng Tô Vũ Hầu, nhưng cũng xin trái gan, phơi mật phò tá, dầu chết cũng không từ nan.

* * * * *

Mở sáng hôm sau, đại quân âm thầm lên hai mươi chiếc thuyền lớn của Huỳnh Đệ hội, ngược dòng Trường Giang đi về hướng Tây. Hai mươi ngày mới đến ngã ba, nơi sông Đại Độ Hà vào Trường Giang. Họ lại ngược dòng Đại Độ Hà để đến Đông Sơn.

Thành Đông Sơn nằm ở trung tâm tỉnh Tứ Xuyên, gần nơi hội lưu của sông Mạnh Giang và Đại Độ Hà, cách phủ thủ Thành Đô gần hai trăm dặm về phía Tây nam.

Cứ địa của Đường môn nằm cách cửa bắc Đông Sơn ba mươi dặm. Đoàn thuyền của quân hào nguy trang thành thuyền buôn, hạ buồm, ghé vào một đoạn bờ vắng để Bạch Nhật Thần Thâu và một đệ tử Cái bang năm túi vào thành dò la. Một canh giờ sau, họ trở lại báo rằng, quân của Ma Đăng hiện đóng tại một gia trang ở cửa bắc thành, nhân số ước khoảng ba ngàn. Chúng đã ba lần tiến đánh Đường môn nhưng đều thất bại vì họ Đường có thủ trong bức tường đá, dùng ám khí cực độc bắn ra. Tuy nhiên, số đệ tử Đường môn có hạn nên càng ngày càng yếu thế.

Thuyền Kỳ hạ lệnh cho đoàn thuyền đi tiếp, qua khỏi thành Đông Sơn thì ghé vào một mỏ muối bên bờ sông. Chủ nhân mỏ muối này là biểu thúc của Tần Thu Trinh. Tần Đại Hải chịu ơn Tần Công rất nặng, nên vui mừng đón tiếp cháu dẫu, cháu rể. Lão khẳng khái nói :

- Thảm diệt tế cứ dùng nơi này làm bản doanh. Lỡ có cháy rụi, lão phu về Diên An ở với biểu ca là xong.

Trời sắp cuối đông, tuyết rơi dày nên không có nắng. Vì vậy mỏ muối phải đóng cửa ngừng hoạt động chờ ánh nắng xuân mới khai trương. Quân hào ra tay dọn dẹp các khu nhà dành cho công nhân để làm nơi nghỉ ngơi.

Bạch Nhật Thần Thâu và đội do thám đã vào thành Đông Sơn nắm tình hình bọn Ma Đăng. Chiều đến, bọn Trịnh Cốc về báo lại :

- Kiểu Phiên đã dò hỏi một dừng sĩ người Miêu say rượu. Gã này cho biết mờ sáng ngày mai, Ma Đăng Thần Quân và Tổng Linh Long sẽ dẫn một ngàn thủ hạ đến tấn công Đường môn. Bạch Cốt chân nhân cùng hai ngàn quân còn lại đa số là Miêu nhân nghỉ ngơi để ngày kia tiến đánh Thu cung.

Sau khi bàn bạc, mọi người nhất trí với kế hoạch của Gia Cát Tầm.

Sáng ra, toàn quân âm thầm mai phục quanh cứ địa của bọn ác ma cách chừng mười trượng. Toán nhân mã của Thần quân đã rời trang từ cuối giờ dần.

Thuyền Kỳ thấy cách gia trang chừng năm sáu trượng có một cây đa rất lớn, chàng tung mình ẩn thân trên ấy. Hai khắc sau, thấy bọn dừng sĩ người Miêu đã thức giấc, ra sân rửa mặt, chàng vận thần công Hư Không Lôi Xướng, đưa âm thanh lộng lộng trên nóc gia trang. Trong hai mươi ngày lệnh đèn sóng nước Trường Giang, với bản chất thông tuệ, chàng đã học được của Kiểu Phiên rất nhiều Miêu ngữ. Thuyền Kỳ giả giọng thần linh :

- Này các con của ta, sao lại ngu dại nghe lời tên Tổng Linh Quân, theo hắn làm chuyện ác? Sau này chết xuống âm phủ sẽ phải chịu cực hình. Mau mau trở lại Miêu Cung lánh xa quỷ ma. Ta là Lâm Thần của đất Miêu đây.

Đám Miêu nhân sợ hãi, quỳ xuống lạy như té sao rồi trở vào trong thu xếp hành lý.

Bạch Cốt chân nhân biết rõ có cao thủ hí lộng nhưng không cách nào giải thích được. Lão giận dữ quát lên như sấm :

- Kẻ nào dám giả ma giả quỷ trước mặt lão phu?

Nhưng chung quanh vẫn vắng lặng như tờ. Chỉ một khắc sau, gần hai ngàn dừng sĩ người Miêu đã bỏ đi sạch. Chỉ còn lại Bạch Cốt chân nhân và hơn trăm thuộc hạ. Ông lão ma sợ hãi, định dẫn đệ tử đi về phía Đường môn để phối hợp với Thần quân. Nhưng lão vừa ra đến cửa trang đã bị Thuyền Kỳ từ trên cây nhảy xuống, chụp mạng lưới chường vào đầu.

Chiều Lôi chường phần cực kỳ biến ảo, lại được chàng dồn đến mười thành công lực.

Trong lúc bất ngờ, Ông lão không cách nào chống nổi, vung song chường đối mạnh. Nhưng kẻ vô tình, người hữu ý, lão ma trúng một chường vào lưng, y phục bốc cháy, thịt da khét lẹt.

Lão gào lên ghê rợn, cố tung mình đào tẩu và bị Nhân Văn đạo trưởng chặn đầu. Thanh Tông Văn Cổ Kiếm như ánh sao băng lướt đến tâm thất Chân nhân. Lão ma tu vi thâm hậu, đào bộ lui nhanh. Nhưng Côn Luân Thần Kiếm đã dùng lão làm vật thử nghiệm chiêu “Kiếm Đào Ngăn Hà”. Luồng kiếm quang phủ xuống chém lão làm ba khúc.

Bọn đệ tử Chân nhân tung Lân Hỏa đạn mở đường máu, bị Không Văn thiền sư và tăng lữ Thiếu Lâm vung chường đánh bật. Lăng Hồ, Lăng Báo như hai tên đồ tể, cùng với Khoái Dao, Ma Yêu kiếm khách, Phi La Hán tung hoành giữa đám địch nhân.

Chỉ một khắc sau, không còn một tên sống sót. Không Văn thiền sư bắt nhẫn cúi đầu niệm phật. Quái Cái bật cười quái dị :

- Bọn hòa thượng các ngươi thật chẳng khác gì đàn bà. Năm ngoái, nếu không có Ngô Quả xuất hiện, liệu Thiếu Lâm tự còn được mấy người sống sót?

Không Văn gượng cười :

- Bạch bang chủ quả khéo nói đùa!

Gia Cát Tâm bảo nhỏ Thuyền Kỳ :

- Xin Minh chủ ra lệnh lên đường ngay, chúng ta mà đến trễ e Đường môn nguy mất.

Thuyền Kỳ gật đầu hô lớn :

- Mời chư vị khởi hành cho!

Theo kế hoạch, Thuyền Kỳ đưa toán quân Huỳnh Đệ hội và Ma giáo đi tiên phong.

Hon khác sau, trận địa Đường môn hiện ra trước mắt. Ma Đẳng Thần Quân đang đốc thúc ba trăm Miêu nhân thả độc vật uy hiếp hàng rào phòng thủ Đường môn.

Nhưng họ Đường đã hon trăm năm nổi tiếng về ám khí, họ núp sau bức tường đá dày tung những trái hỏa cầu chặn đường rần rít, tạo thành vòng lửa chung quanh gia trang. Hàng trăm cây liên hoàn nổ trút tên độc xuống đầu phe đối phương. Với khoảng cách xa hơn mười trượng Thần quân chẳng thể nào dùng Ma Đẳng sát hại họ được.

Nhưng các Miêu nhân đã dùng đến vũ khí tối độc của họ đó là đàn Huyết Phong. Kiểu Phiến nằm cạnh Thuyền Kỳ biến sắc bảo :

- Bầy Huyết Phong cả vạn con, nếu được thả ra ắt Đường môn nguy mất. Xin Minh chủ ra tay.

Thuyền Kỳ thu mình nép kín sau một bụi cây, giả thần linh thêm lần nữa. Những tràng tiếng Miêu như từ cõi vô hình, lòn vòn trên đầu. Bọn Miêu nhân sợ hãi đóng nắp chuông Huyết Phong, rồi bỏ đầu trường. Thần quân định cản lại thì bị một Miêu nhân nói :

- Lâm Thần đã bảo ngươi là tay sai của ma quỷ, nếu còn dám chặn đường, chúng ta sẽ thả Huyết Phong ra giết bọn ngươi đấy!

Ma Đẳng Thần Quân hậm hực. Tổng Linh Long bảo nhỏ :

- Thúc công! Đây chính là tiểu xảo của tên Thảm Thuyền Kỳ. Ngày ấy hẳn dùng công phu này để thoát chết dưới tay Lão tổ.

Tổng Linh Quân biến sắc, quát lên :

- Thảm Thuyền Kỳ, có gan cứ ra đấu với lão phu vài hiệp.

Thấy bọn Miêu nhân đã đi hết, chàng chậm rãi bước ra. Quần hào vẫn nằm im, chờ khi chàng không chế được Ma Đẳng mới xuất hiện để tránh thương vong.

Lão ma lộ vẻ nghi ngờ, liếc quanh xem xét, nhưng quần hào ở khá xa và ẩn nấp rất kỹ nên lão không thể phát hiện được. Tổng Linh Long bật cười ghé ròn :

- Bất kể sau lưng ngươi có bao nhiêu thủ hạ, hôm nay đừng mong thoát chết.

Dứt lời, hán vùng kiếm chụp đến. Kiếm quang tím lịm, chiêu thức uy mãnh hơn trước rất nhiều, chứng tỏ gã đã dày công khổ luyện. Ma Đẳng Thần Quân cũng nhảy vào giáp công.

Thuyền Kỳ đảo bộ, như bóng u linh lướt sang tả, tránh chiêu của Linh Long rồi nương mình theo kiếm quang phủ lấy Thần quân. Sau hai tháng được Nam Hải lão tổ chỉ giáo, kiếm thuật của chàng tiến một bước dài. Chiêu “Thái Ất Viên Thành” như con bão cuốn đến.

Tổng Linh Quân kinh hãi lăn tròn trên mặt cỏ tránh chiêu. Vừa lúc Tổng Linh Long chém vào lưng chàng để giải vây.

Thuyền Kỳ dùng thế “Nhất Hạc Xung Thiên”, bốc thẳng lên cao, lộn người xuống đánh chiêu “Thiên Kiếm Tà Huy”. Hồng quang chói lọi trùm kín Linh Long. Gã nghiêng rặng vận toàn lực dùng chiêu “Hạ Thượng Phù Vân” đối mạng với đối phương. Thuyền Kỳ tưởng rằng Thần quân sợ hãi lay đến Linh Long sẽ không dùng đến công phu Ma Đẳng. Nào ngờ lão ma chẳng nghĩ gì đến thân nhân mình, tung Huyết Đẳng chụp xuống cả hai.

Nhưng Tuyết Hồ đã rít lên báo động. Thuyền Kỳ nhờ bản năng, phản ứng cực kỳ thần tốc, buông kiếm võ mạnh song chưởng vào luồng kiếm kinh của Tổng Linh Long, mượn sức phản chấn bốc thẳng lên cao. Huyết Đẳng sa xuống đầu Linh Long, phá nát lực phủ ngũ tạng.

Tiếng gào thảm thiết của hán khiến Thần quân giật mình, nhưng lão chẳng hề thương tiếc, tung mình lướt qua đầu bọn thuộc hạ biến mất trong khu rừng mé hữu Đường gia.

Thuyền Kỳ bị vướng bọn thuộc hạ của Thần quân không thể truy đuổi được, chàng giậm chân tiếc nuối.

Quần hào thấy Thần quân đã đào tẩu, ùn ùn kéo ra vây chặt bọn đệ tử của lão. Chúng thấy phe đối phương đông gấp bội, thủ lĩnh của mình lại chạy

trước mới nhất loạt buông vũ khí quy hàng. Côn Luân Thần Kiếm nghiêm nghị bảo :

- Các ngươi cũng đã thấy lão ma bại tẩu, vậy hãy mau xa lìa nẻo tà ma, trở về cố quận sống đời lương thiện. Lần sau nếu còn tái ngộ, chúng ta quyết không tha.

Bảy trăm tên võ sĩ đồng thanh cảm tạ rồi khỏi đầu trường.

Thuyền Kỳ sai anh em họ Lăng đào huyết chôn cất Tổng Linh Long.

Đường lão phu nhân cùng con cháu mở cửa gia trang bước ra hết lời cảm tạ quần hùng.

* * * * *

Mọi người trở lại mỏ muối thu xếp hành trang, lên thuyền về Vũ Xương.

Tối đến, trên sáu chiếc thuyền, các Chương môn, Long đầu hợp lại mừng chiến thắng.

Ai cũng cho rằng sau lần thảm bại này Ma Đăng Thần Quân sẽ thoái xuất giang hồ không còn dám khuấy đảo võ lâm.

Độc Y Trương Thúc lắc đầu, nói :

- Chư vị không thể hiểu bản chất Tổng Linh Quân bằng lão phu. Y là kẻ hẹp hòi, thù dai và rất kiêu ngạo. Chắc chắn y sẽ tìm đủ mọi cách để phục hận.

Gia Cát Tâm gật gù tán thành :

- Tại hạ đã quan sát tướng mạo của lão và cũng cùng ý kiến với Trương thần y. Hơn nữa, đêm qua xem thiên văn, thấy Tham Long Tinh xuất hiện ở phương Bắc. Có lẽ phong ba sẽ dậy lên từ đây.

Thần Kiếm cả cười :

- Nay hào kiệt thiên hạ đã đoàn kết một lòng, chính khí hưng thịnh, còn sợ gì lực lượng tà ma nào nữa?

Mọi người khen phải.

Nhờ xuôi dòng nước nên chỉ mười ngày sau, đoàn thuyền đã về đến Vũ Xương. Quân hào chia tay, trở cại cố hương bản quán.

Bọn Thuyền Kỳ về đến núi Thiên Thai chiều ngày hai mươi bảy tháng chạp. Trong đoàn của họ có thêm một người, đó là Gia Cát Tâm. Tài trí của anh chàng xấu xí này đã chinh phục được những người chung quanh.

Giáo chủ Lý Bách chỉ sau mấy lời đàm đạo đã tha thiết mời Gia Cát Tâm nhận chức quân sư cho Ma giáo. Gã nhẹ nhàng từ chối :

- Tiểu sinh đã có lời thề phò tá cho Thẩm công tử nên không thể nhận lòng ưu ái của Giáo chủ. Nếu sau này Thẩm công tử trở thành Giáo chủ Ma giáo thì tiểu sinh ngẫu nhiên là đệ tử của tiền bối.

Lý Bách hài lòng cười, bảo :

- Khí tiết của tiên sinh lão phu không dám so bì.

Từ đây mọi người đều tôn Gia Cát Tâm là tiên sinh và hết lòng kính trọng, cả bốn vị thiếu phu nhân cũng vậy.

Trong lúc Thuyền Kỳ chinh chiến ở Tây Thục, ở nhà ba vị thiếu phu nhân đã lâm bồn sinh được ba tiểu công tử khỏe mạnh, xinh xắn. Tư Không Bách Lan đã tình nguyện để con mình mang họ Sầm, sau này nối dõi tông đường cho Quý Dao Sầm Tham. Sầm mẫu ôm cháu vào lòng, mừng đến chảy nước mắt, đặt tên cho nó là Sầm Tuân.

Thẩm Thiên Tân đặt tên cho hai đứa còn lại - Thẩm Di Trung và Thẩm Tuấn Hạc.

Tần Thu Trình tui phận, âm thầm nhờ Trương Thúc chẩn mạch xem tại sao nàng lại muộn con. Độc Y chẩn đoán rằng :

- Phu nhân khỏe mạnh, bình thường, không có gì phải lo ngại.

Tối đến, Độc Y đem chuyện này kể lại cho Gia Cát Tâm nghe. Gia Cát Tâm cười, bảo :

- Trương lão huynh cứ nói rằng nàng sinh quý tử vào lúc tròn tam thập, vị công tử này công nghiệp còn rõ ràng hơn phụ thân nữa.

Trương Thúc mừng rỡ bảo Thu trình như vậy khiến cho nàng yên tâm không còn lo lắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Xà Thiệt thư sinh thâm bí kíp - Hà Bắc chân kinh hoàn phục lai

Đầu tháng hai, Gia Cát Tâm từ giả mọi người về Hồ Nam tảo mộ nhân tiết thanh minh. Lý giáo chủ tặng cho gã ngàn lượng bạc làm lộ phí.

Bốn ngày sau Thuyền Kỳ phát giác Thần Võ bí kíp biến mất, không còn nằm trong ngăn bí mật ở đầu giường chàng nữa. Chàng cay đắng ngửa mặt lên trời cười đau đớn, lẩm bẩm :

- Giỏi cho Gia Cát Tâm, Thâm mỗ tự thẹn cơ trí không bằng được người.

Lý giáo chủ giận đến điên người, vò đầu, bức tóc.

- Ta quả là một lão già ngu xuẩn, đầu đã bạc trắng mà còn bị lừa.

Nam Hải lão tổ an ủi :

- Không phải chỉ một mình Lý lão đệ và Kỳ nhi bị hấn qua mặt, chúng ta ai mà chẳng yêu mến kính trọng gã.

Thâm Thiên Tân trợn mắt bảo :

- Chẳng cần dông dài, bọn ta lên ngựa đuổi theo ngay.

Thuyền Kỳ định lực thâm hậu đã kịp bình tâm suy nghĩ. Chàng thở dài bảo :

- Hải nhi chỉ sợ hấn chẳng về Nam Dương và dung mạo kia cũng chỉ là giả mà thôi.

Tiểu Lan nhắc nhở :

- Sao tướng công không cho Tuyết Hồ truy tung hấn?

Chàng cười mát đáp :

- Gia Cát Tâm gian ngoan, xảo quyệt, lẽ nào lại không nghĩ đến điều này. Nếu không tin, nài cứ đến phòng hấn thì rõ.

Cả bọn kéo nhau vào phòng riêng của hấn. Quả nhiên không còn đến một mảnh giấy nhỏ cho Tiểu Hồ đánh hơi. Thánh Nữ tỏ ý lo ngại :

- Người này tư chất cực kỳ thông tuệ, nếu hấn luyện được tuyệt học Võ Đế e thiên hạ sẽ loạn mất. Nhưng trời đất bao la biết phương nào mà tìm bây giờ?

Thuyền Kỳ gặp được đối thủ tài trí, chột sinh lòng hứng thú, cố động não giải bài toán khó. Lát sau chàng mỉm cười :

- Kẻ đại trí cũng có lúc sơ hở, hải nhi đã biết hấn đi về phương nào rồi.

Thiên Tân nóng ruột hỏi :

- Sao Kỳ nhi không nói ngay ra đi!

Chàng kính cẩn thưa :

- Chấn phụ thân và Trương thần y còn nhớ, sau khi toàn thắng ở Tứ Xuyên, trên đường về, gã có nói rằng Thanh Long Tinh đã xuất hiện ở phương Bắc. Xét về mặt tâm lý, hấn tự hào là kẻ tài cao, tự cho mình là hung tinh xuất thế. Hải nhi tin rằng hấn sẽ về Hà Bắc.

Mọi người bán tín bán nghi nhưng vẫn công nhận rằng chàng có lý. Ngày hôm sau, Thuyền Kỳ cải trang, một người một ngựa kiên trì đi Lạc Dương.

Chiều ngày thứ bảy, chàng mới đến được Tổng đàn Cái bang. Quái Cái nghe xong sự việc đầm ngực kêu trời, hết lòng thóa mạ Gia Cát Tâm.

Thuyền Kỳ chờ cho lão hết cơn thịnh nộ mới hỏi :

- Chắc Bang chủ cũng đồng ý với văn bói rằng dung mạo xấu xí của Gia Cát Tâm là giả mạo! Nhưng xin hỏi trên giang hồ ai là người có thuật dịch dung cao cường đến vậy?

Quái Cái Bạch Tri Thượng tư lự rất lâu mới trả lời :

- Ba mươi năm trước, giang hồ bỗng xuất hiện một cao thủ có ác danh là Thiên Diện Nhân Yêu. Tài hóa trang của lão có một không hai, tính tình lại dâm ác. Trong vòng bảy năm trời, lão đã gây ra hơn trăm vụ án tình chấn động thiên hạ. Đặc biệt các nạn nhân đều là nữ nhân có chồng. Cái bang và thất đại môn phái phải tốn biết bao công sức mới điều tra ra lai lịch và nơi trú ẩn của Nhân Yêu. Cuối cùng, lão bị quần hào giáp công, đánh rơi xuống vực sâu không đáy trong dãy Ngũ Đài sơn, cách Bắc Kinh hai trăm dặm. Nếu gương mặt giả của Gia Cát Tâm lừa gạt được chúng ta thì chắc chắn phải có quan hệ với Thiên Diện Nhân Yêu.

Thuyền Kỳ hài lòng ở lại Lạc Dương chờ chim câu của Phân đà Hồ Nam. Bốn ngày trôi qua, thư hỏa tốc của đệ tử Cái bang ở Hồ Nam về đến. Trong đó xác nhận rằng Gia Cát Tâm là người huyện Nam Dương, nhưng không hề thuộc dòng dõi Khổng Minh. Gã đã rời quê hương từ mười hai năm trước và chưa một lần trở lại. Từ nhỏ đã nổi tiếng thần đồng, thông minh tuyệt thế, giỏi mưu mẹo. Nhưng vì háo sắc thành tánh, dụ dỗ gái tơ trong vùng, bị gia đình nạn nhân thưa kiện nên trốn đi. Đặc điểm nhận dạng là đầu lưỡi chẻ làm hai.

Thuyền Kỳ nhớ lại rằng trong suốt thời gian qua, gã chưa bao giờ mở miệng cười lớn, khi nói chuyện hai hàm răng khấp rất sát. Chàng phấn khởi lên đường đến Bắc Kinh, đóng vai một thương gia giàu có ở miền Nam về ngoạn cảnh Đế đô. Chàng tin rằng với công phu hoá diện di hình, Gia Cát Tâm dù có đứng trước mặt cũng không thể nhận ra người có đôi mắt hí và đôi tai vênh ngược kia lại là Tuyết Hồ công tử. Việc đầu tiên là chàng thám sát vực thẳm trong Ngũ Đài sơn, để xem có dấu vết gì của Nhân Yêu hay không?

Nhờ sự chỉ dạy của Nam Hải lão tổ, kiếm thuật Thuyền Kỳ đã tiến bộ đến mức chẳng cần phải dùng đến trường kiếm. Chàng đã để Long Kiếm và Tiểu Kiếm lại núi Thiên Thai.

Ngày cuối tháng hai đã có mặt ở Bắc Kinh. Không có tâm trí để thưởng thức cảnh vật Bắc Kinh, chàng bí mật liên lạc với Phân đà Cái bang ở Đế đô và đi thẳng đến Ngũ Đài sơn.

Ba ngày sau, chàng đã có mặt cạnh vực sâu trăm trượng, nơi mà ba mươi năm trước Nhân Yêu đã bị đánh trọng thương rơi xuống. Thuyền Kỳ nghệ cao, mặt lớn, dùng dây thừng xuống vực. Phân đà chủ Phân đà Bắc Kinh là Thanh Trúc Cái Đoàn Sào cùng đệ tử bốn tui ở trên bảo vệ đầu dây. Dặn dò xong, chàng nắm dây tuột xuống.

Vách vực dốc đứng, chẳng hề có chỗ bám víu. Đó là lý do quần hào năm xưa tin rằng Nhân Yêu không thể thoát được.

Ba khắc sau, Thuyền Kỳ đặt chân lên bãi cỏ đáy vực. Mặt trời chính ngọ khiến nơi này sáng lên đôi chút. Chàng nhìn quanh ước lượng chu vi chừng sáu chục trượng. Chàng tiến hành lục soát, xem xét và phát hiện nơi đây rất nhiều rắn rít. Cuối cùng, Thuyền Kỳ tìm thấy một động khẩu đen ngòm ở bức vách phía Tây.

Quan sát miệng hang, chàng thấy những bộ xương rắn trắng hếu nằm rải rác, liền bẻ khúc, vận thần công hộ thể rồi bước vào. Huyệt động chỉ sâu hai ba trượng và dưới bức vách cuối cùng là một quái vật lông lá bù xù. Nhờ bộ y phục rách nát, chàng nhận ra đó là người chứ không phải dã thú. Thấy người ầy vẫn ngồi im giương đôi mắt nhìn chàng với vẻ dò xét.

Thuyền Kỳ mỉm cười vòng tay nói :

- Phải chăng tiền bối là Thiên Diện Nhân Yêu? Tại hạ tên gọi Thảm Thuyền Kỳ!

Đôi mắt quái nhân rực sáng lên, lão lạnh lùng bảo :

- Công tử có thể cho lão phu thấy mặt thật được không?

Chàng đưa tay gỡ râu, khôi phục lại dung mạo cũ. Nhân Yêu ngấm ngấm một lúc, hài lòng nói :

- Công phu Hoán Diện Di Hình của Ma giáo đáng gọi là độc bộ vô lâm, nhưng khuyết điểm của nó là chỉ có thể khiến dung mạo lệch lạc, xấu xí đi. Chẳng hay công tử tìm đến lão phu vì việc gì?

Chàng nghe có tiếng xích sắt khua, giật mình nhìn kỹ. Hóa ra hai tay lão nhân bị xích chặt vào vách đá. Chàng bước lại gần trầm giọng đáp :

- Trước hết, xin để vãn bối chặt bỏ những sợi xích này đã.

Thuyền Kỳ vung tiểu kiếm phá khóa thép trên hai cổ tay Nhân Yêu. Lão cười thảm bảo :

- Đã hơn một năm nay, lão phu không thấy được ánh dương quang, hai chân tàn phế, sức lực mỏi mòn. Mong công tử đưa lão phu ra ngoài cửa hang.

Chàng nhìn đôi chân cụt đến tận đầu gối, cúi xuống bỗng lão đưa ra ngoài, đặt xuống nền đá khô ráo. Lão vươn vai, ngửa mặt lên trời hít thở, lát sau ngưng ngưng hỏi :

- Công tử có mang theo ít lương khô nào hay không? Lão phu ăn thịt rắn sống mãi đã ngán đến tận cổ.

Thuyền Kỳ mỉm cười hướng lên miệng vực dùng công phu Hư Không Lôi chưởng vận toàn lực đưa âm thanh vượt khoảng cách trăm trượng. Cũng may hang sâu vang vọng, chứ nếu ở ngoài đất trống khô mà có thể vượt quá mười trượng.

- Đoàn huynh, mau thả rượu và lương khô xuống.

Thanh Trúc Cái rút dây lên cột túi vải vào thả xuống. Lão là tay tửu quỷ nên lúc nào bên hông cũng kè kè một bầu rượu ba cân.

Thiên Diện Nhân Yêu run rẩy cầm rượu tu liền mấy hớp rồi bắt đầu ăn miếng thịt heo sấy khô. Chờ lão ăn uống xong, chàng mở bọc hành lý lấy một bộ y phục trao cho lão :

- Mé Đông có vũng nước sạch, xin tiền bồi tắm rửa thay áo, văn bồi sẽ đưa người trở lại với nhân quần.

Nhân Yêu sững sờ hỏi lại :

- Lão phu là kẻ tội ác ngập đầu, thân lại tàn phế, ai thèm chứa chấp làm gì?

Thuyền Kỳ lắc đầu bảo :

- Ba mươi năm chịu đọa đầy dưới vực thăm âm u này cũng đã quá đủ để đền tội lỗi năm xưa. Hơn nữa, tiền bồi chỉ dùng dung mạo anh tuấn để quyến rũ nữ nhân chứ tay không hề vấy máu. Xét cho cùng, bọn nữ nhân kia đều đã có gia thất mà không giữ được lòng trung trinh với trượng phu, họ cũng có lỗi.

Nhân Yêu ngửa mặt cười dài :

- Không ngờ lúc gần đất xa trời, lại có người hiểu nỗi khổ tâm của Lục Vô Song này.

Thuyền Kỳ ôm lão thả xuống ao nước trong vắt. Chờ lão tắm gội xong, chàng dùng Tiểu Kiếm cạo sạch râu ria, búi tóc lên. Diện mạo họ Lục có phần hơi xấu xí - mắt lộ, mày thưa, mũi bẹt. Lão khoan khoái bảo :

- Công tử vẫn chưa cho lão phu biết mục đích của mình?

Chàng cười đáp :

- Lúc đầu, văn bồi cho rằng Lục tiền bồi là người chủ sử của tên Gia Cát Tâm. Nhưng khi thấy tiền bồi bị gã hãm hại, xích vào hang cho chết đi, thì hiểu rằng tiền bồi không có liên quan. Chúng ta phải gấp rút ra khỏi chốn này, mọi việc sẽ tính sau.

Thuyền Kỳ vận toàn lực bỏ liền mười mấy chiêu Lôi chưởng đánh sập vách đá chung quanh động khẩu, xóa bỏ dấu vết rồi đưa Nhân Yêu lên khỏi vực sâu.

Xuống đến chân núi Ngũ Đài sơn, chàng bảo Thanh Trúc Cái vào trấn tìm mua xe ngựa. Về đến Bắc Kinh, Thuyền Kỳ đưa họ Lục vào trong một khách điểm ở cửa bắc. Còn Thanh Trúc Cái và hai gã đệ tử trở lại Phán đà, nhưng vẫn giữ liên lạc.

Tối đến, bên mâm cơm thịnh soạn, Nhân Yêu thuật lại những tao ngộ ba mươi năm qua.

Thì ra lão bị trúng song chưởng của Tuệ Tâm hòa thượng, rơi xuống vực sâu. Nhưng may mắn rơi ngay vào ao nước, hai chân gãy lìa. Khi tỉnh lại, thấy trong ao có con cá lớn độ hơn cân, tỏa ánh ngũ sắc rực rỡ. Lão đói quá, bắt lấy ăn sống. Ai ngờ, họa trung đắc phúc, con Ngũ Sắc Lý Ngư đã trị lành vết thương và giúp lão phục hồi công lực chỉ sau một tháng.

Phần vì không có cách thoát khỏi vực sâu, phần vì sợ mình tàn phế, không tránh khỏi sự trừng phạt của võ lâm, nên đành chịu cảnh đọa đầy nơi đáy vực.

Hai năm trước, Gia Cát Tâm dùng dây nỏ xuống vực tìm Ngũ Sắc Lý Ngư, gặp được Nhân Yêu. Gã dùng lời đường mật khản cầu. Lục Vô Song truyền cho tuyệt nghệ hóa trang và võ thuật. Nhân Yêu thấy gã thiên bẩm tuyệt thế liền tận tâm truyền dạy. Sau một năm, Gia Cát Tâm đã học được nghề dịch dung của Nhân Yêu.

- Một hôm, hần trở lên mặt đất, đem thức ăn và rượu ngon xuống đài đăng. Trong lúc say sưa, hần có nhắc đến Tuyết Hồ công tử Thảm Thuyền Kỳ, và bảo rằng họ Thảm tài trí chẳng bằng hần, chỉ nhờ may mắn mà vang danh thiên hạ. Hần quyết xuất đạo, đối diện với chàng xem ai hơn ai? Lúc ấy lão phu vô tình nhìn thấy đầu lưỡi hần chẻ ra làm hai như lưỡi rắn, biết rằng mình đã trao lầm guom cho kẻ ác. Nếu hần dùng tuyệt nghệ của lão phu khuấy đảo giang hồ thì nguy hiểm khôn lường. Nhưng lão phu chưa kịp có chủ định gì thì bốn hôm sau, gã đã bất ngờ bỏ thuốc mê vào rượu. Trong lúc lão phu bất tỉnh, hần dùng công phu Hấp Dương Đạo Âm của Lôi Hỏa Đầu Đà hút cạn bốn mươi năm công lực. Sau đó hần xích chặt lão phu vào vách động để chết vì đói khát. May thay lúc thiếu thời, lão phu lang bạt đến Miêu Cương, học được công phu gọi rắn nên mới có thức ăn cầm cự được đến ngày nay.

Thuyền Kỳ bèn kể cho lão nghe chuyện Gia Cát Tâm trộm mất Thần Võ bí kíp của chàng. Nhân Yêu giật mình hỏi lại :

- Dám hỏi công tử đã luyện xong võ công trong bí kíp ấy hay chưa?

- Chỉ còn chiêu “Thiên Kiếm Vô Tâm” là văn bồi chưa luyện được. Gia Cát Tâm trí tuệ phi phàm lại là truyền nhân của Lôi Hỏa Đầu Đà, chỉ sợ hần liễu ngộ được chiêu kiếm vô thượng kia, chẳng còn ai là địch thủ nữa.

Nhân Yêu nói với về bí ẩn :

- Trên đời này, trừ lão phu ra, không ai biết được phương thức hoàn tất chiêu “Thiên Kiếm Vô Tâm”.

Thuyền Kỳ sừng sốt nhìn lão chăm chú, lát sau chàng mỉm cười bảo :

- Té ra tiền bối là hậu nhân của Võ Đế?

Lục Vô Song cười buồn xác nhận :

- Đúng vậy! Lão phu là cháu bốn đời của Võ Đế Lục Khúc Ngôn. Người là thiên hạ đệ nhất nhân nhưng con cháu căn cơ thấp kém, không thể học được võ công võ thượng. Chính vì vậy Võ Đế thất vọng bỏ vào Thần Võ cung tu luyện, chỉ để lại khẩu quyết của chiêu “Thiên Kiếm Vô Tâm”. Ông bảo rằng đây là tâm huyết một đời, dành cho họ Lục, người thiên hạ chỉ được hai chiêu đầu mà thôi. Nhưng họ Lục vô duyên với kiếm đạo nên chẳng ai luyện đến. Cho đến đời lão phu cũng có nghiên cứu thử nhưng chỉ hoài công vì thiên bẩm không đủ. Nay lão phu truyền lại cho công tử để tuyệt học Võ Đế khỏi thất truyền.

Trong hai tháng trời, chàng đã lãnh hội được bốn thành chân truyền thuật dịch dung của Lục Vô Song. Nhất là cách phát hiện một dung mạo giả.

Thiên Diện Nhân Yêu trước đây dạy nghề cho Gia Cát Tâm cũng có ý giấu diếm, kéo dài thời gian để có người bầu bạn, cung phụng vật thực. Nhưng đối với Thuyền Kỳ, lão hết lòng dạy dỗ, vì vậy chàng tiến bộ rất nhanh.

Qua lời kể lại của họ Lục, chàng xác định Gia Cát Tâm sẽ dùng đất Hà Bắc làm nơi khởi nghiệp. Vì vậy, chàng đã gọi Bạch Nhật Thần Thâu đến Bắc Kinh cầm đầu mạng lưới trinh sát Cái bang truy tìm tung tích tên gian tặc.

Côn Luân Thần Kiếm và Tần Thu Trinh cũng đến Bắc Kinh để giúp chàng một tay.

Thuyền Kỳ đã hóa trang cho hai người và đứng ra mua lại một dinh thự đồ sộ trong thành.

Đây sẽ là nơi cư trú và cũng là đại bản doanh của chiến dịch truy tìm Thần Võ bí kíp.

Trong tiệc tẩy trần, Thẩm Thiên Tân hỏi Nhân Yêu :

- Lục lão huynh! Dù chỉ mới sơ kiến nhưng tiểu đệ có cảm giác rằng bản chất lão huynh chẳng phải như lời đồn đãi. Dám hỏi chuyện năm xưa có ẩn tình gì chăng?

Thiên Diện Nhân Yêu cười buồn, đáp :

- Lão phu chỉ vì một ý nghĩ sai lầm mà làm tủi hổ tông môn. Năm xưa lão phu ba mươi tuổi mới kết hôn với một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp. Nhưng chỉ hai năm sau, nàng bỏ lão phu trốn đi với tên Tổng quản gia trang anh tuấn, đem theo rất nhiều vàng bạc châu báu. Lão phu căm giận và hổ thẹn, bỏ nhà phiêu bạt giang hồ. Một hôm lạc đến núi Vương Ốc gặp được Thiên Diện lão tổ học nghề hóa trang và võ công. Sau khi Lão tổ tọa hóa, lão phu trở lại giang hồ, mang dung mạo xinh đẹp dụ dỗ các nữ nhân đã có chồng trong thiên hạ để báo thù.

Không ngờ trong mười người đã có bảy không giữ được đạo phu thê, đem lòng say mê vẻ trẻ đẹp của lão phu. Sau khi bướm chán ong chường, lão phu lấy một kỷ vật làm bằng chứng, tố cáo với phu quân kẻ lỗi đạo. Họ không biết ơn mà còn kết tội lão phu phá hoại gia cang.

Chính vì vậy, lão phu mới trở thành tội nhân của võ lâm.

Thẩm Thiên Tân cười đồng tình :

- Phong hóa suy đồi, cương thường lỏng lẻo nên có một số người không giữ được lòng trinh. Xét ra Lục huynh cũng chỉ có nửa phần trách nhiệm.

Thu Trinh góp lời :

- Bọn họ đều đã có chồng mà không giữ đạo, còn trách gì được ai nữa?

Thuyền Kỳ cười nhạo nàng :

- Trong thiên hạ không ai dám sánh với nàng, như Tống Linh Long anh tuấn như Phan An, Tử Đô còn bị nàng mắng cho tím ruột mà đi.

Thu Trinh then thùng cúi mặt. Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc bước vào báo cáo :

- Cung bầm Hội chủ, sau gần tháng trời theo dõi các kỹ viện, tửu lâu và đồ trường, thuộc hạ phát hiện một nhân vật rất khả nghi. Người này hào sảng, thích ăn ngon và mê đánh bạc. Đặc điểm là không bao giờ cười lớn, khi nói chuyện hàm răng không hở. Nói chung, có điểm giống Gia Cát Tâm. Sau đó, thuộc hạ đã tìm cách điều tra bọn gia nhân, được biết rằng gã mới xuống miền Nam du ngoạn trở về hơn tháng nay.

Thẩm Thiên Tân hài lòng bảo :

- Trịnh lão đệ giỏi lắm! Nhưng lai lịch gã thế nào?

Trịnh Cốc gãi đầu lúng túng :

- Bẩm lão gia, thật khó mà tưởng tượng được gã lại là ái tử của quan Cừu môn Đề đốc Cam Hùng.

Mọi người sững sờ kinh ngạc, Thuyền Kỳ suy nghĩ một lúc rồi bảo :

- Trịnh huynh hãy tìm cách hỏi thăm bọn gia nhân xem, phải chăng trước đây trong phủ có một thư sinh vào làm công việc văn thư, nay đã bỏ đi?

Nhân Yêu gật gù :

- Công tử cho rằng Gia Cát Tâm đã hạ sát con trai họ Cam rồi cải dạng thế thân vào?

Chàng mỉm cười đáp :

- Văn bối chỉ giả định như thế thôi!

Ba hôm sau, Thần Thâu về phúc đáp :

- Hội chủ đoán việc như thần. Hơn hai năm trước, quả đúng có một nho sĩ văn chương xuất chúng, tên gọi Khổng Lam, làm sư gia cho Cam công tử. Nhưng gã đột ngột bỏ đi đâu không rõ.

Nhân Yêu vỗ bàn nói :

- Chắc chắn là gã rồi, trước đây mỗi tháng gã đến thăm lão phu mấy ngày, trong hành lý có văn kiện, thi thư.

Thuyền Kỳ trầm ngâm một lát rồi tùm tùm cười bảo :

- Dinh Cửu môn Đề đốc phòng bị tôn nghiêm, lại nằm ngay cửa Cẩm Thành, chúng ta không thể khinh động đột nhập được. Có lẽ phải dùng cách gây ông đập lưng ông mà thôi!

* * * * *

Ngay đêm đó, có một bóng đen đột nhập vào khuê phòng người tiểu thiếp xinh đẹp của Tổng quản Đề đốc phủ. Gã phi tặc không lấy đi bất cứ thứ gì mà chỉ bỏ một dùm thuốc bột vào chén sâm thang.

Một khắc sau, nữ nhân vào phòng nâng chén uống cạn rồi đi ngủ. Nhưng nàng không ngủ được vì con rạo rực thêm muốn ái ân. Chưa bao giờ nàng có cảm giác khao khát gần gũi nam nhân đến như vậy. Đêm nay, Hồ Tổng quản không có nhà. Lan Hương không chịu được nữa, nàng bảo tiểu tỷ sang phủ Đề đốc, cách đây chỉ hơn trăm trượng, gọi ngay Hồ lão.

Hồ Sa tưởng nàng lâm bệnh nên vội tốc chạy về. Nhưng vào đến khuê phòng đã thấy nàng lỏa lồ không một mảnh xiêm y lẫn lộn trên giường. Nhìn thấy lão, nàng mừng rỡ bật dậy ôm chặt lấy mà đòi hỏi.

Hồ lão vội vàng đáp ứng. Nhưng chỉ một hiệp lão nhân đã mệt nhọc, trong khi Lan Hương vẫn như con hổ. Nàng không tiếc lời chê trách, mắng mỏ lão là kẻ già nua yếu đuối, Hồ lão xấu hổ, uống gấp đôi thuốc tráng dương bồi tiếp nàng thêm hai hồi nữa. Lan Hương vẫn chưa thỏa mãn, nàng van nài, cầu khẩn lão tiếp tục cuộc mây mưa. Hồ Sa kiệt lực nổi cáu tát mạnh vào mặt nàng :

- Lão phu năm nay đã lục tuần, sao có thể như bọn thanh niên được?

Lan Hương bật khóc :

- Tiệp thiếp cũng chẳng hiểu tại sao đêm nay lại khác thường như vậy, xin lão gia lượng thứ cho. Tiệp thiếp đâu phải lăng loạn, trác nết. Có lẽ cơ thể có gì lạ.

Nói xong nàng vơ bầu rượu trên bàn uống cạn, say bí tỷ mới ngủ thiếp đi được.

Trong năm ngày liên tiếp, cứ đến canh một Lan Hương lại dầy vò, vắt cạn sức lực của Hồ Sa. Lão kinh hoàng dẫn đại phu của phủ Đề đốc đến chẩn bệnh cho nàng. Hà đại phu xác định nàng không hề có bệnh gì. Hồ Sa lại nhờ đến lang trung giỏi nhất thành Bắc Kinh nhưng cũng vô hiệu.

Càng lúc Lan Hương càng đòi hỏi nhiều hơn khiến Hồ Tổng quản chẳng còn sức lực đâu mà làm việc. Lão đành xin Cam đề đốc cho nghỉ phép mười ngày để chăm sóc Lan Hương. Đây là chuyện khó nói ra nên Hồ Sa đã dặn dò mọi người giữ kín, chỉ nói thác đi là Lan Hương bị cảm mạo.

Sang ngày thứ sáu, Hồ lão đang ngồi râu rĩ bên giường, nhìn ái thiếp dật gờ trong men rượu bỗng nghe ngoài ngõ có tiếng chuông leng keng và giọng rao :

- Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh. Bách bệnh tiêu trừ, cứu nhân độ thế, không trị hết bệnh, không lấy tiền.

Hồ Sa bán tín bán nghi nhưng cũng liều chạy ra mời vào.

Vị lang trung này là một đạo sĩ, tướng mạo thanh kỳ trang nghiêm, râu tóc bạc như mây.

Hồ Sa bắt gặp sinh lòng kính phục, mời lão an tọa rồi kể thực sự tình. Đạo sĩ xin vào trong xem mạch cho Lan Hương. Lúc trở ra, lão nâng chén trà suy

nghĩ đến xuất thần. Lát sau thở dài nói :

- Quý phu nhân không phải bị bệnh mà trúng một tà pháp cực kỳ hiểm ác. Bản đạo có thể dùng nội đan cứu nàng, nhưng sau đó phải về núi ngay để tu luyện lại, nếu không sẽ phí mất bảy mươi năm đạo hạnh.

Hồ Sa mừng rỡ nói :

- Vậy xin tiên trưởng ra tay tế độ, lão phu dù tổn kém bao nhiêu cũng chẳng ngại.

Đạo trưởng lắc đầu :

- Bản đạo tuổi đã hơn tám mươi, còn cần vàng bạc làm gì. Chỉ vì đứa cháu ruột này nên phải lang bạt giang hồ kiếm chén cơm nuôi y. Nay phải về núi tọa quang, bỏ y lại cho ai?

Hồ lão ngấm tên tiểu đồng sau lưng đạo sĩ, thấy gã tuổi đã mười bảy, mặt mũi ngơ ngáo, chất phác. Hồ Sa tính toán một lúc rồi quả quyết nói :

- Xin tiên trưởng an tâm, lão phu sẽ đem hần vào làm gia nhân trong Đề đốc phủ, no ấm một đời.

Đạo trưởng hài lòng, vòng tay cảm tạ :

- Nếu được như vậy, bản đạo sẽ chữa trị cho quý nhân rồi rời bỏ cuộc đời ô trọc này.

Đạo sĩ cùng Hồ lão bước vào trong phòng, thò tay vào miệng lấy ra một viên ngọc lớn bằng hạt nhãn tỏa ánh hồng quang rực rỡ. Hồ Sa kinh hãi chấp tay vái lạy. Đạo sĩ ngấm nội đan vào chén nước một lúc, đưa cho Hồ lão :

- Lệnh phu nhân chỉ cần uống chén nước này xong là giải trừ được tà pháp, trở lại bình thường như xưa.

Nửa khắc sau, nàng hồi tỉnh thẹn thùng thưa :

- Lão gia! Tiệp thiếp nghe toàn thân thư thái, mát rượi, mất hẳn cảm giác rạo rực, thèm muốn.

Hai vợ chồng họ Hồ phục xuống lạy tạ. Đạo sĩ xua tay, quay sang bảo cháu :

- Trịnh nhi, Hồ lão là người nhân đức, ngươi hãy cố làm việc, đừng phụ lòng ân nhân.

Tiểu đồng dạ nhỏ, mắt rung rung :

- Bá phụ đi có còn trở lại thăm tiểu diệp hay không?

Đạo sĩ lắc đầu, hiền hòa nói :

- Duyên trần của ta đã hết. Trịnh nhi đã lớn và có nơi nương tựa, ta rất yên lòng.

Đạo sĩ chiếu đôi mắt sáng lòa bảo họ Hồ :

- Bản đạo đem nội đan chữa bệnh là đã phạm luật trời. Chuyện này mong Tổng quản tuyệt đối giữ kín cho.

Phu thê Hồ lão sợ hãi vâng lời.

* * * * *

Hôm sau Hồ Tổng quản hôn hờ dất Trịnh nhi vào phủ, giới thiệu là cháu họ mình, cho làm chân sai vặt. Trịnh Nhi tỉnh tỉnh thực ngây ngô nên được mọi người yêu mến. Hồ Sa thường sai gã ra ngoài lấy vật thực và thăm nom Lan Hương.

Thế là phần đầu kế hoạch của Thuyền Kỳ đã thành công. Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc đã lọt vào hổ huyệt. Lão đã về lại đường đi nước bước trong phủ và hoạt động của Cam Phương công tử.

Sau vài lần gặp gỡ, Thần Thâu khẳng định Cam công tử chính là Gia Cát Tâm. Thuyền Kỳ đã giao cho lão nhiệm vụ tìm cho được nơi chôn giấu thi thể của Cam Phương. Với bằng cứ này chàng sẽ vạch mặt được tên ác tặc.

Gia Cát Tâm nhập vai Cam Phương rất dễ dàng vì gã đã kề cận công tử hơn một năm dài. Hơn nữa, họ Cam cũng là kẻ háo sắc, thích ăn ngon, mặc đẹp. Cam đề đốc góa vợ đã lâu nên mọi tình thương đều dồn cho ái tử. Lão dung túng mọi hành vi của con mình.

Việc quan bận rộn nên Đề đốc cũng chẳng có thời gian gần gũi. Lão cũng biết rằng Cam Phương đã chiếm đoạt trinh tiết hầu hết các tỳ nữ trong phủ và thường lui tới thanh lâu, đồ trường. Nhưng đôi lần gặp khó khăn trong công việc, Đề đốc thử hỏi ý Cam Phương thì gã kiến giải rất tuyệt diệu, đưa ra kế sách vẹn toàn. Vì vậy, Đề đốc càng yêu thương gã hơn, lòng tự hào về trí tuệ con mình.

Thuyền Kỳ đánh giá rất cao cơ trí của Gia Cát Tâm, chàng biết gã đã thuộc lâu bí kíp và không chừng đã hủy đi. Chỉ còn cách là giết gã diệt trừ hậu họa

cho võ lâm. Hơn thế nữa, với vai trò Cam công tử cùng với trí tuệ siêu phàm, gã rất dễ tiến thân trên đường hoạn lộ.

Nếu gã nắm được binh quyền thì khó mà biết được gã sẽ làm gì.

Chàng cũng biết Gia Cát Tâm có trong người không dưới năm mươi năm công lực và tuyệt học của Lôi Hỏa Đầu Đà. Nếu khinh động xuất thủ mà không thắng được gã ngay, chàng sẽ trở thành tội nhân của triều đình, làm liên lụy cả đến gia quyến và đồng đạo.

Thuyền Kỳ đã bàn bạc rất kỹ với Thu Trinh và các bậc trưởng bối cách đối phó.

* * * * *

Sáng ngày mười tám tháng tư, Thuyền Kỳ đang đứng trên lan can nhìn xuống đường phố chính, chàng giật mình nhận ra Công chúa Oa Thiên Phụng cùng sáu dũng sĩ Mông Cổ đang lững thững vào thành.

Chàng mừng rỡ tung người xuống đất, chạy ra đứng trước cửa gia trang chờ đợi. Khi đoàn người đi tới, chàng bước ra chặn đường vòng tay cung kính nói :

- Phò mã kính thỉnh Công chúa nhập trang!

Dũng sĩ đội trưởng cận vệ chính là Oa Khoát Biệt, tâm cơ tinh minh, lão luyện, hỏi lại với vẻ nghi ngờ :

- Sao Phò mã biết Công chúa vào Trung Nguyên và đi qua đường này mà cho lão ra đón?

Lúc này Thuyền Kỳ đang mang dung mạo của một phú hào. Chàng lạnh lùng đáp :

- Phò mã là bậc thần tiên, còn đoán ra được có tên ngốc Oa Khoát Biệt đi theo bảo hộ nữa!

Họ Oa giật mình kinh hãi chẳng biết nói sao. Thiên Phụng mỉm cười mong được gặp Thuyền Kỳ nên chẳng cần nói nhiều, ra lệnh :

- Tướng công của ta quả là bậc kỳ hiệp, tất là phải có chỗ hơn người. Chúng ta mau vào trong gặp chàng.

Dứt lời, nàng thúc ngựa chạy thẳng vào trong, bọn vệ sĩ phải chạy theo vào.

Tần Thu Trinh nghe tiếng vó ngựa chạy ra. Thấy Thiên Phụng mừng rỡ rú lên :

- Công chúa!

Oa Thiên Phụng ngơ ngàng nhìn phu nhân xa lạ kia hỏi :

- Sao bà lại nhận ra ta?

Thu Trinh nhớ ra mình đang mang mặt nạ liền giật phăng, để lộ dung nhan thiên kiều, bá mị. Công chúa vui mừng khôn xiết, nhảy xuống ôm lấy Thu Trinh khóc nức nở. Tần nương dìu nàng vào trong.

Thẩm Thiên Tân thấy Công chúa mặc y phục Mông Cổ tuổi trạc mười sáu, đoán ngay đó là con dâu thứ năm của mình. Ông tủm tỉm cười không nói. Thu Trinh bảo Thiên Phụng :

- Công chúa! Đây là lão nhân gia của chúng ta!

Thiên Phụng sợ hãi sụp xuống ra mắt :

- Túc nữ Oa Thiên Phụng khấu kiến lão gia!

Thiên Tân cười ha hả :

- Ta đã nghe đến Công chúa từ lâu, nay mới được diện kiến. Đường xa vạn dặm nên ta chưa kịp đến bái kiến Đại Vương Tử và lão Thái Phi.

An tọa xong, Công chúa sững sờ nhận ra gã tổng quản lúc nãy đang ngồi cạnh và đưa tay vuốt tóc nàng. Công chúa tính nóng như lửa, vung tay tát vào mặt gã. Nàng đứng bật dậy định buông lời chửi mắng, nhưng Thu Trinh đã kéo nàng ngồi xuống bảo :

- Công chúa đánh tướng công như vậy là đủ rồi!

Thuyền Kỳ đưa tay vuốt mặt, khôi phục chân diện mục. Thiên Phụng sa vào lòng chàng vừa khóc vừa trách móc :

- Chàng quả là vô lương tâm, bỏ thiếp bơ vơ, ngày đêm mỏi mòn chờ đợi.

Nàng là người Mông Cổ nên không thù lễ như người Hán tộc, thân nhiên ôm ấp Thuyền Kỳ. Chàng cảm động vỗ về :

- Thiên Phụng! Từ ngày về Trung Thổ, ta liên tiếp gặp cường địch nên chưa thể trở lại sa mạc đón nàng được. Hãy tha lỗi cho ta.

Thần Kiếm hắng giọng bảo :

- Kỳ nhi thường áy náy, nhớ đến Công chúa nơi quan ngoại nhưng không thể đi được.

Thu Trinh cũng góp lời an ủi, Thiên Phụng nguôi ngoai, đôi giận làm vui :

- Tướng công biết không, thiếp phải van nài mãi lão Thái Phi và Vương phụ mới cho vào Trung Thổ tìm chàng. Thiếp tự nhủ, nếu chàng phụ bạc không nhìn nhận, thiếp sẽ tự sát cho xong.

Thuyền Kỳ quắc mắt bảo :

- Nàng nghĩ ta là người thế nào mà lại nói như vậy?

Công chúa kinh hãi lắp bắp :

- Tiệp thiếp quê mùa, nói năng không phải đạo, xin chàng đừng giận!

Nước mắt nàng tuôn trào như suối, nhìn Thuyền Kỳ với vẻ van xin. Chàng cảm động dịu giọng :

- Nương tử đối với ta bằng cả tâm chân tình, lẽ nào ta lại không biết!

Thiên Phụng lần đầu được chàng gọi một cách thân mật, nàng sung sướng nói :

- Thiếp sẽ học hỏi các vị đại thư để tướng công không phải thất vọng.

Thu Trinh đưa Công chúa vào trong tấm gôi thay đổi xiêm y. Lúc trở ra thì tiểu yện đã bày xong. Oa Khoát Biệt và năm dũng sĩ Mông Cổ cũng có mặt. Gã uống vài chung, cười sang sảng nói :

- Lần này Công chúa vào Trung Nguyên ngoài việc tìm Phò mã còn có nhiệm vụ dâng lễ vật lên Minh Đế. Năm trước, ngài có giáng chỉ yêu cầu Đại Vương Tử tìm cho một bộ da Bạch Hổ để may áo ngự hàn cho Thái Tử. Loại da này có diệu dụng chống cảm mạo phong hàn rất tốt.

Thuyền Kỳ chợt nghĩ ra diệu kế, bảo Công chúa :

- Oa nương mau lấy tấu biểu cho ta xem thử?

Thiên Phụng chạy vào phòng đem ra. Tấu chương do đích thân Công chúa dâng lên Minh Đế nên không cần niêm phong. Thuyền Kỳ mở ra đọc rồi kính cẩn đưa cho Thiên Tần :

- Xin phụ thân xem thử nét chữ coi có thể giả được không?

Thần Kiếm xem kỹ, cả cười :

- Sớ này được viết bằng lối chữ cải biến của họ Triệu, đối với ta chẳng khó khăn gì.

Oa Khoát Biệt kinh hãi :

- Chẳng lẽ Phò mã định sửa đổi tấu chương của Đại Vương Tử hay sao?

Chàng trấn an gã :

- Chẳng có gì hệ trọng đâu, ta chỉ muốn thêm tên mình vào để được cùng Công chúa nhập cung.

Họ Oa thở phào :

- Nếu thế thì không sao, Đại Vương Tử có biết cũng chẳng phiền lòng.

Thuyền Kỳ bèn đem việc Gia Cát Tâm trộm bí kíp và giả làm Cam công tử ra kể cho Công chúa và họ Oa nghe. Chàng dặn dò họ rất kỹ lưỡng kế hoạch sắp tới.

Sáng hôm sau, Thuyền Kỳ hóa trang thành một hán tử Mông Cổ tuổi trạc hai mươi ba, dung mạo kiêu ngạo, lạnh lùng như đá, râu bó cằm trông rất uy vũ. Chàng tin rằng Ước Dã cách Bắc Kinh bảy tám ngàn dặm, chẳng ai có thể nhận ra dung mạo này khác với Phò mã đất Mông.

Đến cửa Ngọ Môn, Oa Khoát Biệt đưa bài thiếp vào. lát sau, Cừu môn Đề đốc Cam Hùng mở rộng cửa Cẩm Thành dùng quốc lễ đón đoàn sứ giả Mông Cổ vào triều kiến.

Buổi chiều sáng vẫn chưa tan, Minh Đế và bá quan hoan hỉ tiếp đón Phò mã và Công chúa đất Mông. Đọc tấu chương và nhận lễ vật xong, Thánh hoàng

mỉm cười phán :

- Trẫm nghe nói Lang Phò mã là Mông Cổ Đệ Nhất Dũng Sĩ, chắc là võ nghệ rất cao cường?

Phò mã Lang Hồ thần nhiên đáp :

- Khải tấu Thánh thượng. Hạ thần may mắn được trời phú cho chút thần lực chứ võ nghệ chẳng dám so bì với các cao thủ Trung Nguyên.

Thủy Sư Đề đốc Hồ Bắc Hồ Diên Luật là người nổi tiếng Hạng Võ đương thời, nghe Phò mã đất Mông khoe khoang thần lực, liền bước ra khai tấu :

- Muốn tâu Thánh thượng, hạ thần xin được so tài với Lang Phò mã để Thánh thượng và bá quan thưởng thức.

Minh Đế cũng muốn nhân dịp này dẫn mặt người Mông nên tươi cười bảo :

- Phò mã đến đây với tư cách sứ thần, nếu có nhã hứng thì trở tài cho Trẫm ngự lãm xem sao?

Lang Hồ kính cẩn tâu rằng :

- Người Mông Cổ cũng là thần dân của Thiên Tử Đại Minh, hạ thần xin tuân chỉ nhưng dù kết quả thế nào cũng xin giữ vững tình giao hảo giữa hai dân tộc Hán - Mông.

Minh Đế hài lòng :

- Phò mã đã vì trẫm mà ra sức, dù Hồ Diên Đề đốc có kém hơn thì Trẫm nào dám giận hờn.

Long nhan truyền bãi triều, dẫn quần thần ra thượng uyển uống rượu và xem so tài.

Thiên Phụng thấy Hồ Diên Luật cao hơn phu tướng mình cả cái đầu, thân hình lực lưỡng bỗng sinh lòng lo sợ. Nàng hỏi nhỏ :

- Oa Khoát Biệt cũng là tay đại lực sĩ, sao chàng không để hấn ra tay?

Thuyền Kỳ cũng sợ đề lộ võ công khiến Gia Cát Tâm nghi ngờ nên gọi họ Oa đến dặn dò.

Chờ Minh Đế ngự tọa xong, Hồ Diên Luật cung kính vái chào rồi cời quan phục đề lộ thân hình rắn chắc, đen bóng. Lão ngạo nghễ nói :

- Bọn quan nghe nói người Mông giỏi nghề đồ vật, xin lĩnh giáo Phò mã vài keo.

Thuyền Kỳ lạnh lùng đáp :

- Bọn Phò mã thân mang Vương phục, không tiện lẫn lóc trên đất cát, xin để Oa Khoát Biệt tướng quân bồi tiếp.

Họ Oa bước ra vái chào rồi cời áo. Gã thấp hơn đối thủ cả cái đầu nhưng bắp thịt cuộn cuộn, chẳng kém phần uy mãnh.

Hồ Diên Luật định bụng sẽ đã bại họ Oa trước rồi sẽ khiêu chiến với tên Phò mã nên không hề phản đối. Lão dùng ngón chân cái vẽ vòng tròn rộng chừng một trượng rồi bảo :

- Kẻ nào rời khỏi vòng này hay bị đề không phản công được coi như thua.

Hai đối thủ xông vào nhau như con sóc. Hồ Diên Luật vươn đôi cánh tay dài như tay vượn nắm chặt vai Oa Khoát Biệt kéo mạnh. Tay họ Oa ngắn hơn nên không cách nào xáp lại gần để ra đòn. Gã cố sức xuống tấn chịu đựng. Hồ Diên Luật gầm lên rồi vận toàn lực đẩy dần đối phương ra khỏi vòng tròn. Hai chân Oa Khoát Biệt càng vấu xuống bãi cỏ thành hai vệt dài. Minh Đế và bá quan hoan hô nhiệt liệt, tin chắc rằng Hồ Diên sẽ thắng.

Nhưng khi bàn chân Oa Khoát Biệt còn cách vạch ba gang, đối thủ của y bỗng nhảy mũi hắt hơi, sức lực giảm đi. Họ Oa không bỏ lỡ dịp may, hất tung đôi tay của Hồ Diên Luật khỏi vai mình, cúi thấp người xông vào chụp lấy đôi chân của lão, vác lên vai quăng ra khỏi vòng tròn. Thế võ này dường như không có trong lối vật Mông Cổ vì gồm cả phép đá huyết của Trung Nguyên. Ngón trở tay tả của Khoát Biệt đã ấn mạnh vào huyết Ý Xá trên lưng Hồ Diên Luật khiến lão nhũn cả người, chẳng cách nào chống cự được. Diễn biến này khiến Minh Đế và triều thần ngỡ ngàng, chết lặng. Phò mã Mông Cổ đứng lên thưa :

- Khải tấu Thánh thượng, Oa Khoát Biệt may mắn thắng được Hồ Diên Luật, cuộc tỉ thí đã kết thúc. Bọn hạ thần xin cáo từ.

Minh Đế cố tỏ vẻ rộng lượng, cười ha hả phán :

- Chẳng mấy khi Công chúa và Phò mã vào Trung Thổ, sao không lưu lại Bắc Kinh làm khách của trẫm vài ba ngày?

Lang Hồ cung kính thưa :

- Hoàng thượng đã truyền dạy, bọn hạ thần xin tuân chỉ.

Bọn Thuyền Kỳ rời Hoàng cung đến Bắc Kinh đệ nhất khách điểm. Tàn Thu Trinh đã đặt sẵn ba phòng thượng hạng và đang chờ đợi họ. Nguyên ngày hôm đó, nàng đóng vai tỷ nữ theo Phò mã và Công chúa du ngoạn Đế đô.

Tối đến, Thu Trinh đẩy Thiên Phụng vào lòng Thuyền Kỳ rồi chạy ra ngoài khúc khích cười khóa trái cửa lại. Thuyền Kỳ nhìn gương mặt trẻ trung, xinh đẹp đang hồng lên vì e thẹn, bước đến hôn lên đôi môi Công chúa. Nàng say đắm lịm trong nụ hôn đầu đời.

Sau khi ân ái, Thiên Phụng nép vào lòng chàng thoải mái :

- Cách nay hai tháng, mẫu thân đã lâm bồn, sinh được Hoàng Nam. Thiếp sẽ ở lại Trung Thổ với chàng cho đến khi giang hồ được thái bình.

* * * * *

Trong vòng bảy ngày, danh tiếng của Phò mã Mông Cổ Lang Hồ đã vang dội đất Đế đô. Họ Lang ngoài những lúc đưa Công chúa đi dạo, thường cùng đám đông sĩ Mông Cổ la cà nơi thanh lâu, tửu điểm và đồ trường.

Phò mã xài tiền như nước, rộng rãi ban phát cho bọn tiểu nhị và kỹ nữ. Nhưng gã lại gặp hồng vận trong nghề đồ bạc. Những canh bạc của Phò mã làm đứng tim người xem.

Tối hôm nay Lang Hồ lại có mặt trong Yên Kinh Đồ Trường, sòng cờ bạc lớn nhất Bắc Kinh. Khách của sòng toàn là bậc đại phú hay vương tôn công tử, con nhà quyền quý. Đương nhiên trong số ấy không thể vắng mặt Cam Phụng. Quý tử của Cửu môn Đề đốc và Phò mã Mông Cổ đã đối mặt nhiều lần trên chiếu bạc. Số tiền họ Cam thua đã lên đến hai chục vạn lượng bạc.

Gia Cát Tâm tức Cam Phụng vẫn tự hào mình là tay thánh thủ trong đồ trường, nhưng không hiểu tại sao khi gặp tên Mông Cổ mặt lạnh như tiền này thì thua xiểng niểng. Gã tức tối, căm hận nhìn họ Lang vùng tay ban phát số bạc đã ăn của gã.

Đêm nay, trong ba trăm người đến Yên Kinh Đồ Trường, chỉ có bốn người tham dự cuộc chơi. Số còn lại chỉ đến để chia sẻ vui buồn. Bốn đại nhân vật đó là Phò mã Mông Cổ Lang Hồ, Cam công tử, Triệu công tử và Trương Bách Vạn. Triệu công tử chính là trưởng nam của lão Thái Sư đương triều, còn Trương Bách Vạn là đệ nhất phú gia đất Bắc Kinh.

Gia Cát Tâm quyết lấy lại cả vốn lẫn lời nên y vào công lực thâm hậu hện ba người kia đến gieo súc sắc. Trương Bách Vạn có tên như vậy vì tài sản của lão ta lên đến hàng trăm vạn lượng. Họ Trương cũng là cao thủ trong nghề nên vui vẻ nhận lời. Còn Triệu đại công tử tuổi mới tam tuần mà sắc diện nhợt nhạt, tái xanh vì tửu sắc. Phụ thân gã giàu nhất thiên hạ nên gã cũng chẳng thèm để ý đến chuyện mình có biết đánh bạc hay không?

Chiếc bàn phủ lụa xanh nằm ở giữa đồ trường chính là trận địa của họ. Các bàn cờ bạc khác đều biến thành bàn rượu cho khách quan chiêm. Chủ nhân đồ trường là em họ của Hoàng Hậu nương nương. Lúc còn trẻ lão có danh hiệu là Nhật Dạ Đồ Thần Khúc Bình. Mười lăm năm trước, biểu muội lão được tiến cung, sinh hoàng nam và lên ngôi Hoàng Hậu. Lão bèn dựa thế năng mở đồ trường này.

Hôm nay, Khúc lão đích thân đứng ra làm trọng tài cho canh bạc. Theo quy củ, lão hỏi bốn người :

- Dám hỏi tứ vị định giới hạn vốn liếng đến mức nào?

Cam Vương Tử mở lời :

- Hai mươi vạn lượng.

Trương Bách Vạn tổ thêm :

- Ba mươi vạn lượng!

Lang Phò mã lắc đầu :

- Ít quá, sáng mai bốn Phò mã phải về Mông Cổ, nếu không đủ năm mươi vạn lượng e chẳng bỏ công.

Năm mươi vạn lượng là cả gia tài của Cửu môn Đề đốc. Nhưng Gia Cát Tâm đã chắc thắng nên đồng ý. Hai người kia cũng vậy. Lát sau, gia nhân của ba người kia đã đem đủ số ngân phiếu đến. Khúc lão kiểm tra xong tuyên bố :

- Quy củ của cuộc chơi là ai cao điểm nhất sẽ thắng. Lúc chưa gieo xúc xắc có quyền tổ thêm, nhưng không được quá số bạc của người còn ít vốn nhất. Xin mời chư vị!

Trương bách Vạn lên tiếng :

- Ván thứ nhất lão phụ đề nghị đặt năm vạn lượng.

Kính lão cao niên, ba người kia đồng ý.

Trương lão gieo ba hạt súc sắc vào chén sứ. Ngũ tứ tam là mười hai điểm. Như vậy, ván này Cam Phụng ăn hết. Sau mười ván thăm dò, không nhà nào hoàn toàn chiếm thượng phong. Cam Phụng thấy đã đến lúc xuất tuyệt chiêu. Liền đặt ra mười vạn lượng. Triệu Tú tổ thêm năm vạn, vị chi là hai chục vạn bạc ngàn.

Khách quan chiêm nín thở theo dõi. Trương Bách Vạn gieo trước được mười sáu điểm.

Lão thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng Cam Phuong đã vận thủ kinh kiếm được mười bảy điểm. Đến lượt đại công tử Triệu Tú, gã chán nản gieo hú họa nhưng lại được ba mặt lục là số điểm cao nhất. Lang Phò mã thất vọng, hờ hững ném ba hạt ngà voi vào chén. Hạt xoay tít cuối cùng cũng ngửa lên ba mặt lục. Như vậy Triệu Tú và Lang Hồ phải gieo thêm lần nữa.

Họ Triệu phấn khởi lắm lắm khẩn vãi tổ tiên rồi buông hạt. Tiếc thay gã chỉ được tám điểm. Lang Hồ chỉ hơn gã hai điểm, đại thắng ván này. Cam Phuong không hề có chút nghi ngờ vì Triệu Tú lúc trước lại gieo được mười tám điểm trước, sau đó mới đến họ Lang. Gã chỉ tức giận là sao thủ pháp của mình hôm nay không hoàn toàn linh diệu như mọi ngày.

Trương lão cay cú đặt liền ba chục vạn lượng. Lang Hồ nhắm tính Cam Phuong chỉ còn đúng ba mươi vạn, chàng tổ thêm năm vạn. Tổng cộng canh bạc này lên đến một trăm bốn mươi vạn lượng.

Lần này Cam Phuong gieo trước, gã quyết phải thắng ván này, nên vận chân khí khiến ba hạt ngà voi xoay tít, cố giành lấy mười tám điểm. Nhưng gã không ngờ, một luồng lực đạo đã truyền vào đáy chén làm sai lệch vòng quay của súc sắc. Mười hai điểm là kết quả rất tồi tệ. Cam Phuong gần như muốn té ngựa ra sau. Nhưng gã đành ráng ngồi lại, dùng nội công thâm hậu thao túng số điểm của đôi phượng.

Quả nhiên Triệu Tú chỉ được có chín điểm. Đến lượt Trương Bách Vạn, Cam Phuong chờ lão gieo xuống rồi truyền lực đạo vào chén nhưng sững sờ nhận ra có luồng chân khí bảo vệ chén sứ. Cam Phuong như thấm rằng không ngờ họ Trương lại là tay đại cao thủ, gã nhếch mép cười, dồn thêm ba thành công lực. Nhưng nội công của họ Trương cực kỳ hùng hậu, không để luồng chân khí của Cam Phuong xen vào. Ba hạt ngà voi dừng lại, chỉ có mười ba điểm nhưng cũng đã đưa Gia Cát Tâm vào cảnh tuyệt vọng. Gã tự nhủ thâm đêm nay sẽ cướp lại những gì đã mất. Gã mãi mê suy nghĩ nên không để ý rằng Phò mã Mông Cô đã gieo được mười lăm điểm, thu về một trăm bốn mươi vạn lượng bạc.

Lang Hồ đứng lên lạnh lùng bảo :

- Đã có đến hai người cạn vốn, chúng ta nghỉ thôi.

Phò mã thưởng cho Khúc Bình chủ nhân của đồ trường năm ngàn lượng rồi bảo lão :

- Thắng được canh bạc đêm nay, bốn Phò mã sẽ ở lại Trung Nguyên thêm vài ngày nữa. Nếu có cuộc chơi nào xứng đáng, cứ đến Yên Kinh Đại Khách Điểm tìm ta.

Canh ba đêm ấy, quả thật có người đến tìm Lang Hồ, nhưng không phải để đánh bạc mà là để lấy mạng gã. Tên phi tặc này bịt mặt, toàn thân màu đen u ám, trên lưng là một thanh trường kiếm. Gã vượt tường nhẹ nhàng đáp xuống vườn hoa, nhìn về phía phòng của đám người Mông Cô trên lầu hai, tìm cách đột nhập.

Bất ngờ từ trên một tán cây có người lao xuống vỗ hai đạo chưởng kinh nặng nề như núi đổ xuống đầu tên bịt mặt. Gã kinh hoàng cử song thủ cố chống đỡ. Chưởng phong chạm nhau nổ vang rền như sấm động, tên hắc y chấn động toàn thân, máu miệng phun thành vòi.

Nhưng gã là người cơ trí, cố nén đau lặn vào bụi hoa rồi vượt tường chạy mất.

Người vừa tấn công gã chính là Thuyền Kỳ, chàng tung mình rượt theo. Nhưng tên hắc y thông thuộc đường sá Bắc Kinh nên đã lẩn vào ngõ hẻm mất dạng. Thuyền Kỳ tìm một lúc lâu vẫn không thấy, chàng phi thân về phía Đề đốc phủ chặn đường. Nhưng đến sáng vẫn không thấy bóng tên hắc y. Chàng giậm chân tiếc nuối quay lại khách điểm.

Thẩm Thiên Tân nóng ruột hỏi ngay :

- Kỳ nhi có theo kịp gã không?

Chàng thiếu nào lắc đầu :

- Rất tiếc là gã chui vào ngõ hẻm biến mất. Hải nhi có đến phủ Đề đốc chờ đợi nhưng cũng chẳng thấy. Nhưng gã dù thoát chết cũng phải tỉnh đường ba tháng mới mong hồi phục.

Cả bọn trả phòng, kéo nhau trở lại tòa trang viện cửa bắc. Nhân Yêu nghe kể vỗ bàn than dài :

- Té ra gã đã lấy được Lôi Hỏa Kim Giáp của Lôi Hỏa Đầu Đà nên không chết dưới Lôi chưởng của công tử.

Thuyền Kỳ hỏi tiếc :

- Nếu vẫn bói dùng Tiểu Kiếm thì hẳn đã mạng vong rồi.

Quá ngọ một chút, Thần Thâu Trịnh Cốc về báo :

- Bẩm Hội chủ, theo đúng kế hoạch, hôm qua thuộc hạ đã lục soát phòng Cam công tử, cuối cùng đã tìm thấy bí kíp. Nhưng vẫn chưa biết gã giấu xác chết ở chỗ nào.

Thuyền Kỳ nhận lại Thần Võ bí kíp, khen ngợi Thần Thấu :

- Thu hồi được bí kíp là đã thành công được một nửa, chỉ còn tiêu diệt Gia Cát Tâm là hậu họa không còn. Sau này ta sẽ tuyên dương công trạng Trịnh huynh trước võ lâm.

Trịnh Cốc vui sướng hồ thẹn nói :

- Thuộc hạ bất tài không tìm được xác của Cam công tử, thực lòng vô cùng hổ thẹn.

Dù biết chắc chỉ trong phạm vi hoa viên.

Thuyền Kỳ tư lự một lúc rồi hỏi lại :

- Sau khi biết Cam Phương đã thua bạc cả một gia tài, thái độ của Đề đốc thế nào?

- Bẩm Hội chủ! Sáng nay về đến, nghe Hồ Tổng quản báo lại rằng công tử đã vét kim ngân để đánh bạc và thua sạch túi, Cam đề đốc tái mặt không nói nên lời, tài sản này là của tổ phụ để lại chứ bản thân họ Cam rất thanh liêm.

Thuyền Kỳ quay sang nói với Thần Kiếm :

- Bẩm thân phụ, hải nhi định sang phủ Đề đốc. Trước là hoàn lại số bạc năm mươi vạn cho lão, hai là xem thử thi hài giấu ở đâu?

Thiên Tân gật đầu :

- Kỳ nhi cư xử rất phải, nhưng theo ta, dù có tìm được thi hài Cam công tử hay không, người cũng nên bày tỏ sự thực để cho Đề đốc rõ. Đó cũng là cách ngăn ngừa hậu họa.

* * * * *

Cuối giờ mùi, Công chúa và Phò mã Mông Cổ đến dinh quan Cừu môn Đề đốc. Nhận được báo thiệp, Cam Hùng đích thân ra cửa đón khách. Gương mặt lão vô cùng thiểu não.

An tọa xong, họ Cam cung kính hỏi :

- Chẳng hay Công chúa và Phò mã giá lâm tể xá có điều chi dạy bảo?

Thuyền Kỳ vòng tay đáp :

- Cam đề đốc, một đời thanh liêm chính trực, bỗng Phò mã không nỡ để ngài lúc tuổi già phải sống trong cảnh nghèo túng, thiếu thốn. Vì vậy đến đây để hoàn lại số bạc năm mươi vạn lượng đã thắng của lệnh lang hôm qua.

Cam Hùng mừng như sống lại, nhưng lão là người thận trọng nên hỏi lại :

- Bỏn quan rất cảm kích nghĩa cử của Phò mã. Nhưng cũng xin hỏi ân tình này có kèm theo một điều kiện nào không?

Chàng cười mát đáp :

- Quan Đề đốc quả là một bậc lão thần tài trọng, tâm địa cũng quang minh. Nhưng xin hãy yên lòng, tình bang giao giữa hai dân tộc Hán - Mông vẫn đang thắm thiết, bỗng Phò mã chẳng cần phải mua chuộc Đề đốc làm gì. Có điều không muốn thấy cảnh ngài nhận giặt làm con nên có đôi lời cảnh giác. Nếu ngài không muốn nghe cũng chẳng sao.

Dứt lời, chàng trao cho lão xấp ngân phiếu trị giá năm mươi vạn lượng.

Cam đề đốc hoang mang :

- Bỏn quan không hiểu ý Phò mã muốn nói gì?

Thuyền Kỳ gấn giọng :

- Người mà Đề đốc tưởng ái tử mình thực ra chỉ là kẻ giả mạo. Còn ái tử đích thực chắc đã vùi thân đâu đó dưới lớp đất hoa viên.

Cam Hùng há hốc miệng lắp bắp :

- Phò mã nói thực đấy chứ?

Chàng bèn kể lại việc Gia Cát Tâm học nghề hóa trang của Thiên Diện Nhân Yêu, xin vào làm gia sư trong trang phủ Đề đốc. Sau đó, hấn sát hại Cam Phương rồi thế thân vào. Cả việc hấn trà trộn vào đám quần hào võ lâm, chứng tỏ tài năng để được chàng trọng dụng, rồi đánh cắp Thần Võ Bí Kíp. Đêm qua lại đến khách điểm hành thích chàng cướp bạc.

Cam đề đốc trầm ngâm rất lâu mới nói :

- Té ra Phò mã chính là Tuyết Hồ công tử đang vang tứ hải. Bồn quan có chân trong cơ mật viện, khi nghe thám tử báo cáo về động tịnh giang hồ, lòng vẫn ngưỡng mộ hiệp danh công tử. Còn việc Cam Phurong, bồn quan nghĩ lại quả có nhiều nghi vấn. Sau này, y không ăn to nói lớn như trước nữa, lại tỏ ra thông tuệ xuất chúng, khác hẳn với con trai lão. Hay là chúng ta tiến hành đào bới hoa viên xem có tìm được gì không?

Vườn hoa của phủ Đề đốc mỗi bề chỉ hơn mười trượng nhưng cây cối hoa cảnh và hòn non bộ rất nhiều.

Thuyền Kỳ chăm chú quan sát bãi cỏ nhưng không thấy gì khả nghi. Chàng nhờ Cam Hùng gọi lão làm vườn đến hỏi :

- Trong hoa viên này, hơn năm về trước có trồng thêm cây hoặc xây giả sơn gì hay không?

Lão cố nhớ lại rồi đáp :

- Đầu năm ngoái, công tử có bảo tiểu nhân dời hòn giả sơn cạnh cửa sổ đi nơi khác vì nó che khuất gió mát.

Thuyền Kỳ hỏi thêm :

- Vị trí mới của giả sơn có phải do công tử chỉ định cho lão hay không?

- Thưa phải!

- Vậy lão hãy đưa chúng ta đến chỗ ấy.

Lão già mau mắn dẫn mọi người đến cuối vườn, nơi đây có một hòn non bộ cao hơn đầu người, cấu tạo bằng những tảng đá xếp chồng lên nhau.

Thuyền Kỳ bảo Cam đề đốc :

- Tại hạ xin phép được phá hủy hòn non bộ này.

Cam Hùng gật đầu, Thuyền Kỳ vung song chường vỗ mạnh, chường kinh ầm ầm như sấm và những tảng đá bắn sang một bên.

Họ Cam le lưỡi, giờ ngón cái lên khen ngợi. Thuyền Kỳ mỉm cười, sai Oa Khoát Biệt đào lớp đất dưới nền giả sơn. Chỉ hơn hai thước đã nghe mùi hôi thối xông lên nồng nặc, cuối cùng lộ ra một tử thi mặc thanh bào, da thịt đã thối rữa.

Oa Khoát Biệt nín thở đem xác chết lên đặt trên bãi cỏ. Cam Hùng run rẩy quỳ xuống coi đôi giày của xác chết. Nhận ra chân tà mắt ngón cái, lão gào lên như điên loạn :

- Phurong nhi! Sao con lại chết thảm như thế này?

Hồ Tổng quản và gia nhân xúm lại xem, đồng quỳ xuống sùi.

Thuyền Kỳ trầm giọng an ủi :

- Đề đốc có khóc cũng không hồi sinh được lệnh lang. Hãy lo ma chay hậu hĩnh để hương hồn công tử được sớm siêu thoát.

Cam Hùng đứng bật dậy đấm ngực, râu tóc dựng ngược quất lớn :

- Lão phu thề sẽ bắt cho được tên khốn kiếp Gia Cát Tâm, xẻo từng miếng thịt báo thù cho Phurong nhi.

Bọn Thuyền Kỳ cáo từ trở lại bản doanh.

Hôm sau cả thành Bắc Kinh xôn xao vì vụ án giết người thể thân ở phủ Đề đốc.

Cam Hùng đi vào triều khóc lóc xin Minh Đế truyền chỉ truy nã trong cả nước tên Gia Cát Tâm có chiếc lưỡi chẻ làm hai. Lực lượng bộ đầu trong mười tám tỉnh bắt đầu hoạt động.

Cũng may người có dị tượng như Gia Cát Tâm rất hiếm nên không ai bị bắt oan. Có điều họ phải môi miệng há ra để quan quân kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Võ Uyên sơn đỉnh thiêng hào kiệt - Thiếu Thất quần anh khắp cổ nhân

Đoàn người của Thuyền Kỳ khởi hành về lại Chiết Giang. Công chúa Oa Thiên Phụng ríu rít cạnh Thuyền Kỳ, trầm trồ tán thưởng cảnh vật dọc đường. Lần này họ không ghé qua Lạc Dương mà lại đi thẳng xuống Khai Phong, sang Từ Châu, vượt sông Hoài xuống Nam Kinh, rồi từ đó mới về Chiết Giang.

Cuộc hành trình kéo dài hàng tháng vì xe song mã chở Thiên Diện Nhân Yêu không thể đi nhanh được.

Tổng đàn Ma giáo mở đại yến mừng đoàn lữ khách. Thánh Nữ Lý Nhược Hồng và mọi người mở rộng vòng tay đón Công chúa Oa Thiên Phụng cùng Thiên Diện Nhân Yêu.

Trong suốt hai tháng trời giang hồ lạng sóng, Dù hàng vạn đệ tử Cái bang để tâm dò xét vẫn không thấy tung tích Ma Đăng Thân Quân cùng Gia Cát Tâm đầu cả.

Sáng ngày đầu tháng tám, Thánh Nữ lên kiệu đến ngôi đền Thánh Hóa, cách chân núi Thiên Thai ba dặm cầu phúc cho con cháu. Lý giáo chủ định cho người hộ tống thì bà gạt đi :

- Phụ thân quá lo xa, đã có huynh đệ họ Lăng khiêng kiệu và bảo vệ cho nữ nhi. Nơi đây lại là trọng địa của Ma giáo, còn phải sợ hãi gì nữa!

Côn Luân Thần Kiếm và Thuyền Kỳ đang luyện võ dưới sự hướng dẫn của Nam Hải lão tổ nên không biết việc này.

Đi theo kiệu còn có một ả nữ tỳ tên gọi Tiểu Thanh. Lăng Hồ, Lăng Báo đã lâu không được xuống núi, nay được làm phu kiệu cho Thánh Nữ, hai gã vô cùng hoan hỷ.

Từ chân núi đến Thánh Hóa điện phải đi ngang qua một khu rừng liễu nhỏ. Tiếng chim ríu rít đón bình minh làm vui tai khách bộ hành. Sương đêm còn đọng trên cỏ lá, bóng láng dưới ánh dương quang.

Có nhiều tín đồ Thánh Hóa, nhận ra kiệu của Thánh Nữ, lui vào vệ đường cung kính cúi chào.

Bỗng từ trong rừng liễu hai bóng trắng xông ra. Một tên võ hai đạo chưởng kinh đỏ rực như lửa xuống đầu Lăng thị huynh đệ. Hai gã diết kinh hãi, mang theo cả kiệu nhảy sang vệ đường có tránh sát chiêu.

Thánh Nữ biết nguy, vung chưởng đánh bay nóc kiệu tung mình ra ngoài. Tỳ nữ Tiểu Thanh tung pháo hiệu cầu cứu nhưng đã quá trễ. Tên cao gầy cười hăng hắc tung một nắm mê hồn phấn vào mặt Thánh Nữ rồi xông đến không chế huyết đạo, vác bà lên vai.

Tên to lớn thấy đồng bọn đã đắc thủ, cười nhạt chụp song chưởng xuống đầu anh em họ Lăng. Hai gã vận toàn lực đón chiêu nhưng công lực đối phương cực kỳ thâm hậu, chưởng pháp quý dị và nóng rực. Lăng Hồ, Lăng Báo bị chưởng kinh đánh văng xa gần trúng, y phục bốc cháy, máu miệng phun thành vòi.

Thấy hai tên bịt mặt đã đem thánh nữ đi mất, Tiểu Thanh và các giáo chúng xúm lại dập lửa trên người hai gã họ Lăng.

Thuyền Kỳ và Nam Hải lão tổ là người đến hiện trường đầu tiên. Chàng nhìn chiếc kiệu vỡ nát, hiểu ngay có sự. Đôi mắt chàng bừng bừng sát khí nhưng cố định thần chữa trị cho hai thuộc hạ trước đã.

Chàng thăm mạch thấy chúng vẫn còn sống, cho dù da thịt cháy khét lẹt. Thuyền Kỳ lập tức dồn chân khí băng hàn ra song thủ, rà khắp những vùng da thịt bị bỏng để không chế mức độ hủy hoại. Sau đó chàng và Lão tổ chia nhau truyền chân lực vào người nạn nhân.

Một khắc sau họ thỏ ra một búng máu bầm, hồi tỉnh lại.

Lăng Hồ mở mắt nhìn thấy chủ nhân, gã sa lệ méo mào nói :

- Chủ nhân! Bọn thuộc hạ đã cố hết sức mà không định lại chúng, để Thánh Nữ bị bắt đi rồi.

Thuyền Kỳ an ủi :

- Hai người có lỗi gì, võ công của Lôi Hỏa Đầu Đà lừng lẫy thiên hạ đã mấy chục năm. Chuyện giải cứu Thánh Nữ đã có ta lo liệu.

Lý giáo chủ và Thần Kiếm cùng ba vị Hộ pháp Ma giáo đến nơi. Nghe nói ái nữ bị Lôi Hỏa Đầu Đà và Gia Cát Tâm bắt đi, gầm lên khùng khiếp, râu tóc dựng ngược :

- Tên Đầu đà khốn khiếp kia, lão phu sẽ không tha cho ngươi!

Thẩm Thiên Tân roi lệ, nói :

- Không ngờ bọn chúng lại giờ trò hạ lưu này, không biết Nhược Hồng có sao không?

Nam Hải lão tổ nghiêm giọng nói :

- Chúng sợ võ công của Thuyền Kỳ nên mới bắt Thánh Nữ để làm áp lực. Có lẽ nay mai chúng sẽ cho sứ giả đến thương lượng.

Lý giáo chủ bảo các Hộ pháp :

- Ba vị lão đệ hãy ra lệnh báo động, phong toả toàn bộ tỉnh Chiết Giang, tìm cho ra hai tên cầu tặc cùng Thánh Nữ.

Mọi người buồn bã kéo về Tổng đàn. Độc Y Trương Thúc thấy thảm trạng của hai gã họ Lăng, thất kinh hồn vía, cấp tốc ra tay điều trị. Quả ngộ lão mới ra khỏi bệnh xá, gượng cười báo lại :

- Lôi Hỏa chương quả là đáng sợ, nếu anh em họ Lăng không có công phu Kim Chung Trạo bảo vệ thì đã ra ma rồi.

Giáo chủ Phu nhân cùng với bọn Thu Trình khóc lóc nức nở trong hậu sảnh, lo lắng cho tính mạng Thánh Nữ.

Cuộc truy tầm kéo dài đến mười hôm vẫn không có kết quả. Chim câu đã bay về Tổng đàn Cái bang ở Lạc Dương để báo hung tin và nhờ giúp đỡ. Lực lượng trinh sát khổng lồ của Thiên hạ Đệ Nhất Bang được phát động.

Thảm Thuyền Kỳ suốt từ lúc mẫu thân bị bắt đến giờ, chàng không nói một câu, chỉ đắm mình vào suy tưởng, cố tìm ra một lượng sách tốt nhất.

Thảm Thiên Tân buồn bã hỏi chàng :

- Kỳ nhi định làm thế nào?

Thuyền Kỳ kính cẩn đáp :

- Bẩm phụ thân, theo ý Kỳ nhi thì Gia Cát Tâm đã chuẩn bị kế hoạch bắt người rất chu đáo. Vì vậy, chúng ta khó mà có hy vọng tìm ra. Chắc chắn gã sẽ cho người đến áp đặt điều kiện, đưa chúng ta vào thế bị động. Chỉ bằng lúc này Kỳ nhi và Tuyết Hồ bí mật truy tung. Gã có là thần tiên cũng chưa chắc đã biết khả năng đặc biệt này của Tiểu Hồ. Nhưng trong lúc hải nhi vắng mặt phải có người thế thân để y khỏi nghi ngờ. Với tài thánh thủ của Lục tiền bối, chắc chắn sẽ gạt được hắn. Bạch Ưng sẽ đi theo và về dẫn đường cho chư vị đến địa điểm giam giữ mẫu thân.

Nam Hải lão tổ cười bảo :

- Lão phu sẽ nhờ Lục lão đệ hóa trang theo hỗ trợ Kỳ nhi.

Thảm Thiên Tân cảm kích vòng tay nói :

- Tiểu diệt đội ơn bá phụ đã có lòng tương trợ.

Sau khi chuẩn bị xong người thế thân, Thuyền Kỳ, Lão tổ hóa trang đem theo con linh thú, âm thầm đến khu rừng liễu bắt đầu cuộc truy tung.

Tiểu Hồ đã quá quen với mùi son phấn của Thánh Nữ nên mau chóng tìm được hướng đi của bọn hung thủ. Nhờ công lực thâm hậu và bọc lưng khô, cuộc truy tung không hề bị gián đoạn, phần Tiểu Hồ bữa ăn của nó là những con rắn độc dọc đường.

Hai ngày sau Tiểu Hồ dẫn hai người đến chân núi Vũ Uyên, cạnh bờ Trường Giang, thuộc huyện Thiệu Hưng.

Thiệu Hưng là nơi sản xuất loại rượu ngon nổi tiếng cả nước. Trong huyện có mấy trăm lò nấu rượu. Nhưng Thuyền Kỳ chẳng còn tâm tư nào để thưởng thức mùi rượu thơm phảng phất trong ngọn gió thu.

Có lẽ dân vùng này đã chặt phá cây rừng để nấu rượu nên dưới ánh tà dương chỉ thấy núi Vũ Uyên trơ trọi toàn cỏ khô và đất đá. Tận trên đỉnh mới còn sót lại khoảng rừng um tùm. Đường lên núi trống trải dễ bị phát hiện, Thuyền Kỳ và Lão tổ phải ẩn mình nơi bờ sông chờ tiếp viện mới lên núi. Bạch Ưng đã quay lại Tổng đàn mang theo thư của Thuyền Kỳ, chỉ rõ địa điểm là núi Vũ Uyên để mọi người đến tiếp ứng.

Lý giáo chủ, Côn Luân Thần Kiếm dẫn Thu Trình cùng năm mươi cao thủ Ma giáo dùng những con ngựa tốt nhất để đến Thiệu Hưng.

Chiều hôm sau toán nhân mã của Lý Bách đến nơi, bí mật tụ họp trong rừng đào.

Thuyền Kỳ nghiêm mặt nói :

- Thừa chư vị trưởng bối, Gia Cát Tâm là người đa mưu túc trí, liệu việc như thần. Kỳ nhi có cảm giác rằng việc giải cứu mẫu thân không phải dễ dàng. Dù chúng ta có kéo đến cả ngàn người, nhưng phút cuối, gã đem tính mạng gia mẫu ra đe dọa, chúng ta cũng phải bỏ tay. Vì vậy, Kỳ nhi sẽ cùng Quảng tiền bối theo Tiểu Hồ lên núi, xuất kỳ bất ý cứu cho được mẫu thân trước, sau đó dùng pháo hiệu để chư vị xông lên tiêu diệt chúng. Dân vùng này ngoài nghề nấu rượu còn sinh sống bằng nghề đánh cá trên sông. Bạch Nhật Thần Thâu sẽ mua mười tám lưới thật lớn, mỗi tấm giao cho bốn người phụ trách. Núi Vũ Uyên chỉ cao hơn trăm trượng, nếu gặp hiểm cảnh, có nhảy xuống cũng an toàn.

Mọi người tán thành kế hoạch của chàng. Đầu canh một, lực lượng Ma giáo bao chặt mặt phía Nam chân núi, lưới cá cắm chắc trong tay.

Thuyền Kỳ dẫn Tiểu Hồ, bảo nó lên trước mở đường. Linh thú đánh hơi vài cái rồi tiến lên núi. Đêm thu tối đen như mực, ngàn sao bị mây che phủ, sấm chớp lóe lên như đe dọa đổ cơn mưa. Tiếng cò hồ xào xạc dưới chân mang lại cảm giác bất an.

Đường đi hoàn toàn yên ổn, không hề có cạm bẫy nào. Ba khắc sau hai người đến khu rừng trên đỉnh. Thấy Tiểu Hồ vẫn đi sâu vào họ cũng tiến theo.

Đoàn nhân thủ của Lý Bách cũng chỉ còn cách đỉnh núi chừng năm mươi trượng.

Tiểu Hồ tiến đến một trong bốn gian thạch thất. Thuyền Kỳ áp sát cánh cửa nhìn qua khe. Thánh Nữ Lý Nhược Hồng đang bị trói chặt vào cột đá giữa phòng, dưới ánh sáng của đĩa đèn dầu, trông bà xác xơ hư nhược. Lão tổ thì thầm :

- Kỳ nhi hãy vào trong cứu Thánh Nữ ra, lão phu sẽ cánh giới bên ngoài.

Chàng gạt đầu, vung Tiểu Kiếm chặt đứt ổ khóa sắt, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Đúng lúc đó một tiếng nổ vang trời phát ra cách đỉnh núi hai mươi trượng, một vùng lửa đỏ quanh đỉnh núi. Cỏ khô bắt lửa cháy rực trời theo ngọn gió thu lồng lộng tiến về phía đỉnh núi. Cát đá đổ xuống đầu bọn Lý Bách, may mà không có ai táng mạng. Bọn họ núp sau những tảng đá lớn cố chịu đựng dù lòng chết điếng nhưng cũng hy vọng với tài trí của Thuyền Kỳ và Lão tổ.

Nhắc lại, Thuyền Kỳ nghe tiếng nổ biến sắc mặt nhưng vẫn mau chóng cắt dây trói, bồng Thánh Nữ trên tay chạy ngay ra bìa rừng.

Lại một tiếng nổ nữa vang lên, chứng tỏ Gia Cát Tâm đã chôn hỏa dược thành nhiều vòng từ dưới lên trên đỉnh. Không chừng chỉ lát nữa đây mặt đất dưới chân Thuyền Kỳ sẽ nổ tung. Chẳng phí một giây, chàng vận công quát lớn :

- Mở lưới chuẩn bị đón người!

Bọn Lý Bách mừng rỡ quăng lưới chờ đợi, Thiên Tân hét lên :

- Lưới đã giăng xong!

Thuyền Kỳ nhìn bốn ngọn đuốc, canh khoảng cách vận toàn lực tung mạnh Thánh Nữ xuống núi. Thân hình bà bay vượt qua khói lửa rơi vào tấm lưới của Lý giáo chủ. Ông và Thiên Tân cùng hai Hộ pháp đã bay lên hứng lấy Thánh Nữ.

Vòng hỏa dược thứ ba chỉ cách đỉnh núi sáu trượng, Thuyền Kỳ nói nhanh :

- Văn bồi luyện Âm Dương thân công nên không sợ lửa, xin tiền bồi đi trước một bước.

Lão tổ biết chàng nói thực nên nhảy lên đứng trên cánh tay chàng. Thuyền Kỳ hợp lực đưa thân hình lão vượt khoảng không rơi vào lưới an toàn. Nhưng vòng hỏa dược thứ tư rồi thứ năm phát nổ, bốc cháy rực trời mà vẫn không thấy bóng Thuyền Kỳ đâu. Mọi người sợ hãi gào lên tha thiết :

- Thuyền Kỳ!

Họ điên cuồng xông lên đỉnh núi, vượt qua bãi cỏ cháy đen, nhưng chỉ cách bên trong mười trượng đã nghe hơi nóng rát da, y phục bốc khói. Thu Trình phục xuống khóc vùi :

- Tướng công! Trời ơi, tướng công!

Nam Hải lão tổ nghiêng răng vận thần công hộ thể tiến nhanh vào ngọn lửa, nhưng chỉ đi được sáu trượng y phục đã bốc cháy. Lão phải lăn mình xuống cỏ để dập lửa, thờ dài trở lại với đoàn người.

Đến gần sáng sức lửa mới yếu đi, bọn Lý Bách xông vào tìm kiếm. Nhưng cả bốn căn thạch thất cũng bị nung thành vôi, sập xuống.

Côn Luân Thần Kiếm gạt nước mắt trên gương mặt lem luốc than thở :

- Đền đá còn bị đốt thành vôi thì còn mong gì tìm thấy Kỳ nhi nữa! Trời già sao cay nghiệt, nở đoản mệnh một bậc anh tài?

Nam Hải lão tổ vỗ trán nói :

- Lạ thực! Lão phu nhớ là Kỳ nhi có mặc tám ngàn bào mà Lăng Hồ đã lột từ xác Ngân Y giáo chủ, tám áo này tuyệt đối không thể cháy được.

Mọi người bùng lên hy vọng, kéo nhau ra phía hậu sơn. Dưới chân núi chính là sông Trường Giang, nhưng với độ cao hơn trăm trượng, dù có rơi xuống cũng khó toàn mạng.

Lý Bách cố tỏ vẻ lạc quan :

- Kỳ nhi là bậc cát nhân thiên tướng, đã qua một lần rơi xuống vực sâu mà không chết, lẽ nào lại bỏ mạng dưới sông Trường Giang? Chúng ta chỉ cần kiểm dọc sông là thấy ngay.

Mọi người nghe hợp lý xuống núi chia nhau đi dọc hai bờ sông, về phía hạ nguồn. Giáo chủ lại thuê thêm hàng trăm thuyền con tìm kiếm trên sông.

Hôm sau, hàng ngàn giáo chúng cũng đến tham gia, đóng thuyền tìm cả ở cửa sông và ven biển.

Thánh Nữ Lý Nhược Hồng đã được đưa ngay về Tổng đàn để Độc Y chăm sóc. Mười ngày sau hồi tỉnh thì đoàn người Lý giáo chủ cũng đã bỏ cuộc, chán nản trở về.

Lúc này Thánh Nữ mới biết con mình đã tan thân trên đỉnh núi Vỹ Uyên. Bà lẫn ra ngất xỉu, hôm sau mới tỉnh lại.

Giáo chủ Phu nhân sợ Nhược Hồng quá đau đớn mà nghĩ đại nên hết lời an ủi. Thánh Nữ không khóc nữa, mặt bà lạnh lẽo như băng, nhãn quang phủ mờ sát khí. Bà bảo :

- Xin phụ thân nhờ Cái bang loan báo cho rộng rãi cho toàn võ lâm biết tin Kỳ nhi tử nạn. Tang lễ sẽ cử hành tại chân núi Thiếu Thất vào ngày rằm tháng chín này.

Thiên Tân thối mắc :

- Sao chúng ta không chờ thêm một thời gian nữa xem Kỳ nhi có tin tức gì hay không?

Nhược Hồng lắc đầu :

- Kỳ nhi là trụ cột chống đỡ võ lâm, nay nó không còn nữa thì Ma Đăng Thần Quân và Gia Cát Lâm sẽ xuất hiện khuynh đảo giang hồ. Lúc đó chỉ sợ chẳng còn ai rảnh rỗi mà đi dự tang lễ của con mình. Thuyền Kỳ đã cống hiến cả cuộc đời cho võ lâm, nay thiếp muốn nhân dịp này khích lệ sĩ khí quần hào, đoàn kết họ lại thành một lực lượng hùng mạnh, chống trả với bọn ác ma và báo thù cho Kỳ nhi.

Năm nàng dâu nghe nói đến tang lễ, lòng đau đớn bật khóc. Thánh Nữ lạnh lùng bảo :

- Nước mắt của các người có khiến cho Gia Cát Tâm chết đuối được không? Từ nay ta muốn các người phải gạt lệ, chuyên tâm luyện võ để có ngày trả thù chồng, không được khóc than gì hết.

Các nữ nhân sợ hãi, lau sạch nước mắt đồng quỳ xuống thưa :

- Chúng tước nữ xin phụng ý a nương!

* * * * *

Chỉ còn đúng một tháng hai ngày nữa là đến ngày rằm. Lý giáo chủ giao Tổng đàn lại cho Đại hộ pháp Thôi Hạo rồi dẫn mọi người đến phủ Hà Nam lo việc tộc hức tang lễ cho Thuyền Kỳ.

Chim câu của Cái bang trong vòng tám ngày đã loan báo hung tin trên khắp chốn giang hồ. Hào kiệt bốn phương đầm ngực kêu trời, lập tức chít khăn trắng lên đường dự lễ.

Huỳnh Đệ hội mặc đồ tang kéo hết cả về chân núi Thiếu Thất, vừa đi vừa khóc. Lá đại kỳ bây giờ được viền đen và buông rũ xuống.

Cam đề đốc ở Bắc Kinh, nhận được tin dữ thất sắc chạy vào tàu lên Minh Đế. Thánh thượng phán rằng :

- Tuyết Hồ công tử là Phò mã Mông Cổ, nay trầm sắc phong cho Thượng thư Bộ Lễ chức Khâm sứ. Khanh xuống phối hợp với Tuần phủ Hà Nam dự lễ và bảo vệ cho đám tang được mỹ mãn. Khanh hãy thay mặt ta phân ưu và đọc chiếu truy phong tước Thần Võ Vương cho Thẩm Thuyền Kỳ.

Đến ngày mười hai tháng chín đã có đến gần vạn anh hùng tứ xứ đến Tung Sơn. Chùa Thiếu Lâm không thể nào chứa nổi nên linh đường và đàn cầu siêu sẽ dựng ngay chân núi Thiếu Thất.

Vớt tài sản của Ma giáo và Tàn gia trang thì không có gì là không thể làm được. Bảy trăm anh em Huỳnh Đệ hội và tám trăm giáo đồ Ma giáo đã dựng xong hàng ngàn chiếc lều vải dành cho khách. Trong mỗi lều đều có sạp tre cao vì đang là mùa mưa.

Hơn một vạn bộ chiến phục cũng đã được may xong. Tòa linh đường bằng gỗ, rộng hai trượng dài tám trượng, chính là đại sảnh của một trang viện trong huyện thành Nam Dương. Hồ Nam Thần Trượng Giả Đào đã mua lại và giáo chúng Cự Mộc đường đã tháo rời ra, đem về ghép lại, dựng dưới chân núi. Phía sau sẽ là chỗ cư trú cho tang quyến, còn đằng trước là nơi đặt linh vị.

Không Từ thiên sư, Chương môn phái Thiếu Lâm và một trăm bậc cao tăng sẽ mở pháp đàn trên mảnh đất trước linh đường để cầu siêu cho Thuyền Kỳ.

Đến trưa ngày mười bốn Chương môn, Long đầu các phái đã có mặt đầy đủ.

Quần hào đã được thông báo trước nên đầu giờ mùi tề tựu trên khoảng đất trống rộng rãi trước linh đường, sau lưng họ chính là ba ngàn lều vải. Dù đã có năm ngàn quân triều đình canh giữ vòng ngoài, nhưng vẫn có bốn trăm cao thủ mặt lạnh như sương, tay tả mang băng đồ tuần tra.

Bang chủ Cái bang, Quái Cái Bạch Trì Thượng - hai mắt sưng húp đứng lên khai mạc :

- Kính chào chư vị đồng đạo võ lâm, ba năm qua Tuyết Hồ công tử đã dẫn dắt chúng ta chống lại những kẻ có dã tâm thống trị giang hồ. Từ Thông

Thiên giáo chủ Tổng Linh Triệt, Ngân Giáp giáo, Ma Đăng Thần Quân Tổng Linh Phong, Bạch Cốt chân nhân... Tài trí ấy, công lao ấy đã bảo toàn được chính khí võ lâm. Nay công tử trừng kẻ độc của tên khốn khiếp Gia Cát Tâm mà tan thân trên đỉnh Vỹ Uyên sơn...

Nói đến đây lão sa lệ, nghẹn ngào không nói được nữa. Quần hùng cũng mũi lòng đưa tay lau nước mắt. Quái Cái cố bình tâm nói tiếp :

- Lão phu và các bậc trưởng bối trong võ lâm đã bàn bạc với nhau truy tặng danh vị Minh chủ võ lâm cho Thảm công tử. Chẳng hay ý kiến chư vị thế nào?

Hàng vạn người gào lên :

- Rất xứng đáng!

Quái Cái ra hiệu cho họ im lặng rồi đứng sang một bên. Không Từ thiền sư và Nhân Vân đạo trưởng bước ra, họ cùng khiêng một tấm bảng gỗ sơn son thiếp vàng có dòng chữ :

“Cố võ lâm Minh chủ Tuyết Hồ công tử Thảm Thuyền Kỳ chi linh vị”

Lý giáo chủ và Côn Luân Thần Kiếm nhận lấy, đem vào đặt trên hương án.

Khâm sứ của triều đình bước ra :

- Thánh thượng đã có chiếu sắc phong Thảm công tử làm Thần Võ Vương. Xin chư vị quý xuống nghe Thánh chỉ.

Tuyên đọc xong, bốn tên thị vệ mang bảng vàng sắc phong vào. Bảng này sẽ nằm ở trên linh bài.

Quái Cái lại tiến ra giới thiệu :

- Thánh Nữ Lý Nhục Hồng, thân mẫu của Thảm công tử có vài lời cùng quần hào.

Thánh Nữ trong bộ tang phục trắng càng lộ vẻ xanh xao, băng giá. Bà vận công nói :

- Trước hết tiện phụ xin ngỏ lời cảm tạ chư vị anh hùng đã đã hết lòng yêu thương khuyến tử, nên lặn lội ngàn dặm đến đây ai điếu. Nay Kỳ nhi chẳng may vẫn số, chẳng còn có thể góp sức với giang hồ. Nhưng tiện phụ xin thề rằng sẽ tiếp tục sự nghiệp giảng ma vệ đạo của Kỳ nhi, dầu chết cũng chẳng sòn lòng. Không phải là giết một tên Gia Cát Tâm để báo thù, mà là tận sát tất cả những tên ác ma tàn độc, chỉ muốn thống trị võ lâm, mặc cho sinh linh đồ tể, xương phơi đầy nội, máu chảy thành sông. Tiện phụ mong được hào kiệt võ lâm tương trợ trong cuộc chiến sát ma.

Quần hùng nghe bà nói, bầu máu nóng sôi sục, đồng thanh giờ nắm tay thề :

- Sát ma!

Bà ra dấu rằng mình còn muốn nói thêm. Quần hào vội im lặng lắng nghe :

- Tang lễ sẽ kéo dài bảy ngày, sau đó tiện phụ sẽ đứng ra tổ chức một lực lượng có tên là “Vệ Đạo Minh”. Cương vị Minh chủ sẽ do Nam Hải lão tổ tiên bối nắm giữ, còn tiện phụ sẽ là Phó minh chủ. Không phân biệt môn phái, bất cứ hào kiệt nào tham gia sẽ được hoan nghênh. Sau khi võ lâm thanh bình, sẽ giải tán trả chư vị về cho môn phái cũ.

Mọi người xôn xao bàn tán về kế hoạch này, võ công của Lão tổ còn cao cường hơn Tuyết Hồ công tử, khiến họ tin tưởng vào thắng lợi cuối cùng.

* * * * *

Sáng, giờ thìn sáng ngày rằm tháng chín, Linh đường mở cửa cho khách vào ai điếu.

Tiếng đàn sáo rên siết nghe não lòng người.

Quỳ hai bên hương án chính là năm vị phu nhân của Thuyền Kỳ và ba đứa trẻ thơ vô tội. Đám tang này không nhận lễ vật, phúng điếu mà còn tài trợ nơi nghỉ ngơi và ăn uống cho người đến chia buồn.

Sang ngày thứ tư, số người đến trước vẫn chưa vào hết thì lại thêm những hào kiệt phương xa đến trễ. Rốt cuộc nhân số cũng còn hơn vạn.

Trong những người đến sau, có một thiếu niên tuổi chừng mười bảy, mười tám. Gương mặt gã rất anh tuấn nhưng lạnh lẽo như sương, tóc không búi mà buông xõa ngang lưng. Trán cột dải lụa trắng với bộ bạch y lấm bụi, gã chẳng cần phải mặc tang phục.

Người vào khu vực linh đường phải đi qua hai cửa kiểm soát. Cửa thứ nhất chính là Lãnh Binh huyện Nam Dương, hần chỉ có nhiệm vụ duy nhất là bắt người vào phải há miệng ra. Tên Lãnh binh thấy lưỡi gươm bình thường nhưng lại rợn người khi thấy đôi tròng mắt tím.

Đến cửa thứ hai gã lạnh lùng viết vào quyển sổ trước mặt Ma Yêu kiểm khách dòng chữ: “Từ Kiếm Tàn Hán Biệt, nguyên quán Thiểm Tây!”

Đỗ Tang kính cẩn hỏi :

- Chẳng hay thiếu hiệp trước đây có quen biết với cố Minh chủ hay không?

Họ Tàn sùng sốt :

- Tại sao lại cố Minh chủ? Tại hạ đến viếng Tuyệt Hồ công tử mà.

Đỗ Tang giải thích :

- Toàn võ lâm đã truy tặng Thảm công tử danh vị Minh chủ.

Tần Hán Biệt gật gù, khắp khệnh đi về phía linh đường. Thấy người ta phải xếp hàng chờ đến lượt thắp hương, gã cũng đứng vào. Họ Tàn dương đôi nhãn quang tím nhạt ngắm nhìn toàn cảnh lễ trường.

Một khắc sau đã đến lượt gã thắp hương. Nhưng họ Tàn lại như người trong mộng, ngơ ngẩn ngắm nhìn bảng sắc phong và linh bài cố Minh chủ.

Khoái Dao Mạnh Du Tử đứng cạnh hương án khẽ nhắc :

- Xin thiếu hiệp nhanh cho, còn rất nhiều người đang chờ đợi!

Tần Hán Biệt giật mình, nhận lấy nén nhang cắm vào lư hương rồi vái ba vái. Đôi mắt hần nhỏ lệ, không phải vì thương tiếc người đã chết, mà chính vì những người đang quỳ nức nở bên quan tài. Vái xong, gã lập tức bước trở ra. Thần Kiếm Côn Luân đứng chờ sẵn ở lối ra, dịu dàng bảo gã :

- Xin thiếu hiệp vui lòng ở lại dùng cơm với tang gia.

Họ Tàn lạnh lùng gật đầu. Phì La Hán đã đợi sẵn, dẫn khách đến lều vải. Gã gieo mình xuống sạp tre, nhìn lên nóc lều suy nghĩ, lát sau mặt mày chìm vào giấc ngủ.

Chiều đến, nghe tiếng mời dùng bữa, Hán Biệt bật dậy, lấy khăn lau sơ mặt mũi rồi khoác bọc hành lý bước ra ngoài.

Gần hai ngàn mâm cơm được bày trên bãi cỏ. Họ Tàn ngồi đợi xuống một mâm đã có sẵn năm người.

Năm người này thấy đủ số, cầm đũa ăn chẳng nói một câu. Vò rượu mùi cân đã cạn sạch mà chẳng thấy ai đồ mặt. Tần Hán Biệt âm thầm quán sát, dường như nhận ra điều gì, đôi mắt gã ánh lên vẻ bí ẩn.

Sáng hôm sau, mọi người ngạc nhiên nhận ra có năm người nằm giữa bãi đất trống, trên ngực một tên có tám giấy viết bốn chữ nguệch ngoạc bằng than củi: “Gian tặc hóa trang”.

Độc Y Trương Thúc vội dùng rượu pha giấm rửa mặt bọn chúng. Quả nhiên lộ ra dung mạo khác. Ông cố gắng giải huyết cho chúng nhưng chỉ hoài công, đành giao cho Tồn lãnh binh giải về đại lao.

Quần hào xi xào bàn tán, không hiểu cao nhân nào đã phát hiện bọn gian tặc. Một cuộc họp khẩn cấp được triệu tập phía sau linh đường. Nhân Văn đạo trưởng bản khoán :

- Người bí mật này nhãn quang sắc bén, hành động lại mau lẹ và hiệu quả. Bản đạo không nghĩ trên giang hồ lại có cao thủ nào như vậy!

Độc Y vuốt râu bảo :

- Lão phu không dám tự hào, nhưng đoán chắc võ công người này phải cao hơn Thảm công tử mới khiến lão phu phải bó tay.

Côn Luân Thần Kiếm đỡ lời :

- Thảm mỗ đã cho tra sổ sách, rằng thấy năm tên này đến từ ngày đầu. Nhưng tại sao cho đến hôm nay mới bị phát hiện? Có lẽ vị cao nhân ẩn tàng kia cũng mới đến nên không thể ra tay sớm hơn. Ma Yếu kiếm khách đã tra trong sổ ghi danh, chỉ thấy nhân vật Từ Kiếm Tần Hán Biệt là đáng ngờ.

Thánh Nữ ứng tiếng :

- Tàn nương đã kể lại cho thiếp nghe rằng chàng thiếu hiệp có đôi mắt tím ấy đã nhỏ lệ trước linh đường.

Quái Cái trợn mắt nói :

- Số gian tặc trà trộn vào đây không phải là ít, chắc chắn người ấy sẽ giao nộp cho chúng ta vài tên nữa. Chỉ cần chú tâm theo dõi khoảng đất trước linh đường là sẽ rõ sự thực.

Phì La Hán bước vào báo :

- Cung bầm chur vị trường bối. Từ Kiếm Tần Hán Biệt vẫn lưu lại và lang thang khắp nơi, dường như muốn dò xét điều gì đó.

Thảm Thiên Tần gật đầu bảo :

- Đêm nay ngươi huy động anh em bí mật giám sát khắp nơi. Nếu phát hiện điều gì, báo ngay cho chúng ta được rõ.

Nhưng đêm ấy trời qua êm ả, không có động tĩnh gì. Sáng ra, quần hào thức dậy rửa mặt kinh hãi nhận thấy có đến mười chiếc lều vải bị viết hai chữ “Gián tể” thật lớn.

Bọn Lý Bách mau chóng đến hiện trường. Tổng cộng gần ba chục tên lâm vào tình trạng của năm gã hôm trước. Khi lục soát hành lý bọn chúng, Thần Kiếm phát hiện một lượng bột trắng lên đến hơn chục cân. Độc Y ném thử thất sắc bảo :

- Đây chính là loại Tam Bộ Tiêu Hồn Phấn mà năm xưa Tống Triệu đã sử dụng dưới chân rặng Thiên Sơn.

Mọi người toát mồ hôi lạnh. Không ngờ Gia Cát Tâm lại định tiêu diệt cả vạn người.

Nam Hải lão tổ Quảng Lăng Tiêu thờ phào :

- Cũng may mấy hôm nay chúng ta tuần tra cẩn mật nên chúng chưa dám ra tay, với lại gió Tây thổi sau lưng linh đường còn khu lều vải nằm về hướng Bắc. Dù chúng có tung độc phấn cũng chẳng có tác dụng lớn.

Lý giáo chủ gần giọng :

- Gia Cát Tâm giỏi thiên văn địa lý, biết đâu đã đoán trước rằng trong ngày hôm nay gió sẽ đổi chiều?

Cả bọn bất giác nhìn lên những lá phướn cắm trước linh đường, họ kinh hãi nhận ra quả thực gió đã thổi từ hướng Tây nam lên hướng Đông bắc. Nếu không phát hiện kịp thì đêm nay cả khu lều vải chẳng còn ai sống sót.

Quái Cái vận công gọi lớn :

- Xin mời Từ Kiếm Tần Hán Biệt.

Gã đang đứng phía sau, nghe gọi tên, liền vệt hàng người bước ra. Quái Cái vòng tay hỏi :

- Phải chăng chính túc hạ là người đã hạ thủ bọn gian tể, cứu quần hào?

Họ Tần lạnh lùng đáp :

- Tại hạ hơi đau mà ôm rom cho rậm bụng. Chư vị có chết cả lũ, tại hạ cũng chẳng bận tâm.

Câu nói bất cặn nhân tình này khiến mọi người phẫn nộ. Quái Cái biến sắc :

- Vậy túc hạ lưu lại nơi đây làm gì?

Từ Kiếm cao ngạo đáp :

- Tại hạ xuất đạo giang hồ, nghe Tuyết Hồ công tử kiếm pháp thông thần, cũng muốn thử vài chiêu. Không ngờ được tin gã chết thảm sanh lòng tiếc nuối nên đến đốt nén nhang. Cũng nhân dịp này tìm xem có cao thủ nào xứng tay nên ở lại!

Quần hào giận dữ gầm lên :

- Ngươi là cái quái gì mà khiêu chiến với hào kiệt tam sơn ngũ nhạc?

Nam Hải lão tổ ngắm nghía thanh trường kiếm của gã, chậm rãi hỏi :

- Phải chăng thiếu hiệp là truyền nhân của Từ Nhân Kiếm Vương?

Mọi người giật mình chờ đợi, Tần Hán Biệt gật đầu :

- Đúng vậy, nhưng lão là ai mà lại biết gia sư?

Quảng Lăng Tiêu mừng rỡ bảo :

- Chẳng lẽ ngươi không nghe Từ Nhân nhắc đến một người họ Quảng ở Nam Hải hay sao?

Họ Tần thần nhiên đáp :

- Gia sư có nhắc đến và bảo rằng lão là tay kiếm khá nhất giang hồ!

Lão tổ thấy gã quá ư cuồng ngạo, muốn dạy cho bài học nên mỉm cười bảo :

- Kiếm pháp của lão phu cũng thường thôi nhưng hơn ba mươi năm trước đã thắng Kiếm Vương được một chiêu.

Tần Hán Biệt hồ hững đáp :

- Đó là chuyện cũ, còn giờ đây chỉ sợ lão không thắng nổi ta chứ đừng nói đến gia sư.

Quảng Lăng Tiêu nghiêm mặt giáo huấn :

- Lão phu với lệnh sư có giao tình thâm hậu nên không nỡ thấy ngươi sa vào tà đạo. Kẻ mang danh kiếm sĩ phải biết đem sở học phù trợ chính đạo, tế độ sinh linh, yêu thương đồng đạo để được danh thơm muôn thuở, như Tuyết Hồ công tử chẳng hạn. Còn như ngươi mục hạ vô nhân, khinh thường đồng đạo, dù có vang danh cũng chỉ là một tên đồ tể chứ nào phải bậc hiệp khách cho mọi người kính ngưỡng?

Quần hùng nhất tề hoan hô cao lượn của Lão tổ. Từ Kiếm cười lạt :

- Họ Thảm chỉ mới học được vỏ ngoài của kiếm đạo, may gặp thời nên được thành danh, có đáng gì mà gọi bằng hiệp khách!

Khoái Dao Mạnh Du Từ kính ngưỡng Thuyền Kỳ như thần nhân nên gầm lên, tuốt đao chém vào đầu Tần Hán Biệt. Thanh Từ kiếm đã rời vỏ, kiếm quang sáng rực màu tím nhạt đỏ lấy đao chiêu. Khoái Dao dội ra lao đao, tâm thất bị rạch bảy đường ngang dọc, máu rỉ ra ướt đầm bộ tang phục trắng. Tần Hán Biệt trầm giọng :

- Hôm nay là ngày tang lễ của họ Thảm nên ta không nỡ xuống tay!

Kiếm pháp của gã còn nhanh hơn Thảm Thuyền Kỳ khiến mọi người chấn động. Khoái Dao biết mình không địch nổi họ Tần, đau đớn quỳ xuống bãi cỏ khóc rằng :

- Mạnh mẽ bất tài không giết được kẻ mạo phạm đến anh linh Hội chủ, chẳng còn mặt mũi nào sống nữa!

Dứt lời gã vung đao tự quyết. Nhưng Lão tổ đã lướt đến tước đao và hỏi :

- Ngươi chết đi thì ai sẽ phò tá Thánh Nữ báo thù cho Thuyền Kỳ? Hãy để tên này cho ta!

Khoái Dao tỉnh ngộ, thất thủ bước vào linh đường, quỳ trước hương án khóc ròng.

Nam Hải lão tổ bảo Thiên Tân :

- Thần Kiếm cho lão phu mượn kiếm để giáo huấn tên cuồng đồ này!

Quần hùng đang phẫn nộ chửi mắng Từ Kiếm nghe vậy liền im lặng theo dõi cuộc chiến. Quảng Lăng Tiêu cười nhạt bảo họ Tần :

- Lão phu sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là kiếm đạo chân chính.

Từ Kiếm lạnh lùng đáp :

- Tại hạ cũng mong mọi điều ấy, nhưng đây là dịp hiếm có để dương danh. Vì vậy, chúng ta sẽ lên ngọn cây ở giữa sân giao đấu để mọi người được chứng kiến.

Dứt lời, gã tung mình lên ngọn cây, thân pháp cực kỳ tinh diệu. Lão tổ thầm đoán đối thủ có không dưới năm mươi năm công lực. Ông bật cười ha hả, thân hình bốc thẳng lên, là đà đáp xuống đứng đối diện với họ Tần. Công phu Lăng Không Độ Hư này khiến mọi người vỗ tay hoan hô như sấm dậy.

Tần Hán Biệt ôm kiếm chào rồi xuất thủ. Hai luồng kiếm quang một bạc, một tím xoắn lấy nhau. Tiếng thép va chạm vang rền, hòa với tiếng kiếm khí vùn vút xé không gian.

Từ ngày Thuyền Kỳ mất tích, Lão tổ cảm thấy cô đơn vì chẳng còn ai xứng danh kiếm sĩ để chiết chiêu cùng lão. Nay gặp họ Tần kiếm thuật tinh kỳ, lão cao hứng giải pháp. Lão tổ kinh ngạc khi thấy kiếm pháp của Kiếm Vương không còn như ngày xưa nữa. Về kiếm ý thì giống nhưng kiếm chiêu linh hoạt bao la như biển cả, liên miên bất tuyệt như sóng Trường Giang.

Đã hai trăm chiêu trôi qua mà chưa ai chiếm được thượng phong. Quần hào say mê theo dõi và trầm lo ngại trước bản lĩnh của Tần Hán Biệt.

Lão tổ phân khối đem những chiêu đặc ý ra thi triển, nhưng đôi phương vẫn ung dung giải pháp. Một cảm giác quen thuộc kỳ lạ xâm chiếm tâm hồn Lão tổ. Nhưng lòng hiếu kiếm đã cho ông kịp suy nghĩ, tung ra chiêu “Nam Hải Phù Lâu”. Kiếm quang mở rộng che phủ cả khoảng không gian trên ngọn cây. Hào quang màu tím cũng lóe lên rồi tắt lịm.

Mọi người thấy Từ Kiếm ôm vai hữu nhảy xuống, tập tễnh bỏ đi. Lão tổ cũng xuống đất, đứng nhìn theo trầm ngâm nghĩ ngợi. Quần hùng vỗ tay tán dương kiếm thuật Nam Hải.

Lão lắc đầu bỏ vào hậu sảnh linh đường.

Cuộc ai điếu lại tiếp tục nhưng trong hậu sảnh, các tay đầu não đang quây quần bên Lão tổ bàn bạc. Họ Quảng vẫn nhắm mắt ôn lại từng chiêu trong trận đấu, không nói một lời.

Cuối cùng, lão mỉm cười mở mắt hỏi :

- Chư vị thử đoán xem tên Từ Kiếm đó là ai?

Có hai người cùng nói một lúc :

- Thuyền Kỳ!

Đó là Thánh Nữ và Tần Thu Trinh. Hai người ôm nhau khóc vì sung sướng.

Lý Bách mừng rỡ vỗ bàn :

- Có thực thế chẳng? Nhưng sao Quảng lão huynh lại đoán chắc như vậy?

Lão tổ cao hứng đáp :

- Trong chiêu cuối cùng, đáng lẽ y không thể thọ thương, nhưng không hiểu sao lại đưa vai hứng một nhát kiếm? Lão phu đã nhớ lại cảm giác quen thuộc trong kiếm thuật của y. Chỉ có mình Thuyền Kỳ mới có thể ung dung phá giải những chiêu kỳ tuyệt của lão phu.

Thánh Nữ ghen ngào nói :

- Tiệp nữ đã nuôi nấng Kỳ nhi trong suốt mười mấy năm dài, dù y có cái trang cách nào đi nữa, tiệp nữ cũng có thể nhận ra qua những cử chỉ nhỏ nhất, vô tình.

Tần Thu Trinh ngượng ngùng thưa :

- Hôm qua, lúc Kỳ ca đứng ngẩn ngơ trước linh vị, chàng không giữ ý nên đã nhíp hai ngón tay vào mu bàn tay tả. Tiệp nữ đã hoài nghi từ lúc ấy.

Thảm Thiên Tân bực bội nói :

- Vậy tại sao nó lại không hiện thân cho chúng ta bớt thương tâm mà lại phải dùng khổ nhục kế, chịu mang thương tích rồi bỏ đi?

Không Từ thiên sư góp ý :

- Theo thiên kiến của lão nạp, có thể khi Thảm công tử đến Hà Nam thì tang lễ đã cử hành. Hai là, y muốn đóng vai một kẻ háo danh, gây sự chán ghét của võ lâm, để Gia Cát Tâm tìm đến lôi kéo vào tổ chức. Chứ nếu y xuất đầu lộ diện thì tên gian tặc kia sao dám ra mặt tranh bá?

Chương môn phái Hoa Sơn là Hận Thiên Kiếm tán thành :

- Thiên sư luận việc rất phải, lão phu cũng nghĩ như vậy!

Dù bán tín bán nghi nhưng trong lòng họ bùng lên niềm hy vọng.

Hôm sau, tang lễ viên mãn, Lý giáo chủ đứng ra cảm tạ đồng đạo võ lâm. Có năm trăm người không vương bận gia sự đã ở lại tham gia Vệ Đạo Minh, hàng ngàn người khác về thu xếp gia cảnh rồi quay lại.

Toàn bộ nhân mã Huỳnh Đệ hội đều trở thành hội viên Vệ Đạo, có tên là Huỳnh Đệ đường. Ma Yêu kiếm khách giữ chức Đường chủ, còn Hồ Nam Thần Trọng Giã Đào được cất nhắc làm Hộ pháp, lo việc hậu cần.

Tổng đàn của Vệ Đạo Minh sẽ xây dựng trên ngọn đồi Thương Sơn, thuộc huyện Thương Khâu, chỉ cách rừng Tung Sơn có hơn trăm dặm.

Ngọn đồi và bảy ngàn mẫu đồi chung quanh là tài sản của Tần gia trang.

Chiều hôm đó, Kiếm Tuyệt Đế Quân dẫn năm mươi đệ tử đến, tất cả đều mặc đồ tang.

Lão ghen ngào nói :

- Cái mạng già này là do Thảm công tử ban cho. Vì bận tọa quan, được tin trễ nên không đến kịp, thật hổ thẹn vô cùng. Xin được gia nhập Vệ Đạo Minh, trả thù cho công tử!

Lý Bách cười khà khà :

- Đàm huynh mà đến sớm sẽ được chứng kiến trận so tài có một không hai.

Đàm Phi Vũ ngơ ngác :

- Sao? Có kẻ đến phá tang lễ ư?

- Đúng vậy! Gã này có danh hiệu là Từ Kiếm Tàn Hán Biệt, hấn đấu với Nam Hải lão tổ hai trăm chiêu, thọ thương bỏ đi mất rồi.

* * * * *

Nghi vấn về lai lịch Tàn Hán Biệt càng đáng ngờ khi Lý giáo chủ nhớ lại rằng, Giáo chủ Long Hồ bang Vi Thừa Khanh và Tàn gia trang không hề đến dự mà chỉ gửi lời ai điếu.

Tần Thu Trinh từ việc ấy khẳng định Thuyền Kỳ sau khi thoát chết, đã về đất Thiểm Tây liên hệ với Tần gia và Vi lão. Vì vậy, nàng xin phép được đến Tây An và Diên An để điều tra hư thực.

Thánh Nữ cũng nóng ruột nên đồng ý. Bà cho rằng trừ Nam Hải Lão nhân ra, chẳng ai địch lại Lôi Hỏa Đầu Đà và Gia Cát Tâm. Do đó, có cho người theo hộ tống cũng vô ích, chỉ bằng cải dạng.

Việc xây dựng Tổng đàn ở Thương Khâu giao cho Giã Đào và Kiếm Tuyệt lão nhân.

Hai trăm giáo chúng Cự Mộc đường sẽ thi công kiến trúc này.

Đoàn người trở lại Chiết Giang và họ vô cùng mừng rỡ khi nhận ra Hòa Nhân Lang Hồ đã có mặt trên núi Thiên Thai. Thu Trinh ôm nó vào lòng hỏi :

- Công tử đang ở đâu, mau dẫn chúng ta tìm chàng?

Tiểu Hồ rít lên, lắc đầu lia lịa, tỏ ý không biết. Mọi người thất vọng thở dài, Đại hộ pháp Thôi Hạo kể lại :

- Nửa tháng trước Tuyết Hồ phóng vào Tổng đàn, chạy khắp nơi như muốn tìm Thuyền Kỳ. Không thấy chàng nó rít lên thê thiết, ngày nào cũng ra cửa đại sảnh đợi chờ.

Lộ Tiểu Lan bật khóc :

- Ngày tướng công ngộ nạn cả hai con linh thú đều thất tung, sao chỉ có mình Tiểu Hồ về núi? Chẳng lẽ chàng đã gặp nguy rồi?

Tư Không Bách Lan lẩm bẩm :

- Lạ thực! Bạch Ưng bay tít trên cao sao có thể lâm nạn được? Hay là tướng công đã mang nó theo để chúng ta không thể truy tung được?

Thánh Nữ khen phải :

- Bách Lan có lý, nhưng hư thực thế nào phải chờ thời gian trả lời. Các con phải tin rằng Kỳ nhi một đời hiệp nghĩa, sao có thể yếu mệnh được?

Bốn ngày sau Thu Trinh cùng Bạch Nhật Thần Thâu âm thầm xuống núi. Thiên Diện Nhân Yêu Lục Vô Song đã đoán chắc rằng không ai có thể nhận ra họ mang dung mạo giả, trừ Thuyền Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giang biên Tôn giả phùng Trinh phụ - Sơn hạ Đầu đà ngộ cứu tinh

Khi Thu Trinh rời thuyền lên bờ ở bên Hàn Dương, nàng dùng trúc phù mà Thuyền Kỳ để lại, hỏi thăm bọn khất cái. Chúng cho biết rằng Từ Kiếm Tàn Hán Biệt cũng có mặt nơi đây. Nàng mừng rỡ vào thành tìm kiếm, trong lốt một nữ nhân tuổi tứ tuần nhan sắc tầm thường, nàng yên tâm rong ruổi. Thần Thâu không đi cùng mà bám theo sau lưng cảnh giới.

Thu Trinh biết Thuyền Kỳ thích rượu ngon và cảnh đẹp nên đã chọn những tú lâu có đủ hai điều kiện đó. Quả nhiên, khi đến Hán Thủy đại tú lâu, nàng nhận ra Tàn Hán Biệt đang ngồi nhâm nhi bên cửa sổ, dõi mắt ngắm cảnh hoàng hôn trên sông.

Thu Trinh lựa một bàn gần đó, gọi cơm ăn, ngấm ngấm quan sát họ Tàn. Bỗng tiếng tranh luận ồn ào vọng đến. Một tên công tử mặt đỏ gay đang cao giọng :

- Thiếu gia bảo thật cho chư vị biết, gã họ Thẩm kia chỉ nhờ là cháu ngoại Giáo chủ Ma giáo nên mới sớm nổi danh như vậy, chứ nếu gã thực sự có tài, đâu đến nỗi trúng kế Gia Cát Tâm mà bỏ mạng!

Lão già cùng bàn đứng phất dậy chỉ mặt gã mắng :

- Người là kẻ bắt tài vô tướng mà dám chê bai Tuyết Hồ công tử. Lão phu đã ba lần theo công tử tham dự những trận ác chiến, tận mắt thấy thần công tuyệt thế của chàng. Nếu không nể mặt phụ thân người, ta đã quăng người xuống lầu rồi.

Gã công tử chưa kịp biện bạch thì một giọng cười sang sảng từ đầu thang lầu vọng đến.

Đó là một người thâm thấp, tuổi trạc năm mươi, y phục màu hồng rất sang trọng và diêm dúa.

Mặt lão trắng như ngọc, da dẻ mịn màng như thiếu nữ, nhãn quan lấp lánh vẻ tà mị. Nếu chiếc mũi không cong và đôi môi mỏng đi một chút thì đúng là một bậc mỹ nam tử.

Sau lưng lão là bốn tỷ nữ hoa nhường nguyệt thẹn, lưng đeo trường kiếm nhưng phong vận lãng lờ như kỹ nữ chốn lầu xanh.

Thu Trinh không biết lão là ai. Nhưng từ cuối sảnh, một người đã thẳng thốt kêu lên :

- Hồng Phấn Tôn Giả Đồ Quan Thư!

Họ Đồ đắc ý ngửa cổ cười ghê rợn :

- Giỏi lắm! Đã ba mươi năm ta không rời Nam Lĩnh, thế mà vẫn có người nhận ra.

Các hạ xứng đáng uống với lão phu một chung.

K người ấy đứng lên, bước lại cung kính vái Tôn giả rồi ngồi xuống bàn. Tuổi tác lão độ thất tuần, râu dài, mặt đỏ, chẳng ai xa lạ mà chính là Hồng Diện Quan Hầu Lư Tuấn.

Tiểu nhị đã dọn lên mấy món ăn thượng hạng và một vò rượu quý. Họ Lư mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay Tôn giả vào Trung Nguyên vì mục đích gì?

Hồng Phấn lão ma cao ngạo đáp :

- Bỏn tòa không có ý tranh hành nhưng nghe nói giang hồ xuất hiện lắm anh hào, nên cũng muốn thử xem có đúng như lời đồn đãi hay không?

Lư Tuấn buồn rầu nói :

- Kẻ đáng gọi là anh hùng chỉ có mình Tuyết Hồ công tử, nhưng y đã vắng số. Ma Đãng Thần Quân mấy tháng trước bị công tử đuổi chạy, chẳng biết ẩn nấp nơi nào? Còn Lôi Hỏa Đầu Đà cũng chưa thấy xuất hiện!

Đồ Quan Thư hỏi lại :

- Ta nghe nói họ Thẩm tuổi mới đôi mươi, chẳng lẽ võ công lại cao cường đến thế sao?

Lư Tuấn gật đầu :

- Tuyết Hồ công tử anh hùng cái thế, nghĩa bạc vân thiên, một tâm chống đỡ võ lâm.

Chỉ nội cuộc so gươm với Nam Hải lão tổ cũng đủ chứng minh tài nghệ phi thường.

Hồng Phấn Tôn Giả giật mình :

- Kết quả thế nào?

- Lão tổ chém rách da Thuyền Kỳ nhưng cũng trúng một chỉ vào bụng, cuối cùng Lão tổ đã trở thành thân hữu của công tử.

Đồ Quan Thư gật đầu :

- Nếu vậy Tuyết Hồ cũng đáng để tiếp ta vài chiêu, nhưng tiếc rằng gã không còn.

Tần Thu Trinh tình cờ nhìn thấy những mụn và nhọt kín đáo trên xiêm bốn nữ tỷ. Nàng hiểu rằng Hồng Phấn Tôn Giả đang lâm vào cảnh túng thiếu, liền nảy ra ý định dùng vàng mua chuộc lão. Nàng quay sang ra hiệu cho Bạch Nhật Thần Thâu đang ngồi cách đó mấy bàn. Lão bước lại ngồi xuống cạnh nàng. Trong dung mạo lão nhân tóc bạc, lưng gù. Họ Trịnh trông đạo mạo hần lên. Thu Trinh hỏi lão :

- Trịnh huynh, Hồng Phấn Tôn Giả là người thế nào?

Trịnh Cốc hạ giọng đáp :

- Ba mươi năm trước lão vùng vẫy các tỉnh phía Nam Trường Giang, võ công quán thế, hảo sắc, hiểu sát. Lão mê gái đẹp nhưng không cưỡng bách, và chỉ giết những kẻ động chạm đến mình. Nói chung, không phải là kẻ tà ác.

Thu Trinh bàn bạc với Thần Thâu một lúc rồi đứng lên, tiến đến bàn của Tôn giả.

Nàng cung kính nghiêng mình thi lễ :

- Tiệp phụ đã từng được nghe các bậc trưởng bối nhắc nhở đến oai danh của Tôn giả.

Nay may mắn được bái kiến, cúi xin Tôn giả ra tay tế độ cho tâm nguyện của tiệp phụ.

Tôn giả thấy nữ nhân này nhan sắc tầm thường nhưng đôi mắt và thân hình rất đẹp, ông nhú mày hỏi :

- Phu nhân cần gì?

- Bẩm Tôn giả, tiệp nữ mang mối hận sát phu, nhưng võ công kém cỏi nên muốn nhờ tay Tôn giả báo phục thù. Nếu được thỏa ý nguyện, tiệp phụ xin dâng vạn lượng vàng để đền ơn.

Cả Hồng Phấn Tôn Giả lẫn hàng trăm thực khách đều giật mình, không hiểu nàng là ai mà lại nói đến số vàng vạn lượng một cách dễ dàng như vậy! Hồng Phấn Tôn Giả bật cười ngạo nghễ :

- Bồn tào muốn biết kẻ thù của phu nhân là nhân vật nào mà được trả giá cao đến thế?

Thu Trinh chậm rãi đáp :

- Lôi Hỏa Đầu Đà và Gia Cát Tâm!

Trong lúc nói, nàng không nhìn về phía Từ Kiếm Tàn Hán Biệt nhưng đã dãn dò Thần Thâu xem kỹ thái độ của chàng. Họ Trịnh đã nhận ra vẻ sững sờ của họ Tần nên hắng giọng báo hiệu.

Hồng Phấn Tôn Giả nghiêm mặt hỏi :

- Phu quân nàng là ai?

Mọi người nín thở chờ đợi câu trả lời. Thu Trinh mắt phượng long lanh ngẩn lệ đáp :

- Tiệp phụ chính là Tuyết Hồ công tử!

Hồng Diện Quan Hầu hừ lên một tiếng :

- Phu nhân định bốn cột Tôn giả đẩy ư? Lão phu biết rõ trong năm vị thiếu phu nhân của Thảm công tử không có ai xấu xí và lớn tuổi như phu nhân.

Thu Trinh thẹn thùng đáp :

- Tiểu nữ chính là Tần Thu Trinh, vì muốn tìm người giúp đỡ nên mới cải dạng để lẫn lộn giang hồ.

Đồ Quan Thư phấn khởi :

- Ta nghe đồn nàng là thiên hạ đệ nhất nữ nhân, có thể cho ta diện kiến được chăng?

Thu Trinh nghiêm giọng bảo :

- Nếu Tôn giả đồng ý giết hai tên ác tặc kia thì tiểu nữ sẽ lộ mặt bái kiến.

Đồ Quan Thư suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Bồn tào đồng ý, nhưng nàng phải giao trước năm ngàn lượng. Trong ba tháng nếu hai tên kia không dám nhận lời khiêu chiến, bồn tào sẽ về Nam Lĩnh.

Thu Trinh đồng ý :

- Tiểu nữ sẽ nhờ Cái bang loan báo lời thách đấu trên khắp võ lâm, bọn chúng không thể chối từ. Nhưng liệu Tôn giả có chịu nổi sự liên thủ giáp công của hai tên ấy hay không?

Tôn giả ngửa cổ cười dài :

- Bồn tào ẩn cư ba mươi năm để luyện thần công, đến nay đã viên thành, nào có coi hai tên cỏ rác ấy ra gì?

Thu Trinh mừng rỡ đưa tay lột mặt nạ, để lộ dung nhan tuyệt thế của mình. Đồ Quan Thư sững sờ nhìn không chớp mắt. Nhưng nàng đã quay đi, mang lại lớp hóa trang. Tôn giả xuýt xoa :

- Bồn tào dù có hàng trăm mỹ nữ hầu hạ dưới gối, nhưng so với nàng họ chỉ là bầy gà dưới chân phụng hoàng mà thôi. Nếu nàng muốn, bồn tào sẽ ra sức chinh phục võ lâm, dâng tặng cho nàng.

Thu Trinh sa lệ đáp :

- Cảm tạ Tôn giả đã có lòng lân hương tích ngọc. Nhưng tiểu nữ chỉ chờ đến lúc trả được thù chồng, sẽ về tuổi vàng sum họp với phu quân, chẳng tham sống thêm một phút giây nào nữa.

Tôn giả cảm động tán dương :

- Hào liệt phụ! Tuyệt Hồ công tử chắc cũng mỉm cười nơi chín suối. Bồn tào sẽ giúp nàng toại ý.

Thu Trinh nghiêng mình cảm tạ rồi trao cho lão năm tấm ngân phiếu ngàn lượng hoàng kim. Đồ Quan Thư chỉ nhận một tấm, nghiêm giọng bảo :

- Bồn tào chỉ xin nhận trước một ngàn lượng để tiêu xài, số còn lại, sau khi đắc thủ sẽ tính.

Thu Trinh nhận lại bốn tấm ngân phiếu, kính cẩn nói :

- Xin mời Tôn giả di giá về Tổng đàn Vệ Đạo Minh ở Thương Khâu - Hà Nam chờ đợi. Trong vòng một tháng, tiểu nữ sẽ bức bách bọn chúng phải xuất đầu lộ diện, nhận lời khiêu chiến.

Nàng hướng về các thực khách cao giọng :

- Tiểu nữ xin chur vị hào kiệt đến quan chiến, mọi chi phí ăn ở, Vệ Đạo Minh sẽ đài thọ hết.

Hồng Diện Quan Hầu thắc mắc :

- Chẳng lẽ Tổng đàn đã dựng xong?

- Thừa vâng! Trên đồi Thương Sơn đã có sẵn một tòa son trang rất rộng rãi, chỉ cần sửa sang đôi chút là xong.

Có đến mấy chục người là khách giang hồ, phần khởi hưởng ứng lời mời. Trong số ấy có cả Từ Kiếm Tàn Hán Biệt.

Thu Trinh là người thông tuệ, hiểu rằng khi nàng đã lộ mặt thì chàng phải đi theo để bảo vệ. Do đó, nàng mở lời cho chàng có cớ đến Thương Khâu.

Ăn uống xong, Hồng Phấn Tôn Giả cùng bốn tỷ nữ và hơn năm mươi hào kiệt lên đường. Càng lúc đoàn người càng đông.

Đệ tử Cái bang thành Hán Dương đã hỏa tốc cho chim câu đưa thư về Tổng đàn, báo cáo kế hoạch dùng Hồng Phấn Tôn Giả khiêu chiến với bọn Gia Cát Tâm của Thu Trinh.

Quái Cái lập tức khởi động lực lượng Cái bang, loan báo lời phò ước ra khắp thiên hạ. Địa điểm giao đấu chính là bãi trống trước cửa Mê Âm thần cung - chân núi Kinh Môn, thuộc phủ Hà Bắc, thời gian là sáng ngày rằm tháng mười một. Theo đúng quy củ giang hồ, dù cho Hồng Phấn Tôn Giả có bại trận, phe bạch đạo cũng không được giáp công đối phương.

Bây giờ trước kỳ hạn, Cái bang đã nhận được thư phúc đáp của Lôi Hỏa Đầu Đà, nhận lời phò ước.

Hào kiệt bốn biển lại khẩn gói lên đường đến núi Kinh Môn quan chiến. Giáo chủ Ma giáo Lý Bách và phu thê Côn Luân Thần Kiếm cùng thân quyến Thuyền Kỳ đã có mặt ở Thần cung ba ngày trước hôm rằm để tụ hội với các Chưởng môn.

Đến tối ngày mười bốn, nhân mã các lộ đã lên đến bốn ngàn người. Để đề phòng bọn Gia Cát Tâm bày mưu ma chước quỷ, ám hại quần hùng, việc tra xét lai lịch những người vào sơn cốc được tiến hành rất nghiêm mật. Thiên Diện Nhân Yêu đã chế ra một loại nước để khám phá các gương mặt giả rất thần hiệu. Ban tiếp tân gồm mười nhân vật lão luyện, kiến văn uyên bác, biết rõ lai lịch hào kiệt bốn phương. Sau khi khai tên họ, quê quán, họ được mời rửa mặt bằng một loại nước thơm tho.

Quần hào đã biết chuyện Gia Cát Tâm âm mưu hạ độc định giết hơn vạn người hôm tang lễ Thuyền Kỳ, nên rất thông cảm với thủ tục gặt gao này.

Hồng Phấn Tôn Giả lần này tái nhập giang hồ, muốn đem thần công dương danh thiên hạ, lão rất phấn khởi khi thấy đông đảo hào kiệt đến tham dự. Nhưng sao cuộc đàm đạo với Nam Hải lão tổ, Tôn giả không còn kiêu ngạo như lúc đầu nữa. Quảng Lăng Tiêu đã cảnh báo rằng Gia Cát Tâm có trong người đến năm mươi năm công lực, và hắn đã luyện võ công trong Thần Võ bí kíp. Nếu Gia Cát Tâm liên thủ với Lôi Hỏa Đầu Đà khó có người địch lại.

Đầu giờ ty, sáng ngày rằm, Lôi Hỏa Đầu Đà và Gia Cát Tâm xuất hiện. Giang hồ đã đặt cho Gia Cát Tâm biệt danh Xà Thiệt thư sinh. Hôm nay gã mặc võ phục trắng, mặt bịt kín. Còn Lôi Hỏa Đầu Đà tướng mạo vẫn như ngày nào. Lão cao hơn người thường cả gang tay, đỉnh đầu hói bóng, chỉ còn một vành tóc bạc lưa thưa chung quanh. Mặt lão đỏ như gấc chín, song thủ dài quá gối, mũi lân, mắt lộ, miệng rộng... nói chung trông rất uy mãnh và hung bạo. Đầu đà cất giọng ròn rảng như chuông đồng :

- Không ngờ Tôn giả lại vì vận lượng hoàng kim mà bán thân cho nhà họ Thẩm. Nếu có chết cũng đừng oán Phật gia độc ác.

Đồ Quan Thư ngao nghễ đáp :

- Dù không có vận lượng vàng, bản Tôn giả cũng chẳng thể tha cho hai tên gian ác như bọn ngươi. Nếu đã tự hào về võ công của mình, sao ngày trước không công khai đối địch với Tuyết Hồ công tử, mà phải dùng quỷ kế ám hại?

Gia Cát Tâm bật cười gian hoạt :

- Vô độc bất trọng phu, bậc anh hùng muốn tựu thành nghiệp lớn phải dựa vào cơ trí chứ đâu thể ý sức sức cường? Thuyền Kỳ thấp mủn hơn ta nên bỏ mạng, có gì là lạ.

Quần hào phần nộ hết lời chửi mắng gã.

Thu Trình trong bộ tang phục, bước ra chỉ mặt Xà Thiệt thư sinh nói :

- Hạng người hèn hạ như ngươi mà cũng mở miệng tự xưng anh hùng với trọng phu ư?

Chẳng qua chỉ là kẻ hạ lưu, gian hoạt còn thua cả loài cẩu trệ, súc sinh!

Nàng ít khi chửi mắng ai nên ghen ngào không nói tiếp được nữa, mặt đỏ hồng, tay chân run rẩy. Mấy ngàn hào kiệt đồng thanh phụ họa :

- Đồ súc sinh! Đồ hạ lưu!

Gia Cát Tâm dù mặt dày cách mấy cũng không khỏi hổ thẹn, gằm lên :

- Im ngay! Bọn ta đến đây để phó ước tử đấu chứ đâu phải để nghe lời nhục mạ?

Hồng Phấn Tôn Giả xua tay, ra dấu bảo mọi người im lặng rồi hỏi :

- Bọn ngươi cùng xông vào một lượt hay tuần tự từng người?

Xà Thiệt thư sinh ứng tiếng :

- Để ta tiếp lão vài chiêu xem có đáng phải liên thủ hay không?

Dứt lời, gã rút kiếm xông vào. Ngay chiều đầu, gã đã dùng đến tuyệt học trong Thần Võ bí kíp. Chiêu “Thiên Kiếm Tà Huy” tỏa ánh vàng rực rỡ, chụp xuống đầu đối thủ.

Hồng Phấn Tôn Giả cười nhẹ, đôi ngọc thủ chớp lên, biến thành hàng ngàn chưởng ảnh, xuyên qua kiếm quang uy hiếp các tử huyết trước ngực đối phương. Gia Cát Tâm kinh hãi nhảy lùi ba bước, vung tả thủ vỗ một đạo Lôi Hỏa chưởng đỏ rực. Chưởng kinh chạm nhau nổ ầm ầm, Đồ Quan Thư rõ ràng chiếm ưu thế hơn. Pho Tố Thủ Ma Ảnh của lão thiên biến vạn hóa, uy lực kinh nhân, đưa địch nhân vào thế hạ phong.

Gia Cát Tâm rống lên, vận toàn lực đánh chiêu “Thiên Kiếm Băng Hà”. Nhưng gã không hề luyện Âm Dương thần công nên kiếm khí chẳng chút hơi lạnh, mất cả diệu dụng của chiêu thức.

Hồng Phấn Tôn Giả cười ha hả, vỗ liên mười mấy thế chưởng chặn đứng đường kiếm rồi đẩy đạo chưởng phong vào tâm thất đối phương. Gia Cát Tâm trúng đòn, hự lên một tiếng, máu rỉ ra khóe miệng, văng ngược về phía sau.

Quần hào hoan hô vang dậy, Đồ Quan Thư mĩa mai :

- Nếu ngươi không mặc Lôi Hỏa Kim Giáp thì đã ra ma rồi.

Lôi Hỏa Đầu Đà thấy đồ đệ thảm bại. Lão vung chưởng nhập cuộc. Những đạo chưởng kinh nóng rực, đỏ như lửa bủa vây lấy họ Đồ. Gia Cát Tâm cũng lau máu miệng, xông vào giáp công.

Chỉ sau trăm chiêu, Quan Thư đã rơi vào thế hạ phong. Xét về bản lĩnh thì lão hơn Lôi Hỏa Đầu Đà. Nhưng vì còn có tên Gia Cát Tâm xảo quyết, luôn rình rập cơ hội, đánh vào chỗ nhược nên họ Đồ lung túng.

Thêm ba mươi chiêu nữa, Hồng Phấn Tôn Giả biết không thể kéo dài đành đổi mạng với đối thủ. Lão hít một hơi chân khí, vận thần công bảo vệ hậu tâm rồi tung sát chiêu “Tố Thủ Trạch Hoa”. Chưởng ánh trắng muốt giăng mắc đầu tường, đánh bại Hỏa Chưởng của Đầu đà rồi vỗ vào ngực lão.

Gia Cát Tâm không bỏ lỡ cơ hội, như ánh sao băng ập đến giáng mạnh vào lưng Đồ Quan Thư. Gã là kẻ gian hoạt, đa nghi nên sợ trúng kế, không dám dùng kiếm đâm, mà chỉ dùng chưởng cách không hạ thủ.

Hai tiếng nổ vang lên cùng một lúc, Lôi Hỏa Đầu Đà học máu văng ra gần trượng. Còn Hồng Phấn Tôn Giả bị chấn động mạnh nhưng vẫn bình thản quay người lại mỉm cười :

- Thầy trò ngơoi trúng kế của ta rồi. Ngơoi có Lôi Hỏa Kim Y thì ta cũng có Nhuyễn Đẳng Giáp, mau chuẩn bị đền tội.

Gia Cát Tâm kinh hoàng tung mình rời khỏi đấu trường. Nhưng gã vừa biến mất thì Đồ Quan Thư phun ra một vòi máu đỏ tươi, khuyu xuống.

Nam Hải lão tổ vội nhảy đến điểm nhanh mấy huyết đạo rồi truyền công lực bảo vệ tâm mạch cho họ Đồ.

Độc Y Trương Thúc nhét vào miệng lão ba viên linh đan, nắm tay xem mạch. Hai khắc sau, Hồng Phấn Tôn Giả mở mắt gượng cười :

- Lão phu dù có chết cũng mãn nguyện, ít nhất cũng hoàn thành một nửa lời hứa với Tần diệt nữ.

Thu Trinh cảm kích sụp xuống lạy tạ :

- Công ơn này tiểu nữ xin ghi lòng tạc dạ!

Trương thần y cười bảo :

- Đồ huynh làm sao mà chết được? Chỉ tính dưỡng ba tháng là bình phục thôi.

Mọi người nghe lão khẳng định, mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm. Lý giáo chủ cười ha hả :

- Nếu không bận đàm thê thiếp còn ở lại Hồng Phấn Cung, Đồ huynh có thể về bầu bạn với lão phu và Nam Hải lão huynh.

Đồ Quan Thư gượng cười đáp :

- Làm gì còn thê thiếp nào nữa, tiểu đệ tọa công ba mươi năm nên đã cho họ về nhà cả rồi. Bốn tỷ nữ này chỉ mới thu nạp hơn tháng nay. Nếu Lý giáo chủ có lòng curu mang, tiểu đệ xin đến quấy rầy vậy!

Trương Thúc bước đến xem mạch Lôi Hỏa Đầu Đà, thấy lão đã chết, ông thở dài nói :

- Lôi Hỏa Đầu Đà nhất thế anh hùng, chỉ vì hồ đồ nghe lời Gia Cát Tâm mà chết thảm.

Từ Kiếm Tần Hán Biệt bỗng bước ra trầm giọng nói :

- Lão Đầu đà này có quen biết với gia sư Từ Nhân Kiếm Vương. Tại hạ xin nhận xác lão để mai táng.

Dứt lời, gã bước đến vác thi hài Đầu đà đi khỏi sơn động. Hồng Phấn Tôn Giả hỏi bằng giọng yếu ớt :

- Tên thiếu niên ấy là truyền nhân của Kiếm Vương sao?

Quái Cái ứng tiếng :

- Đúng vậy! Hắn đã từng đấu với Nam Hải lão huynh một trận đấ!

Quần hào giải tán trở về cố quận, hào hứng bình luận cuộc tử đấu. Rốt cuộc chỉ còn lại bọn Lý Bách và các phái bạch đạo. Phu thê Cung chủ Thần cung mời họ vào cung dùng trà.

Hồng Phấn Tôn Giả cũng được khiêng vào trong tỉnh dưỡng.

Một khắc sau, Tần Thu Trinh và Bạch Nhật Thần Thâu về đến, trán và lưng ướt đẫm mồ hôi. Nàng hỏn hển nói :

- Thân pháp Tần Hán Biệt thật đáng sợ, hắn vác một người mà tiểu nữ và Trinh huynh cũng không theo kịp. Cuối cùng đã mất dấu.

Đình cung chủ thắc mắc :

- Nhị vị theo dõi họ Tần làm gì?

Lý Bách cười đáp :

- Bọn lão phu hoài nghi Từ Kiếm chính là hóa thân của Thuyền Kỳ!

Đình Thanh Bình sùng sốt, mừng rỡ nói :

- Nếu đúng vậy thì hoàng thiên hữu nhãn phù trì cho võ lâm.

Thánh Nữ mỉm cười :

- Nếu muốn gã lộ chân tướng cũng chẳng khó gì. Kỳ nhi là người đại hiếu, nếu nghe tin phụ mẫu lâm bệnh tất phải về ngay. Nhưng chỉ sợ làm thế sẽ khiến y bỏ dở kế hoạch tiếp cận Gia Cát Tâm.

Mọi người bàn bạc đến trưa, dùng cơm xong liền khởi hành. Lý giáo chủ cùng các cao thủ Ma giáo trở về lại Tổng đàn ở Chiết Giang. Còn Nam Hải lão tổ cùng phu thê Thần Kiếm đưa thể tử của Thuyền Kỳ về Tổng đàn Vệ Đạo Minh ở Thương Khâu. Độc Y và Hồng Phấn Tôn Giả cũng đi theo họ.

Thu Trinh cùng Thần Thâu tiếp tục tìm kiếm Tàn Hán Biệt. Hai trăm cao thủ Thiên Nhân đường cũng được huy động lục soát vùng rừng chung quanh núi Kinh Môn. Nhưng sau nửa tháng uổng công, Thu Trinh quyết định bỏ cuộc, đi về Tây An xác minh lai lịch họ Tàn.

* * * * *

Giữa tháng chạp, nàng và Trịnh Cốc đến bờ sông Hán Thủy thì nhận được tin.

Thiên Diện bang ra đời. Không rõ chúng đặt cứ địa ở đâu, nhưng đã cho người cải trang xâm nhập, đốt phá trọng địa các phái bạch đạo.

Tầng Kinh Các của Thiếu Lâm tự cháy mất mấy ngàn quyển kinh. Thanh Hư Quán trên núi Võ Đang cũng sập một góc. Nặng nề nhất là phái Hoa Sơn, Chương môn Hận Thiên Kiếm và ba chục đệ tử bị hạ độc thủ, đang trong cảnh thập tử nhất sinh.

Bọn chúng còn cả gan giả mạo Quái Cái, thừa lúc họ Bạch đi vắng vào Tổng đàn Lạc Dương định lấy đi Lục Trúc Ngọc Trượng, nhưng cũng may, Trương lão Cái bang Thần Nhân Quý Bổng là người thông minh, cẩn trọng, không cho gã lấy đi còn vặn hỏi đủ điều. Cuối cùng, tên gian tặc bị lộ, tung độc phấn rồi đào tẩu. Các phái võ lâm rừng động vì thủ đoạn của bọn tà ma, bề môn kiểm tra lại nội tình, đặt ra những mật khẩu để phân biệt thực sự.

Bầu không khí ngột ngột, sợ hãi bao trùm khắp giang hồ. Thiên Diện Nhân Yêu đã được bí mật đưa đến Tổng đàn Vệ Đạo Minh để họp bàn cùng các lãnh tụ võ lâm, tìm phương chống lại chiến thuật của Thiên Diện bang.

Lục Vô Song truyền cho họ cách pha chế loại nước Chân Diện Thủy để sử dụng. Mọi biện pháp đề phòng đã được đưa ra. Độc Y cũng phát cho các phái loại bột thử độc để kiểm tra nguồn nước uống.

Mọi người có cảm giác như đang phải chống lại với những kẻ thù vô hình, độc ác.

Lần này Thu Trinh hóa trang thành một thiếu nữ tuổi đôi mươi, không xinh đẹp nhưng tươi tắn và duyên dáng. Thần Thâu đóng vai thân phụ của nàng.

Bên kia sông Hán đã là địa phận Cao Lăng của Thiểm Tây. Hai người vào huyện thành tìm chỗ nghỉ ngơi, ăn uống.

Cao lăng nằm cạnh bờ sông và trực lộ chính vào đất Thục nên rất sầm uất phồn vinh.

Đường trong thành lát đá sạch sẽ, hiệu buôn và quán xá rất nhiều. Cao Lăng Đại Khách Điểm gồm một lầu hai tầng ở giữa và hàng trăm phòng trọ vây quanh. Ngăn cách giữa hai phần này là một vườn hoa tươi tốt, râm mát.

Thu Trinh nhận phòng, tắm gội xong liền rủ Thần Thâu sang lầu lầu ăn trưa. Nàng vui mừng nhận ra Tàn Hán Biệt đang ngồi uống rượu với một người. Nàng không tin vào mắt mình là người đối ẩm với họ Tàn chính là Lôi Hỏa Đầu Đà. Ngay Trương thần y cũng xác nhận lão đã đứt hơi, sao giờ lại ngồi đây? Thu Trinh cố giữ vẻ thản nhiên, chọn một bàn không xa, lắng nghe câu chuyện. Thần Thâu ngồi xuống cạnh nàng thì thầm :

- Quái lạ thật! Sau Côn Luân Thần Kiếm, lão Đầu đà là người thứ hai chết đi sống lại.

Nàng bảo lão gọi mấy món ăn và bình rượu nho. Hai người vừa ăn vừa quan sát bàn của họ Tàn. Họ nghe Đầu đà cười khà khà bảo :

- Nếu không có Tàn đệ thì cái mạng già này đã hưu hi rồi. Lão sẽ giúp ngươi khai tông, lập giáo đương danh với thiên hạ.

Từ Kiếm thản nhiên hỏi lại :

- Thế còn Gia Cát Tâm thì sao?

Đầu đà thở dài :

- Dù cho hán là đệ tử của ta thực, nhưng sau những chuyện vừa qua, lão ca cảm thấy ghê sợ hán vô cùng. Đầu đà ta tâm địa thẳng thắn, không chịu nổi những kẻ mưu sâu kế độc.

Ngày ấy, hán đã lên ta giải hỏa dược trên núi Vỹ Uyên để ám hại họ Thẩm. Khi được tin Thuyền Kỳ vong mạng bởi quỷ kế, ta đã chửi mắng hán thậm tệ, nhưng nghĩa sư đồ đâu có thể bỏ được? Nay ta thọ ân cứu tử của Tàn đệ, nguyện đem thân già này kề cận ngươi suốt đời, coi như chẳng còn quan hệ gì với Gia Cát Tâm nữa.

Tàn Hán Biệt hồ hững nói :

- Xét ra Gia Cát Tâm cũng là kẻ tài trí hiếm có. Nếu gã không quá xảo quyệt, có thể hợp tác mà làm nên nghiệp lớn!

Lôi Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Tùy Tàn đệ muốn sao cũng được!

Hai người tiếp tục ăn uống, chuyện trò. Té ra tính tình của Đầu đà rất cương trực và hào sảng. Uống cạn vò rượu, lão cầu nhàu :

- Tần đệ quả là khó hiểu! Hôm qua còn cười tươi như hoa, sao giờ mặt mũi lạnh lẽo như băng vậy?

Hán Biệt giật mình nhưng chẳng nói gì. Bỗng từ ngoài cửa có bốn nữ lang bước vào, mùi son phấn sực nức cả tửu lâu. Đi đầu là một nàng mặc cung trang màu tím nhạt, thướt tha như cành liễu trước gió. Nàng bước đến trước bàn của Đầu đà, đảo khéo thu ba, tươi cười hỏi :

- Tiệp thiếp là Từ Quyên. Dám hỏi nhị vị có phải là Lôi Hỏa Đầu Đà và Từ Kiếm?

Họ Tần nhú mày đáp :

- Phải! Cô nương tìm bọn tại hạ vì mục đích gì?

Nữ lang liếc đôi mắt đẹp :

- Bang chủ Thiên Diện bang có lời mời công tử giá lâm Tổng đàn.

Từ Kiếm hỏi lại :

- Phải chăng quý Bang chủ là Xà Thiệt thư sinh Gia Cát Tâm?

Nữ lang khúc khích cười, lắc đầu :

- Không phải! Gia Cát Tâm chỉ là Quân sư, còn Thiên Diện phu nhân mới là Bang chủ.

Lôi Hỏa Đầu Đà rõ ràng hỏi :

- Vậy tên Gia Cát có mặt ở Tổng đàn không?

- Thừa có! Quân sư nghe nói tiền bối còn sống, người rất hoan hỉ.

Đầu đà giận dữ bảo :

- Hấn vô lương tâm, chẳng thêm nhặt xác Phật gia mà chôn cất, còn tình nghĩa gì nữa chứ?

Nữ lang cười xòa :

- Chuyện đó xin để Quân sư đích thân giải thích, tiểu nữ không dám đa ngôn. Xin mời nhị vị dời gót.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cao Lãng mỹ nữ tầm phu tướng - Tần Lĩnh anh hùng nhập quỷ bang

Tần Hán Biệt hờ hững hỏi :

- Tổng đàn quý bang tọa lạc nơi nào?

Nữ lang hạ giọng :

- Tiệp thiếp chỉ có thể dẫn đường cho thiếu hiệp, chứ không có quyền tiết lộ địa điểm.

Họ Tần lạnh lẽo lắc đầu, bảo :

- Tại hạ còn bận giải quyết một vài việc của gia sư giao phó. Xin cô nương cho biết vị trí Tổng đàn, xong việc, tại hạ sẽ tự tìm đến!

Nữ lang bối rối, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng kể tai chàng thì thầm. Thu Trinh thấy rõ nàng cố tình để nhũ phong bên phải chạm vào vai Từ Kiếm. Lửa ghen bốc lên nóng mặt, rửa thắm Từ Quyên không tiếc lời.

Từ y nữ nhân nói xong, duyên dáng tặng cho Hán Biệt một nụ cười đồ quán xiêu đình rồi cáo từ. Lôi Hỏa Đầu Đà cười hăng hắc bảo :

- Chỉ cần nhìn con bé áo tím này đủ biết Thiên Diện bang là một ổ phong lưu, Tần đệ trẻ tuổi lại anh tuấn hơn người, chắc bọn ma nữ sẽ xâu xé người tan nát mất.

Từ Kiếm cau mày :

- Lão ca ca bớt nói đùa một chút có được chăng?

Đầu đà cụt hứng gãi tai, uống cạn chén rượu hỏi :

- Thế Tần đệ định đi đâu?

Hán Biệt nói gọn lỏn :

- Cứ đi rồi sẽ biết!

Từ Kiếm gọi tiểu nhị tính tiền, cùng Đầu đà rời tử lâu. Trước đó Thu Trinh đã bảo Thần Thâu về xếp hành lý, trả phòng.

Dường như họ Tần gấp gáp nên đi suốt đêm không ngủ. Tối đến, gã chỉ ghé vào phạm điểm bên đường, ăn qua quýt mấy chén cơm.

Thu Trinh và Thần Thâu rất mệt mỏi nhưng cũng cố bám theo. Chiều hôm sau đã đến Tây An, Từ Kiếm vào trọ trong một khách điểm gần cửa bắc thành. Thần Thâu chờ hai người nhận phòng mới bước vào tươi cười bảo chương quầy :

- Chàng thiếu hiệp họ Tần kia có một mối duyên tình với ái nữ của lão phu. Để nắm rõ gia thế y, lão phu cùng tiểu nữ âm thầm theo dõi xem sao. Mong chương quầy thu xếp cho hai phòng gần với họ Tần.

Đinh bạc năm lượng đã khiến chương quầy hết sức cảm thông. Lão giả là nói :

- Thời nay làm cha mẹ thật là khó, lão huynh cần trọng như vậy rất phải.

Thu Trinh đứng sau lưng Thần Thâu, e lệ mân mê bím tóc.

Lát sau, họ đã có mặt trong hai gian phòng gần gũi mục tiêu. Thu Trinh ở sát vách, còn Trịnh Cốc nằm đối diện.

Đầu canh ba, hai người nghe trong phòng Hán Biệt có tiếng động nhẹ, biết họ sắp bắt đầu chuyển dạ hành, liền chạy xuống ẩn nấp nơi hoa viên chờ đợi. Quả nhiên Từ Kiếm và Lôi Hỏa Đầu Đà ra bằng đường cửa sổ. Họ tung mình xuống đất, vượt tường rào đi về phía Bắc. Tường thành Tây An cao hai trượng chẳng thể làm khó để các cao thủ võ lâm. Hai khắc sau, cả bốn người vượt thêm bức tường vây Tổng đàn Long Hồ bang.

Thấy họ Tần tỏ ra rất thông thạo đường đi nước bước, Thu Trinh càng tin chắc gã là Thảm Thuyền Kỳ. Nàng và Thần Thâu bám theo nhưng giữ một khoảng cách khá xa.

Từ Kiếm đi thẳng vào hậu sảnh, gõ cửa ngọa thất của Vi bang chủ, lão bước ra mừng rỡ hỏi :

- Kỳ nhi, kết quả thế nào rồi?

Thu Trinh nghe cách xưng hô, biết chắc chàng là phu tướng của mình. Dòng lệ sung sướng tuôn trào, nàng muốn hét lớn lên cho cả thế gian này biết. Trịnh Cốc cũng vậy, lão gạt lệ cổ trần tình, bỏ đến núp dưới cánh cửa sổ, Thu Trinh cũng bám theo. Đứng ra với võ công của Thuyền Kỳ hiện tại, chàng hoàn toàn có thể phát giác sự có mặt của họ. Nhưng vì nơi đây là trọng địa của Long Hồ bang, chàng không khỏi mất cảnh giác.

Vi lão khêu sáng đèn, gọi thị tỳ mang rượu lên. Nhìn kỹ tướng mạo Đầu đà, lão thẳng thốt hỏi :

- Lão huynh là Lôi Hỏa Đầu Đà Thạch Hào?

Họ Thạch cố kiềm giọng nói rồn rảng của mình, thì thầm :

- Đúng vậy! Bồn Phật gia đã được Từ Kiếm cứu mạng nên cùng y kết nghĩa kim lan.

Nhưng ta không gọi Vi lão huynh bằng Cừ Công đâu nhé!

Lão bỗng nhớ ra một việc, ngơ ngác hỏi lại :

- Ủa sao Vi huynh lại gọi Hán Biệt bằng Kỳ nhi?

Vi Thừa Khanh mỉm cười :

- Chẳng lẽ Thạch huynh không biết Hán Biệt chính là Tuyết Hồ công tử Thảm Thuyền Kỳ ư?

Đầu đà sùng sốt như người từ trên trời rơi xuống :

- Té ra người không hề chết vì quỷ kế của Gia Cát Tầm sao?

Thuyền Kỳ nở nụ cười dễ mến có hữu gật đầu :

- Xin lão ca đừng giận tiểu đệ. Nếu Xà Thiệt thư sinh biết tiểu đệ còn sống, gã sẽ đề phòng cẩn mật. Nay với thân phận Tử Kiếm háo danh, tiểu đệ dễ dàng xâm nhập vào Thiên Diện bang để tiêu diệt chúng.

Lôi Hỏa Đầu Đà xúc động, vỗ vai chàng nói :

- Dù hiền đệ có là ai đi nữa, lão ca cũng quyết hồi đầu hướng thiện, đem thân tàn này giúp đỡ người.

Thuyền Kỳ cảm kích, siết chặt tay lão, bắt đầu kể cho Cửu Công nghe diễn tiến tang lễ và trận tử đấu giữa Hồng Phấn Tôn Giả và sư đồ Lôi Hỏa Đầu Đà. Vì lão hiếu kỳ hỏi :

- Sao Kỳ nhi có thể cứu được Thạch lão huynh, khi Độc Y đã khẳng định rằng Đầu đà đã đứt hơi?

Thuyền Kỳ kính cẩn đáp :

- Tiểu tôn cũng chỉ cầu may thôi, môn nội công Lôi Hỏa Chân Khí thuộc loại Chí Dương, tương đồng với dương công trong Âm Dương thần công. Vì vậy, tiểu tôn biết rằng khí nguyên dương vẫn còn nơi tâm mạch, chỉ sau ba canh giờ mới tan hết. Cũng nhờ viên Linh Chi Bảo Mệnh Đan của gia sư Kiếm Vương, nên mới cứu được Đầu đà.

Thạch Hào cảm động bảo :

- Linh Chi Bảo Mệnh Đan thế gian chỉ có một viên, mà người dám cho ta uống, lại mất hai ngày đêm truyền công chữa trị, lão ca dù có phước gan trái mật cũng không đủ đền đáp mối ân tình này.

Thuyền Kỳ lắc đầu, nói sang chuyện khác :

- Cửu Công, hôm qua Thiên Diện bang đã cho người mời tiểu tôn đến diện kiến. Nhờ vậy, tiểu tôn mới biết chúng đặt Tổng đàn trong Xuân cung, dưới chân Đại Ba sơn. Mong Cửu Công lập tức thông báo với Bang chủ Cái bang, bảo họ Bạch triệu tập những cao thủ giỏi nhất của các phái, âm thầm cải trang đến Diên An. Việc này phải tiến hành thật kín đáo và bí mật. Cửu Công đừng tiết lộ thân phận tiểu tôn, cứ nói thác rằng đệ tử Long Hồ bang tình cờ điều tra ra. Ngày mai, tiểu tôn sẽ về Tàn gia trang thăm nhạc phụ, nhạc mẫu. Nơi đây sẽ là đại bản doanh của chúng ta để đối phó với Gia Cát Tầm.

Dặn dò xong, chàng cáo từ, trở lại khách điểm nghỉ ngơi.

Thu Trinh và Thần Thâu đã đi trước một bước. Họ vội vã quay lại khách điểm thu xếp hành trang giục ngựa chạy về Diên An.

Sáng ngày thứ ba, Thu Trinh nóng nảy thúc ngựa chạy thẳng vào sân Tàn gia trang.

Đám gia nhân kinh hãi chận lại. Nàng chợt nhớ mình đang hóa trang liền lột bỏ mặt nạ. Bọn chúng mừng rỡ reo vang :

- Tiểu thư! Tiểu thư đã về!

Tần Công lật đật chống gậy bước ra. Thu Trinh sụp xuống ôm chân ông khóc nức nở :

- Nữ nhi bất hiếu không ở nhà phụng dưỡng song thân được!

Tần Công đỡ nàng dậy, an ủi :

- Phụ gái xuất giá tòng phu, ai có thể trách được. Nhưng nay phu quân người đã vắng số, hãy về đây hủ hỉ với bọn ta. Mẫu thân Trinh nhi lâm bệnh đã mấy tháng nay, gặp mặt người, bà ấy sẽ mừng lắm.

Thu Trinh nghe nói mẫu thân lâm bệnh, lòng nóng như lửa đốt, theo Tần Công vào hậu sảnh. Tần mẩu thấy mặt ái nữ, mừng rỡ gọi dậy, ôm lấy nàng vuốt ve :

- Tội nghiệp cho con gái của ta, lấy chồng chưa được mấy năm đã lâm cảnh góa bụa.

Ta từ lúc nghe Thuyền Kỳ tử nạn, cảm thương cho cảnh ngộ của con và hiền tế mà sinh bệnh.

Thu Trinh vui vẻ đáp :

- Chiều nay sẽ có một vị Thần y tuổi trẻ đến thăm Tàn gia trang. Mẫu thân cứ gả quách hài nhi cho y thì bệnh gì cũng chẳng lo.

Tần Công biến sắc mắng nàng :

- Thuyền Kỳ mồ chưa xanh cỏ mà người đã tính đến chuyện cải giá hay sao? Tàn gia làm gì có hạng nữ nhân bất nghĩa như vậy? Dù hấn là Thần y ta cũng đuổi cô không tiếp!

Thu Trình tủm tỉm nói :

- Chỉ sợ song thân chẳng dám đuổi đẩy thôi!

Tần Mẫu nổi giận :

- Ngươi có muốn tái giá cũng phải chờ đủ ba năm. Ngay Thái Tử có đến cầu hôn ta cũng chẳng cho!

Nàng thấy song thân động nộ, không dám đùa dỡn nữa, dịu dàng nói :

- Hải nhi có định cái giá bao giờ đâu! Chẳng lẽ Thuyền Kỳ đến mà song thân không tiếp ư?

Hai vị lão nhân sững sờ, ngỡ ngàng. Tần Công run rẩy hỏi :

- Té ra hiền tể của ta còn sống? Sao nghe nói đám tang của y có đến hơn vạn người tham dự?

Thu Trình ngượng ngùng thưa :

- Đã dấn thân vào chốn giang hồ, chuyện tử sinh khó mà lường trước được. Kỳ ca là bậc cát nhân thiên tướng nên mới mấy lần thoát chết. Nhưng hiện nay chàng lại mang một thân phận khác. Chính nhi nữ cũng còn chưa hề nói với chàng một câu.

Thu Trình nở nụ cười ranh mãnh, dặn dò phụ mẫu rồi vào trong tắm gội hóa trang cho dung mạo khác đi.

Cuối giờ mùi, quả nhiên Thuyền Kỳ và Lôi Hỏa Đầu Đà đến nơi, xin vào bái kiến. Tần công già dò hỏi :

- Chẳng hay nhị vị tìm lão phu vì việc gì?

Thấy không có nữ tỳ nào trong khách sảnh, chàng gỡ mặt nạ ra, quỳ xuống lạy :

- Tiểu tể Thuyền Kỳ may mắn thoát chết, xin ra mắt nhạc phụ đại nhân.

Tần Công tận mắt thấy con rể còn sống, hoan hỉ ôm chàng vào lòng :

- Trời cao có mắt nên lão phu còn được thấy mặt hiền tể!

Lão mời chàng và Đầu đà an tọa rồi nghiêm nghị hỏi :

- Sao hiền tể còn sống mà không lộ mặt, để bao người phải thương tâm?

Chàng áy náy thưa :

- Mong nhạc phụ lượng thứ, Gia Cát Tâm cực kỳ gian xảo. Nếu tiểu tể xuất hiện sẽ không cách nào tiếp cận được y để tiêu diệt. Vì vậy, đành cần rằng để người thân phải đau lòng.

Tần Công gật đầu thông cảm. Nhưng ông lại than thở :

- Chỉ tội cho Trình nhi, vì quá đau đớn tuyệt vọng nên đã xuống tóc quy y rồi.

Thuyền Kỳ gạt mình, chết điếng cả người. Lát sau thần thờ, chua xót bảo :

- Không ngờ Tần nương lại cương liệt như vậy! Nhưng xin hỏi nàng tu ở chùa nào?

- Chẳng rõ nữa! Nó chỉ nhờ đệ tử Cái bang chuyển thư về, rằng sẽ bỏ vào rừng sâu, núi thẳm vui với kẻ kinh.

Thuyền Kỳ bi phẫn nói :

- Sau khi tiêu diệt bọn ác ma, tiểu tể sẽ lặn lội cố tìm cho được nàng. Nếu không cũng chẳng sống làm gì nữa!

Tần Công gạt đi :

- Ngươi đừng nói vậy, ngoài những người thân của ngươi, lão phu cũng rất cần đến ngươi để có cháu mà ấm lòng lúc tuổi già.

Thuyền Kỳ ngỡ ngàng :

- Nhưng Tần nương đã đi mất rồi mà?

Tần Công rầu rĩ giải thích :

- Lão phu biết tính Trinh nhi cương liệt nên đành gạt lệ, cho gọi biểu muội của nó là Tần Thu Hương về làm nghĩa nữ. Nay ta muốn hiền tế gá nghĩa với Thu Hương, sinh cho ta vài đứa ngoại tôn.

Thuyền Kỳ bối rối đáp :

- Bẩm nhạc phụ, lòng tiểu tể đang rối như tơ vò, lo lắng cho Tần nương, bụng dạ nào mà vui duyên mới. Xin nhạc phụ gả cho người khác!

Tần Công tròn mắt quát :

- Không được! Dù sao ngươi cũng là phu tướng của Thu Trinh, sau này chúng ta chết đi, cơ nghiệp này không cho ngươi thì còn giao cho ai nữa? Vì ngươi mà ái nữ của ta lỡ làng một đời xuân sắc, nay chỉ có một yêu cầu nhỏ mọn mà ngươi cũng không chiều ý vợ chồng già này được sao? Hay ngươi chẳng còn coi ta là nhạc phụ nữa?

Thuyền Kỳ sợ hãi vòng tay thưa :

- Tiểu tể nào phải kẻ bất nghĩa như vậy, nếu nhạc phụ đã quyết, tiểu tể đành phải tuân mệnh.

Tần Công hài lòng cười khà khà :

- Tốt lắm! Ngày trước lão phu gả Thu Trinh cho ngươi chẳng cần đến chén rượu mừng thì giờ cũng thế. Đêm nay ngươi lập tức hiệp căn, để bọn ta sớm có cháu bông.

Thuyền Kỳ chết điếng trong lòng, ngồi ngơ ngẩn. Lôi Hỏa Đầu Đà bật cười sang sảng :

- Tiểu đệ xin mượn chén trà này chúc mừng lão huynh!

Tần Công xua tay :

- Không được! Phải uống rượu mới hợp đạo lý chứ!

Lão vỗ tay gọi tỳ nữ, sai chúng sắp tiểu yến. Thuyền Kỳ vội mang lại mặt nạ. Tần Công bảo chàng :

- Nhạc mẫu ngươi từ ngày nghe tin dữ, quá thương tâm nên lâm bệnh. Nghe nói ngươi giỏi y đạo, sao không thử vào xem sao?

Thuyền Kỳ hồ thẹn nói :

- Tiểu tể vì việc của Tần nương mà quên cả chuyện vấn an nhạc mẫu.

Tần Công sai gia nhân đưa Đầu đà vào sau tấm gô, rồi dẫn Thuyền Kỳ đến khuê phòng của Tần Mẫu. Chàng lột mặt nạ, sụp xuống trước giường thưa :

- Tiểu tể Thuyền Kỳ khấu kiến nhạc mẫu.

Nữ lang đang ngồi cạnh giường bóp chân cho Tần Mẫu đỡ bà dậy. Tần Mẫu vui mừng bảo :

- Hiền tể đứng lên đi, lão thân đã tốn biết bao nước mắt vì ngươi rồi đây!

Chàng cảm động nói :

- Tiểu tể biết tội mình, xin nhạc mẫu để tiểu tể thăm mạch xem bệnh trạng thế nào?

Tần mẫu hoan hỉ đưa tay cho chàng. Lát sau, Thuyền Kỳ mỉm cười :

- Nhạc mẫu chỉ vì suy nghĩ nhiều nên ăn ngủ không được khiến cơ thể suy nhược đấy thôi. Xin nhạc mẫu ngồi xoay lưng lại, tiểu tể sẽ truyền công lực xua đuổi phong hàn ở các khớp xương.

Một lát sau, Tần Mẫu nghe cơ thể thư thái, nhẹ nhàng, tay chân không còn tê nhức nữa.

Bà hết lời khen ngợi chàng rề, bảo chàng :

- Nhạc phụ ngươi cũng thường bị chứng phong thấp hành hạ.

Chàng hiểu ý, mời Tần Công ngồi xuống ghế rồi truyền khí nguyên dương cho ông.

Chàng lại dùng đôi bàn tay nóng rực xoa bóp khắp thân. Tần Công khoan khoái nói đùa :

- Lão phu thấy mình khỏe khoắn đến nỗi muốn nạp thêm một nàng tiểu thiếp.

Tần Mẫu cười bảo :

- Lão có gan thì cứ thử xem!

Tần Công cười xòa, chỉ nữ lang đang đứng khép nép bên giường :

- Đây hiền tể, đây chính là nghĩa nữ Thu Hương, người xem có đẹp không?

Chàng không hề nhìn đến, buồn rầu đáp :

- Tiểu tể dù có đến năm vị phu nhân, nhưng tình nghĩa với Tần nương là sâu đậm nhất.

Nay nàng lưu lạc phương nào không rõ, tiểu tể như kẻ chết chưa chôn. Nếu có kết hợp với cô nương đây cũng chỉ làm hại nàng mà thôi!

Thu Trinh nghe lời nói chí tình, cảm động đến sa lệ, nhìn song thân với vẻ tự hào. Tần Mẫu dịu dàng an ủi :

- Hiền tể chung tình với Trinh nhi như vậy bọn ta cũng mãn nguyện. Nhưng chuyện gả nghĩa với Thu Hương không thể không tiến hành. Hiền tể hãy đi tắm gội rồi ra dự yến tầy trần.

Thuyền Kỳ đứng lên cáo thoái, chờ chàng đi khuất, Tần Mẫu mừng yêu con gái :

- Trinh nhi quả là nhân tâm mới bày kế này để bốn cột một kẻ chí tình như Thuyền Kỳ.

Tần Công hài lòng vuốt râu khen :

- Họ Tần ta có được chàng rể như vậy thật là đại phúc!

Tiệc tầy trần cũng là tiệc cưới, nhưng chỉ có phu thê Tần Công, Thu Hương, Thuyền Kỳ và Lôi Hỏa Đầu Đà. Chàng cố gượng vui đối đáp với nhạc phụ nhạc mẫu, Thuyền Kỳ cũng nhận thức được rằng Thu Hương rất xinh đẹp, nhưng chàng cố tránh không nhìn về phía nàng.

Lòng mang nặng nỗi hối tiếc và thương nhớ Thu Trinh nên chàng uống rất nhiều.

Đầu canh hai, Tần Công ngã say đứng lên bảo :

- Lão phu đã say lắm rồi, xin vào trong nghỉ trước.

Nhưng lão đã thôi thì còn ai dám uống nữa. Tần Mẫu hắng giọng :

- Hương nhi, mau đưa phu quân của người vào nghỉ. Ta thấy hấn cũng say rồi đấy!

Thu Trinh dạ rất ngoan rồi nắm tay Thuyền Kỳ về phòng. Nàng đóng cửa lại thở thê :

- Để tiện thiếp cởi áo cho tướng công!

Thuyền Kỳ gượng cười xua tay :

- Không! Không! Hương muội cứ để mặc ta, nàng đi nghỉ trước đi.

Nói xong, chàng bước lại đứng cạnh cửa sổ nhìn lên bầu trời đen tối, không một vì sao.

Ngon đèn lồng treo ở hàng hiên soi sáng những bông tuyết đang rơi lất phất. Từng ngọn gió bắc lạnh lùng thổi vào phòng càng làm trái tim sầu muộn của chàng thêm tê tái. Thu Trinh thấy chàng yêu mình tha thiết, chẳng màng gì đến duyên mới, nàng bật khóc. Thuyền Kỳ quay lại buồn bã nói :

- Hương muội tha lỗi cho ta, lòng ta đã gởi hết cho Thu Trinh, chẳng còn lại chút gì nữa, làm sao ta có thể vui yên ái khi nàng đang lạc lõng nơi thâm sơn cùng cốc, cô đơn trong tuyết lạnh? Nhưng xin Hương muội đừng cho nhị vị nhân gia biết nội tình, e rằng họ sẽ rất buồn. Thuyền Kỳ ta nếu không vì đại cuộc võ lâm đã xông pha ngàn dặm tìm cho được ái thê!

Thu Trinh sung sướng giả đồ khiêu khích :

- Tiện thiếp không tin tướng công giữ được đạo quân tử như Liễu Hạ Huệ. Nếu không sao chàng chẳng dám nhìn thiếp?

Thuyền Kỳ cười mát, nhìn thẳng vào mặt nàng. Chàng nhận ra Thu Hương có nét rất giống Thu Trinh và xinh đẹp cũng không kém. Thu Trinh e thẹn nói tiếp :

- Tiện thiếp cũng muốn thử xem tướng công có thực sự chung tình với biểu tỷ hay chỉ nói suông? Nếu chàng cùng thiếp lửa thê mà không động tình thì thiếp sẽ tự nguyện thừa với lão gia hủy cuộc hôn ước này.

Không chờ chàng đồng ý, Thu Trinh bước đến cởi y phục Thuyền Kỳ. Chàng sững sờ, không ngờ nàng lại bạo dạn như vậy. Xong xuôi, nàng quay mặt

đi, tự cởi xiêm áo của mình.

Từng mảnh lụa rơi xuống đất, phía sau của thân hình ngà ngọc lồ lộ trước mắt Thuyền Kỳ. Tấm lưng ong mềm mại và đôi chân thon dài kia thật là gọi cảm. Thu Trinh cười khúc khích hỏi chàng :

- Tướng công thấy thiếp có đẹp không? Nếu thiếp quay lại, chắc chắn chàng sẽ không cưỡng nổi lòng mình!

Thuyền Kỳ thờ dài :

- Ta công nhận nàng kiều mị chẳng kém Thu Trinh, nhưng lòng ta lạnh hơn tuyết trắng ngoài kia, nàng quay lại cũng vô ích thôi.

Thu Trinh chậm rãi quay người lại, đôi nhũ phong tròn đầy và chiếc eo thon nhỏ trông thật gọi tình. Dưới ánh nến chập chờn, da nàng trắng muốt, mịn màng như trứng bóc, ánh mắt nồng nàn mời gọi. Tất cả đều rất thân thiết với Thuyền Kỳ. Chàng như bị nện một chùy vào ngực, run rẩy gọi :

- Tần nương!

Chàng lao đến xiết chặt thân hình ngà ngọc. Nỗi vui mừng cộng với niềm thương nhớ đã khiến chàng điên dại. Thu Trinh khao khát vuốt ve thân hình rắn chắc, quen thuộc, cái mà nàng tưởng rằng đã mất đi vĩnh viễn. Nàng liên tiếp vươn đến những đỉnh cao hoan lạc, sa lệ nhớ những đêm dài cô tịch, ôm gối khóc thầm, vẩn vương vòng tay và mùi da thịt nồng nàn.

Hai khắc sau, Thuyền Kỳ viên mãn, chàng bỗng nàng đặt lên giường. Thu Trinh cười chế diễu :

- Chàng còn dám so mình với Liễu Hạ Huệ nữa không?

Thuyền Kỳ bốn cọt :

- Ta chỉ sợ Liễu Quân tái sinh cũng không kém lòng được trước một vu vật tuyệt thế như nàng!

Thu Trinh ngượng ngùng, kéo chàng ngồi xuống rồi hỏi :

- Sao tướng công lại đoán ra Thu Hương là tiện thiếp? Thân hình nữ nhân ai chẳng giống ai?

Chàng mon man đôi nhũ phong của nàng, cười đáp :

- Chính nhờ hai điểm này mà ta đoán được. Thu Hương là xử nữ tất đầu nhũ phong phải nhỏ và chẳng thể căng tròn. Hơn nữa, khi nàng thoát y, chiếc mũi sồi của ta đã nghe được mùi da thịt quen.

Thu Trinh liếc chàng say đắm :

- Lúc này chàng quả là lang sói hung hăng!

Thuyền Kỳ không đáp, đưa tay gỡ lớp da mỏng trên mặt ái thiếp rồi nói :

- Ta sẽ phạt nàng cái tội dám bày mưu bọn cọt trượng phu!

Chàng dùng hàm râu ba ngày chưa cạo của mình lướt trên da thịt mỹ nhân. Nàng nhột nhột, lẩn lộn, cười ngất :

- Thôi tướng công, thiếp xin hàng!

Mùi u hương từ cơ thể nàng lại khiến chàng động tình. Cuộc mây mưa nồng thắm kéo dài đến cuối canh ba. Thu Trinh mãn nguyện, nép vào thân chàng để tránh cái lạnh đêm đông.

Nàng thở thê nói :

- Tướng công hãy kể cho thiếp nghe chàng đã thoát nạn bằng cách nào?

Thuyền Kỳ vuốt tóc nàng, bắt đầu thuật lại chuyện cũ.

* * * * *

Đêm ấy, sau khi giúp Nam Hải lão tổ Quảng Lăng Tiêu xuống núi an toàn, chàng biết rằng hỏa được sắp no dưới chân nên vận toàn lực tung mình về phía hậu sơn. Đỉnh núi khá nhỏ nên chỉ sau vài lần điểm chân chàng đã đến nơi.

Thuyền Kỳ dùng thế “Nhất Hạc Xung Thiên” bốc thẳng lên cao, vừa lúc đỉnh núi phát nổ. Đất đá bắn vào người chàng như hàng vạn mũi tên. Không xuýt thăng được tám Ngân Bào được Âm Dương thần công căng phồng lên. Nhưng sức ép của vụ nổ đã đẩy chàng văng lên cao hơn trượng và như chiếc chùy sắt nện mạnh vào ngực, làm khí huyết nhộn nhạo, máu trào lên miệng, chân khí ngưng trệ.

Chàng kinh hoàng nhận ra mình đang rơi thẳng xuống đồng loạn thạch nơi chân núi chứ không phải dòng nước Trường Giang. Nhưng may sao, Bạch

Ứng đã lao xuống đưa chân quặp lấy áo chàng, ra sức đập cánh hăm đà rơi, đưa chàng rời xa chân núi. Cuối cùng, Thuyền Kỳ và Thần Ứng rút xuống mép nước, chỉ cách bờ chừng một sải tay.

Chàng thoát chết nhưng thọ thương rất nặng. Sơ Gia Cát Tâm bố trí cao thủ dưới hạ lưu sông nên chàng bảo Bạch Ứng cố kéo chàng đi ngược lên. Thuyền Kỳ ngã ngửa trên sóng, nắm chân thần điều. Bạch Ứng lôi chàng đi ngược hơn hai dặm thì kiệt sức. Nhận ra trên bờ Nam có một cánh rừng già rậm rạp, chàng bơi vào tìm chỗ dưỡng thương.

Đi sâu hơn chục trượng, thấy một cây cổ thụ có chạc ba rộng rãi, chàng gom tàn lực, cố trèo lên vận công điều tức. Bạch Ứng đậu gần đấy cảnh giới cho chàng. Nhưng thương thế quá trầm trọng, đến sáng Thuyền Kỳ thổ huyết liên tục rồi ngất đi. Bạch Ứng sợ hãi quác lên vang dội. Không thấy chàng cử động, nó định bay về báo tin cho đoàn người Lý Bách. Nhưng Kiếm Vương đã xuất hiện, ông ẩn cư trong khu rừng này đã hơn hai mươi năm, nghe tiếng chim ưng bị thiết nên ra xem thử.

Kiếm Vương thấy con chim ưng lông trắng đang đậu cạnh một thi hài trên chạc ba cây.

Ông tung mình lên, nhận ra chàng thanh niên mặt mũi lem luốc, y phục rách nát này còn sống.

Kiếm Vương nhớ đến vụ nổ trên đỉnh núi Võ Uyên đêm qua, thăm đoán nạn nhân có liên quan. Kiếm Vương thăm mạch xong, vội vã đem Thuyền Kỳ về căn trúc xá cách đó hơn dặm. Linh cảm lặng lẽ bay theo. Ông đặt chàng nằm xuống giường, phát giác thất lung chàng có thanh Tiểu Kiếm đen sì. Kiếm Vương xem kỹ, mỉm cười hài lòng, bắt tay trị thương cho chàng trai.

Đến chiều, Thuyền Kỳ hồi tỉnh. Chàng biết lão nhân râu bạc năm chòm này là người ơn của mình, định xuống giường lạy tạ. Lão nhân khoát tay, hiền hòa bảo :

- Bất tất đa lễ, thương thế của thiếu hiệp chưa khỏi hẳn, cứ nằm mà trò chuyện với lão phu cũng được.

Bạch Ứng từ ngoài bay vào, thả xuống một con thỏ béo mập rồi lại bay đi. Lão nhân cười ha hả nói :

- Con Bạch Ứng này thật là thông linh, biết bắt thú nuôi chủ nhân!

Thuyền Kỳ nén đau cung kính nói :

- Tiểu bối là Thảm Thuyền Kỳ, xin đội ơn cứu tử. Mong tiền bối cho biết đại danh.

Lão nhân áo nâu vuốt râu cười đáp :

- Lão phu tên gọi Trường Lưu Khanh.

Thuyền Kỳ chăm chú nhìn đôi mắt tím nhạt, nhớ ra một người :

- Dám hỏi, tiền bối có phải chính là Từ Nhân Kiếm Vương?

Lão nhân giật mình :

- Lão phu ẩn cư đã hơn hai mươi năm, thiếu hiệp tuổi còn trẻ sao lại nhận ra?

- Tiểu bối tháng trước có nghe Nam Hải lão tổ nhắc đến. Trong thiên hạ làm gì có đến hai người mắt tím mà mang họ Lưu?

Kiếm Vương nghiêm nghị hỏi :

- Thật ra thiếu hiệp là đệ tử của bậc cao nhân nào, mà trong người lại có đến sáu mươi năm công lực?

- Cung bầm tiền bối, Kỳ nhi gặp duyên, theo bí kíp mà tự luyện chứ chưa hề có sư phụ.

Kiếm Vương hài lòng, cầm thanh Tiểu Kiếm hỏi chàng :

- Thiếu hiệp có được vật này trong trường hợp nào?

Thuyền Kỳ ngượng ngừng đáp :

- Tiểu Kiếm này do Xuân Phong Đế Quân phá núi tìm ra. Năm trước lão bắt giam tiện thể, tiểu bối vào Xuân cung giải cứu nàng, tiện tay trộm của lão.

Kiếm Vương mỉm cười :

- Chẳng có gì áy náy cả, phải có duyên với thần vật thì mới giữ được. Thực ra, thanh kiếm này là của sư phụ lão phu.

- Nếu vậy tiểu bối xin hoàn lại.

Kiếm Vương lắc đầu, suy nghĩ một lúc, dịu giọng hỏi chàng :

- Thiếu hiệp có bằng lòng nhận lão già sắp chết này làm sư phụ không?

Thuyền Kỳ thấy lão dung mạo đoan chính, cốt cách thần tiên liền sanh lòng kính ngưỡng, gượng ngồi lên, sụp xuống đất lạy chín lạy :

- Đồ nhi khấu kiến sư phụ!

Kiểm Vương thấy máu miệng chàng rỉ ra, vội đỡ dậy, đút vào miệng chàng một viên linh đan màu trắng, thơm mùi nấm. Lão từ tốn bảo :

- Đồ đệ hãy tọa công để sức thuốc tan nhanh.

Nửa canh giờ sau, Thuyền Kỳ xả công, nghe cơ thể thư thái, sung mãn như chưa hề thọ thương. Chàng phấn khởi chấp tay hỏi :

- Sư phụ cho đồ nhi uống loại linh đan gì mà thần hiệu như vậy?

Lưu lão mỉm cười đáp :

- Đó là loại Linh Chi Bảo Mệnh Đơn.

Từ đó, chàng lưu lại khu rừng luyện kiếm. Chàng ngạc nhiên khi thấy sư phụ không dạy mình kiếm chiêu mà chỉ bắt mình tìm ra những sơ hở trong kiếm pháp của ông mà giải phá.

Sau nửa tháng, Thuyền Kỳ đã phá hơn được ngàn chiêu kiếm mà Lưu Thừa Khanh đã đưa ra. Lão hân hoan nói :

- Không ngờ người hoàn thành công phu Tâm Nhân Kiếm nhanh như vậy, từ nay mắt người vừa nhìn thấy kiếm chiêu của đối phương là tâm đã máy động, đưa kiếm ra giải phá.

Dù đứng trước ngàn mũi tên cũng không bỏ sót một. Ngay Nam Hải lão tổ cũng không thể đã bại được người.

Thuyền Kỳ thắc mắc, đem chiêu “Thiên Kiếm Vô Tâm” ra biểu diễn và hỏi họ Lưu :

- Sư phụ, như chiêu này thì người giải phá như thế nào?

Kiểm Vương cười bảo :

- Chiêu kiếm này có thể gọi là tuyệt học hãn thế, nhưng vẫn có hai chỗ sơ hở.

Lão bèn chỉ cho chàng. Thuyền Kỳ thức ngộ, rất khâm phục Kiếm Vương. Lão cười hỏi :

- Môn Tâm Nhân Kiếm là công phu thủ mạng cao nhất, không thể dùng tấn công địch thủ. Nếu đối phương không chịu ra chiêu thức thì lấy gì mà giải phá? Bởi vậy, trong Kiếm đạo còn có phép Ngự kiếm để tấn công. Tuyệt học của Nam Hải lão tổ và Võ Đế thuộc trường phái này.

Thuyền Kỳ cười đáp :

- Phải nói là Thủ trung hữu sát cơ, nếu luyện Tâm Nhân Kiếm đến mức đại thành, chỉ vung tay giơom đã xuyên qua chỗ hở, lấy mạng địch nhân.

Kiểm Vương giờ ngón cái khen ngợi :

- Kiếm Đạo nhờ có người mà khỏi thất truyền!

Thuyền Kỳ đã kể cho sư phụ nghe về cục diện giang hồ, và kế hoạch hóa thân để đối phó với Gia Cát Tâm. Chàng ở với Kiếm Vương đúng hai mươi ngày mới từ giả. Trước lúc lên đường, chàng nhìn đôi mắt tím nhạt của ông, cười bảo :

- Giá mà đồ nhi cũng luyện được công phu Tâm Nhân như sư phụ, thì chẳng ai có thể nhận ra.

Lão cười khà khà, đưa tay lên mắt lấy ra hai mảnh pha lê trong suốt, đôi mắt trở lại bình thường. Lão gắn vào cho chàng rồi nói :

- Thế gian làm gì có người mắt tím! Ngày còn trẻ, ta ra bờ biển Quảng Châu chơi gặp bọn người Tây Dương mắt xanh nên nảy ra ý định tình nghịch, tìm cho được loại pha lê mỏng màu tím nhạt, gắn vào mắt để khác người. Lúc đầu rất khó chịu, nhưng sau sẽ quen đi.

Thuyền Kỳ mừng rỡ, để Bạch Ưng và Tiểu Kiếm lại cho Kiếm Vương rồi lấy thanh Tử Kiếm, hóa trang, lên đường đến Tây An gặp Vi lão.

* * * * *

Thu Trình nghe xong có sự, cắn vào vai chàng một cái đau điếng, trách móc :

- Chỉ vì chàng mà bao người thương tâm. Chàng đã chết hai lần rồi còn gì?

Thuyền Kỳ xuất xoa vết cắn, tạ lỗi bằng nụ hôn dài. Biết phu tướng lại muốn phá thành đoạt lũy, Thu Trinh e thẹn lẫn ra xa, than thở :

- Chàng hãy để dành sức lực mà đối phó với mỹ nhân áo tím của Thiên Diện bang.

Thiếp buồn ngủ lắm rồi!

Hai người ngủ vui đến cuối giờ thìn hôm sau mới thức giấc.

Tần Công và Tần Mầu đang ngồi chờ bên bàn điểm tâm, thấy ái nữ đã khôi phục dung mạo thật, họ cười bảo :

- Hiền tể quả là lợi hại nên lột được mặt nạ Trinh nhi.

Cả hai ngượng ngùng ngồi xuống. lát sau, Đầu đà và Thần Thấu cũng được thị tỳ mời đến. Trịnh Cốc thấy mặt Thuyền Kỳ, sụp xuống nghẹn ngào :

- Thuộc hạ tưởng không còn được thấy Hội chủ.

Chàng xúc động đứng dậy đỡ lão lên, siết chặt vai :

- Ân tình của Trịnh huynh và anh em Huỳnh Đề hội, ta chẳng dám quên!

Bạch Nhật Thần Thấu từ ngày theo phò Thuyền Kỳ lập nhiều chiến công, được các đại nhân vật trong võ lâm xưng huynh gọi đệ, không còn mang tiếng là tên trộm già bất hảo nữa.

Lòng lão vô cùng tri ân Hội chủ. Lúc nghe tin Thuyền Kỳ thăm tử, lão đau khổ, chỉ hận không được chết thay cho chàng.

Thạch Đầu Đà nhận ra Thu Trinh, vỗ trán cười bảo :

- Té ra Tần lão huynh và đại tẩu định thử lòng hiền tể.

Dùng điểm tâm xong, Thuyền Kỳ trình bày kế hoạch của mình cho Tần Công nghe.

Ông tư lự một lúc rồi nói :

- Cách đây ba dặm có một xưởng tinh luyện vàng từ Kim Sa, thuộc tài sản Tần gia trang. Bồn bể là cây cối um tùm, lại có quân triều đình canh gác cẩn mật. Hiện nay xưởng đóng cửa vì Kim Sa từ Nam Lĩnh hơn tháng sau mới về đến. Quân hào có thể dùng nơi ấy làm bàn doanh rất thuận lợi.

Ngay trưa hôm đó, Trịnh Cốc cầm Trúc Phù vào thành Diên An điều động mười tên khất cái lanh lợi, cùng lão đến chân núi Đại Ba sơn do thám và giữ liên lạc với Thuyền Kỳ.

Sáng sớm ngày mùng bảy tháng chạp, Thuyền Kỳ trở lại dung mạo Tần Hán Biệt, âm thầm cùng Lôi Hỏa Đầu Đà rời Tần gia trang đến Xuân cung.

Dù biết rằng Gia Cát Tâm chỉ giỏi nghề dịch dung, chứ chưa học cách khám phá, chàng vẫn cẩn thận dùng một loại keo đặc biệt dán chặt mặt nạ da người.

Đầu giờ ty, họ đến nơi, Thuyền Kỳ lạnh lùng bảo bọn võ sĩ gác cửa :

- Các ngươi vào bẩm với Bang chủ rằng có Lôi Hỏa Đầu Đà và Từ Kiếm Tần Hán Biệt đến bái kiến.

Một tên cung kính vòng tay bẩm :

- Từ Duyên cô nương đã có dặn trước, tiểu nhân sẽ dẫn đường cho nhị vị.

Chàng ngạc nhiên nhận ra các cạm bẫy trên đường vào được gỡ bỏ. Khu vực nội cung cũng được mở thêm nhiều cửa sổ trên trần nên rất sáng sủa, thông thoáng. Rải rác đó đây còn có những chậu hoa tươi thắm. Không gian thoáng thoảng mùi sơn phấn nồng nàn.

Họ an tọa, uống chưa cạn chén trà thì Từ Quyên ra đến. Nàng duyên dáng nghiêng mình thi lễ :

- Bang chủ mong chờ nhị vị như ruộng hạn mong mưa. Người đang tắm gội, lát nữa sẽ ra ngay.

Đầu đà nóng nảy hỏi :

- Gia Cát Tâm đâu sao không ra chào Phật gia?

- Tiếc là quân sư vừa mới rời Tổng đàn hai hôm trước.

Từ Kiếm nhú mày hỏi nàng :

- Xuân Phong Đế Quân giữ chức vụ gì trong Thiên Diện bang?

Nàng chưa kịp trả lời thì tiếng châu ngọc khua vang, mùi xạ hương tỏa ra ngào ngạt, Bang chủ xuất hiện. Đó là một nữ nhân mặc cung trang bằng sa trắng mỏng manh. Trên mái tóc và chân tay là những chuỗi ngọc quý, phản chiếu ánh dương quang rực rỡ. Thân hình tuyệt mỹ ẩn hiện dưới bộ xiêm y mỏng tựa cánh chuồn. Nhan sắc nàng kiều diễm phi thường, tuy thiếu nét đoan trang, tôn quý, nhưng dư thừa mị lực. Dung mạo kia không xa lạ gì với Tần Hán Biệt, nàng chính là Động Đình Tiên Từ Không Lan, dâm nữ số một võ lâm và từng là Cửu phu nhân của Xuân cung.

Không Lan cười tươi như hoa nở :

- Bỏn Bang chủ để hai vị phải chờ lâu, thật là đắc tội!

Nàng bước đến ngồi xuống bàn, Lôi Hỏa Đầu Đà nhìn rõ đôi ngọc phong to tròn, kêu gọi sau lớp sa, lão bối rồi quay đầu sang phía khác. Nhưng Hán Biệt chẳng hề động tâm, đôi mắt tím nhạt nhìn thẳng vào gương mặt Không Lan. Chẳng lạnh lùng hỏi :

- Bang chủ cho mời bọn tại hạ đến đây có điều chi chi giáo?

Nàng liếc chàng tình tứ :

- Tien thiếp nghe giảng hồ truyền tụng thiếu hiệp võ công cái thế, mới xuất đạo mà đã qua được mấy trăm chiêu với Nam Hải lão tổ. Thiếp muốn mời chàng tham gia Thiên Diện bang để cùng mưu bá nghiệp.

Từ Kiếm trầm ngâm một lúc, ngao ngễ trả lời :

- Tại hạ đồng ý, với điều kiện chỉ ở dưới quyền Bang chủ và trên tất cả những người còn lại.

Nàng nhăn mặt :

- Chuyện này có lẽ phải chờ Phó giáo chủ Tổng Linh Quân và Quân sư về đến mới quyết định được. Nhưng thiếp cho rằng không có gì trở ngại!

Lôi Hỏa Đầu Đà rón rảng hỏi :

- Thế Bang chủ sẽ xếp Phật gia vào chức vụ nào?

- Thiếp xin mời lão gia đảm nhiệm vai trò Đại hộ pháp.

Thạch Hào hài lòng :

- Như thế cũng được!

Không Lan đứng dậy cáo từ :

- Mời nhị vị vào khách xá tắm gội, nghỉ ngơi, thiếp còn bận chút việc!

Trên đường đi, Từ Kiếm quan sát thấy trong cung chỉ có khoảng bốn chục tỷ nữ và hai mươi võ sĩ. Bọn nam nhân mặt mũi xanh xao, mắt lơ đãng. Tự nhủ nhân thủ Thiên Diện bang chắc tập trung ở nơi khác. Vào phòng chờ Từ Quyên đi khỏi, Hán Biệt bảo Đầu đà :

- Thạch lão ca luyện môn công phu Hấp Dương Đạo Âm nên chắc cũng nhận ra bọn võ sĩ bị hút cạn nguyên dương chứ?

Lão lắc đầu, cười khổ :

- Bao năm nay, thiên hạ vẫn lầm lẫn cho rằng công phu đó của ta. Thực ra tà pháp ấy là của Hòa Tĩnh Quân, một cao thủ vùng núi Ly Sơn, nằm ngay đường ranh giới giữa hai tỉnh Hà Bắc - Tuy Viễn.

- Nhưng sao Gia Cát Tâm lại luyện được tà pháp này?

Đầu đà giật mình :

- Ta đâu biết! Thấy công lực hần tăng đến vượt bả?, ta hỏi thì hần bảo nhờ ăn Ngũ Sắc Lý Ngư.

Họ Tần cười nhạt :

- Hần đã lừa lão ca rồi đó. Công lực hần có được là do hút của Thiên Diện Nhân Yêu, người đã dạy hần võ công và thuật hóa trang.

Lão bắn khoăn hỏi chàng :

- Nếu Gia Cát Tâm và Ma Đăng Thần Quân liên thủ, ngươi có địch lại chúng không?

Hán Biệt tư lự rất lâu mới đáp :

- Tiểu đệ không sợ, nhưng chỉ e nội tình Thiên Diện bang còn có điều bí ẩn. Vì Động Đình Tiên Tử không đủ tư cách để cầm đầu hai nhân vật cự phách kia. Có lẽ sau lưng Khổng Lan còn có người đỡ đầu? Nhân vật này mới thực sự đáng sợ!

Gần ngo, tỷ nữ mang đến cho họ một mâm cơm thịnh soạn và vò rượu năm cân. Tần Hán Biệt ném thử, thấy không có gì lạ mới cùng Đầu đà ăn uống.

Thạch lão ăn xong, theo thói quen lăn ra ngủ trưa. Còn Hán Biệt chấp tay sau lưng dạo khắp Xuân cung. Cảnh quan nơi đây đã thay đổi nhiều, lộng lẫy và xinh đẹp hơn xưa. Chàng thầm khen Khổng Lan là người có óc thẩm mỹ tinh tế.

Mỗi bữa khoản về nhân vật ẩn mặt đè nặng trong lòng. Chàng đoán rằng người ấy chính là kẻ mà Động Đình Tiên Tử chạy đến nương tựa, sau khi bỏ đi khỏi Xuân cung hai năm trước. Lúc đầu, chàng và Thu Trình cứ ngỡ Khổng Lan tìm đến Thu cung. Nhưng khi thấy Thu Diệp Đế Quân liên kết với Xuân Phong Đế Quân trong chiến dịch săn bắt Địa Long, chàng biết mình đã lầm.

Chợt thính giác tinh nhạy của chàng nhận ra sau lưng có bước chân người. Chàng quay lại, nhìn thấy Từ Quyên, tỷ nữ thân cận của Khổng Lan. Nàng vẫn mặc bộ cung trang màu tím nhạt, dung nhan kiều mị, nhưng chẳng thể so với chủ nhân. Từ Quyên nghiêng mình nói :

- Bang chủ cho mời thiếu hiệp đến uống chén trà thơm!

Chàng gật đầu, lẳng lặng bước theo. Nàng dừng bước trước một tòa tiểu xá, có hàng chậu hoa thược dược, mỉm cười bí ẩn :

- Thiếu hiệp tùy tiện, nô tỳ xin lui gót!

Hán Biệt vén rèm châu bước vào. Té ra đây là khuê phòng của Bang chủ. Chàng nhận ra điều này nhờ chiếc giường nệm bông trải khăn hồng nhạt và bàn trang điểm cạnh bên.

Khổng Lan đang ngồi bên bàn bát tiên, đứng dậy tươi cười :

- Tiệp thiệp không biết uống rượu nên mượn chén trà tiếp đãi bậc anh hùng!

Họ Tần thân nhiên ngồi xuống ghế. Bản năng sinh tồn báo cho chàng biết hiểm họa đang lớn vờn đầu đây.

Tiên Tử châm trà, hương thơm bát ngát. Chàng tin vào công lực bản thân và tác dụng giải độc của nội đan nên nâng chén nhấp thử một hớp. Khổng Lan cũng uống, đôi mắt đẹp mê hồn say đắm nhìn gương mặt anh tuấn của người đối diện. Hán Biệt mở lời :

- Tại hạ vẫn chưa được biết phương danh của Bang chủ?

Nàng mỉm cười để lộ hàm răng trắng đều như ngọc :

- Tiệp thiệp tên gọi Khổng Lan!

Chàng nheo mắt hỏi :

- Động Đình Tiên Tử Khổng Lan?

Nàng gật đầu. Hán Biệt hỏi tiếp :

- Ngày ấy, Tiên Tử rời Xuân cung rồi ẩn dật nơi nào?

Tiên Tử gật mình nhưng vẫn đáp :

- Tiệp thiệp chán ghét lão họ Tà nên về nương tựa người thân ở Ly Sơn.

Giờ đây họ Tần đã biết rõ ai là người đỡ đầu cho Thiên Diện bang.

Khổng Lan rót một chung trà thứ hai, nhần thần thoáng lóe lên vẻ kỳ lạ. Tần Hán Biệt không nhận ra, vô tình đưa lên uống một hớp. lát sau, chàng nghe hỏa dục bùng bùng, vội vận công trấn áp. Quả nhiên, Âm Dương thần công đã trực được chất Xuân dục ra ngoài cơ thể. Khổng Lan không biết điều này, nàng cũng uống cùng một loại thuốc kích thích như chàng nên mặt đỏ hồng, mắt tỏa ngời những tia thèm khát.

Không thấy đối phương vờ vấp lấy mình, nàng đứng dậy mỉm cười tình tứ :

- Tiệp thiệp vẫn tự hào được trời phú cho một thân hình tuyệt mỹ, nay xin nhờ pháp nhãn của bậc anh hùng thưởng lãm và bình phẩm.

Chiếc áo sa mỏng rơi xuống đất, làn da trắng hồng mịn màng và những đường cong khêu gợi lồ lộ trước mặt họ Tần. Chàng chàng bình thần ngắm nhìn, thầm so sánh với các vị phu nhân của mình. Khổng Lan luyện công bằng cách rút ria chân nguyên nam nhân chứ không chịu khổ luyện theo lối thông thường. Vì vậy, thân thể không săn chắc, gợn gàng bằng bọn Thu Trình.

Xuân dục đã đẩy hỏa dục lên, Tiên Tử không thể chờ đợi được nữa, bước đến bên họ Tần run rẩy nói :

- Chẳng lẽ thiếu hiệp chê thiệp xấu xí nên chẳng hề động tâm?

Nàng sa vào lòng Hán Biệt, điên cuồng hôn hít khắp gương mặt anh tuấn, cố kích động chàng. Hán Biệt cười nhạt :

- Tiên Từ là mỹ nhân hiếm có và tại hạ cũng chẳng phải loài gỗ đá vô tri. Nhưng chẳng qua không thích thủ đoạn dùng Xuân dược của nàng mà thôi!

Khổng Lan giặt mình tha thiết van xin :

- Tiệp thiếp chỉ muốn chàng được thêm hưng phấn, chứ không có ý làm hại. Nhưng nếu chàng không giúp thiếp, dục hỏa công tâm thiếp sẽ chết mất.

- Sao nàng không gọi đám võ sĩ?

Tiên Từ sợ hãi thú nhận :

- Chúng đã bị thiếp hút hết nguyên dương, chẳng còn biết hứng thú với nữ nhân nữa.

Hán Biệt cười khẩy :

- Vậy là nàng cũng định hấp thụ chân nguyên của ta phải không?

- Thiếp xin thề không hề có ý đó. Vì chàng sẽ cùng bọn thiếp trấn áp võ lâm, Tinh quân đâu cho phép thiếp hủy hoại công lực của chàng.

Nói xong nàng sụp xuống ôm chân chàng khóc lóc, khẩn cầu.

Hán Biệt dù cực kỳ chán ghét dâm nữ, nhưng cũng chẳng thể để nàng chết vì Xuân dược, làm thất bại kế hoạch của chàng. Họ Tần thờ dài, cúi xuống bồng Khổng Lan bước về phía giường. Chàng cố tình tưởng tượng mình đang gần gũi Thu Trinh để có thể động tình.

Nhưng khi vào trận, chàng không cách nào viên mãn được.

Khổng Lan liên tục rùng mình chìm trong bể hoan lạc. Nàng đã kinh qua nhiều cuộc ái ân, nhưng chẳng ai có thể so sánh với họ Tần. Khổng Lan miễn nguyện, ứa nước mắt thổ thổ :

- Thiếp chỉ hận không được gặp chàng sớm hơn!

Hán Biệt gỡ vòng tay bạch tước, định mặc lại y phục rồi trở về phòng. Nhưng Khổng Lan đã giữ lại :

- Khoan đã, chàng không muốn chuyện trò với thiếp một lát hay sao?

Họ Tần muốn nhân dịp này dò xét nội tình Thiên Diện bang nên nằm lại. Khổng Lan say đắm ôm lấy lồng ngực vạm vỡ, rắn chắc của chàng thủ thi :

- Thiếp sẽ thừa với Tinh quân cho chàng được làm Đệ nhất Phó bang chủ để chúng ta được gần nhau.

Hán Biệt giả vờ hỏi :

- Tinh quân là ai?

- Hòa Tinh Quân Khổng Thư là thúc phụ của thiếp. Lão tu luyện ở Ly Sơn đã mấy chục năm, võ công thần sầu quỷ khốc. Lão lại sở hữu một mỏ vàng lớn trong lòng núi. Gia Cát Tâm là đệ tử chân truyền của Tinh quân. Lão nuôi mộng thống trị võ lâm nên cung cấp tài lực thành lập Thiên Diện bang. Thiếp dù là Bang chủ, nhưng mọi việc phải thông qua thúc phụ.

Hán Biệt dò hỏi :

- Ma Đăng Thần Quân và Gia Cát Tâm đi đâu mà không có mặt ở Tổng đàn?

- Họ đang cùng U Linh Đế Quân huấn luyện đội U Linh Quỷ Sứ nơi sơn cốc trong rừng Thái Hoàng Sơn. Có lẽ nửa tháng nữa mới thành công.

- U Linh Quỷ Sứ lợi hại ra sao?

Khổng Lan đắc ý nói :

- Bọn U Linh này toàn thân đầy chất độc, không sợ đao kiếm thông thường. Thân pháp nhanh như điện, thanh đao trong tay bọn chúng cũng tầm loại độc Kiến Huyết Phong Hầu.

Hán Biệt không hỏi rõ vị trí sơn cốc vì sợ Tiên Từ nghi ngờ. Nhưng chàng cũng đoán rằng đó chính là nơi ngày xưa Độc Thánh giam giữ Tổng Linh Quân. Chàng bảo Khổng Lan :

- Nếu vậy ngày mai tại hạ sẽ rời Xuân cung, đến Lạc Dương thăm một cố hữu của gia sư. Nửa tháng sau tại hạ sẽ có mặt.

Khổng Lan buồn rầu hỏi :

- Sao chàng không ở lại vui vầy với thiếp rồi chờ Gia Cát Tâm về? Thiếp chẳng muốn xa chàng một chút nào cả.

Hán Biệt lạnh lùng bảo :

- Đệ tử của Kiếm Vương sao có thể vì sắc dục mà quên việc ân sư giao phó?

Sự đời vẫn éo le, cái gì càng khó nắm giữ càng khiến người ta ham muốn. Không Lan cả đời chưa bị một nam nhân nào hờ hững, ngay Gia Cát Tâm cũng quỳ dưới chân nàng van xin chút ái ân. Thế mà họ Tần chẳng chút động tâm, khiến Không Lan càng say đắm. Nàng thẹn thùng nói :

- Chiều nay, thiếp sẽ bày tiệc tẩy trần, chàng vui với thiếp một đêm rồi hãy lên đường.

Hán Biệt gật đầu, gỡ vòng tay Tiên Tử rồi xuống giường. Không Lan nằm sấp, say mê ngắm thân hình cường tráng, cuộn cuộn những bắp thịt của chàng. Nàng bật nói :

- Nếu chàng không chê thiếp có quá khứ xấu xa, Không Lan này nguyện suốt đời hầu hạ, không nhìn nửa mắt đến bất cứ nam nhân nào trên thế gian nữa.

Hán Biệt chẳng đáp lời, quay mình đi thẳng ra ngoài. Động Đình Tiên tử úp mặt khóc vui, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình yêu thương một người đàn ông nào đến thế.

Họ Tần về đến phòng thì Đầu đà đã thức giấc từ lâu. Ông nóng ruột hỏi :

- Hiền đệ đi đâu mà lâu quá vậy?

Chàng mỉm cười kể lại mọi chuyện. Đầu đà giờ ngón cái lắc đầu khen :

- Đáng phục thật! Nếu gặp ta thì đã thua con hồ ly ấy rồi.

Hán Biệt hỏi lão :

- Bán lãnh của Hòa Tinh Quân thế nào, sao lão lại cho Gia Cát Tâm đến bái lão ca làm sư phụ?

Đầu đà đăm ngực kêu trời :

- Chết ta rồi! Nếu lão lấy được Lôi Hỏa Kim Y để phối hợp với pho Lôi Hỏa Kiếm Pháp thì chẳng ai địch nổi. Kim Y ngoài công dụng bảo vệ cơ thể còn phản chiếu ánh sáng của Lôi Hỏa Kiếm làm chói mắt địch thủ.

Hán Biệt thắc mắc :

- Giữa lão ca và Linh Quân có quan hệ thế nào?

Đầu đà cười buồn đáp :

- Ta là sư huynh của lão, ta học chương pháp còn lão học kiếm. Tiên sư ban tặng Kim Y cho ta và Lôi Hỏa Kiếm cho lão. Sau ngày tiên sư tạ thế, lão đã mấy lần tìm cách đoạt Kim Y nhưng đều thất bại. Không ngờ, cuối cùng lão lại cho Gia Cát Tâm đến thụ giáo để đoạt bảo y.

Trời vừa sụp tối, Từ Quyên đến mời hai người ra dự yến. Chỉ có mình Không Lan tiếp đãi họ. Nàng đã bỏ bộ áo mỏng manh kêu gọi, mặc cung trang khuê nữ bằng lụa hồng kín đáo.

Tan tiệc, Đầu đà biết ý giả say về phòng trước. Động Đình Tiên Tử đứng lên nhỏ nhẹ :

- Mời thiếu hiệp vào dùng trà với bốn Bang chủ!

Tần Hán Biệt vẫn mang bộ mặt lạnh lẽo như sương, đi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thái Hoàng bán dạ mai Gia Cát - Thiên Kiếm vô tâm táng Không thư

Sáng hôm sau, Khổng Lan đích thân tiễn hai người lên đường, nàng trao cho chàng lệnh bài tối cao của Thiên Điện bang. Đó là một thẻ bằng vàng to bằng bàn tay, trên có khắc một chiếc mặt người rất tinh xảo và ba chữ: “Thiên Điện bang”. Đêm qua nàng đã chỉ ám hiệu liên lạc với các bang chúng và dấu vết đặc biệt để nhận ra. Đó là một nốt ruồi nhỏ nằm chính giữa thùy châu bên trái. Dù cải trang cách nào dấu vết ấy cũng phải lộ ra để người trong bang nhận biết nhau.

Bạch Nhật Thần Thâu đã chờ sẵn nơi khách điểm cạnh đường quan đạo. Lão mừng rỡ hỏi :

- Sao Hội chủ rời Xuân cung sớm như vậy?

Hán Biệt cười bảo :

- Chuyện dài lắm, về đến Tần gia trang ta sẽ kể sau!

Ba con ngựa phóng nước đại đưa họ về Diên An lúc chiều tà. Thu Trình hân hoan chạy ra đón phu quân, báo rằng :

- Cửu Công đã dẫn hai trăm cao thủ đến. Toán võ sĩ đã bí mật vào xưởng luyện vàng, còn Cửu Công thì đang đàm đạo với lão gia trong thư phòng.

Tắm gội xong, chàng cùng Thu Trình bước vào phòng ăn nơi hậu sảnh. Chàng cúi đầu thi lễ với Vi lão và phu thê họ Tần rồi an tọa.

Tần Mẫu lên tiếng :

- Hiền tể và mọi người cứ ăn cho no rồi hẵng nói chuyện.

Tần Công nói đùa :

- Bà sợ rẻ quý đói bụng hay muốn khoe tài nấu nướng của Trình nhi?

Thuyền Kỳ đã coi bỏ dung mạo Tần Hán Biệt, khôi phục chân diện mục. Chàng ăn hai chén cơm rồi kể lại những tin tức đã nghe được từ Khổng Lan.

Vi Thừa Khanh bắn khoăn :

- Không hiểu quần hào có đến kịp hay không? Chứ nếu để chúng luyện xong bọn quý sứ thì bọn ta phải tốn nhiều xương máu đấy.

Thu Trình góp ý :

- Theo thiên ý của tiêu nữ, chúng ta không thể chờ đợi được đâu. Đường xa ngàn dặm, khó mà tụ quân cho kịp. Chỉ bằng cứ dùng hỏa dược đánh sập mỏm núi cạnh sơn cốc, tiêu diệt chúng là xong.

Đầu đà tán thành :

- Lúc trước Gia Cát Tầm dùng hỏa dược hại người, nay chúng ta có làm thế cũng chẳng sợ thiên hạ chê cười.

Vi lão đỡ lời :

- Bọn U Linh Quý Sứ đã mất hết nhân tính, chẳng còn là người nữa, không giết ngay sẽ hại đến võ lâm.

Thần Thâu nói với Thuyền Kỳ :

- Thuộc hạ có quen với một chủ xưởng pháo ở Diên An, muốn bao nhiêu cũng có.

Vi lão ăn xong, trở lại xưởng luyện vàng, sáng mai sẽ điều quân vượt Hoàng Hà và bố trí ngoài cửa sơn cốc.

Tối đến, Thu Trình nằm cạnh Thuyền Kỳ, khúc khích cười bảo :

- Phải chăng tướng công đã dùng mỹ nam kế để khai thác tin tức của Khổng Lan?

Thiếp cho rằng chỉ có trên giường Khổng Lan mới chịu tiết lộ nhiều đến thế. Tướng công phải thú thực đi, thiếp không ghen đâu!

Thuyền Kỳ đành phải kể chuyện Động Đình Tiên Tử dùng Xuân dược và bị phản tác dụng. Thu Trình hỏi chàng :

- Tướng công thấy nàng thế nào?

Chàng hiểu ý, tùm tùm cười đáp :

- Khổng Lan sao có thể so với các nương tử của ta được.

Thu Trình sung sướng véo chàng thật đau, Thuyền Kỳ trả đũa bằng cách hôn nàng nồng thắm.

* * * * *

Sáng ra, cả bọn cải dạng, chia nhau gánh vác hỏa dược qua sông Hán Thủy rồi vượt Hoàng Hà.

Lục soát suốt bốn ngày ròng rã, Bạch Nhật Thần Thâu mới tìm thấy nơi bọn Gia Cát Tâm đào luyện đội U Linh Quỷ Sứ.

Quần hào được chim câu báo tin đã lần lượt kéo đến, phối hợp cùng các cao thủ Long Hồ bang vây chặt vùng sơn cốc. Thuyền Kỳ vì đại kế lâu dài nên không lộ mặt, giao việc bàn bạc, tổ chức cho Vi Thừa Khanh. Lực lượng đến sớm nhất là ba phái Cái bang, Thiếu Lâm và Võ Đang.

Quần hùng tụ hội trong Linh Chiếu thiên tự, cách chân núi Thái Hùng tám dặm. Rừng tùng um tùm chung quanh chùa đá biến nơi này thành một bản doanh kín đáo.

Đêm mười bốn tháng chạp, bọn Thuyền Kỳ mang hỏa dược lên sườn núi cạnh sơn cốc.

Thu Trinh, Thần Thâu và Đầu đà phụ trách việc gài hỏa dược, còn Thuyền Kỳ xuống sơn cốc do thám.

Gia Cát Tâm dù cơ trí hơn người, cũng không thể ngờ rằng địa điểm tuyệt đối bí mật này lại bị phát hiện. Do đó, việc canh phòng có phần lơ lửng. Chỉ có một toán bang chúng phục trong khu rừng sau cửa cốc và vài tên tuần tra quanh khu nhà gỗ.

Thân ảnh Thuyền Kỳ như bóng ma phiêu phưởng, lướt vào trung tâm sơn cốc. Trong dãy nhà dài chàng phát hiện hơn hai trăm người nằm cứng đờ trên sạp tre, cơ thể chúng tỏa ra mùi tanh hôi, khó ngửi. Ánh trăng vàng chiếu qua song cửa, soi rọi gương mặt sần sùi xám đen của một tên U Linh Quỷ Sứ.

Thuyền Kỳ rời khỏi nơi này, tiến về phía căn nhà gỗ xinh xắn cách đó vài trượng, còn sáng đèn. Qua khe cửa sổ chàng nhìn thấy Ma Đăng Thần Quân, Gia Cát Tâm và ba vị Đề quân đang quây quần uống rượu, bàn bạc.

Chàng nhẹ nhàng trở ra, trèo lên sườn núi báo mọi người :

- Đúng là bọn chúng, ta có thể yên tâm cho nổ hỏa dược được rồi.

Thần Thâu châm ngòi nổ, rồi cùng bọn Thuyền Kỳ phi nhanh xuống với lực lượng quần hào đang phục ngoài cửa sơn cốc.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, tảng đá khổng lồ rời khỏi vách núi lăn xuống, kéo theo hàng chục vạn cân đất đá, đổ vào ngay khu nhà gỗ.

Quần hào ủa lại chặn đường những tên sống sót. Nhưng chỉ có toán võ sĩ canh gác vòng ngoài là toàn mạng, chúng mau chóng buông vũ khí quy hàng.

Hai khắc sau cát bụi mới lắng xuống, hàng trăm ngọn đuốc được đốt lên. Quái Cái dẫn đầu đoàn người xông vào. Họ ra sức dọn dẹp, đào bới, cốt tìm cho được xác Ma Đăng Thần Quân và Gia Cát Tâm.

Mãi đến bình minh họ mới dọn xong những tảng đá vùi lấp căn nhà gỗ chính. Thấy đủ năm từ thi, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Họ khiêng năm xác chết đầy máu và cát bụi ra bãi cỏ trống để kiểm tra.

Vi Thừa Khanh, Bang chủ Long Hồ bang lấy túi nước rửa sạch mặt chúng, xác định được ba vị Đề quân. Nốt ruồi son trên gò má trái từ thi thứ tư chứng minh đây là Ma Đăng Thần Quân.

Đầu của xác thứ năm dập nát không thể nhận diện. Vì lão vạch miệng nhìn thấy chiếc lưỡi chẻ làm hai. Lão khoan khoái đứng lên cười rộ :

- Cả Ma Đăng Thần Quân lẫn Xà Thiệt thư sinh đều đã đền tội. Chúng ta có thể gói cao đầu ngũ yên được rồi.

Quần hùng vui mừng reo hò nhảy múa. Không Văn đại sư bùi ngùi nói :

- Sự nghiệp giáng ma vệ đạo mấy năm qua đi đến thành quả như ngày hôm nay, cũng là nhờ công lao to lớn của cố Minh chủ Thảm Thuyền Kỳ. Tiếc rằng Thảm thí chủ không còn sống để chứng kiến.

Mọi người cúi đầu tưởng niệm bậc anh hùng đoàn mệnh.

Quái Cái gạt nước mắt cao giọng :

- Trong vòng trăm năm trở lại đây, cao thủ kiệt xuất giang hồ chẳng hề thiếu. Nhưng chỉ có mình Thái Ất chân nhân và Tuyết Hồ công tử là xả thân vì chính nghĩa võ lâm, vì đông đạo giang hồ. So ra, công nghiệp của họ Thảm rõ ràng, chói lọi hơn. Thái Ất chân nhân chỉ phá được Mê Âm thần cung, còn Thuyền Kỳ suốt ba năm đánh Đông dẹp Bắc, đối phó với đủ hạng tà ma. Mấy lần giải cứu quần hào thoát con hung hiểm.

Mọi người đồng thanh khen phải. Vi Thừa Khanh định nói ra sự thực, nhưng bị Thuyền Kỳ ngăn lại. Chàng thì thầm nói với họ Vi, ông gạt đầu vận công nói lớn :

- Thực ra thì chúng ta vui mừng quá sớm, vì còn tên ác ma Hỏa Tinh Quân, Thái thượng Bang chủ Thiên Diện bang. Nghe nói lão lấy được Lôi Hỏa Kim Y của Thạch Đầu Đà, võ công cực kỳ lợi hại và dã tâm cũng chẳng nhỏ. Nhân thủ của Thiên Diện bang cũng rất nhiều, nếu Hỏa Tinh Quân quyết tâm xưng bá thì chúng ta còn khổ cực nhiều.

Bỗng từ ngoài cửa sơn cốc có tiếng cười ma quái :

- Lão già kia nói chẳng sai, bọn Tinh quân hôm nay sẽ chẳng để các ngươi toàn mạng.

Quần hùng biến sắc nhìn lại, thấy cửa cốc đã bị mấy trăm cung thủ áo lam chặn kín.

Đầu mũi tên bọc thép vì xanh lè và tẩm độc. Đứng trước chúng là một lão nhân cao lớn, mình khoác Lôi Hỏa Kim Y lấp lánh.

Thuyền Kỳ kinh hãi lùi lại ẩn sau tảng đá lớn, đổi lại dung mạo Từ Kiếm Tàn Hán Biệt.

Hào kiệt võ lâm biết mình sa vào hiểm cảnh, đang định liều chết xông ra. Nhưng Vì Thừa Khanh không cho, bảo họ nhường đường để Hán Biệt bước ra. Ai cũng ngạc nhiên khi thấy Từ Kiếm xuất hiện, từ đêm qua đến giờ chàng này đâu có mặt?

Tàn Hán Biệt tập tễnh bước đến trước mặt hàng ngũ đối phương. Chàng không nói chuyện với Tinh quân mà dơ cao Kim bài hỏi bọn cung thủ :

- Các ngươi nhận ra vật này chứ?

Bọn chúng đồng thanh hô :

- Giáo chủ anh minh thần vũ!

Chàng hài lòng gật đầu bảo :

- Không Giáo chủ đã giác ngộ đại nghĩa, không muốn gây thêm cảnh phong ba trong võ lâm, hy sinh xương máu anh em. Vì vậy, người đã quyết định giải tán bốn bang, tặng các người mỗi người một trăm lượng bạc làm lộ phí về quê hương với vợ con. Ma Đăng Thần Quân, Gia Cát Tâm và ba lão Đệ quân đều đã bỏ mạng, đội U Linh Quý Sứ cũng tan rã, chúng ta không thể nào chống lại võ lâm được!

Tinh quân nghe xong, hét vang như sấm :

- Nói láo! Không Lan không bao giờ làm vậy. Kim bài này là do người lấy trộm.

Họ Tàn cười nhạt đọc lớn hai câu thơ:

Kim bài nhất xuất an thiên hạ,

Hỏa kiếm trùng huy đặc võ lâm.

Chàng gần giọng bảo :

- Nếu Giáo chủ không dạy, làm sao ta biết được hai câu thơ mật khẩu của lão?

Bọn bang chúng nhất tề buông cung tên, đứng sang một bên.

Thu Trình trong dung mạo giả, bước đến trao cho tên đầu lĩnh hai mươi tờ ngân phiếu một ngàn lượng để chúng chia nhau. Cả bọn vui mừng rời sơn cốc, vào huyện thành đổi lấy bạc nhỏ. Quần hào ủa đến vây chặt Hỏa Tinh Quân. Hán Biệt rút kiếm chỉ vào mặt lão bảo :

- Nề lão là thúc phụ của Không Lan nên chúng ta không giết. Nhưng lão phải lập trọng thệ, suốt đời ẩn cư nơi Ly Sơn, không được xuất đầu lộ diện.

Tinh quân thấy mình thất thế, ý bản lĩnh cao cường, nghĩ kế thoát thân :

- Nghe nói người là đệ tử của Kiếm Vương, vậy có dám đánh cược với lão phu một phen không?

Hán Biệt ngạo nghễ đáp :

- Lão cứ nói!

- Chúng ta so tài, nếu người thắng lão phu sẽ thề độc, và ngược lại, lão phu được an toàn rời cốc mà không thể thốt gì cả.

Họ Tàn quát mắt bảo :

- Lão còn chưa chịu từ bỏ dã tâm tranh bá hay sao? Nếu có chết cũng đừng trách ta tàn nhẫn.

Tinh quân rút Lôi Hỏa kiếm, dồn công lực khiến lưỡi kiếm tỏa hồng quang sáng rực.

Ánh sáng này được hàng ngàn mảnh vàng trên Kim Y phản chiếu, khiến mọi người lóa cả mắt.

Nhưng ngay đến Ma Quang của Huyết Đăng còn chẳng làm gì được đôi Ma Nhãn của chàng hưởng hồ ánh kim quang. Chàng giả dò gờ tay tả che mắt.

Tinh quân đặc ý, chẳng nghĩ gì đến thân phận tiền bối của mình, vung Lôi Hỏa Kiếm tấn công.

Thanh Từ Kiếm của họ Tần như có mắt, điểm nhanh mười mấy lượt vào những chỗ nhược của màn kiếm quang đối phương. Mũi kiếm xuyên qua kiếm ảnh đâm vào tâm thất Tinh quân. Lão cả kinh, đảo bộ lùi nhanh, vận toàn lực dùng phép Ngự kiếm đánh chiêu “Lôi Hỏa Mãn Thiên”. Kiếm khí nổ vang như sấm dậy, kiếm quang chói lọi như ánh thái dương.

Hán Biệt cười nhạt, thân hình chàng bốc lên cao hơn trượng, biến mất trong màn hào quang màu tím rực rỡ.

Hai trái cầu đỏ và tím chạm nhau nổ vang rền. Song phương văng ra, rơi xuống đất.

Tần Hán Biệt ôm kiếm đứng nhìn địch thủ đang quy ngã.

Lôi Hỏa Đầu Đà bước ra vòng tay nói :

- Dầu sao hấn vẫn là sư đệ của ta, xin phép được đem thi hài đi mai táng.

Quái Cái phản đối :

- Không được! Lần trước Từ Kiếm hồi sinh cho lão, nay trên người Tinh quân không vết thương, sao có thể đoán chắc là đã chết?

Từ Kiếm bảo Đầu đà :

- Đẳng nào lão ca cũng phải thu hồi Kim Y, sao không coi tại đây để mọi người biết rằng Tinh quân đã chết?

Thạch lão gật đầu, lột bảo y ra khỏi thân hình Tinh quân. Lúc này, mọi người mới thấy y phục bên trong đầm ướt máu đào. Trên ngực trái lão là một lỗ hổng to bằng tròn chén. Quái cái ngồi xuống thọc tay vào xem sao. Nhưng trái tim không còn nữa, nó đã tan nát thành ngàn mảnh vụn. Ông giật mình, đứng lên hỏi Từ Kiếm :

- Xin hỏi chiêu kiếm lúc này có tên là gì?

Họ Tần mỉm cười hòa ái :

- Đây là chiêu thứ ba trong Thần Võ bí kíp tên gọi “Thiên Kiếm Vô Tâm”.

Nụ cười và tên kiếm chiêu rất quen thuộc với Bạch bang chủ. Ông sững sờ nhìn chiếc răng khềnh và ánh mắt thâm thiết, nghẹn ngào hỏi :

- Có phải Truyền Kỳ đấy không?

Chàng xúc động, đưa tay lột mặt nạ. Quần hùng vui mừng đến phát cuồng, gào lên :

- Tuyết Hồ công tử!

Họ nhào đến ôm lấy chàng tung lên trời, chuyển tay nhau như quả cầu mây.

Cuối cùng, chàng rơi vào tay Nhân Vân đạo trưởng, ông đặt chàng xuống, hiền hòa nói :

- Bản đạo trưởng khoa tướng pháp của mình kém cỏi, nên khi nghe tin dữ bán tín bán nghi.

Quái Cái cười khà khà bảo :

- Chúng ta phải mau mau dẹp linh vị ở núi Thiên Thai, và tổ chức hôn lễ cho Minh chủ mới được!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Long nhan bán dạ sát Thiếu Lâm - Mân địa Triệu Minh trừ bách độc

Mùa xuân năm ấy, Tổng đàn võ lâm mở đại yến mừng lục phu nhân Không Lan.

Hơn trăm hào kiệt sáng lập Huỳnh Đệ hội, giờ đây trở thành đội cận vệ của Minh chủ võ lâm. Thẩm Truyền Kỳ không còn giữ chức Hội chủ nữa mà giao lại cho Hồ Nam Thần Trượng Giả Đào, Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc và Khoái Dao Mạnh Du Tử. Mạnh Du Tử chính là người lãnh đạo đội

cận vệ ấy.

Công việc ở Tổng đàn rất bận rộn, hầu như tháng nào cũng có việc phải giải quyết. Trừ những vụ quan trọng, thường thì do Trịnh Cốc và Mạnh Du Từ đứng ra đảm nhận. Với Minh Chủ lệnh kỳ trong tay, họ được hào kiệt thiên hạ tôn trọng không kém bản thân Thẩm Thuyên Kỳ. Một gã sơn tặc, một lão trộm già giờ đây đã trở thành công bộc của võ lâm.

Lôi Hỏa Đầu Đà suốt ngày ầm bồng đùa giỡn với bọn tiểu hài nhi - con của Thuyên Kỳ. Khi nào gặp đại cao thủ, lão mới theo hỗ trợ bọn Trịnh Cốc.

Sau cái chết của Hòa Tinh Quân Không Thư, võ lâm được an hưởng ba năm thanh bình.

Nhưng hương xuân năm nay chưa kịp nhạt phai thì chim câu của Cái bang từ ba tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây và Phúc Kiến bay về, mang theo tin dữ: đúng ngày đầu tháng hai, Kiếm cung của Kiếm Tuyệt Đế Quân và hai phái Không Động, Điểm Thương đã bị thám sát, không một người sống sót để làm nhân chứng. Phân đà Cái bang tại chỗ đã tiến hành khám nghiệm các tử thi, xác định rằng tất cả đều trúng độc nên mất sức kháng cự, và chết vì những nhát đao hiểm ác.

Thuyên Kỳ vội cho mời ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn đến Tổng đàn võ lâm bàn bạc.

Chỉ hai ngày sau, cả ba vị Chương môn đều có mặt. Không Từ thiền sư nghe Minh chủ kể lại sự tình, buồn rầu bảo :

- Tổng cộng nhân thủ của ba môn phái ấy gần năm trăm người. Đây quả là vụ huyết án lớn nhất trong lịch sử võ lâm.

Hận Thiên Kiếm Hạ Tri Chương giận dữ nói :

- Hai phái Điểm Thương, Không Động chỉ vừa mới hồi phục sau trận bị Ma Đăng Thần Quân tàn sát. Môn đệ hầu hết là mới gia nhập, võ nghệ chẳng bao nhiêu. Thế mà bọn cuồng đồ kia lại nở giết họ, thật đáng căm hận!

Nhân Vân đạo trưởng vuốt râu tư lự :

- Bản đạo cho rằng bọn chúng làm như vậy là để dụ Thẩm minh chủ xuống vùng Đông nam.

Thuyên Kỳ gật đầu :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy. Tuy nhiên vẫn chưa đoán ra lai lịch của bọn hung thủ. Trong đám công địch mà chúng ta đối phó hai năm trước đâu còn sót lại ai?

Chàng quay sang bảo Trịnh Cốc :

- Đường chủ vào mời lục phu nhân ra đây.

Lát sau, Động Đình Tiên Tử Không Lan thướt tha ra đến. Nàng thẹn thùng cúi đầu ra mắt ba vị Chương môn.

Từ ngày về làm vợ Thuyên Kỳ, Không Lan hết lòng hòa thuận với các chị em. Nàng lại chuyên tâm luyện võ nên thân hình săn chắc, khỏe mạnh. Xem ra còn đẹp hơn xưa. Trong bộ xiêm y kín đáo, ai có thể ngờ rằng đây chính là đệ nhất dams nữ của võ lâm?

Hận Thiên Kiếm cười ha hả :

- Mời phu nhân an tọa, bọn lão phu nghe tin Động Đình Tiên Tử về sum họp với Thẩm minh chủ mà chưa có dịp chúc mừng.

Không lan bẽn lẽn vén áo, ngồi xuống ghé thò thè :

- Chẳng hay tướng công gọi thiếp lên đây để dạy bảo việc gì?

Thuyên Kỳ nghiêm giọng :

- Chắc nàng đã biết vụ thám sát ở ba tỉnh duyên hải? Ta muốn hỏi Hỏa Tinh Quân có con cái gì không?

- Thưa không, thiếp là người duy nhất. Nhưng nếu tướng công nghi ngờ hậu nhân của đám đại ma đầu, thì xin lưu ý đến Tả Thiên Lâm - nam tử của Xuân Phong Đế Quân.

Thuyên Kỳ sững người :

- Đúng vậy! Sao ta lại có thể quên gã được nhỉ? Nhưng nàng có biết hạ lạc của hắn không?

- Bẩm tướng công, ngày thiếp còn làm Bang chủ Thiên Diện bang, có hỏi thăm Đế quân thì lão nói rằng đã gửi Thiên Lâm sang bờ biển Sơn Đông học nghệ. Lão còn khoe rằng, chỉ trong vài năm, Thiên Lâm sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất Thần Đao.

Không Từ thiền sư biến sắc lấm lấm :

- Chẳng lẽ Huyết Đao Đà Tử vẫn còn tại thế ư?

Nhân Văn đạo trưởng giặt mình :

- Tuổi của Tư Không Thủ đã bách tuế, mấy chục năm không xuất hiện, lẽ nào lão lại còn sống?

Thuyền Kỳ vội hỏi :

- Lai lịch người ấy thế nào?

Không Từ thiền sư nghiêm giọng :

- Huyết Dao Đà Tư Tư Không Thủ là cao thủ số một võ lâm mấy mươi năm trước.

Đạo pháp vô địch thiên hạ, bản lĩnh còn cao cường hơn cả Nam Hải lão tổ. Sau khi Võ Đế Lục Khúc Ngôn tọa hóa, lão xuất đạo, tung hoành võ lâm mấy chục năm. Đột nhiên, ba mươi năm trước đây, lão tuyệt tích giang hồ. Nghe đồn Tư Không Thủ ẩn cư trên rặng Thái Sơn để luyện thuật trường sinh bất tử.

Hận Thiên Kiếm lộ vẻ ưu tư :

- Nếu quả đúng là Tả Thiên Lâm theo Huyết Dao học nghệ thì thật đáng ngại. Chúng ta giết Tả Thiên Lâm thì lão ma đầu kia sẽ tái xuất. Tiếc là Nam Hải lão tổ và Hồng Phấn Tôn Giả đã đi Đông Hải. Biết lấy ai liên thủ với Thâm minh chủ?

Thuyền Kỳ cười mát :

- Khoan hãy tính đến Huyết Dao Đà Tư. Trước mắt, chúng ta cứ giả dục rằng hung thủ là Tả Thiên Lâm, vậy thì thủ đoạn dùng độc kia gã học ở đâu? Tư Không Thủ một đời chuyên về đạo pháp tất không thêm dùng độc.

Nhân Văn gật gù :

- Minh chủ thật cao kiến, Huyết Dao hoàn toàn không biết gì về độc dược.

Khổng Lan rụt rè lên tiếng tiếp :

- Tướng công! Tả Thiên Lâm là ái tử của nhị phu nhân Bạch Thu Huệ. Nghe nói bà có một bảo đệ tên gọi Bạch Vô Mao - là người của Bách Độc giáo ở Phúc Châu.

Hận Thiên Kiếm tò mò hỏi :

- Lục phu nhân! Vì sao hần ta lại có cái tên kỳ lạ như vậy?

Khổng Lan ấp úng đáp :

- Nhị phu nhân kể rằng em của bà từ lúc sinh ra cho đến lúc trưởng thành, toàn thân không hề có lông tóc. Cả lông mày và lông mi cũng không. Chính vì vậy Bạch lão gia mới đặt tên con là Vô Mao. Năm nay tuổi lão trạc ngũ tuần.

Thuyền Kỳ phản khởi nói :

- Qua những dữ kiện mà Lan muội cung cấp, tại hạ tin rằng chúng ta đã suy luận đúng hướng. Tại hạ sẽ đi ngay Quảng Tây để do thám Tổng đàn Bách Độc giáo. Nhân số Tổng đàn võ lâm quá ít ỏi, mong hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang cho cao thủ hỗ trợ, để đề phòng kẻ điều hổ ly sơn.

Không Từ và Nhân Văn vội hứa sẽ bảo vệ an toàn gia quyến của Thuyền Kỳ.

Khách đi rồi, Thuyền Kỳ âu yếm nhìn Khổng Lan :

- Nếu không có nàng chắc bọn ta như người mù đi đêm, chẳng biết manh mối đâu mà điều tra.

Động Đình Tiên Tử sung sướng đáp :

- Thiếp rất vui vì đã giúp được tướng công.

Sau một năm chung sống Thuyền Kỳ biết nàng đã thực tâm hồi đầu, hướng thiện, trở thành một người vợ đoan trang hiền thực. Chẳng là người khoáng đạt, đại lượng nên chẳng bao giờ nhớ đến quá khứ xấu xa, nhơ nhớp của Khổng Lan. Nhưng nếu không có Tàn Thu Trình hết lòng yêu thương, bảo bọc thì chắc Động Đình Tiên Tử không thể nào sống hạnh phúc bên Thuyền Kỳ.

Thu Trình được gọi là đại phu nhân. Nàng rất có uy tín với các chị em chung thuyền và được cha mẹ chồng hết dạ tin tưởng. Ngược lại, Khổng Lan biết phận mình nên cũng được mọi người yêu mến.

Trong bữa cơm chiều, Thuyền Kỳ bảo rằng mình sẽ đi Phúc Châu. Chẳng vị phu nhân nào dám đòi theo, vì các con đều còn nhỏ.

Công chúa Oa Thiên Phượng sờ bụng mình bức bối nói :

- Tướng công! Từ ngày vào Trung Nguyên, thiếp chẳng được đi đâu cả. Hết sanh nở rồi lại mang thai, thật là thiệt thòi!

Quả thực là Thiên Phượng mắn đẻ hơn năm nàng kia. Nàng đang mang thai lần thứ ba.

Tư Không Bách Lan khúc khích cười :

- Đó là do Phượng muội được tướng công sủng ái nên mới bận bịu con cái. Sao bây giờ còn oán trách?

Thiên Phượng đỏ mặt, trong khi năm nữ nhân kia bật cười. Vi Vân Phụng bỗng nói :

- Tướng công lần này xuống miền Nam, có định rước thêm nữ nhân về nữa không?

Thiếp nghe nói gái Lương Quảng rất xinh đẹp.

Lộ Tiểu Lan giận dỗi bảo :

- Vì nhị thư định nói giáo cho giật hay sao mà lại nói vậy? Tiểu muội chính đang lo sợ điều ấy.

Thuyền Kỳ cười khẩy :

- Lan muội khéo lo xa, chỉ với sáu nàng ta cũng đủ rồi rồi gần cốt rồi.

Tần Thu Trinh điềm đạm nói :

- Nếu Nguyệt lão lại xe duyên thì chị em ta đâu không muốn cũng chẳng được. Thảm gia đã có đến ba đóa hoa lan, không chừng lần này là Mai, Cúc, Mầu Đon gì đấy?

Cả bọn cười nắc nẻ, quên cả ghen hờn. Đúng là trong lục vị phu nhân, có ba người chung tên một loài hoa.

* * * * *

Chiều ngày mừng sáu tháng hai, sáu mươi cao thủ của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đến Tổng đàn võ lâm. Nơi đây chính là Tổng đàn Vệ Đạo Minh lúc trước. Với địa thế của đôi Thương Khâu, địch nhân sẽ khó mà tập kích.

Trịnh Cốc đã đưa năm mươi cao thủ xuống Phúc Châu, cách đây hai ngày. Mờ sáng ngày mừng bảy, Thuyền Kỳ cải trang, âm thầm rời Tổng đàn. Chàng tận dụng khinh công, lao đi dưới làn mưa tuyết. Vàng dương ló dạng thì chàng đã có mặt ở huyện thành Hoài Hóa, ung dung vào quán dùng điểm tâm.

Ăn xong, chàng lững thững đến cánh rừng phía nam thành. Một thuộc hạ đã chờ sẵn với con tuấn mã đem từ Tây Vực về. Gã này giao ngựa xong, cúi chào rồi đi ngay.

Trong dung mạo một chàng thư sinh hiền lành, nho nhã, chẳng ai có thể nhận ra Tuyết Hồ công tử - Minh chủ võ lâm. Giờ đây, võ công chàng đã đạt đến mức siêu phẩm nên chỉ đem theo Tiểu Kiếm trong người.

Ba ngày sau, Thuyền Kỳ vượt sông Hoài. Trưa ngày rằm, chàng có mặt ở Vũ Xương.

Trời đã về chiều, Thuyền Kỳ vào Hán Thủy đại tửu lâu dùng bữa trưa. Xa xa, Hoàng Hạc Lâu sừng sững như khiêu khích với tháng năm. Trong ba năm qua, giang hồ lặng sóng nên Thuyền Kỳ có thời gian để nghỉ ngơi. Ngoài những lúc luyện võ hoặc vui cùng thi tử, chàng say mê với thi thư. Không phải như một gã sĩ tử dùi mài kinh sử, mong đoạt được bảng vàng.

Mà là một khách lữ hành lang thang trong cánh đồng văn chương, thưởng thức sắc hương của những áng thi văn bất hủ. Thơ ca, tự ngàn xưa, đã là nền tảng của văn hóa nhân loại. Chân lý ẩn hiện đó đây trong từng câu, từng chữ.

Đang khẽ ngâm nga bài Hoàng Hạc Lâu của Thôi Hiệu, Thuyền Kỳ bỗng để ý đến một hán tử áo xanh tuổi độ hơn ba mươi. Gã không cao hơn chàng nhưng vai rộng, lưng dầy, trông rất uy mãnh. Gương mặt râu ria lôm chôm, ánh mắt sâu thẳm thỉnh thoảng lóe lên những tia lửa căm hờn.

Hán tử ngồi xuống bàn gần đây. Tiểu nhị mau mắn lại hỏi :

- Chẳng hay đại gia dùng gì? Bồn điểm có đủ các món ngon, vật lạ.

Hán tử rụt rè, hỏi lại :

- Một vò rượu ngon năm cân giá bao nhiêu?

Tiểu nhị biết gã này rỗng túi nên cười đáp :

- Rượu ngon năm lượng, rượu thường ba lượng.

Hán tử lục túi lấy ra năm bạc vụn đặt lên bàn :

- Số bạc này độ chừng năm lượng. Ngươi cho ta một vò rượu thường và mâm com.

Tiểu nhị buột miệng :

- Tiền ít, sao các hạ không tìm đến những phạm điểm nhỏ? Hán Thủy đại tửu lâu nổi tiếng đất đỏ nhất vùng này.

Hán tử thở dài :

- Ta cũng biết điều ấy. Nhưng tiếu lâu này cao nhất Vũ Xương.

Tiểu nhị không hiểu ý, bỏ đi. Hán tử quay mặt về hướng Tây bắc, như cố tìm thấy bóng dáng quê nhà.

Dưới kia, sương khói phủ mờ mặt sông Hán Dương, mặc dù những tia nắng nhọt nhọt của hoàng hôn vẫn còn le lói. Hán tử buồn bã ngâm khê :

Nhất Mộ Hương Quan hà xứ thị.

Yên Ba Giang Thượng sử nhân sầu.

Từ đôi mắt hồ tròn xoe hai hàng lệ len lén trào ra.

Thuyền Kỳ bất giác sinh lòng thương cảm với con người này. Chắc hẳn nơi cô quận có những kỷ niệm rất thương tâm nên một hảo hán ngang tàng mới rơi lệ. Chẳng vậy gã tiểu nhị dạn dò. lát sau, mâm com thịnh soạn và vò rượu Thiệu Hưng lâu năm được đặt trước mặt Hán tử. Mùi rượu quý tỏa ra bát ngát. Hán tử sững sốt hỏi :

- Các người có dọn lăm bàn không? Ta chỉ đưa năm lượng bạc thôi mà.

Gã tiểu nhị cười hì hì :

- Đại gia yên tâm, bốn điểm nổi tiếng là nhờ bán rẻ.

Lúc này, chính gã đã nói ngược lại. Hán tử áo xanh dường như đã quá đói, chẳng hỏi thêm, cầm cùi ăn.

Nhưng chỉ được hai chén, gã như người mắc nghẹn, buông đũa, thần thờ rót rượu. lát sau, gã mới nhận ra cách đây một bàn có chàng thư sinh cũng đang ngồi độc ẩm. Trước mặt chàng ta chỉ có đĩa cá chép chưng. Hán tử nhủ thầm rằng gã học trò này còn kiết xác hơn cả mình. Thấy trên bàn còn đến ba, bốn món chưa động đến, gã nảy ý định mời kẻ nghèo khó kia đổi ẩm. Hán tử gọi tiểu nhị lại thì thầm :

- Ngươi sang bảo gã thư sinh nghèo kia rằng ta muốn cùng gã đổi ẩm. Tội nghiệp cho gã.

Tiểu nhị vội quay đi vì sợ không nén được cười. Gã đến bàn Thuyền Kỳ nói lại ý của Hán tử. Dứt lời, gã chạy vụt vào bếp như bị ma đuổi, lẩn ra ôm bụng cười sằng sặc.

Thuyền Kỳ ung dung bước sang bàn của Hán tử. Chàng vòng tay nói :

- Túc hạ có lòng thương đến kẻ hàn sĩ, tiểu sinh không dám chối từ.

Hán tử cười bảo :

- Uống rượu một mình mất vui, hai ta đổi ẩm mới là phải đạo. Xin mời túc hạ an tọa.

Thuyền Kỳ ngồi xuống hỏi :

- Tiểu sinh là Lý Kỳ, ở Thiểm Tây, dám hỏi đại danh túc hạ?

Hán tử dịu giọng :

- Tại hạ là Giang Hào quê ở Cam Túc.

Tiểu nhị đã dọn chén đũa và món cá từ bàn Thuyền Kỳ sang. Giang Hào hỏi lấy hai bát lớn, rót đầy, mời khách.

Thuyền Kỳ không từ chối, uống liền năm, sáu bát. Giang Hào thấy vò rượu đã cạn mà mặt chàng thư sinh vẫn chưa hồng, gã suy nghĩ một lúc, gọi tiểu nhị lấy thêm.

Thấy vai Thuyền Kỳ đeo bọc hành lý, Giang Hào liền hỏi :

- Túc hạ định đi về đâu?

Thuyền Kỳ cười đáp :

- Tiểu sinh có người thúc phụ ở thành Phúc Châu. Hoạn lộ không thành nên kẻ bất tài này định đến đây lo việc sổ sách cho thúc phụ. Còn túc hạ vì sao lại rời đất Cam?

Giang Hào buồn bã kể :

- Gia phụ là một thổ hào đất Lũng Tây. Năm tháng trước, vì tranh chấp một con Bạch Hổ với Kỳ Liên bang nên bị chúng tru lục toàn gia. Kể cả gia nhân là bảy mươi hai người, đều bị chết thảm. Tại hạ may mắn thoát nạn, tự biết bản lĩnh còn kém nên tìm đến Cửu phụ là Bách Độc giáo chủ Dương Kỳ Luyện đề cầu cứu. Tài sản bị cướp sạch, đi đến đây là cạn kiệt. Tại hạ dẫu quê mùa cũng chẳng thể ngửa cổ tay xin tiền thuộc hạ. Có đi được đến đâu hay đến đâu. Trong túi chỉ còn đúng ba chục lượng nên không thể chiêu đãi túc hạ thêm được.

Mong lượng thứ cho ta.

Thuyền Kỳ tủm tỉm cười :

- Tiểu sinh bán ruộng đất ở Thiểm Tây cũng được vài vạn lượng bạc, xin tặng túc hạ ngàn lượng để làm lộ phí.

Chàng lấy ra tám ngàn phiếu, đặt trước mặt Giang Hào. Gã vừa sững sờ, vừa hổ thẹn, tự biết mình đã nhìn lầm người. Chàng thư sinh này là tay đại phú chứ chẳng phải kẻ nghèo đói gì. Giang Hào suy nghĩ một lúc, đoán nói rằng :

- Công tử mang trong mình số bạc lớn, nếu gặp cường đạo tất sẽ lâm nguy. Tại hạ biết chút võ nghệ, xin được làm hộ vệ để đôi lạy chén rượu dọc đường. Nếu được vậy thì lòng này đỡ áy náy hơn.

Thuyền Kỳ cười xoa tán thành :

- Túc hạ quả là người có khí tiết. Tiểu sinh rất mừng được làm bạn đồng hành.

Chàng gọi tiểu nhị tính tiền. Lúc này họ Giang mới biết mâm cơm rượu của mình trị giá đến hơn ba chục lượng.

Thuyền Kỳ đưa gã vào khách điểm sang trọng nhất thành để qua đêm. Tối hôm ấy, chàng tìm đến Phân đà Cái bang, nhờ gửi thư cho Bạch Nhật Thần Thâu Trịnh Cốc ở Phúc Châu. Lão sẽ chuẩn bị theo đúng kế hoạch của chàng.

Hôm sau, Thuyền Kỳ mua ngựa cho Giang Hào, cả hai vui vẻ lên đường. Càng lúc, Giang Hào càng yêu mến chàng thư sinh trẻ tuổi và hào phóng này. Gã tuy ở tận vùng biên ải nhưng cũng được học hành tử tế nên rất sinh văn chương, thi phú. Hai người cùng nhau ngâm vịnh, quên cả đường thiên lý.

Nửa tháng sau, họ đến Phúc Châu. Thuộc hạ Thuyền Kỳ đã chờ sẵn ở cửa Tây thành.

Gã lén lút ra dậu rồi rảo bước. Thuyền Kỳ chỉ việc đi theo là đến chỗ. Độc Y Trương Thúc và Côn Luân Thần Kiếm đã kịp có mặt từ sáu ngày trước. Tòa tiểu lâu này vốn là tài sản của Ma giáo nhưng người ngoài không hề biết. Thẩm Thiên Tân đã hóa trang thành Lý Huyền - chủ nhân tiểu lâu. Trương Thúc làm chương quầy còn bọn Trịnh Cốc vào vai gia nhân, tiểu nhị.

Thuyền Kỳ bảo Giang Hào :

- Đây là Mân Giang đại tửu lâu, cơ nghiệp của gia thúc. Khi nào rảnh rồi, Giang huynh nhớ ghé vào chơi.

Giang Hào hoan hỉ hứa ngay :

- Tại hạ bái kiến Cửu phụ xong, vài ngày nữa sẽ đến tạ ơn công tử.

Tổng đàn Bách Độc giáo nằm bên kia sông Mân Giang, cách thành chỉ mười dặm. Từ trong thành có thể nhìn thấy ngọn núi Mân Giang sừng sững.

Giang Hào đi rồi, Thuyền Kỳ trao ngựa cho Trịnh Cốc rồi lên thẳng lầu ba. Thần Y và Thiên Tân đang chờ sẵn. Chàng định quỳ xuống ra mắt thì Thần Kiếm xua tay :

- Kỳ nhi đừng đa lễ, mau an tọa, cùng bọn ta uống chén tẩy trần. Mẫu thân ngươi nặng nề đòi theo, nhưng ta bảo mụ nên về Tung Dương với lũ cháu thì hay hơn.

Thuyền Kỳ biết phụ thân là người đầy nhiệt huyết. Ba năm nay sống cảnh êm đềm, ông như chim hót trong lồng, chỉ muốn thoát ra. Chính vì vậy chàng đã nhờ Cái bang chuyển thư đến Chiết Giang, mời Thiên Tân tham gia vào chiến dịch này.

Trịnh Cốc đã lên đến, ngồi vào bàn. Trương Thúc hồ hởi rót đầy các chén :

- Đã nửa năm không gặp, xin cạn để mừng hội ngộ.

Thần Kiếm chờ Thuyền Kỳ ăn xong chén cơm, khẽ khà hỏi :

- Kỳ nhi! Gà lúc này là ai vậy?

Chàng cười đáp :

- Bẩm phụ thân! Gà là là Giang Hào, cháu gọi Bách Độc giáo chủ bằng cậu ruột.

Thiên Tân giật mình hoan hỉ :

- Làm thế nào mà Kỳ nhi lại quen được gà?

Thuyền Kỳ chậm rãi kể lại mọi chuyện và đưa ra kế hoạch thâm nhập vào Bách Độc giáo. Trương thần y khoan khoái nói :

- Hay lắm! Có gà Giang Hào kia làm bình phong, lo gì không vào được hủ huyết.

* * * * *

Hai ngày sau, Giang Hào xuất hiện, mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao. Trông gã rất sang trọng và tươi tỉnh. Trịnh Cốc vội cho người lên gọi Thuyền Kỳ xuống. Giang Hào phần khởi nắm tay chàng nói :

- Lý công tử! Hôm nay tại hạ đến đây để mời công tử đi giả đến núi Mân Sơn. Gia Cữu phụ muốn gặp công tử để tạ ơn đã cứu mạng Giang mỗ suốt hai ngàn dặm đường.

Thuyền Kỳ mời gã ngồi rồi lựa lời thoái thác :

- Giang huynh vẫn võ toàn tài, lẽ nào lại không nhớ câu: “Tiền tài như phấn thổ”? Đường thiên lý mà có bậc anh hùng bầu bạn thì Kỳ này càng yên tâm chứ sao? Hai bên cùng có lợi sao gọi là ơn nghĩa? Tiểu đệ chẳng mặt mũi nào mà đến quý trang nhận lời cảm tạ. Nếu có lòng quyến luyến thì mời Giang huynh ở lại đây, cùng nhau say một bữa.

Giang Hào nói hết lời chàng mới hứa để dịp khác. Gà đành ở lại cùng chàng đổi ẩm.

Trong tâm trạng hân hoan, Giang Hào say khướt vỗ ngực kể rằng :

- Gia Cữu phụ không có con trai nên rất yêu thương tại hạ. Người hứa rằng vài tháng nữa sẽ đem quân chinh phạt Kỳ Liên bang, báo thù cho gia phụ, mẫu. Hiện nay người đang bận rộn bang vụ nên chưa thể đi được.

Gã hạ giọng thì thầm :

- Tại hạ hỏi thăm biểu muội Dương Thanh Cúc, được biết Bách Độc giáo được kỳ nhân đỡ đầu, vây cánh bành trướng khắp Trung Nguyên, trở thành bang hội mạnh nhất thiên hạ. Dương cữu phụ lại có ý định nhận tại hạ làm nghĩa tử. Lúc ấy, Hào này quyết không quên Lý hiền đệ.

Thuyền Kỳ tủm tỉm đáp :

- Tiểu đệ chẳng phải khách võ lâm nên không quan tâm đến việc ấy. Chỉ mong Giang huynh che chở cho sanh ý của gia thúc là tốt lắm rồi.

Giang Hào cười lớn :

- Hiền đệ yên tâm! Giang mỗ mà trở thành Thiếu giáo chủ Bách Độc giáo thì chẳng ai dám đụng đến cơ ngơi này.

Gã về rồi, cả nhà họp lại bàn bạc. Trương thần y khen ngợi :

- Kỳ nhi không nhận lời ngay là rất phải! Bách Độc giáo chủ Dương Kỳ Luyện là người tâm cơ sắc xảo, thâm trầm, không thể vội vã được.

Thiên Tân gật đầu :

- Đúng vậy! Giang Hào sẽ còn trở lại.

Trịnh Cốc báo cáo :

- Bẩm Môn chủ, hai trăm cao thủ Liệt Hóa đường, do Nhị hộ pháp Ma giáo thống lĩnh, đã đến Phúc Châu.

Thuyền Kỳ hài lòng bảo :

- Đường chủ liên lạc với Đào Cửu Công, bảo ông án binh bất động, chờ ta vào Tổng đàn Bách Độc giáo do thám tình hình, rồi sẽ tính sau.

Tổng đàn võ lâm chỉ có hai bộ phận là Nội đường và Ngoại đường. Bạch Nhật Thần Thân và Khoái Dao Mạnh Du Tử chính là thủ lĩnh của hai đường ấy.

Sáng ngày mùng bảy, Giang Hào lại xuất hiện. Gã van nài một lúc thì Thuyền Kỳ nhận lời, đến dùng cơm trưa với Bách Độc giáo chủ.

Thuyền Kỳ vào thay y phục. Chàng chọn bộ trường bào thư sinh màu xám, bằng gấm Hồ Châu. Dung mạo giả hiện nay còn đẹp hơn mặt thực của chàng, mũi học trò cùng màu, cái hạt lam ngọc nhỏ.

Hai người lên ngựa, rời thành Phúc Châu, vượt sông Mân Giang là đến núi Mân Sơn.

Tổng đàn Bách Độc giáo nằm trong một sơn cốc rộng rãi cạnh châu núi. Bốn mươi năm nay, giáo phái này im hơi lặng tiếng vì Ma giáo ở tỉnh sát bên quá hùng mạnh. Có thể nói khắp các tỉnh duyên hải đều chịu ảnh hưởng của Ma giáo. Đền thờ Thánh Hóa mọc lên như nấm, sánh vai cùng các chùa chiền của Phật giáo và các đạo quan của Lão giáo.

Cổng vào sơn cốc là một đại môn đồ sộ, gồm ba cửa: một lớn hai nhỏ. Nóc tam quan lợp ngói, có bảng gỗ sơn son thiếp vàng năm chữ đại tự: “Bách Độc giáo Tổng đàn”.

Bọn võ sinh gác cổng mở cửa chính, đồng thanh hô lớn :

- Kính thỉnh Thiếu giáo chủ và Lý công tử nhập cốc.

Nhìn nét mặt đặc ý của Giang Hào, Thuyền Kỳ đoán ngay rằng chín gã đã xếp đặt nghi lễ này.

Họ Giang nói như tâm sự :

- Hôm qua, tại hạ đã chính thức gọi Dương cửu phụ bằng Can gia. Nhưng việc đổi họ còn phải chờ báo thù xong mới đại thù.

Nhắc đến mối hận cũ, Giang Hào mất cả vẻ đặc ý. Gã gượng cười đưa Thuyền Kỳ vào đại sảnh.

Bàn tiệc đã bày biện chén đĩa đầy đủ. Giang Hào ra lệnh cho thị tỳ vào trong mời Giáo chủ. lát sau, Dương Kỳ Luyện và ái nữ ra đến.

Họ Dương tuổi độ hơn bảy mươi, râu tóc hoa râm, mặt dài, mũi nhỏ, môi mỏng. Cộng với đôi mắt sắc sảo và vàng trán thấp, lão có vẻ là người đa mưu và nhiều tham vọng. Trái lại, Dương tiểu thư tuổi chừng đôi chín, xinh đẹp và ranh mãnh. Đôi mắt to tròn chăm chú nhìn Thuyền Kỳ không chút ngưng ngừng.

Dương giáo chủ cười ha hả bước đến :

- Lão phu nghe Hào nhi hết lời tán dương nhân phẩm và tài trí của công tử, lòng rất ngưỡng mộ nên bảo hần cố mời cho được ngọc giá đến đây. May mà công tử không chê Mân Sơn là chốn quê mùa, hủ lậu.

Thuyền Kỳ không nói gì, lặng lẽ vòng tay chào, miệng nở một nụ cười. Chàng đã phong bế kinh mạch, không cho chân khí luân chuyển nên mới giấu được mị lực của Ma Nhân Di Hồn đại pháp. Tuy nhiên, nụ cười của chàng vẫn khiến Dương tiểu thư xao xuyến.

Dương Kỳ Luyện bảo ả thị tỳ :

- Người vào trong mời Phó giáo chủ và Đại hộ pháp ra cùng dự yến cho vui.

Hơn nửa khắc sau, hai người ấy mới ra đến. Thuyền Kỳ nhận ra cả hai, chàng mừng thầm vì mình đã đoán đúng.

Dương giáo chủ cao giọng :

- Đây là công tử Lý Kỳ, bằng hữu của Hào nhi. Còn đây là Bạch phó giáo chủ và Tả đại hộ pháp.

Dương tiểu thư thấy lão quên không nhắc đến mình, nàng liền háng giọng. Dương giáo chủ nhớ ra, cười bảo :

- Lão phu quên mất, đây là khuyển nữ Dương Thanh Cúc.

Bạch Vô Mao quả có dung mạo đúng như tên gọi. Đầu và mặt hoàn toàn không một cọng lông, trông rất quái dị. Tả Thiên Lâm thì có vẻ già dặn hơn xưa. Đôi mắt dâm dăng giờ đây sáng rực và lạnh lẽo có lẽ công lực gã đã tăng tiến vượt bậc.

Mọi người vừa an tọa xong thì Thiên Lâm hỏi khách :

- Công tử ở họ Lý, vậy có quan hệ gì với Giáo chủ Ma giáo Lý Bách hay không?

Thuyền Kỳ thần nhiên lắc đầu :

- Tuy cùng là họ Lý nhưng chi phái khác nhau. Nhà tiểu đệ phát tích ở Hàm Dương đã bảy đời, chắc không có liên quan. Nhưng gia thúc cũng dựa vào việc ấy mà đến Phúc Châu sinh cơ lập nghiệp. Bọn vô lại trong thành sợ oai Giáo chủ Ma giáo nên không dám đến quấy nhiễu.

Tả Thiên Lâm trầm nghĩ :

- “Nếu hán ta là Thầm Thuyền Kỳ thì không đại gì lấy tên giả là Lý Kỳ để gây nghi ngờ.”

Gã bình tâm lại đôi chút, bắt đầu ăn uống.

Dương giáo chủ vừa ăn vừa khảo sát tài thao lược của Thuyền Kỳ. May thay, sau lần chạm trán Gia Cát Tâm, chàng biết sở đoản của mình liền chuyên tâm học binh thư và thuật quyền mưu. Côn Luân Thần Kiếm là người thầy rất tốt.

Nhân dịp này, chàng thao thao bất tuyệt nói về thuật cầm quân trong binh pháp Tôn Tử, Vũ Hưu, Vũ Mục. Dương Kỳ Luyện hết lòng khâm phục còn Tả Thiên Lâm thì bốt hoài nghi.

Theo gã biết thì Thuyền Kỳ chẳng biết gì về việc binh bị.

Dương tiểu thư tinh nghịch hỏi :

- Lý công tử tài cao học rộng thật đáng khâm phục. Nhưng sức trời gà không chặt thì làm sao có thể trở thành võ tướng?

Thuyền Kỳ ra vẻ ngậm ngùi :

- Đắt nước thanh bình, xem ra tiểu sinh không có đất để trở chút tài hèn. Hai lần lai kinh ứng thí đều không thành. Mộng công danh hầu như đã tiêu tan. Văn dốt, võ dốt, thật đáng hổ thẹn!

Cuối tiệc, Bạch Vô Mao bỗng nói :

- Mai nhi đang cần một vị sư phó dạy dỗ. Sao Giáo chủ không nhờ Lý công tử giúp giùm?

Dương Kỳ Luyện khen phải :

- Đúng vậy! Nếu có được một người thầy lỗi lạc như công tử đây thì Mao nhi sẽ mau tiến bộ.

Thuyền Kỳ vội hỏi :

- Tiểu sinh chỉ chuyên về binh pháp, văn tài cũng chẳng có là bao, đâu dám làm thầy của ai. Xin Giáo chủ chọn người khác vậy.

Giang Hào nắm tay Thuyền Kỳ, lôi đi giới thiệu cơ ngơi trong Tổng đàn. Một vòng gã mới chịu để chàng cáo biệt.

Chờ Giang Hào và Thanh Cúc rời bàn, Dương lão cười bảo :

- Có lẽ gã đồ gàn này chẳng phải là Thuyền Kỳ cái trang đâu.

Bạch Vô Mao cười gật đầu :

- Trình sát của chúng ta ở núi Thiên Thai báo về rằng Thuyền Kỳ đã đến nơi. Nhưng vì Lý phu nhân lâm bệnh nên gã chưa thể khởi hành xuống Phúc Châu hay Lưỡng Quảng.

Xem ra tin này là chính xác.

Tả Thiên Lâm cười âm hiểm :

- Nếu gã đang bận rộn thì chúng ta làm thêm vài vụ huyết án nữa ở Trường Sa và Nam Xương. Vừa thu được vàng bạc, vừa khiến gã chẳng đoán ra bản doanh của chúng ta ở đâu. Khi nào gã rời Chiết Giang thì gài bẫy cũng chẳng muộn.

Dương Kỳ Luyện thở dài :

- Cũng may mà lực lượng đao thủ của bọn ta ẩn thân ngoài địa phận thành Phúc Châu. Nếu không, lúc xuất phát sẽ bị bọn Cái bang phát hiện. Họ có mặt khắp nơi.

Bạch Vô Mao trấn an :

- Giáo chủ chớ lo. Trong võ lâm có đến mười mấy cao thủ Độc môn. Không có bằng cớ, Thuyền Kỳ chẳng dám làm gì chúng ta đâu. Khi đã giết được gã và tiêu diệt xong Ma giáo, chúng ta sẽ công khai xuất hiện, làm bá chủ võ lâm. Hơn nữa, bốn Giáo chủ đã đánh lạc hướng thiên hạ bằng cách giết sạch Kiếm cung, ngay sát rạch. Về lý thì chẳng ai đại gì mà làm như thế. Lần này có Huyết Đao Đà Từ hậu thuẫn, Bách Độc giáo không phát cớ thì còn chờ đến bao giờ nữa?

Tả Thiên Lâm lạnh lùng bảo :

- Nếu Giáo chủ đã bình tâm thì xin trao hai mươi trái Độc Yên Cầu để tạt hạ xuất quân.

Bảy ngày sau, tin năm nhà đại phú ở Nam Xương bị thảm sát và mất sạch của cải đã làm rung động phủ Giang Tây.

Trịnh Cốc và Phân đà chủ Cái bang Phúc Châu cam đoan rằng Bách Độc giáo không hề có động tịnh gì. Côn Luân Thần Kiếm giận dữ nói :

- Như vậy là chúng trú quân ở ngoài nên trinh sát của chúng ta không phát hiện được.

Nếu Kỳ nhi không tận mắt thấy Tả Thiên Lâm thì ai mà dám nghi ngờ Bách Độc giáo?

Thuyền Kỳ nghiêm giọng :

- Trịnh đường chủ tăng cường giám sát Tổng đàn Bách Độc giáo. Cần chú ý đến sự đi lại của một người có dáng vóc giống ta. Hẳn chính là gã Tả Thiên Lâm, kẻ cầm đầu những vụ thám sát. Nếu phát hiện gã xuất cốc, lập tức bám theo và cho người về báo.

Trịnh Cốc lãnh lệnh đi ngay. Trương thần y cất tiếng :

- Chết độc trong các tử thi đều giống nhau. Lão phu đã bào chế xong thuốc giải và phân phát cho mọi người rồi.

Thẩm Thiên Tân nóng nảy nói :

- Nếu không vì thanh danh của Kỳ nhi, chúng ta kéo rốc Liệt Hòa đường đến Mân Sơn tiêu diệt Bách Độc giáo cho xong. Phải chờ đợi mãi thế này thật là khó chịu.

Trương Thúc cười ha hả :

- Thẩm lão đệ sắp lục tuần mà tính tình nóng nảy còn hơn cả Kỳ nhi nữa.

Thuyền Kỳ chột nói :

- Giang Hào đã dắt Kỳ nhi đi thăm một vòng Tổng đàn. Việc canh phòng chủ yếu dựa vào chất độc rải trong khu vườn quanh vách. Hay là hài nhi đưa phụ thân vào đây do thám xem sao?

Thiên Tân phần khởi đáp :

- Hay lắm! Nếu gặp Tả Thiên Lâm thì giết quách gã đi. Bách Độc giáo đâu dám nhận mình là cha ăn cướp mà tố cáo?

Thần Kiếm đã uống đến bảy viên Cửu Chuyển Phán Hồn đan nên không sợ độc.

Thuyền Kỳ thì ỷ vào viên nội đan của Địa Long.

Đầu canh ba, hai người thay áo dạ hành, đầu bịt kín khăn đen, có mặt trên sườn núi Mân Sơn.

Vùng duyên hải tuyết thôi rơi từ cuối tháng hai. Trăng mười bốn rạng rỡ trên đỉnh núi.

Hôm trước, Thuyền Kỳ đã đề tâm quan sát, tìm chỗ xâm nhập. Giờ đây, chàng thả dây đưa phụ thân xuống rất dễ dàng.

Hàng cây trước chân vách dày độ năm trượng, tỏa mùi hăng hắc của chất độc phấn. Nơi đây tĩnh lặng, không một tiếng côn trùng rí rả, chúng đã chết sạch vì chất độc.

Bọn giáo đồ ỷ lại vào vòng cây độc hại nên tuần tra lơ lửng, không thể ngờ rằng giữa đêm trăng sáng lại có kẻ dám xâm nhập vào trọng địa. Gia dĩ, khinh công cha con Thuyền Kỳ rất cao siêu, nhẹ nhàng như hai bóng u linh, từng bước áp sát vào đại sảnh, họ tung mình lên nóc đỡ ngói quan sát.

Giữa sảnh là một bàn tiệc đã tàn. Cuộc tranh luận của ba người ở dưới đã đến hồi gay gắt. Bách Độc giáo chủ Dương Kỳ Luyện gần giọng :

- Vì có gì Tả đại hộ pháp lại lần nữa không vận chuyển số vàng cướp được về sơn cốc?

Tả Thiên Lâm biện bạch :

- Trinh sát Cái bang đầy dãy khắp nơi, số tài sản lại quá lớn. Tại hạ đâu có thể khinh suất được? Chúng ta đã lập trọng thệ cùng nhau hợp tác, lẽ nào Giáo chủ lại không tin tại hạ?

Dương Kỳ Luyện cười nhạt :

- Lão phu đã liều mạng đem cả sự nghiệp Bách Độc giáo đặt vào canh bạc này, chẳng thể không đề phòng được. Nếu không có Độc Yên Cầu và bốn trăm cao thủ hạng nhất của Bách Độc môn, họ Tả nguoi liệu có làm nên trò trống gì không?

Bạch Vô Mao vội nói :

- Giáo chủ sư huynh bớt giận, tiểu đệ cam đoan rằng số vàng ấy còn nằm nguyên ở Long Nham, với thuộc hạ của bọn giáo, chẳng chạy đi đâu cả.

Kỳ Luyện ánh lên tia mắt nham hiểm :

- Hai người là cậu cháu ruột thịt, lão phu đành phải nể mặt đàng cán vậy. Trong ba ngày, phải chuyển hết tài sản về sơn cốc.

Tả Thiên Lâm vốn là người cao ngạo, đầu chịu được giọng điệu o ép của họ Dương. Gã giận dữ hỏi :

- Nếu không thì sao?

Bách Độc giáo chủ tủm tủm cười :

- Chẳng sao cả, hai người thử ấn vào huyết Ngoại Lang, Trung Chú, Thạch Môn quanh Khí Hải xem cảm giác thế nào?

Hai người kia liền biến sắc kiểm tra thử. Bạch Vô Mao toát mồ hôi :

- Không ngờ Giáo chủ lại âm thầm hạ độc.

Dương Kỳ Luyện thần nhiên :

- Chất độc này lão phu mới tìm ra. Trong thiên hạ không có người thứ hai giải nổi. Đúng kỳ hạn trăm ngày, toàn thân rã nát thành máu mà chết!

Cha con Thuyền Kỳ nhìn nhau, kinh sợ cho thói gian xảo của lão ma.

Tả Thiên Lâm hòa hoãn nói :

- Thôi được! Coi như Giáo chủ chiếm thượng phong. Tại hạ sẽ chuyển số tài sản tang vật về đây.

Gã quay sang bảo Bạch Vô Mao :

- Cứu phụ! Chúng ta đi ngay đêm nay để Giáo chủ sớm yên lòng.

Thiên Lâm đứng lên, thò tay cầm lấy bảo đao trên bàn. Dương Kỳ Luyện sợ gã bất ngờ trở mặt, chăm chú nhìn xem. Chính vì vậy lão không tránh khỏi độc thủ của Bạch Vô Mao.

Họ Bạch đột nhiên tung một nắm độc phấn vào mặt Dương giáo chủ.

Kỳ Luyện kinh hãi, tung mình về phía sau, lấy giải độc đan uống vào.

Bạch Vô Mao cười mát :

- Chất kỳ độc Văn Hưng Bất Toại này tiểu đệ cũng mới điều chế xong. Giáo chủ thấy mùi vị thế nào?

Dương Kỳ Luyện thấy thuốc giải không có hiệu nghiệm, toàn thân cứng đờ, không còn chút khí lực. Lão thều thào nói :

- Lão phu mà chết thì hai người cũng khó toàn mạng với loại Bách Nhật Hóa Huyết trong người.

Vô Mao cười ngất :

- Giáo chủ ngây thơ quá, nếu không nắm chắc được giải được trong tay, tiểu đệ đại gì mà hạ thủ?

Lão bỗng đổi giọng :

- Kỳ Luyện! Bao nhiêu năm nay ngươi tự hào mình là cao thủ số một trong độc môn. Thực ra Bạch mỗ mới là xứng đáng với danh hiệu ấy. Chất độc Hóa Huyết kia ta đã tìm ra trước cả ngươi. Chỉ nửa khắc nữa ngươi sẽ vĩnh viễn nằm lạnh như pho tượng gỗ. Ta chỉ cần đem ngươi vào phòng luyện độc, sáng mai tuyên cáo rằng ngươi bất cẩn trong lúc điều chế, nên ngộ hại. Vô Mao ta nghiễm nhiên là người thay thế, lên ngôi Giáo chủ.

Kỳ Luyện tuyệt vọng than :

- Trước lúc lìa đời, sư phụ có dạy ta phải đề phòng ngươi. Nhưng vì quá tự phụ nên giờ đây mới thất cơ.

Vừa dứt lời, xương quai hàm cứng lại, không còn nói được nữa. Mắt mở trừng trừng bất động, đầy những tia oán hận. Tả Thiên Lâm vội nói :

- Cứu phụ hãy đưa ngay lão vào phòng luyện độc. Tiểu đệ phải đi ngay Long Nham để làm hậu thuẫn, đề phòng bọn giáo chủ chúng phản ứng trước sự ngộ hại bất ngờ của Dương giáo chủ.

Vô Mao tán thành :

- Tả hiền đệ có lý, đi mau đi. Bọn đao thủ ở Long Nham đã bị ta hạ độc, tất sẽ phải ủng hộ ta làm Giáo chủ.

Lão kê vai vác thân hình cứng đơ của Dương Kỳ Luyện đi vào trong. Thiên Lâm cũng thoát ra phía sau.

Thuyền Kỳ nói với Thần Kiếm :

- Phụ thân về trước điều ngay Liệt Hỏa đường đến Long Nham. Hải nhi phải bám theo gã họ Tà.

Thiên Tân gật đầu :

- Kỳ nhi hãy bảo trọng!

Hai người tung mình xuống đất, chia hướng chạy đi. Thuyền Kỳ theo Thiên Lâm vượt qua vườn cây, đến cuối sơn cốc. Nơi đây có một động khẩu, nằm sau một bụi rậm. Họ Tà bật hỏa tập chui vào. Thuyền Kỳ như bóng u linh lơ lững, cách gã hơn hai trượng.

Đường hầm này dài ước năm mươi trượng, trở ra phía sau núi Mân Sơn. Trên nền rải rác những bộ xương chồn, cáo, độc xà, chứng tỏ nơi đây rải đầy chất độc.

Tà Thiên Lâm chạy một mạch hai chục dặm đến đồi Long Nham, tốc độ không hề giảm sút. Thuyền Kỳ tự nhủ rằng đối phương đã gấp kỳ tích nên công lực hơn xưa gấp bội.

Thình thoảng Thiên Lâm ngoái lại xem có ai theo dõi hay không? Nhưng pho khinh công Thiên Ma Ảo Ảnh của Thuyền Kỳ độc bộ vô lâm, giúp chàng kịp thời ẩn thân.

Đồi Long Nham chỉ cao độ ba mươi trượng. Chân và sườn đồi ngổn ngang loạn thạch, chỉ trên đỉnh mới có rừng cây rậm rạp.

Bọn đao thủ canh gác cẩn mật từ ngay chân đồi. Chúng quát hỏi :

- Ai đó?

Thiên Tân vội trầm giọng độc mật khẩu :

- Duy Ngã Độc Tôn!

Gã tiếp tục lao nhanh lên đồi. Thuyền Kỳ không dám theo, núp sau một tảng đá, căng hết thính lực nghe ngóng.

Câu mật khẩu của cửa ải thứ hai là: “Xuân Phong Lạc Diệp”. Đến vòng thứ ba thì không còn nghe rõ nữa.

Chàng len lén rút ra ngoài, chờ lực lượng Ma giáo đến.

Gần khắc sau, Côn Luân Thần Kiếm, Ma Chương Đào Bàn Thạch, Trịnh Cốc cùng hai trăm năm mươi cao thủ đến nơi. Thần kiếm vui vẻ nói :

- Ta đã điều cả đám thuộc hạ của Trịnh Cốc đến đây. Bọn chúng có bốn trăm tên, xem ra đông hơn phe ta rất nhiều.

Thuyền Kỳ kính cẩn nói :

- Bẩm phụ thân, hải nhi có mang theo hai trái Thần Oanh. Cộng với hai trăm cây Hòa Đồng, chắc không đến nỗi thua thiệt.

Chàng bèn trình bày kế hoạch tấn công của mình. Thần Kiếm và Đào nhị hộ pháp bổ sung thêm vài điểm rồi tán thành.

Thuyền Kỳ đi về phía chân đồi, theo đúng đường mà Tà Thiên Lâm đã đến lúc này.

Bọn môn đồ Bách Độc giáo vẫn núp kín sau tảng đá, cất tiếng hỏi :

- Ai đó?

Chàng độc mật khẩu rồi đi tiếp. Đến phía sau tảng đá lớn, thấy ba tên hắc y đang ngồi, chàng bất ngờ xạ liền ba đạo Quy Nguyên chỉ lực. Ánh trắng mười bốn giúp chàng nhận rõ phương vị nên chỉ kinh đi rất chính xác, xuyên thủng ngực trái của cả ba. Chúng chỉ rên khẽ rồi gục chết. Đến phòng tuyến thứ hai cũng vậy, Thuyền Kỳ giết thêm ba tên nữa. Đến chốt canh thứ ba, nghe hỏi chàng chỉ ư a một câu vô nghĩa rồi giả giọng Bạch Vô Mao :

- Ta là Phó giáo chủ đây. Tà đại hộ pháp đã đến chưa?

Miệng nói, chân lướt nhanh đến trước mặt bọn đao thủ. Tiểu Kiếm lóe lên, cắt đứt liền hai chiếc thủ cấp.

Thuyền Kỳ nằm lại bìa rừng, chờ lực lượng phía sau lên. Trước mặt chàng là một khu nhà gỗ, leo lét ánh đèn.

Trời đã cuối canh ba, đám võ sinh tuần tra thất thểu qua lại, ngáp ngán ngáp dài.

Bọn Thần Kiếm lên đến. Trịnh Cốc chạy một vòng xem điểm nào phòng thủ lơ lửng nhất. Lát sau, lão trở về chỗ cũ, thì thầm :

- Hướng Đông có một chốt gác nhưng cả bọn đều ngủ say.

Thần Kiếm hài lòng đưa nhân thủ theo họ Trịnh. Thuyền Kỳ ở lại, tiến dần vào. Chàng ẩn sau một bụi cây, ước lượng khoảng cách vừa với tầm ném hỏa đạn.

Nửa khắc sau, hướng Đông vọng lên tiếng cú rúc ghê rợn. Thuyền Kỳ thờ dài, tung hỏa đạn vào hai căn nhà gỗ lớn nhất.

Ánh chớp lóe lên và hai tiếng nổ nổi nhau, rung chuyển cả vùng đồi Long Nham. Hai mục tiêu bốc cháy ngùn ngụt. Cùng lúc ấy, lực lượng Liệt Hỏa đường ừa vào, phun lửa thiêu hủy những kiến trúc còn lại.

Tả Thiên Lâm và đám môn đồ sống sót bỏ chạy tán loạn. Thuyền Kỳ đã chờ sẵn, nhảy đến trước mặt họ Tả. Chàng lột khăn che mặt, trầm giọng :

- Thiên Lâm! Ngươi muốn báo phụ thù sao không tìm đến ta khiêu chiến? Tội tàn sát ba phái: Điểm Thương, Không Động và Kiếm cung, ngươi sẽ phải trả lời trước võ lâm.

Họ Tả nhận ra Thuyền Kỳ, kẻ đã giết cha mình, bật cười ghê rợn :

- Khá khen cho ngươi thánh mũi đã tìm ra chốn này. Nhưng đây cũng là dịp để ta phục hận.

Nói xong, gã hóa thành luồng đao quang đỏ rực bay đến. Thấy đối phương đã dùng đến phép Ngự đao, Thuyền Kỳ không dám coi thường, vận toàn lực đánh chiêu “Thiên Kiếm Tả Huy”.

Đao Kiếm chạm nhau trên không trung, ngân dài. Luồng huyết quang tắt lịm, Thiên Lâm rơi xuống, nặng nề như tảng đá. Gã ôm ngực lấp bắp :

- Thuyền... Kỳ! Ngươi... không thoát chết dưới tay sư phụ ta đâu.

Gã gục xuống đền tội, toán môn đồ Bách Độc giáo cũng chỉ còn hơn trăm tên, buông đao quy hàng.

Côn Luân Thần Kiếm cho phé võ công rồi giải tất về Tổng đàn Bách Độc giáo. Số vàng bạc, tang vật cũng được mang theo.

Đào nhị hộ pháp vào thành Phúc Châu lời đầu Tổng trấn Quân vụ dậy. Lão này cũng là tín đồ Thánh Hỏa giáo nên mau mắn kéo quân đến Mân Sơn. Nghe nói đã bắt được hung thủ các vụ thâm sát và cướp bóc, lão mừng khôn xiết.

Mới đầu giờ thìn, quân triều đình đã vây chặt Tổng đàn Bách Độc giáo. Bạch Vô Mao, Dương Thanh Cúc và Giang Hào vội chạy ra.

Thấy trước đoàn quân là một đám hào khách. Bạch Vô Mao kinh hãi, gượng cười :

- Dám hỏi Tổng trấn vì sao sáng sớm lại giá lâm tề cốc?

Tổng trấn nghiêm giọng :

- Bách Độc giáo liên kết với gã Tả Thiên Lâm giết người cướp của. Nay tang chứng, vật chứng đã rành rành, còn muốn chối nữa chăng?

Lão ra lệnh đưa đám tù binh và xác Tả Thiên Lâm ra.

Thuyền Kỳ dịu giọng bảo :

- Giang huynh! Bạch Vô Mao và Tả Thiên Lâm đã ám hại quý Giáo chủ. Hiện giờ ông ta đang chờ chết trong phòng luyện độc.

Dương tiểu thư rú lên, cùng Giang Hào chạy vào xem. Lát sau, họ khiêng Dương Kỳ Luyện ra. Thanh Cúc chỉ mặt họ Bạch, khóc và mắng :

- Vô Mao! Nếu ngươi không giải độc cho gia phụ thì ta sẽ liều mạng với ngươi.

Họ Bạch vội chống chế :

- Tiểu tử Thuyền Kỳ vu oan giá họa chó đâu có bằng chứng gì là do ta ra tay?

Côn Luân Thần Kiếm cười khẩy :

- Đêm qua, ta và Kỳ nhi phục trên nóc sảnh, đã thấy hết sự việc. Nếu không tin có thể ra phía sau cốc xem trên vách còn sợi dây thừng nào không?

Bạch Vô Mao tự hiểu không còn cách nào chạy tội, lão bất ngờ tung mình chộp lấy Thanh Cúc.

Nhưng Thuyền Kỳ đã đề phòng, mười đạo Quy Nguyên chỉ lực đã đan lưới đón đường họ Bạch. Lão gào lên thảm thiết, rơi xuống bãi cỏ xanh mềm, hôn du địa phủ.

Thanh Cúc biết Thuyền Kỳ đã cứu mình nhưng nhớ đến thảm trạng của phụ thân, gào lên oán trách :

- Công tử giết lão rồi ai sẽ cứu cha ta?

Thuyền Kỳ thờ dài :

- Dương giáo chủ cung cấp Độc Yên Cầu và thủ hạ cho Tà Thiên Lâm. Nếu không bị hại thì cũng đền tội trước nha môn. Gần năm trăm người đã bỏ mạng vì sự liên kết ma quỷ ấy.

Chàng quay sang bảo lão Tổng trấn :

- Hung thủ đều đã giết hoặc bị bắt không sót một tên. Mong đại nhân bỏ qua cho Bách Độc giáo. Số tang vật và tội nhân này, giao cho quan Tuần phủ luận tội và xử lý.

Thuyền Kỳ là Thiếu giáo chủ Thánh Hóa giáo nên quan Tổng trấn kính sợ như thần thánh, phụng ý thi hành. Chàng lại bảo Giang Hào :

- Mối thù diệt gia của Giang huynh Tổng đàn võ lâm sẽ lo liệu. Tại hạ sẽ phát Minh Chủ lệnh kỳ đòi Kỳ Liên bang chủ về Thương Khâu đổi chất. Lúc ấy sẽ mời Giang huynh đến. Giờ đây Giang huynh hãy giúp Dương tiểu thư chấn chỉnh lại Bách Độc giáo, đừng để họ đi vào đường tăm tối nữa.

Giang Hào ngạc nhiên :

- Sao Thảm mình chủ lại biết rõ mối thâm thù của tại hạ như vậy?

Thuyền Kỳ mỉm cười khẽ ngâm hai câu cuối trong bài Hoàng Hạc Lâu. Giang Hào tỉnh ngộ, lẩm bầm :

- Té ra Thảm mình chủ chính là Lý Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thanh Hải, Côn Luân ly cố địa - Thương Sơn Đà tử ngộ kỳ châu

Đoàn nhân mã của Thuyền Kỳ về đến Tổng đàn võ lâm thì tin tức về cuộc viễn chinh đã loan khắp thiên hạ. Ai cũng ngợi khen tài trí vô song của Minh chủ.

Nhưng họ cũng thầm lo lắng rằng Huyết Dao Đà Tử sẽ không bỏ qua chuyện này.

Rằm tháng tư, Long đầu, Chương môn các phái lớn trong thiên hạ kéo đến Thương Sơn. Trước là chúc thọ bát tuần của Độc Y Trương Thúc, sau là bàn bạc kế sách đối phó với Huyết Dao Đà Tử Tư Không Thù.

Hai gã điếc Lăng Hồ và Lăng Báo đặc trách hộ vệ Thánh Nữ Lý nhược Hồng nên không có mặt trong chiến dịch Phúc Châu. Nhưng họ đều theo Thánh Nữ đến Tổng đàn võ lâm từ gần tháng trước.

Cả Giáo chủ Ma giáo Lý Bách và phu thê Cung chủ Mê Âm thần cung cũng có mặt.

Bang chủ Long Hồ bang Vi Thừa Khanh đến vào chiều ngày mười ba.

Độc Y Trương Thúc không ngờ rằng ngày đại thọ của mình lại được đông đảo các đại nhân vật trong võ lâm đến dự. Lão rất vui mừng và hết lòng cảm kích Thuyền Kỳ. Chàng đã tha chết cho lão và đưa lão về với chính đạo, được cả võ lâm tôn kính.

Hồ Nam Thần Trọng Giã Đào giờ đã là Hội chủ của Huỳnh Đệ hội, ngồi ngang hàng với các Chương môn phái khác. Lão khoan khoái tự nhủ dầu có chết ngay lúc này cũng này cũng hải lòng.

Đầu giờ tỵ ngày rằm, pháo nổ vang rền, lễ chúc thọ bắt đầu. Thần Y đạo mạo trong áo thọ ông, hoan hỉ nhận những lời chúc tụng.

Bảy đứa con của Thuyền Kỳ vây quanh lão luôn miệng gọi Bá Công khiến khung cảnh càng thêm phần hạnh phúc.

Lý Bách cười ha hả :

- Năm ta tám mươi một thì Kỳ nhi chưa vào Trung Nguyên nên lễ thọ không vui bằng lễ thọ của Trương lão đệ.

Thần Y nói vài lời cảm tạ rồi mời mọi người dự yến.

Thuyền Kỳ ngồi chung bàn với các trưởng bối. Sáu vị phu nhân thì lắng xẵng đốc thúc thị tỳ phục vụ.

Nhân Vân đạo trưởng bỗng nói :

- Tiếc là Nam Hải lão huynh và Hồng Phấn Tôn Giả không có mặt.

Côn Luân Thần Kiếm cau mày tiếp lời :

- Cả Vương đại sư huynh cũng không đến dự. Mặc dù thiệp mời đã gửi đi trước bốn tháng.

Không Từ thiền sư ngồi riêng một bàn cùng với sư đệ là Không Văn cũng gần với bàn dài của Thuyền Kỳ. Ông niệm Phật rồi hỏi :

- Nay Tả Thiên Lâm đứng là ái đồ của Huyết Dao Đà Tử. Lão nạp hơi lo khi nghĩ đến lúc lão xuất hiện. Thấm mình chủ có cao kiến gì không?

Quái Cái Bạch Trì Thượng cướp lời :

- Lão trọc khéo lo xa. Lợi hại như Huyết Đăng Thần Quân còn chết dưới tay Thấm mình chủ lẽ nào lão gù kia lại đáng sợ hơn?

Lý Bách thở dài :

- Bạch lão đệ nói sai rồi, Nam Hải lão huynh còn phải tự nhận rằng không địch lại Tư Không Thủ. Cách nay bốn mươi năm, Lão tổ đã âm thầm vào Trung Nguyên, tìm đến Thái Sơn so tài với Đà tử. Hai người đấu với nhau ba ngàn chiêu, Quảng lão huynh rơi kiếm nhận thua. Đường như Đà tử gấp kỳ duyên nên công lực cao hơn tuổi tác, chân khí liên miên bất tuyệt, và vô cùng hùng hậu. Đạo pháp của lão lại đến mức tột cùng của võ đạo. Đó là chuyện bốn mươi năm trước, giờ đây khó mà biết lão ta đã tiến đến cảnh giới nào?

Thuyền Kỳ thấy cử tọa lo lắng, chẳng muốn ăn uống gì nữa, chàng cười khanh khách nói :

- Ngoại công đừng làm mọi người ăn mất ngon. Tiểu tôn tin rằng chiêu “Thiên Kiếm Vô Tâm” chẳng ai địch lại.

Hào khí của chàng đã trấn an được lòng người. Họ nâng chén chúc mừng thắng lợi.

Giữa giờ mùi, khách khứa từ từ ra về, chỉ còn lại thân quyến của Thuyền Kỳ.

Chiều xuống, Quái Cái lại mang theo tin dữ: Chương môn phái Côn Luân Tiểu Kiếm Vương Thực lâm trọng bệnh gửi thư mời Côn Luân Thần Kiếm về gấp.

Thấm Thiên Tân sa lệ :

- Vương đại sư huynh tuổi đã cao, chắc có qua được không? Ta phải lên đường ngay mới được!

Thần Y Trương Thúc vội nói :

- Lão phu xin thấp tùng. May ra có giúp được gì không.

Thuyền Kỳ biết Trương lão không chịu nổi cuộc hành trình gian khổ liền bảo :

- Dầu sao tiểu đệ đệ cũng phải có mặt trong những phút cuối đời của Vương sư bá.

Chuyến này để tiểu đệ đi cho.

Thần Y gật đầu :

- Trình độ y thuật của Kỳ nhi chẳng kém gì ta. Nếu đi được thì tốt. Đây là mấy viên Bảo Mệnh Linh Chi Hoàn, dù không bằng Cửu Chuyển Phản Hồn đan nhưng cũng dùng tạm được.

Lão lấy ra một lọ ngọc, trao cho Thuyền Kỳ. Thánh Nữ Lý Nhược Hồng buồn bã bảo chồng :

- Đứng ra thiệp cũng nên đi, tướng công thấy thế nào?

Thiên Tân lắc đầu :

- Không được! Ta và Kỳ nhi sẽ kiêm trình ngày đêm mới kịp. Bà không chịu nổi đâu.

Có gì ta sẽ nhờ Cái bang dùng chim câu báo về. Bà tổ chức ngay linh đường để con cháu chịu tang và nhận lời ai điếu của đồng đạo võ lâm. Đường sang Thanh Hải xa hàng vạn dặm, chắc chẳng ai đi được đâu.

Nhợc Hồng lau nước mắt vào bảo các nàng dâu chuẩn bị hành lý.

Vì Thừa Khanh rầu rĩ nói :

- Sau này Thảm diệt tể lên làm Chương môn phái Côn Luân hãy dời quách môn phái về Trung Nguyên cho xong. Người và Nhược Hồng đã xa nhà mười tám năm, nay lại phải trấn giữ núi Côn Luân giá lạnh, cách xa phụ mẫu, tử tôn. Lỡ trường bối có mệnh hệ gì thì về sao kịp?

Lý Bách cũng nói vào :

- Đạo Tam Thanh tu ở núi nào chẳng được? Người võ sĩ phải hòa mình với võ lâm, diệt ma, trừ bạo mới là đúng đạo.

Thần Kiếm cúi đầu xin hứa :

- Tiểu tể sẽ hội ý toàn môn. Nếu không ai phản đối sẽ đưa phái Côn Luân vào Trung Thổ.

Tối đến, sáu nữ nhân và bảy tiểu hài tử vây quanh Thuyền Kỳ. Chàng kể lại ý định dẫn phái Côn Luân vào Trung Nguyên cho thê thiếp nghe. Họ nhất loạt tán thành vì sợ đến ngày nào đó, Thuyền Kỳ phải về kế nghiệp Thần Kiếm. Thu Trinh vui vẻ nói :

- Năm ngoái thiếp đã mua ba ngàn mẫu ruộng chung quanh chân núi Bình Định sơn, cách đây chừng hơn trăm dặm về phía Đông. Tuần phủ Hà Nam lại là người trong gia tộc.

Như vậy việc di chuyển bản doanh của phái Côn Luân chẳng khó khăn gì.

Thuyền Kỳ hài lòng :

- Tốt lắm! Ái thê mau cho khởi công xây dựng Tổng đàn mới giúp ta. Đám đệ tử Côn Luân chắc cũng đã chán ngán cảnh quanh năm tuyết phủ, vượn hú, chim kêu. Họ sẽ tán thành ngay thôi.

Thu Trinh chỉ tủm tỉm cười, còn Oa Thiên Phụng thì đắc ý khoe :

- Tướng công yên tâm, bọn thiếp đã góp sức âm thầm xây dựng sẵn một sơn trang đồ sộ và xinh đẹp ở trên ấy rồi. Đó là món quà bất ngờ.

Thuyền Kỳ cười xòa :

- Thế thì không được. Đạo sĩ thì phải ở Đạo quán chứ đâu thể ở sơn trang. Phải chọn nơi khác thôi.

Tư Không Bách Lan đỡ lời :

- Đỉnh núi bằng phẳng và rất rộng. Thảm sơn trang chỉ xây dựng có một nửa. Nếu thêm vào vài đạo quán cũng chẳng sao.

Chàng nói đùa :

- Ở gần sáu nữ nhân xinh đẹp như tiên thế này chắc họ khó mà tu hành được.

Vân Phụng đỏ mặt :

- Tướng công chỉ khéo nịnh. Phái Côn Luân đâu cấm kết hôn? Hơn nữa, hai khu vực cách nhau bằng cả một rừng tùng dày, chẳng sao đâu.

Cuối cùng Thuyền Kỳ cũng đồng ý cho xây đạo quán trên Bình Định sơn. Hiện nay, nhân số của Côn Luân độ khoảng hai trăm. Nhưng khi vào đến Hà Nam chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội. Vì vậy, cơ ngơi phải lớn hơn nhiều.

* * * * *

Đầu canh năm, phụ tử Thuyền Kỳ khởi hành. Lãng Hổ, Lãng Báo xin theo nhưng bị từ chối. Ngược lại Thần Thâu Trịnh Cốc lẳng lặng thu xếp hành lý, điềm nhiên thắp từng thì được chấp thuận.

Trong mấy năm nay, Trịnh Cốc đã trở thành cái bóng của Thuyền Kỳ. Chàng đã quen đến nỗi không thể thiếu được. Họ Trịnh không giỏi võ công nhưng tính tháo vát, tinh minh thì chẳng ai sánh được bằng. Thần Kiếm cũng hài lòng vì có Trịnh Cốc bầu bạn. Tuổi tác hai người ngang nhau nên rất tương đắc.

Ba người rập mình trên ba con tuấn mã tốt nhất, phi nước đại.

Đường đi Thanh Hải phải qua đất Thực gian nan, hiểm trở. Họ nghỉ ngơi rất ít, thay tám lần ngựa và mất tròn một tháng mới đến được chân rừng Côn Luân.

Ba con ngựa cuối cùng sùi bọt mép ngã lăn ra. Trịnh Cốc cũng ngã theo. Thuyền Kỳ cõng lão trên lưng, cùng phụ thân thượng sơn.

Hết hai trăm trượng đường sơn đạo mới đến cổng tam quan. Tuyết trên đỉnh ngàn trượng đang tan, chảy xuống thành những dòng suối nhỏ. Hai đạo sĩ gác cửa nhận ra Thần Kiếm, phục xuống khóc ròng :

- Sư thúc mau chân lên, Chương môn như ngọn đèn sắp tắt.

Thiên Tân cả kinh phóng như bay vào đạo xá, mé hữu Thuần Dương đạo quán.

Thuyền Kỳ cũng giao Trình Cốc cho bọn đệ tử chăm sóc rồi lướt theo.

Đám môn nhân đang vây kín căn phòng Chương môn, mau mắn nhường lối cho hai người.

Thiên Tân bước vào thấy đại sư huynh gầy gò, vàng vọt, mắt nhắm nghiền, ông quỳ xuống bên giường gọi :

- Đại sư huynh! Tiểu đệ là Thiên Tân đây.

Vương Thục suốt đời không vợ con, yêu thương tiểu sư đệ như ruột thịt của mình.

Giọng nói thân quen đã giúp ông hồi tỉnh, mở mắt nhìn và thều thào nói :

- May quá, ta tưởng không còn kịp gặp sư đệ. Hãy thay ta chấp chương bốn phái, dương danh Côn Luân trên chốn võ lâm.

Thuyền Kỳ lặng lẽ nắm tay xem mạch. Chàng nhét vào miệng ông ba viên linh đan rồi trấn an :

- Sư bá yên tâm, tiểu đệ có thể trị được căn bệnh này.

Chàng đổ nước vào miệng lão, thuốc tự tan ra, chảy xuống bụng. Vương Thục hân hoan nói :

- Cả Kỳ nhi cũng đến đây ư?

Chàng mỉm cười gật đầu rồi giở áo xem vùng bụng căng phồng. Sau khi sờ nắn, gõ thử, chàng thấy Tiểu Kiếm đã ngủ say liền rủ phụ thân ra ngoài.

Đám đệ tử xúm lại chào và hỏi thăm bệnh tình Chương môn. Thiên Tân cười :

- Các người yên tâm, đã có Kỳ nhi ở đây, Chương môn không thể chết được.

Mọi người nhìn Thuyền Kỳ dọ hỏi. Chàng thờ dài bảo :

- Nếu tại hạ không làm thì bốn phái trước giờ đã có nhiều người chết vì bệnh này.

Đại đệ tử của Tiểu Kiếm là Trần Lăng vội đáp :

- Kỳ đệ đoán không sai, trong vòng hai chục năm nay đã có mười một người qua đời vì cùng một triệu chứng.

Thuyền Kỳ gật đầu, nói nhỏ với Trần Kiếm :

- Phụ thân cho hợp ngay toàn phái. Hải nhi sẽ phân tích bệnh trạng rồi phụ thân đưa ra kế hoạch dời trọng địa về Trung Nguyên. Chính khí hậu giá lạnh quanh năm núi Côn Luân đã gây ra chứng bệnh này.

Trần Kiếm hiểu ý, cao giọng :

- Đệ tử Côn Luân vào hết sân Tổ đường, ta có chuyện muốn bàn. Việc chăm sóc Chương môn giao cho hai nữ đệ tử, có gì phải báo ngay.

Hai trăm môn đệ lặng lẽ tập trung trước sân Thuần Dương đạo quán. Một đệ tử đã lấy ghế để Thiên Tân và Thuyền Kỳ ngồi. Chàng chỉ là đệ tử đời thứ hai nhưng lại là Minh chủ võ lâm.

Thuyền Kỳ kéo ghế mời phụ thân an tọa rồi đứng nói :

- Kính cáo chư vị đồng môn. Chứng bệnh mà Vương sư bá, và mười một người đã chết, mắc phải gọi là chứng sưng gan. Núi Côn Luân quanh năm lạnh giá, ai cũng phải dùng rượu để chống rét. Mồ hôi lại không thoát ra được nên độc tố tích tụ trong gan và hủy hoại nó. Ở Trung Nguyên, mùa đông chỉ kéo dài ba bốn tháng. Thời gian còn lại nóng nực, mồ hôi ra nhiều nên độc tố trong rượu thoát ra được. Nhờ vậy, số người mắc bệnh này ít hơn.

Nói đến đây chàng ngồi xuống. Trần Lăng hỏi lại :

- Nói như Kỳ đệ thì chúng ta phải bỏ nơi này đi hay sao?

Thiên Tân ứng tiếng :

- Đúng vậy! Bao năm nay bốn phái vì ở quá xa nên không thể góp sức cùng võ lâm.

Nếu muốn sống cho xứng đáng với danh phận hiệp khách, dương danh phái Côn Luân thì chẳng thể ở lại đây nữa. Thuở khai giáo, Hà tổ sư chỉ có sáu bảy đệ tử, dốc lòng tu tiên nên mới chọn địa điểm này. Nhưng nay cảnh ngộ đã khác. Phần lớn đều có gia đình, thế tử. Từng kinh Huỳnh Đình cũng chỉ đề tu tâm dưỡng tánh chứ đâu phải vì mong đắc đạo. Ta đề nghị đưa bốn phái vào Trung Nguyên, sánh vai cùng Thiếu Lâm và Võ Đang.

Đa số đệ tử phản khởi tán thành. Riêng Trần Lăng tỏ ý băn khoăn :

- Sư thúc nói rất phải! Tiểu đệ chỉ e Chương môn không chịu và không đủ ngân sách để định cư nơi đất mới.

Thần kiếm mỉm cười :

- Các ngươi cũng biết Chương môn yêu thương ta đến mực nào? Người sẽ không bác ý kiến này đâu. Còn cơ ngơi thì đã có sẵn. Núi Bình Đình sơn ở Hà Nam và ba ngàn mẫu ruộng quanh chân núi đã thuộc về phái Côn Luân. Bốn trăm tòa đạo xá, dành cho gia đình các đệ tử đang được xây dựng. Chỉ cần dỡ tổ đường, xuôi dòng Hoàng Hà, dựng lại trên nền mới là xong.

Các đệ tử nghe nói cho cả thê tử, phụ mẫu đi theo. Họ đồng thanh nhất trí.

Thuyền Kỳ háng giọng :

- Trần sư huynh đi liên hệ mượn ngay đoàn thuyền. Số lượng phải đủ để chở đạo quán và toàn phái. Giá cả có cao cũng chẳng sao. Chúng ta phải đưa Chương môn đi ngay, khí hậu này không có lợi cho bệnh của người.

Hai ngày sau bệnh tình của Vương Thục đã khá hơn. Thiên Tân liền trình bày cho ông nghe kế hoạch của mình. Lúc đầu, Tiểu Kiếm bàng hoàng và phản đối. Thiên Tân nghiêm giọng :

- Chẳng lẽ huynh muốn bỏn phái mai một mãi mãi hay sao? Mấy năm qua, nếu không có Kỳ nhi thì võ lâm đã quên mất phái Côn Luân rồi. Nay chúng ta đến Hà Nam dương danh, sánh vai cùng hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Sư phụ ở chốn chín suối chắc cũng vui lòng.

Wương Thục dịu lại nhưng còn lo lắng :

- Còn Tổ đường và di cốt bảy đời Chương môn thì sao?

Thiên Tân cười bảo :

- Tiểu đệ quên không nói cho sư huynh biết là sẽ dời cả tòa Thuần Dương đạo quán vào Trung Thổ. Đương nhiên chư vị tổ sư vẫn có chỗ phụng thờ.

Wương Thục hài lòng :

- Thế thì được! Ta chấp thuận ý kiến của sư đệ.

* * * * *

Ba tháng sau, núi Bình Đình sơn rộn ràng cờ xí, pháo hoa đón mừng quan khách đến dự lễ khánh hạ Tổng đàn mới của phái Côn Luân.

Wương Thục đã thoát chết nhưng võ công mất hết, ông bắt Thẩm Thiên Tân phải kể vị ngay.

Thần Kiếm bèn đưa Thánh Nữ về trong tòa sơn trang sau đạo quán. Họ hết lòng phụng dưỡng đại sư huynh.

Được vài ngày, Tiểu Kiếm buồn chán bảo sư đệ đưa mình đến Thương Sơn ở với Thuyền Kỳ, ông nói :

- Ở đây có lũ tiểu đồng nô đùa khiến ta được khuây khỏa. Đồng đạo võ lâm lại thường ra vào, nghe kể tình hình võ lâm cũng sướng tai.

Cuối tháng chín, Huyết Dao Đà Tử Tư Không Thủ gửi thư khiếu chiến với Thuyền Kỳ.

Lão bảo rằng ngày rằm tháng mười sẽ đến Tổng đàn võ lâm đòi nợ.

Tin này lan nhanh như con gió. Thời hạn quá ngắn nên hào kiệt các nơi cấp tốc lên đường. Hàng trăm xác ngựa bị bỏ lại dọc đường, không ai muốn bỏ lỡ trận đấu trăm năm có một này.

Nhưng sáng ngày rằm chỉ có hơn ngàn hào khách đến kịp. Các phái bạch đạo gồm Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân và Cái bang, Mê Âm thần cung cũng có mặt.

Cuối giờ thìn, Huyết Dao Đà Tử Tư Không Thủ ngật ngưỡng trên lưng Bạch Ngưu, lững thững đi đến.

Quần hào nín thở quan sát người được mệnh là Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ. Tuổi lão đã trăm lẻ mà râu tóc vẫn đen nhánh, da mặt mịn màng, hồng hào. Nếu không có chiếc bướu trên lưng thì chẳng ai dám nghĩ lão là Huyết Dao Đà Tử. Tầm trường bào đạo sĩ và vúi không làm mất đi vẻ oai phong. Lão tuy già mà còn cao hơn người thường cả cái đầu.

Bạch Ngưu dừng lại cách Thuyền Kỳ và thê thiếp ba trượng. Đà tử nheo mắt hỏi :

- Vị nào là Thẩm Thuyền Kỳ?

Chàng bước lên, vòng tay nói :

- Chính thị là văn bối.

Tư Không Thủ ngắm nghía chàng, gật gù :

- Căn cơ hiểm có, bảo sao không sớm nổi danh.

Lão rời lưng trâu, rút ra một thanh đao gỗ đào, cười bảo :

- Nếu ngươi qua được hai trăm chiêu, lão phu sẽ bỏ qua chuyện cũ. Nghe nói ngươi được Kiếm Vương và Nam Hải lão tổ dạy dỗ phải không?

Thuyền Kỳ gật đầu, quay lại bảo Thu Trinh :

- Nương tử cho ta mượn trường kiếm.

Oa Thiên Phụng bỗng bật khóc, vác chiếc bụng to tướng ra, chỉ mặt Đà tử mắng mỏ :

- Lão mà đụng đến tướng công của ta, thì dù có chết, sáu chị em chúng ta cũng sẽ ngày đêm nguyện rửa cho lão chẳng chẳng được đầu thai chứ đừng nói thành tiên.

Thuyền Kỳ nghiêm giọng :

- Thiên Phụng! Nếu nàng còn nói nữa thì đừng gọi ta là trượng phu.

Thiên Phụng sợ xanh mặt, lui lại gục vào vai Không Lan nức nở.

Thuyền Kỳ ôm kiếm vái chào rồi xuống chiêu. Chàng chỉ hờ hững đâm thẳng vào mặt đối phương. Nhưng nếu để ý sẽ thấy thân kiếm mạnh động, mũi kiếm chập chòn, nhắm vào bảy đại huyệt trên thân trước Đà tử.

Tư Không Thủ gật gù tán thưởng, đao gỗ hóa thành hồng huyết quang, chặn đứng chiêu kiếm và ập đến. Chiêu thức của lão liên miên bất tuyệt, nối nhau không dứt và nhanh như chớp giạt.

Thuyền Kỳ như chiếc lá bay lượn trong lưới đao, trường kiếm diêm nhanh vào những chỗ sơ hở. Chàng đã vận dụng công phu Tâm Nhân Kiếm đến độ chót, đem tuyệt học của Kiếm Vương đối phó với đao pháp thượng thừa của Đà tử.

Quái Cái cao giọng đếm đến một trăm. Quần hào phấn khởi khi thấy Thuyền Kỳ đã qua được nửa đường. Chỉ có mình chàng biết rằng áp lực càng tăng, màn đao quang ngày càng nạt đi, đường đao nhanh hơn, che lấp những sơ hở. Công lực của lão gần hai hoa giáp, chàng khó mà chịu đựng đến hết chiêu thứ hai trăm.

Nhưng dường như Đà tử muốn kéo dài trận chiến, để tìm hiểu kiếm pháp của đối phương nên chưa dùng đến phép Ngự đao.

Mãi đến chiêu thứ một trăm chín mươi chín lão mới ra tay. Thân hình cao lớn bốc thẳng lên không, hóa thành luồng Huyết Quang đỏ rực. Thuyền Kỳ cũng lên theo, chàng vận toàn lực xuất chiêu “Thiên Kiếm Vô Tâm”.

Hai trái cầu vàng rực chạm nhau rồi rơi xuống. Song phương đứng cách nhau hai trượng.

Quần hào “ồ” lên kinh hãi khi thấy kiếm của Thuyền Kỳ đã gãy lìa, ngực và vai ngang dọc bảy tám vết thương dài.

Thánh Nữ đau đớn, nghiêng răng nắm chặt tay chồng. Mắt bà như đổ lửa dù lệ tuôn lã chã. Đà tử cười nhạt :

- Còn một chiêu nữa, ngươi có thể tìm thanh kiếm khác.

Thuyền Kỳ hỏi lại :

- Tiên bối đã quyết tâm giết chết tại hạ rồi sao?

Đà tử bật cười ghê rợn :

- Chẳng lẽ lại tha cho ngươi toàn mạng? Lão phu giết ngươi rồi sẽ giết luôn cả Kiếm Vương và Nam Hải lão tổ. Có vậy thiên hạ mới biết ai là vô địch.

Quần hào nghe ón lạnh cả người, than thầm cho số phận Minh chủ. Nhưng Thuyền Kỳ vẫn thản nhiên, quay bước đến bên Thu Trinh. Nàng lấy trong túi vải ra một cặp chung cổ, trao cho phu tướng. Thuyền Kỳ nhận lấy cao giọng bảo :

- Mời chư vị đồng đạo tránh xa mười trượng.

Mọi người dồn cả về phía sau lưng chàng. Đà tử cười khinh bỉ :

- Hai món đồ chơi đó mà đem dọa lão phu thì thật nực cười.

Thuyền Kỳ lạnh lùng đáp :

- Chiêu “Âm Dương Giao Thái” này không phát ra Mê âm mà là hai luồng ánh sáng có sức mạnh bạt sơn. Tại hạ không ngờ thấy tiền bối chết thảm, tổn phí trăm năm đạo hạnh nên cảnh báo lần cuối cùng.

Tư Không Thủ nhếch mép :

- Nếu sợ chết thì quỳ xuống xin may ra lão phu nhỏ lòng thương. Đừng bày kế nghi binh vô ích.

Thuyền Kỳ không còn cách nào cứu vãn được lão già hiếu sát này. Chàng nhắm khẩu quyết, dồn đủ mười hai thành Âm Dương thần công vào cặp Chung Cổ rồi đập mạnh vào nhau. Hai luồng hào quang một xanh, một đỏ song song vượt khoảng cách bốn trượng, nở lớn ra, chụp lấy thân hình Đà từ cuốn đi trên mười trượng nữa mới tan.

Đất đá cuốn theo mịt mù như con bão. Tiếng nổ kinh hồn phát ra sau ánh sáng, khiến mọi người kinh tâm lạc phách. Họ ủa lại xem xét thi thể Huyết Đạo Đà Tử. Thân hình lão cháy đen như bị sét đánh.

Con khiếp sợ đã qua, họ reo hò vang dội, tôn xưng Thẩm minh chủ như thần thánh.

Thuyền Kỳ mệt mỏi vắt cặp Chuông Cổ đã bể nát, quay lại cho các mỹ nhân băng bó vết thương. Chàng đã mất đi mười năm công lực nên rất mệt mỏi.

Thánh Nữ chạy đến ôm ái tử trách móc :

- Kỳ nhi không nói trước khiến mẫu thân lo đến đứt ruột.

Thuyền Kỳ mỉm cười hối lỗi. Thần Kiếm hồ hồ hỏi :

- Kỳ nhi luyện chiêu này từ hồi nào?

Thu Trinh đỡ lời chồng :

- Bẩm lão gia! Đình cung chủ đã trao khẩu quyết cho Kỳ ca từ lâu rồi.

Thiên Tân quay lại tìm thì phu thê Cung chủ Mê Âm thần cung đã đi mất.

Quái Cái cười khà khà :

- Gieo nhân nào, gặt quả ấy. Năm xưa, nếu Thẩm minh chủ không hết lòng giúp đỡ hai người ấy, thì hôm nay lão ăn mày ta lại phải tốn tiền đi điều rồi.

Quần hùng bật cười vang.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hồ Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.